

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Brown_Dale_DeFelice_Jim-Nervové centrum.pdb

PDB Name: Brown deFelice-Nervové centrum
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2007
Modification Date: 30.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Brown Dale
DeFelice Jim
Nervové centrum

OLYMPIA PRAHA
Text © Dale Brown, 2002
Překlad © Jiří Bartoň, 2007
První vydání © BERKLEY BOOK (PENGUIN PUTNAM INC.), 2002
První české vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2007
ISBN 978-80-7376-022-9

DREAMLAND

Hlavní postavy

Plukovník Tecumseh "Pes" Bastian

Kdysi jeden z nejlepších pilotů v zemi má za úkol postavit Dreamland na nohy. Zná jen jedinou cestu - krev, pot a slzy a nebojí se dokázat, že umí jak štěkat, tak kousat...

Kapitán Breanna Bastian Stockardová

Jaký otec, taková dcera. Breanna je odvážná, dokáže se rychle rozhodovat a kromě toho patří k nejlepším pilotům v Dreamlandu. Nebyla však připravena na největší zkoušku svého života: na nehodu, která jejího manžela uzemnila víc, než čekala...

Major Jeffrey "Zen" Stockard

Špičkový stíhací pilot, který při nehodě během testování přišel o možnost pohybovat nohama. Zen teď vede ambiciózní projekt bezpilotních stíhaček Flighthawk, řídí supermoderní nadzvukové stíhačky z invalidního vozíku a sleduje, jak se jeho manželství řítí do záhuby...

Major Mack "Kudla" Smith

Vynikající pilot s odpovídajícím egem. Kudla v Zálivu sestřelil dva Migy a hodně si na tom zakládá. Sice ho mrzí, že ztroskotat jeho plán na vedení Dreamlandu, i přesto je mužem, kterého chcete mít na křídle, když jde do tuhého...

Major Nancy Cheshirová

Žena ve světě mužů. Cheshirová si vede skvěle jako vedoucí projektu Megafortress. Když se na scéně objeví Bastian, musí Cheshirová tvrdě bojovat, aby dokázala, že její projekt si zaslouží právo na život...

Kapitán Danny Freah

Freah si udělal jméno při riskantní záchranné operaci v Bosně. Další příležitost Freah dostane jako Bastianova pravá ruka a velitel elitního záchranného týmu Whiplash...

I.

Předtucha

Allegro, Nevada, 1. leden 1997, 04.10 místního času

Když měl Jeff "Zen" Stockard noční můru, většinou se mu zdálo, že přišel o nohy.

Cítil skubnutí vystřelovací sedačky, náraz do jiného letounu, nebo viděl ohnivou kouli. To byl obraz, který se mu navždy vpálil hluboko do mozku. Někdy se v divokých snech neopakovalo nic z toho, co se opravdu stalo ten den, když si poškodil páteř. Jindy byly sny klidnější a strach v nich se projevoval jen v náznamech. Občas seděl v místnosti plné lidí a díval se, jak všichni vstávají a odcházejí, a on nemohl. Několikrát se koupal ve vaně a najednou bylo všude kolem moře a začínala bouře.

Dnešní noční můra však neměla s nohama nic společného. Byl první den nového roku a uvnitř Jeffovy hlavy vycházelo slunce. Krvavě rudé slunce. Jeho záře vypalovala díry v prázdnotě kolem něho. Pak se uprostřed slunce

objevilo černé jádro. Vír síly přitažlivosti, která k sobě táhla paprsky slunce a Zenův mozek. Cosi zevnitř táhlo celé jeho tělo k černé díře, jeho kosti, svaly a kůže to vsávalo do černého víru. Pak ve fialovém ohni shořela i jeho duše.

Zen vykřikl. Jeho žena Breanna, ležící vedle něho, se k němu obrátila.

"Jeffe, jsi v pořádku?"

Uspěl ji až napotřetí.

"Jo, to je dobrý, Rap," odpověděl.

Něco zamumlala a přitulila se k němu. Jeff civěl do stropu ložnice a poprvé si všiml rudého odrazu čísel budíku na stropě. Připomínalo mu to barvu, kterou mělo ve snu jeho hořící maso.

Vzápětí si uvědomil, že hodiny se snem nemají vůbec nic společného. Noční můra s jejich bytem nesouvisela. Ani s nehodou, při které přišel o schopnost hýbat nohama..

Souvisela s programem ANTARES, s rozhraním mezi počítačem a mozkiem, které sloužilo k ovládání robotických letounů pouhými myšlenkami. Slunce bylo metaforou stavu Theta-alfa, stavu mysli, ve kterém mohl komunikovat přímo s počítačem.

Už to dávno skončilo. Cokoli před nehodou bylo dávno, ale měl pocit, že ANTARES byl ještě před tím vším, přestože program byl oficiálně ukončen teprve před šesti měsíci.

Breanna se k němu naklonila. Ucítil slabou vůni vyvanulého parfému a pach cigaret z večírku, na kterém předtím spolu byli. Z jejího dechu vanula sladká vůně poslední sklenice Chardonnay.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Byl to jen sen."

Pohládila ho po čele a po tváři. Zjevně si myslela, že se mu zase zdálo o nohách. Těmi dotečky chtěla utišíť něco, co utišíť nešlo. Vzal ji jemně za ruku a položil ji zpět.

"Spi, Bree," řekl. "Byl to jen debilní sen. Taková kravina."

Zavřel oči, zapslouchal se do zvuků jejího srdce a tichý rytmus ho brzy uspal.

II.

NOC

v pohybu

Bunkr B, Středisko vojenského letectva pro výzkum moderních zbraňových systémů (Dreamland), Nevada, 9. ledna, 14.05 místního času

Helikoptéry se jim pletly do cesty. Zen se s U/MF-3 těsně vyhnul Blackhawku, prudce vrazil páku vlevo a v posledním okamžiku jej těsně minul. Letěl tak blízko rotorů, že jejich vír letoun strhl do téměř neovladatelné vývrtky i přes snahu počítače o její vybrání.

Než měl letoun znovu plně pod kontrolou, už kolem něho létaly proudy olova ze dvou ZSU-23, protiletadlových baterií, které měl zničit. Naštěstí je obsluhovali střelci, kteří nedokázali kopírovat Zenův rychlý obrát vpravo. Ani Zen však kvůli divokým manévřům nemohl pořádně zaměřit cíl. Mobilní protiletadlové čtyřčle se na okamžik dostalo do zaměřovače a Zen stiskl spoušť. Vzápětí prudce pohnul směrovkou, aby cíl v zaměřovači udržel. To mohlo fungovat v letounu jako byl například A-10A Thunderbolt, který byl pro pozemní útoky na nízké rychlosti přímo určen. U/MF-3 Flighthawk byl však úplně jiný letoun. Původně navržený pro boje ve velkých výškách a ve vysokých rychlostech. Samozřejmě, mohl létat i nízko, ale nebyla to žádná legrace. Malý letoun se snažil vyhovět Zenovým přáním, ale zřejmě to bylo na hranici jeho možností. Vývrtkou se dostal příliš nízko a střelba z kanónů ho zpomalila. Hrozilo, že znovu ztratí řízení.

Zen tvrdohlavě ignoroval varování počítače o blížícím se pádu. Pustil do baterií pořádnou dávku granátů a pak se s modlitbou snažil obrátit před Flighthawku zpátky k obloze. Protiletadlové čtyřčle nádherně explodovalo a velitel útoku hlásil, že vrtulníky jsou na zemi.

Než se Zen stačil vzpamatovat, radarový varovný systém se zbláznil a hlásil, že v dosahu se objevila nepřátelská stíhačka, která mohla vypustit rakety AMRAAM na vrtulníky, které měl chránit.

Major Mack "Kudla" Smith se ušklíbl, když jeho F-16 přeskočila poslední hřeben hor, které maskovaly jeho přilet. Lstí se tak dostal za dvě stíhačky, které ho měly udržet v bezpečné vzdálenosti, a čtyři vrtulníky s útočnými silami nepřítelů teď měl před sebou jako na stříbrném podnose. Čtyři vrtulníky, čtyři rakety, čtyři krocani na cestě do trouby.

Čtveřice raket AMRAAM v rychlém sledu za sebou opustila křídelní závěsníky. Rakety už byly předem nastaveny na tento typ útoku, zapnuly aktivní vyhledávání a pak se rychlostí téměř 4 Machy blížily ke svým cílům. Na pomalé helikoptéry vzdálené necelých deset kilometrů to byla možná až příliš dobrá zbraň. Rakety taktak zažehly motory, hned byly u cíle a zničily vrtulníky dříve, než si jejich piloti uvědomili, že na ně někdo útočí.

Mack neměl čas na hlouposti. Jedna z doprovodných stíhaček šla okamžitě po něm. Její pilot, Jeff Stockard, kterého Kudla nacytal na švestkách, toužil po bleskové pomstě.

To, že neměl čas na hlouposti, neznamenalo, že je nedělal. Naopak, řval směchy a zapnul mikrofon, aby to slyšeli i jeho soupeři. Pak F-16 strhl do devadesátistupňové zatáčky, ve které přetížení dosáhlo téměř třinácti g. Tovární letoun by se při takovém manévru zřejmě rozpadl a Kudla by zcela jistě čekal hluboký a dlouho trvající black out, ale ve středisku vojenského letectva pro výzkum moderních zbraňových systémů, tedy v Dreamlandu, se tovární vybavení nepoužívalo. Přepřacované delta křídlo a přední kachní plochy jeho F-16 byly vyrobeny z uhlíkových vláken a titanu, takže vydržely mnohem vyšší zátěž než běžné stroje. Mack měl na sobě speciální kombinézu, která ho udržela při vědomí i při přetíženích kolem patnácti g. Jak kladných, tak záporných.

Nedokázala ale zastavit divoké bušení srdce, které cítil, když se mu podařilo dostat svého pronásledovatele do

zaměřovače. Soupeř prudce potlačil a Kudla měl půlsekundovou příležitost ke střelbě. Měl šanci sta ku jedné, že zasáhne maličkou a obratnou bezpilotní stíhačku U/MF, ale dávka šla dost blízko na to, aby toho parchanta donutil jít do zvratu. Dole by pak byl pro F-16 snadnou kořistí. Kudla se smál tak hlasitě, že mu málem spadla helma - tolik legrace už dlouho nezažil.

Zen teď musel tvrdě pracovat. Krátce oddechoval a svaly v ramenou ztvrdly do podoby železných koulí, zatímco se zoufale snažil vyprostit se z vertikálních nůžek na nízké rychlosti, do kterých se nechal tak hloupě nalákat.

Nalákat. Ochotně se do nich pustil jako nějaký hlupák, který nedokáže pořádně používat svůj letoun. Hlupák, který neumí používat ani hlavu. V průběhu devadesáti sekund se dvakrát nechal pitomě překvapit. Teď byly oba letouny zaklesnuty do sebe ve smrtelném tanci a oba piloti měli stejnou šanci, že toho druhého zasáhnou.

Ani jeden z nich se nesměl nechat dotlačit do zatáčky nebo přemetu. Tak by ještě více zpomalil a dal soupeři šanci na výstřel. K tomu Flighthawk sváděl, neboť dokázal provádět ostřejší manévry než superobratná F-16, ve které seděl Kudla. A Mack nebyl žádný nováček ani hlupák, držel si stále stejnou pozici a byl kdykoli připraven dávkou z kanónu potrestat soupeřovu chybu.

Tři další Flighthawky letěly Zenovi na pomoc. Brzy Macka přinutí boj opustit, obrátí karty a z lovce se stane kořist, ale ono brzy nebylo zase tak brzy, jak si Zen přál.

Problém spočíval v tom, že nedokázal ovládat čtyři roboti letouny najednou. Mohl se o to pokusit, ale bylo to zatraceně těžké. O to těžší, že každý z nich se nacházel někde jinde a měl jiný úkol. Snažit se ovládat něco jen myšlenkami nebylo to nejtěžší, horší bylo, že počítač na myšlenky reagoval zatraceně pomalu.

Někdy i deset nanosekund.

Před třemi měsíci Jeff vytáhl Macka a jeho přebujelé ego z pěkné bryndy díky téměř neuvěřitelnému zásahu v Libyi. Smith už byl na cestě do Iránu, kde měl být popraven za provedení tajné vzdušné operace, ale Whiplash, speciální tým Dreamlandu, naštěstí zasáhl včas. V provizorních experimentálních podmínkách Zen řídil dva letouny Flighthawk a našel Smitha a jeho únosce v malém letounu nad Středozemním mořem. Když byl Smith konečně v bezpečí, byl vděčnější než ženich o svatební noci.

Asi třicet sekund. Pak se vše vrátilo do starých kolejí. Oba byli zpět ve středu vývoje zbraní a jejich vztahy se opět pohybovaly kolem bodu mrazu. Nezáleželo na tom, že celý boj byla jen simulace provedená supervýkonným počítačem a promítaná na obří obrazovky v jednom z hangárů. Oba muži se do sebe pustili jako boxeři v zápase o deset milionů dolarů.

Objektivně vzato oba své zemi pomáhali vyvíjet a zdokonalovat zbraně nové generace. Z jejich pohledu však jeden z nich prohraje a druhý zvítězí.

A nebo, pokud zvítězí Mack, řekne, že ten druhý to "prosrál".

Nad Jeffovým Flighthawkem prolétly trasírky a zmizely někde vlevo. Rudý záblesk Zenovi něco připomněl - prudce zabral za páku a zvedl příd' vzhůru, přímo Mackovi do cesty.

Kevin Madrone okusoval zbytky nehtu na palci a sledoval záběry souboje z ptačí perspektivy na obří obrazovce.

Armádní kapitán viděl, že Mack má výhodu, ale ne tak velkou, aby to stačilo k vítězství. Během cvičení viděl takových soubojů stovky, ale stále ho přitahovaly. Dva piloti proti sobě jako dva gladiátoři v Koloseu mávající těžkými zbraněmi, ochotní udělat cokoli, aby toho druhého porazili. Na jejich odhodlání bylo něco neodolatelného, na nebezpečí, kterému čelili, něco přitažlivého.

A taky děsivého. Madrone si kousal nehet tak divoce, až mu z prstu tekla krev. Nakonec odtrhl zrak od souboje a podíval se na druhou obrazovku, na které počítač zobrazoval data týkající se souboje.

"Test zbraní ukončen," hlásil počítač.

Jako vedoucí testu měl Madrone boj zastavit. Místo toho se však obrátil k plátnu a dál sledoval vířící stíhačky, fascinován vlastním strachem.

Flighthawk najednou prudce vyrazil vzhůru. Mackova F-16 ve vzduchu zakolísala, necelých dvě stě metrů od menšího letounu soupeře. Zdálo se, že se stroje srazí. Pak už bylo zjevné, že F-16 v posledním okamžiku změnila kurz a divoce se roztočila ve vírtce. Flighthawku se nějak podařilo stlačit příd' dolů a vystřelit z kanónu. Tři čtyři projektily zasáhly křídlo, ale pak se Mackovi podařilo vyrazit opačným směrem hlavou dolů.

Oba piloti zakleli.

"Ty špinavej podvodníku. Použil jsi chybu v simulátoru!" vyštěkl Mack.

"A ty ne, když jsi dostal ty vrtulníky?"

"Dejte si pohov," vyštěkl Kevin zpátky v roli vedoucího testů. "Ukončete cvičení."

Ani jeden pilot nepotvrdil příjem.

Na palubě EB-52 BX-2 Raven, Výcvikový prostor 2, Dreamland, 9. leden, 14.15 místního času

"Musíš si pořád držet vysokou rychlost, nebo se neodlepíš."

"Nedělej ze mě idiota," odsekl plukovník Tecumseh "Pes" Bastian, snažící se zvednout obří EB-52 z druhé dráhy. Velký letoun byl vytrimován pro vzlet a jeho čtyři nové motory hučely na plný výkon. Dokonce proti nim vál svěží vítr rychlostí osmnácti a půl uzlu. I přesto se mu nedařilo přimět letoun, aby se zvedl, a hory se blížily.

Horší bylo, že pomocný počítač vydával varovný signál, že letoun se pohybuje na pádové rychlosti.

"Tati."

"To je v pohodě, Breanno," odsekl Pes svému druhému pilotovi, kapitánovi Breanně "Rap" Stockardové. Bree ho učila řídit velký letoun a mimo jiné byla také jeho dcerou. "V pohodě," opakoval.

Ale v pohodě to nebylo. Příd' Pevnosti tvrdohlavě zůstávala ve vodorovné poloze a podvozek jel stále po dráze. Byl už

skoro na konci dráhy a ať dělal cokoli, nedařilo se mu dosáhnout vyšší rychlosti, než sedmdesáti osmi uzlů. Při takovéto rychlosti to nemohlo skončit jinak než katastrofou.

Pes začal nadávat. V příštím okamžiku letoun zázračně zvedl příď a okamžitě začal zrychlovat. Teprve když chtěl o pár sekund později zatahnout podvozek, zjistil, co se stalo - řízení převzal počítač.

Jeho druhý pilot jen stěží skrýval škodolibý úšklebek.

"Co to sakra bylo, Bree?"

"Snažil ses startovat s jedním motorem."

"Jak to myslíš, s jedním motorem? Byly všechny v zeleném." Plukovník ignoroval žádost operátora na věži, který monitoroval přesun do letového prostoru číslo dvě. "Ale řízení..."

"Zapomněl jsi vypnout Sim-2," vrtěla hlavou Breanna. "Díval ses na neplatné údaje." Pak se rozesmála.

Před ostrým startem použili testovací mód palubního počítače k nácviku několika simulovaných startů. Plukovník si uvědomil, že pak zapomněl počítači nařídít, aby se přepnul do skutečného módu. Breanna zjevně spoléhala na to, že bezpečnostní protokoly systému zabrání nejhoršímu a počítač je dostane do vzduchu.

Samozřejmě se tak stalo.

"To se mi nelíbí, Breanno," mračil se Pes. "Vypnula jsi mi motory."

"Ne. Jen jsem je stáhla na deset procent. Nevšiml sis toho," dodala už vážně. Ted' byla v pozici veterána, který dával slovní nakládačku zelenáči. "Měl jsi požádat o kontrolu, ale tys to neudělal. Kdybys to udělal, řekla bych ti to. Jak vidíš, u mě se zobrazuje skutečný stav. Nepozornost je zabiják. Kdyby to bylo jakýkoli jiný éro než Megafortress, už bysme to měli za sebou."

"V jiným éru bys mě takhle nemohla oklamat falešnými údaji," vrčel Pes zlostně.

"Na tvé obrazovce je jasná indikace sim módu. Prostě jsi pořádně neudělal předletovou kontrolu," řekla. "Tohle byla názorná ukázka, jak by to mohlo dopadnout. Nezlob se, tati," dodala a náhle změnila tón.

Ta změna ho rozčillovala ještě víc.

"Ne, máš úplnou pravdu," ozval se Bastian. Procedil ta slova mezi zuby, pak si povzddechl. Sakra, má fakt pravdu, neudělal pořádně předletovou kontrolu a mohl tak ztratit letoun a životy několika lidí. Včetně svého. "Můžu si vzít zpátky řízení?"

Breanna se natáhla k panelu. "Až ti řeknu, tati."

"Neříkej mi, tati!"

Bunkr B, Dreamland, 9. leden, 14.15 místního času

Flighthawk a F-16 kolem sebe kroužily jako kočka a pes v divoké rvačce. Ani jeden z pilotů nedokázal získat dostatečnou výhodu, aby mohl boj ukončit. Pak velká obrazovka v přední části sálu zhasla a z reproduktorů se ozvalo hlasité prasknutí - kapitán Madrone systém vypnul.

"Řekl jsem, dejte si pohov!" Madrone stál u konzoly s rukama založenýma na prsou. S výškou 176 centimetrů a zimní uniformou nevypadal moc hrozivě. Dokonce i na technika byl příliš stydlivý a tichý a lidé v Dreamlandu, kteří ho alespoň zběžně poznali, si rychle všimli jeho neurotických zvyků, kousáním nehtů počínaje. Někde v hloubi jeho podvědomí se však stále skrýval mladý poručík, který v Iráku zničil dva tanky. Stejně divoce, jako tenkrát se svým týmem zneškodnil dva ocelové obry pouze s pomocí ručních granátů, ted' postavil do pozoru tým, který se účastnil simulovaného cvičení.

S výjimkou dvou mužů, kteří dál bojovali.

"Ty normálně fixluješ, kurva," řekl Zen Mackovi a zahodil řídicí přílbu. Kdyby nezůstala viset na datovém kabelu asi centimetr nad zemí, zbyla by z ní jen hromádka drahé elektroniky.

"Nefixluju," odsekl Smith, stojící vlevo od Madroneho. "Jen jsem letěl mimo dosah radaru, to je podle tebe podvádění?"

"Překračoval jsi parametry svojí stíhačky," vrčel Zen. "Dvakrát jsi tam měl víc než deset géček a kromě toho neexistuje, aby ses dostal kolem těch F-15 v M7."

"Počítač mi ty géčka dovolil," bránil se Mack. "A co se týče F-15, ty byly kde?"

"Dostal se přes nás," připustil kapitán Paul Owens, který měl na starosti hlídající roj F-15. "V tom zatraceném simulátoru jsou tak velké díry v radaru, že by tím prolítlo i Jumbo. Pod třema stovkami není vidět vůbec nic."

"No tak pánové," ozval se doktor Ray Rubeo, jeden z vědců, kteří měli simulaci na starosti. Tvářil se jako učitel, který má za sebou náročný týden v mateřské školce. "Test splnil svůj účel. Data máme a to stačí. Ted' byste si všichni měli odpočinout, ráno to poletíme naostro. Hlavně zítra všichni dodržujte pořádek na dráze." Pak se Rubeo obrátil a vyšel z místnosti. Ve dveřích se zachvěl, jakoby se chtěl zahrát.

"Jasně, kecy, kecy, a opravit tu chybu, to ne," zavrčel Zen.

"Myslím, že má pravdu," řekl Madrone. "Všichni máme jasnou představu, co budeme zítra dělat."

Pak se obrátil ke kapitánu Rosensteinovi a poručíku Garuthersovi, kteří měli příští den letět s vrtulníky, které dnes pilotovali v simulátoru. Armádní velitelé si vyžádali test nových úprav v podmínkách, které by se co nejdříve blížily skutečnému boji, a kohoutí rvačky dvou ambiciózních stíhačů je vůbec nezajímaly. Celý tým se těšil na volno po skončení simulace.

Jen Kudla se Zenem po sobě házeli vražednými pohledy.

"Dnes jsi měl štěstí," ucedil Zen. "Zítra poletíme ve skutečných mašinách."

"Zítra ti nakopu prdel, ty srágoro," zavrčel Kudla. "V Migu udělám věci, který by F-16 roztrhaly na kusy. I tu upravenou."

"Miga sejmu i poslepu," odsekl Zen.

"To se uvidí," ušklíbl se Mack. Vysunul CD, na kterém byl nahrán záznam jeho části simulace, a zamířil ven z místnosti.

Možná si i tiše pohvizdoval.

Zen zavrtěl hlavou a obrátil se zpátky ke konzole. Zvedl přílbu a podal ji Jennifer Gleasonové, jedné z vědkyň, které pracovaly na projektu Flighthawk. Gleasonová se na něho usmála a stáhla si pramen světle hnědých vlasů za ucho. Ve žluté záři počítačových obrazovek vypadala jako nymfa, nořící se z mořských vln. A geniální nymfa. Doktorka Gleasonová patřila ke světové špičce v oboru umělé inteligence a inteligentních čipů - i přesto vypadala jako nymfa. Madrone sledoval křivky jejích řader pod volným černým trikem. Pak sjel pohledem na boky a kochal se jimi, zatímco jejich majitelka cosi řešila s Jeffem. Nakonec se obrátil ke své stanici a předstíral, že expertka na galium-arsenové čipy ho vůbec nezajímá.

"Dnes večer se uvidíme, ne?"

"Ehm, jo," přisvědčil Madrone roztržitě.

"Jsi v pořádku, Kevine?" zeptal se Zen.

"Jo, v pohodě. Musím to teď celý nějak dát dohromady, však to znáš."

"Jasně. Hele, s těma dírama v simulátoru si nedělej starosti, Jennifer se na to podívá. Vidím, že ti krvácí prst," usmál se Zen. "Nesmíš to tak žrát."

Madrone se plaše usmál. Stockard popadl obruče vozíku a o pár kroků zacouval. Kromě nich už v sále nikdo nezůstal, ale Zen se tvářil jako zloděj aut, který kontroluje, jestli je vzduch čistý. "Poslouchej, musíme se domluvit na večer. Bree si bude hrát na dohazovačku." Zen zakroutil očima a omluvně pokrčil rameny. "Víš, jak to chodí."

Madrone si najednou představil Jennifer Gleasonovou na Stockardově pohovce. Krátká sukně, volná řadra pod bílou hedvábnou košilí.

"Abby Millerová," dodal Jeff.

Obrázek zmizel.

"Sorry, Zené. Co jsi říkal?" zeptal se Madrone.

"Abby Millerová. Je to civilistka. Pracuje na Nellis v tiskovém. Myslím, že byla novinářka, dělala v nějakém časopise, nebo tak něco. Teď nevím, jak se potkaly s Bree. Znáš Rap, ta zná každého. Asi to bude to její úžasný charisma."

Madrone schoval okousaný palec do dlaně. "Jestli s ní kamarádí Breanna, tak bude v pohodě," řekl.

"Tak se mi to líbí," ušklíbl se Zen a rozjel se k východu. "Přesně v sedm. Bree bude mít večeři na sekundu přesně."

Nezapomeň na víno."

Madrone najednou pocítil skutečný strach. "Vino? Jaký druh?"

Ale Zen už byl za dveřmi a neodpovídal.

Na palubě Ravenu, 9. leden, 14.15 místního času

Nikde není psáno, že nadutí stíhací piloti jsou ti nejlepší. V žádných vojenských pravidlech nestojí, že tito muži - a ženy -, kteří se běžně řítí vzduchem několikrát rychleji než zvuk a pravidelně svá těla vystavují zápornému přetížení osmi či devíti g, jsou lepší než ti, kteří se ve vzduchu pohybují poněkud rozvážněji. Nikde v horách armádních dokumentů, které se týkají pilotů a létání, není napsáno Piloti proudových stíhaček stojí nade všemi ostatními.

Ale každý rourař, který si kdy na hlavu nasadil helmu a seděl za kniplem proudové stíhačky, si to myslí. Nedostal se k nejlepším stíhačkám na světě jen proto, že je dobrý. Když pomineme štěstí a osobní preference, frontovní stíhači amerického letectva jsou ti nejlepší z nejlepších. A většina z nich nemá problém říct vám to přímo do očí.

Plukovník Bastian byl, více než cokoli jiného, frontový stíhač. Nevadilo mu, že poslední bojový let vykonal před pěti lety během války v Zálivu. Nevadilo mu ani to, že tenkrát vlastně neletěl ve stíhačce, ale v bombardéru - F-15E Strike Eagle, což v té době byla jedna z nejnovějších amerických zbraní. Nezáleželo ani na tom, že jeho současná pozice velitele - nelátajícího velitele - byla tisíckrát důležitější než cokoli, co dělal za války.

Záleželo jen na tom, že byl stíhacím pilotem. Pes myslel jako stíhací pilot. Mluvil jako stíhací pilot. Chodil - někdo by řekl vykračoval si - jako stíhací pilot. Jako stíhač, který prošel skutečným bojem. Stíhač, který měl tuny hodin na F-16 a na F-15. Stíhač, který létal na F-4 a F-111 a jednou či dvakrát letěl i v A-10A. Stíhač, který se prolétl také v F-117 a F-22. Stručně řečeno rourař, který létal skoro se vším, co mu letectvo mohlo nabídnout, a létal s tím velice dobře.

Až na dnešek, kdy seděl za řízením stáříčké, vysloužilé a nepotřebné pomalé krávy. Letounu, který byl stejně starý jako on a mnohem rozvrzanější.

Kdyby to byla jen B-52, možná by se Pes necítil tak hrozně. Staré řízení Stratofortress bylo tak složité, že trvalo dlouho, než se je člověk naučil ovládat. Všude samé páčky a knoflíky, palubní deska vypadala jako stůl hodináře a sedačka byla tak nepohodlná, že pilot musel provést několik tvrdých přistání za sebou, aby se mu podle ní vytvaroval zadek. Letoun, ve kterém seděl, byl od základu přebudovaný. Byla to EB-52. Přestavěná, nový potah, nové řízení, nové motory. Megafortress si zachovala duši starého stroje - nejschopnějšího bombardéru z dob studené války, ale měla teď svaly hodné jedenadvacátého století. Jak řekla Breanna, když přistáli, bylo to, jako mít svaly a reflexy jednadvacetiletého mladíka a moudrost a zkušenosti pětadesátiletého muže.

"Chápu to i bez metafor, díky, kapitáne Stockardová," odsekl Pes a odepnul si pásy.

Tedy, pokusil se o to. Sakra, dnes se ani nedokáže pořádně odkurtovat.

"Chci jen říct, tati, že u Ravenu chvíli trvá, než si na něj člověk zvykne. To není jako F-16. Ještě pár letů a budeš to mít v malíčku."

To byla poslední kapka. Pes se odpoutal ze sedačky a snažil se při opouštění letounu zachovat alespoň trochu důstojnosti. Další členové posádky - jako hlupák souhlasil, aby s nimi letěl i navigátor a zbraňový operátor - raději rozumně letoun s dostatečným předstihem opustili břišní šachtou.

"Tati..."

"A ještě jedna věc, kapitáne." Bastian se prudce otočil ve dveřích kabiny, než se začal spouštět dolů. "Už nikdy mi za

žádných okolností, když jsme ve službě - v práci - neříkej tati, táto, fůťo, tatoušku, otče a ani nijak jinak v tomto duchu. Rozumíš?"

"Pane..., ano, pane."

Potah Pevnosti z uhlíkových pryskyřic byl speciálně upraven, aby vydržel vysoké teploty. Dráha kolem letounu však žhnula jako pec, když Pes vyšel ven a vzdaloval se od stroje, který mezitím pozemní personál plnil palivem pro další let s jinou posádkou. Mířil do podzemního hangáru, kde na něho čekal špičkový simulátor, aby mu přehrál všechny chyby, které během letu udělal.

Pak se na příjezdové rampě objevil černý SUV s řadou modrých blikajících světel a rychle jel k němu. Pes se zastavil, vděčný za odklad i přesto, že blikající světla nevěstila nic dobrého. SUV patřil veliteli bezpečnostních složek základny Dannymu Freahovi. Danny světla nechtěl používat, tvrdil, že vůz s nimi vypadá jako by vedl přehlídku hasičů. Pokud tedy svítila, muselo to být něco vážného.

Když však vůz zastavil, ve staženém okénku se objevil seržant Terence "Ax" Gibbs.

"Plukovníku, máte návštěvu," oznámil seržant.

"Jakou?" odsekl Pes.

"Jednak budoucí ministr Keesh," hlásil Ax. "A s ním celá banda dalších šmejďů."

Bývalý kongresman John Keesh byl žhavým kandidátem na funkci ministra obrany. Bastian ho trochu znal z Washingtonu, ale už celé měsíce ho neviděl, ani s ním nemluvil.

Volby z minulého listopadu na ministerstvu zcela změnily situaci. Odešla hlavní Bastianova patronka a stoupenkyně, ředitelka Rady národní bezpečnosti Deborah O'Dayová. Philipa Freemana, který ji měl nahradit, Bastian osobně neznal. Z bývalé party zbýval jen Jed Barclay, mladý zázrak z Harvardu, který měl víc uhrů než zkušeností. Oficiální název jeho funkce zněl Poradce pro technologie a zahraniční vztahy, ale ve skutečnosti měl za úkol pomáhat O'Dayové řešit problémy, které se občas vyskytly.

"Proč mi sakra nikdo neřekl, že sem Keesh letí?" hřímál Bastian.

"Zdá se, že systém včasné výstrahy v tomto případě zcela selhal," připustil seržant. "Kapitán Freah už s nimi dělá základní prohlídku komplexu."

Pes se usadil na sedačku spolujezdce a začal přemýšlet, co asi za návštěvou vysokých úředníků bude. To neměl dělat. Ax zařadil zpátečku a s kvičením pneumatik začal prudce couvat. Bastian se zoufale chytil madla na dveřích a doufal, že neprolétne předním sklem. Co se týče administrativy a organizace, neměl Gibbs konkurenta. S řízením motorových vozidel už to tak slavné nebylo.

"Jak to šlo nahore?" zeptal se seržant. Znělo to nevinně, ale Pes měl nepříjemný pocit, že to bylo jen klamné zdání.

"Špatně. Raději sledujte cestu."

"Ano, pane. Mám tu nějaké papíry na podepsání," dodal seržant a ukázal palcem na konzolu mezi nimi, kde ležely tři tlusté složky.

"To byste musel zpomalit, abych si je mohl přečíst," řval Pes, když Gibbs projel zatáčku po dvou kolech.

"Ale, pořád vám říkám, že to číst nemusíte. Jsou to jen žádosti o toaletní papír a podobné hlouposti." Gibbs si to namířil k velitelskému komplexu Dreamlandu. "Podpisy na důležitých věcech padělám."

"Doufám, že jste mi padělal i podpis na poslední vůli," zavrčel Pes a chytil se ještě pevněji.

"No dovolte, plukovníku?"

"Hlavně sledujte cestu." Psovi se konečně podařilo připnout si bezpečnostní pás. "Proč jste mi sakra nehlásili rádiem, že sem letí ministr? A z Magnusova štábu nás nikdo nevaroval?"

"Problém je v tom, plukovníku, že ministr nepřiletěl, ale přijel limuzínou z Nellis. A do Nellis přiletěl bez varování a vyrazil rovnou k nám, aniž to řekl veliteli základny. Všichni jsou naštvaní. Ve štábu generála Magnuse o tom nikdo nevěděl. Myslím, že kapitán Granson kvůli tomu přijde o jednu frčku," dodal Ax. "Seržant Fulton říkal, že měl hlídat."

Pak se chtěl Gibbs zasmát vlastnímu vtipu, ale Pes ho zpražil pohledem. Granson byl pobočník generála Magnuse, přímého nadřízeného plukovníka Bastiana. Tato velitelská struktura vznikla před několika měsíci, když Dreamland poslal do bojové akce vlastní letouny a speciální tým Whiplash. Do posledních voleb to vypadalo, že Magnus je na nejlepší cestě stát se vrchním velitelem letectva, ale vzhledem ke skutečnosti, že Keesh se neobtěžoval informovat ho o chystané inspekci jednoho z jeho podřízených, zdálo se, že došlo ke změně plánů.

"Kromě toho," dodal Gibbs, "jste mi výslovně nařídil, abych vás s ničím neobtěžoval."

"Axi, kdyby přiletěl prezident, to byste mě taky neobtěžoval?"

"To bych vás možná obtěžoval. Teď budou asi někde dole v aréně," dodal Gibbs a zastavil SUV tak rychle, že málem vystřelily airbagy. "Senátor Densmore se tváří, jako by měl za sebou nepříjemný let, plukovníku. Možná bychom mu mohli nabídnout koktail. A kongresmanka Timmonsová má na sobě velice drahý parfém, možná tím něco sleduje. Je totiž vdova, víte?"

"Ještě něco, Axi?"

"Jen ty papíry tady."

Pes se zamračil na složky dokumentů. "Musím si to přečíst."

"Jsou to jen samé rutinní záležitosti, plukovníku, opravdu. Víte, pane, můžu říct něco mimo protokol...?"

"Vy jste se narodil mimo protokol, seržante."

"Myslím, že s těmi sračkami zbytečně ztrácíte čas. Kdyby to bylo něco důležitého, upozornil bych vás. A co se týče zbytku..."

"To není můj způsob, Axi."

"Ano, pane."

Aréna - jak ji nazval Gibbs - bylo zabezpečené velitelské stanoviště v třetím podzemním podlaží velitelského komplexu.

Když Pes dorazil, Danny návštěvníky častoval záběry na úspěšnou operaci týmu Whiplash v Libyi, která proběhla před třemi měsíci.

To nebylo příliš moudré.

Pes chvíli stál u zábradlí v zadní části sálu a sledoval záběry na obří obrazovce. Na ploše sedmkrát čtyři metry se právě objevil pohled z kamery Flighthawku, který prolétal nad bunkrem, kde byli drženi američtí zajatci. Keesh se svým asistentem a pěti zákonodárci z kongresu stáli pár metrů od obrazovky, zcela zabráněni do toho, co před sebou viděli. Vlevo se začala pohybovat střecha a na ploše dvě stě padesátkrát větší než monitor laptopu se objevily záblesky a kouř výbuchů. Pak se záběr přesunul na útočný tým Whiplash, který právě dorazil v bojové verzi Ospreye.

"Teď to začne být zajímavé," ozval se Bastian od zábradlí.

Danny se prudce otočil. Nečekal, že plukovník přijde tak tiše. "Plukovníku," pozdravil a dálkovým ovladačem záznam zastavil.

"Nech to běžet, Danny, to je v pořádku." Bastian si založil ruce na prsou.

"Stejně už víme, jak to skončí," řekl Keesh a upravil si brýle se silnými rámečky. Jejich barva dokonale ladila s barvou jeho saka. "Ale vypadá to působivě."

"Díky, pane ministře," chvíli váhal Pes. Nevěděl, jak ho má oslovovat. "Začalo se nám dařit."

"Měl jsem na mysli tu obrazovku," pronesl Keesh, kterému oslovení zjevně nevadilo.

"Myslím, že plukovník a jeho lidé si zaslouží uznání," ozvala se kongresmanka Timmonsová, vysoce postavená členka rozpočtové komise ministerstva obrany.

"Plukovníkovi už se uznání dostalo," odsekl Keesh. "Svěřili mu velení nejprestižnější letecké základny v zemi."

Ójé, pomyslel si Pes. Cítil debila na sto honů.

Pak do popředí vystoupila Nella McCormacková. Představila se jako ministřova asistentka pro technologie a představila i zbytek delegace. "Plukovníku, dnes odpoledne nemáme moc času," oznámila, když si Bastian se všemi potřásl rukou. "Potřebovali bychom si promluvit v soukromí. Je to možné ve vaší kanceláři?"

Pes vedl delegaci do kanceláře a přemýšlel, jestli ho přišli vyhodit. Před jeho příchodem vedl Dreamland tříhvězdičkový generál. Bastian měl téměř na sto procent nejnižší hodnost ze všech velitelů leteckých základen na území Spojených států. Dreamland rozhodně nepatřil ani mezi představené základny. Centrum mělo dva hlavní úkoly: vyvíjet zbraně nové generace pro letectvo a většinu ostatních složek armády a testovat tyto nové technologie v problematických konfliktech. Testováním byl pověřen tým Whiplash, speciální kombinovaná jednotka s pozemní složkou, které velel Danny Freah, a kterou mohly ze vzduchu podporovat nejmodernější letouny, včetně Megafortress a Flighthawků. Za normálních okolností by měla osoba, která by takové základně velela, rameno rozsvícené - někdo by řekl obtěžkané - nejméně dvěma hvězdami. Bastian proto napůl očekával, že noví politici ho poplácají po hlavě a vymění hned, jak se po volbách rozkoukají. Ale kvůli tomu by si Keesh s sebou nepřivedl obecnost. Nebo ano?

"Na plukovníka máte docela hezký stůl," konstatoval senátor Densmore, když procházeli Bastianovou kanceláří do konferenční místnosti.

"Ten tady zůstal po minulém veliteli," odpověděl Bastian a pohládl luxusní desku z třeshňového dřeva.

"Tecuťsehu, omlouvám se, že jsme sem vrazili takhle narychlo," začal Keesh, když se všichni usadili kolem velkého konferenčního stolu.

"Máme pro vás dobré zprávy," dodala nakonec kongresmanka Timmonsová.

Pes se ušklíbl. Přece nepřijeli, aby ho povýšili, nebo ano?

"Jsme tady proto, že chceme rozšířit program U/MF," vysvětlil Densmore. "Rozpočty bude schvalovat senát i parlament a administrativa samozřejmě je podpoří."

"No tak to jsou dobré zprávy," usoudil Bastian. Myslel to vážně. Osobně považoval roboti letouny za největší pokrok od příchodu výstražného systému AWACS, ale nechápal, proč přijeli osobně, aby mu zprávy předali, a nebylo mu jasné, proč z toho vynechali generála Magnuse. Když Keesh začal chválit i programy Megafortress a JSF, byl Pes ještě víc zmatený. Čekal, kdy přijdou ty špatné novinky, ale žádné se nedostavily.

"V šest musíme být zpátky v hotelu," řekl Keesh nakonec a vstal. "Mohli bychom se na Flighthawky a Megafortress podívat než odjedeme?"

"Samozřejmě," souhlasil Bastian. Přitáhl si k sobě telefon a vytáhl Axovo číslo.

"Major Cheshirová už je připravená na prohlídku," oznámil Gibbs hned, jak linka oživila. "Major Stockard má dnes na starosti jiný projekt. Nemohl jsem ho sehnat."

To byla buď lež, nebo polopravda. Seržant Terence Gibbs měl vlastní všemocnou výzvědnou službu, které nikdo nemohl uniknout. Na druhou stranu, Nancy Cheshirová byla dokonalý průvodce. Vedla projekt Megafortress, ale o projektu Flighthawk díky těsné spolupráci věděla vše, co bylo potřeba. Kromě toho se mužská část delegace, kdyby se nudila, mohla kochat jejími pevnými křivkami. Na překážku nebyla ani skutečnost, že za svoji roli v Libyi dostala Letecký kříž a Purpurové srdce k tomu.

Nancy kromě toho dokázala bez problémů komunikovat i s VIP osobami, zatímco Stockard většinou rychle ztrácel trpělivost, když zjistil, že mluví s blbcem. Což v případě kongresu platilo v podstatě o každém.

"Dobře, Axi," kývl Pes. "Sejdeme se u výtahu." Když zavěsil, všiml si, že Keesh kývl na McCormackovou. Proto ho nepřekvapilo, když mu poklepala na rameno a naznačila, že si chce promluvit o samotě, zatímco ostatní už šli ven.

"Ještě musím vyřídít nějaké papírování," ozval se Pes. "Doženu vás v hangáru."

Pak zavřel dveře.

"To bylo velice nenápadné, plukovníku," chválila ho McCormacková.

"Myslím, že to bylo hodně nápadné," usoudil Bastian. "Od vás taky."

"Je to celé taková hra. Znáte to, Washington," zasmála se. Táhlo jí ke čtyřicítce, ale ještě stále byla přitažlivá. Měla na

sobě šedý tvídový kalhotový kostým, který jí přidával navíc pár kilo.

"Tak co se děje?"

"Ministrovi se vaše práce tady velmi líbí. Chtěl by se postarat o to, aby středisko mělo dost prostředků na provoz a vývoj. Myslím si, že to, co děláte, má budoucnost."

Kdyby Pes neměl vojenský výcvik, zřejmě by jí řekl, aby si odpustila ty kecy a vybalila to. Místo toho však namáhal obličejové svaly a snažil se udržet ústa v klidu.

McCormacková nakonec přešla k věci. "Líbí se nám hlavně U/ MF. Byli bychom rádi, kdybychom jich do konce roku mohli nasadit čtyřiadvacet."

"Čtyřiadvacet do konce roku? To je hodně optimistické. V tomhle okamžiku máme jen čtyři a nemáme prostředky na výcvik nových pilotů."

"O to se můžeme postarat."

"Dobře," souhlasil opatrně.

"Chtěli bychom, aby mohly být nasazeny všechny ve stejném okamžiku. Ministrovi se koncept vzdušné armády zamlouvá."

Pes už začal chápat, kam asi míří, ale pořád mlčel.

"Myslíme si, že by bylo dobré, dál pokračovat ve vývoji ANTARES a použít ho k jejich ovládní," pokračovala McCormacková.

"Aha," zabručel Pes.

ANTARES byl nový systém pro přímé propojení počítače s lidským mozkem. Díky němu mohl pilot svým mozkem přistupovat k veškerým datům palubního počítače letounu. Ti, kteří s ním měli zkušenosti, tvrdili, že data přímo "cítí". Výhledově mělo být možné s tímto systémem řídit letoun jen myšlenkami. Celý projekt vedl k ohromným pokrokům v oblasti letových počítačů. Z vývoje těžil palubní systém C3, který používaly Flighthawky, stejně jako počítačový autopilot bombardérů Megafortress. Program měl zpočátku neuvěřitelný úspěch, ale poté, co do projektu pronikl ruský špion, byl program na neurčitou dobu zastaven.

"Ovládní více letounů najednou, to byla přece součást původního plánu ANTARES. Mělo by to být v pořádku, plukovníku," dodala McCormacková, když viděla, že Bastian váhá. "Vím toho o projektu dost. Patřila jsem k týmu, který s tou myšlenkou před několika lety přišel."

"Pak jste znala i Maraklova."

"Kapitána Jamese? Ano." McCormacková to řekla tak klidně, jako by mluvila o kamarádovi ze školky - nikoli o špionovi, který napáchal obrovské škody. "Plukovníku, co kdybychom vyložili karty na stůl?"

"S radostí."

"Připojit Flighthawky k Megafortress, to byl geniální nápad. Teď můžeme pokračovat a dotáhnout koncept vzdušné armády do konce. Díky ANTARES budeme mít před zbytkem světa náskok minimálně dvacet až třicet let. Do konfliktů, jako byla Bosna nebo Perský záliv, budeme moci zasáhnout beze ztrát a s pouhým zlomkem nákladů."

"Když se tedy bavíme na rovinu," opáčil Pes, "myslím si, že ANTARES byla chyba. A to velká. Za padesát let to možná půjde, ale ne dnes, s těmi počítači, které máme k dispozici. Možná je problém v samotném mozku. Možná jsem už ze staré školy, ale osobně bych tomu nedůvěřoval. S tím programem byla spousta problémů." McCormacková se arogantně usmála, ale Bastian pokračoval.

"Jestli chcete obnovit vývoj a zase rozjet letové testy, myslím, že peníze, které to bude stát, by se daly využít jinde a mnohem lépe," řekl Pes. "Už teď jsou Flighthawky těžce computerizované. Kromě toho na základně zůstalo už jen pár lidí, kteří měli s ANTARES co do činění, a každý z nich teď pracuje na něčem jiném."

"Doktorka Geraldová by projekt ANTARES mohla znovu rozjet," navrhla McCormacková. "Než se vrátila do NASA, účastnila se prvních fází vývoje, takže bude mít dost zkušeností, a přitom se jí netýká aféra s Jamesem. Pokud vím, po návratu sem už na projektu trochu pracovala."

Martha Geraldová pracovala v NASA jako astrofyzik a psychologka a specializovala se na komunikaci mezi člověkem a počítačem. V Dreamlandu se aktuálně zabývala vývojem rozhraní letových počítačů. Pes věděl, že zpočátku pracovala na projektu ANTARES, a když se vrátila do Dreamlandu, požádal ji, aby vypracovala studii a pokusila se nastínit, co by se z projektu dalo zachránit. Teď si uvědomil, že její návrat mohl být součástí taktiky na oživení celého programu.

"Už jste o tom s doktorkou Geraldovou mluvila?" zeptal se.

"Ne," odpověděla McCormacková. Řekla to rychle, ale natolik neutrálně, že Pes nevěděl, jestli jí může věřit. "To by nebylo vhodné, dokud to nemám potvrzené. Ale na rovinu, plukovníku - nový ministr je programem ANTARES doslova nadšený."

"A pokud jeho nadšení nebude sdílet?"

"Pak budeme muset najít někoho, kdo ho sdílet bude."

Dreamland, 9. leden, 17.45 místního času

Mack se opíral o zábradlí a díval se nad horské hřebeny směrem k letecké základně Nellis, odkud měl přilétnout Dolphin. Přesněji řečeno Aerospatiale SA 366G Dauphin, francouzský vrtulník, který zpočátku sloužil jako záchranný stroj Pobřežní stráže a nakonec skončil jako vzdušný autobus, který zajišťoval spojení mezi Dreamlandem a základnou Nellis. Ve vojenském žargonu měl přezdívku Panther, možná proto, že svůj úkol zvládal s kočičí elegancí a rychlostí. Bohužel byl pro tyto účely vyhrazen jen jeden stroj a ne vždy létal podle řádu, takže mnohdy i trpěliví lidé rozčileně kleli při počítání nýtů v plexisklové čekárně, u které vrtulník vyzvedával pasažéry.

Major Smith už žádnou trpělivost neměl. Chodil sem a tam a střídavě nadával, okopával stěny a civěl k horám. Pak si založil ruce na prsou, opřel se ramenem o plexisklo a modlil se, aby se už vrtulník objevil.

Nestalo se.

Z hangáru se k čekárně blížili další dva pasažéři. Mack se na ně podíval, zjistil, že to jsou civilisté a ještě ke všemu muži, okamžitě ztratil zájem a dál vyhlížel helikoptéru. Jeden z mužů v čekárně chvíli postával, pak si zapálil cigaretu a nervózně k němu přistoupil. Mack se k němu obrátil a chvíli na něho civěl, než mu došlo, že je to Kevin Madrone v džínách a kšiltovce.

Kšiltovka Yankees. Co jiného.

"Dobrý den, majore," hlesl Madrone a hluboce potáhl z cigarety.

"Ahoj, Nehtáku."

Madronemu se přezdívka zjevně nelíbila. Mack ji nedávno vymyslel, zatím se nerozšířila, ale nepochyboval o tom, že se brzy ujme.

S Madronem Kudla hodně spolupracoval už během předchozího nasazení v Dreamlandu. Armáda chtěla bezpečný komunikační prostředek mezi pozemními jednotkami a letouny Joint Strike Fighter pro sdílení dat. Madrone na projektu začal dělat jako zbraňový expert, ale ukázalo se, že dokáže dobře řešit různé problémy. Když nastaly komplikace, dokonce část komunikačního zařízení navrhl zcela sám. Byl však nezvykle tichý, dokonce i na inženýra.

"Majore, zlobíte se, že jsem vypnul tu simulaci?" zeptal se Madrone Macka.

"Ale hovno," mávl rukou Kudla. "S tím, co říká Stockard, si nelam hlavu. Je hrozně soutěživý, magor. Prostě neví, kdy má dost, chápeš?"

Madrone pokrčil rameny.

Stockard mu asi brečel na rameni, pomyslel si Mack. To by mu bylo podobný. Zen je dobrý pilot - ne skvělejší, ale dobrý, to určitě. Ale stejně jako spousta dalších týpků, který Mack zná, má vážný problém s egem. Prostě si nedokáže připustit, že by někdo mohl být lepší, než on.

"Myslíte, že se zítra poletí? Prý má být špatný počasí," nadhodil Madrone. "Bouřka v horách. Říkají, že je to nejhorší zima za posledních pár let."

Mluví o počasí. Asi si chce za každou cenu povídat, chudák. Není divu, čekání na vrtulník je těžké opruz.

"Myslím, že bude jasno," odpověděl Mack.

"Vy poletíte s tou devěťadvacítkou?"

"Přesně tak. Nakopu Stockardovi kaďák. Bude to skvělá podívaná."

"Nojo. Škoda, že nedokáže ovládat čtyři letouny najednou."

"Nakopu mu prdel i v boji jeden na jednoho," řekl Mack. "Už jsem to udělal hodněkrát."

Madrone si sundal kšiltovku a díval se na ni, jako by přemýšlel, jestli ji chce nosit, nebo ne. Nakonec ji složil a zasunul do kapsy u bundy.

Dobrý nápad, pomyslel si Mack. Už chtěl prohodit něco o tom, že jednou to Jeff poslal tak dokonale, že přitom přišel o nohy, ale nakonec si to rozmyslel. Když je někdo křip, nemá smysl se mu vysmívat. Ani když je to pravda.

Kromě toho mu Stockard v Africe zachránil hnědel. Možná by mu za to mohl být trochu vděčný.

"Ten předělaný Mig," řekl Madroneovi, "to je slušná mašinka. Akceleruje líp než tovární F-15. To už není žádná prdel."

Myslím, že cokoli horšího než F-22 by v jeden na jednoho mělo těžký problém. Ta simulovaná F-16, kterou používáme, neumí ani půlku toho, co ta předělaná devěťadvácá. Používá se jen proto, že toho Miga nedokázali naprogramovat - ty výkony jsou úplně mimo tabulky. Je to taková svině, že ani programátoři neví, co s ní, fakt nářez. Takovýhle mašiny budou mít Rusáci v roce 2030 - teda pokud v té době už nebudou součástí lowy. Což budou, jestli si ty sráči někdy něco zkusej."

Madrone přikývl. Dokouřil cigaretu až k filtru, naposledy potáhl, pak ji zašlápl do země.

"Samozřejmě, záleží to všechno na pilotovi," pokračoval Mack. "Dobrý pilot v F-5E by dokázal dostat špatného pilota v Raptorovi. Všechno záleží na tom, jak se ta mašina používá. Pilot ji musí dobře znát. Proto jsem dneska Stockarda porazil. Proto ho porážím pořád."

"Jo," kývl Madrone. Podíval se k horám, kde se měl objevit Dolphin, jako by přemýšlel, jestli si má zapálit ještě jednu cigaretu.

"Osobně proti Zenovi nic nemám," řekl Mack, "jen je prostě trošku egomaniak. Znáš to, ne? Myslí si, že je nejlepší pilot ve vesmíru a podobný hovadiny. Vem si tu Libyi. Teda nic proti Zenovi, ale proti komu jsme tam bojovali. Kaddáfí? Prosím tě, dyk je to buzerant, prokristapána. Jeff tam lital dobře, teda, stačilo to, ale od té doby má rypák nahoru. Psycholog by ti asi řekl, že už se narodil s nízkým sebevědomím nebo tak něco. Malý péro a tak."

Mack se zasmál, ale žertoval jen napůl. Madrone se ušklíbl, pak vsunul ruku do kapsy u košile a vytáhl krabičku cigaret.

"A ta jeho manželka, Breanna. Ta už vůbec nelítá tak dobře, jak se říká. Jen má štěstí a to je mnohem důležitější. A kromě toho má úžasný kozy."

Madrone si zapálil a nic neřikal. Není tak špatnej, jen trošku plachej. A není pilot, ale to by se dalo přehlédnout.

Ale ty Yankees. No, pochází z New Yorku, možná i to by se dalo pochopit.

"Večer si chci vyrazit do Las Vegas," pokračoval Mack. Strčil si ruce do kapes. "Mrknu do kina, možná pak sbalím nějaký ženský. Už dlouho jsem nebyl ve Městě hříchu." Zasmál se - už dlouho nedělal spoustu jiných věcí. "Nechceš se přidat?"

"Nemůžu," odmítl Madrone.

"Vážná známost?"

"Tak něco," přikývl armádní kapitán. Potáhl a pak se podíval vlevo - Dolphin se vyhoupl nad horami. "Do prdele. Právě jsem si zapálil."

"To nevádí, cigarety jsou stejně k hovnu," usoudil Mack. "Která je vyvolená?"

Madrone pokrčil rameny. "Známa známé."

"Což je?"

"Abby něco. Rap mi to domluvila."

Mack zbystřil. "Rap jako Bree Stockardová?"

"Jo. Zen a Breanna mě pozvali na večeři."

Řev blížící se helikoptéry našťásti přehlušil skřípání Mackových zubů.

Allegro, Nevada, 9. leden, 19.13 místního času

Breanna na dno pánve položila hliníkovou fólii a prsty ji vypnula do hladka. Minutka tikala, zbývalo šedesát sekund do zážehu. Spousta času - popadla čerstvě nabroušený kuchařský nůž a začala krájet šalotku. Na kraji prkýnka se tvořila hromádka úhledných koleček. Pak minutka zazvonila a Bree zapálila plyn, aby dodusila mrkev.

Pokud Madrone nedorazí do deseti sekund, bude to muset nechat stát. Mrkev to přežije, ale s rýží to bude horší - tam má rezervu jen deset minut.

Kevin měl zpoždění. Tedy zatím nijak tragické, počítala, že dorazí o patnáct minut později a podle toho naplánovala večeři, ale časová rezerva se rychle tenčila.

Možná ho Jeff varoval, že tady bude i Abby.

Nebylo proč varovat, spíš naopak. Ale muži někdy měli velký problém se společností osob opačného pohlaví, zvlášť v případě, že se jeden k druhému dokonale hodili. Jestli se neukáže do třiceti sekund, použije ten nůž na něho. A na kolečka, která naseká, opravdu nebude hezký pohled.

Zazvonil zvonek. Breanna pocítila přival adrenalinu a s úlevou se vrhla do akce. Vytáhla čtyři rubínově rudé plátky tuňáka z marinády a položila je na připravenou grilovací pánev, pak pár lžic čerstvé marinády, sprška sojové omáčky, pár špetek opražených sezamových semínek, posypat nastrohaným zázvorem a šalotkou. Otevřít troubu, zapnout gril, ještě trochu zázvoru a trošku cukru do mrkve, rychle zkontrolovat rýži - šup, šup, šup. Měla všechno tak skvěle načasované, že stála připravená u dveří do kuchyně, když z předsíně vyšel Madrone a podával jí láhev vína.

Cabernet Sauvignon. Ještě ke všemu čerstvě stočený. No, co se dá dělat.

Vzala si láhev a objala ho. Zdálo se, že se nervozitou trochu třásl.

To je dobré znamení, pomyslela si.

"Znáš Abby?" zeptala se, když láhev položila na linku a vedla ho do obývacího pokoje.

"Jo, už jsme se pozdravili," odpověděl Madrone.

"Abby pracovala v CNN, ne?" nadhodila téma a usadila Kevina na pohovku.

Jeff se na ni z vozičku zamračil. Usmála se na něho, zatímco Abby vysvětlovala, že pracovala jen pro rádiovou stanici CNN Headline News a že tam nezastávala žádnou vysokou funkci, vlastně byla jen o něco málo víc než asistentka.

"Ale určitě to muselo být vzrušující," nadhodila Bree.

"Někdy ano," připustila Abby.

Breanna lehce přidala na hlasitosti přehrávače a doufala, že hudba přehluší manželovo odfrknutí. Moc ho milovala, ale někdy jí nepomáhal tak, jak by mohl.

"Ty jsi teď byl nějakou dobu v Evropě, že ano, Kevine?" pokračovala Bree.

"Ehm, jo, před pár měsíci. Pracovní záležitost, týkalo se to NATO."

"NATO, jo?" zdůraznila Breanna. "Měl jsi čas na nějaké kulturní památky?"

"Spíš ne."

"Ale no tak, Keve, a co ten laserový zaměřovač, co nám chtěli Němci prodat," vyzvídal Jeff.

Nejhorší bylo, pomyslela si Breanna, že Jeff to snad někdy dělal naschvál. A možná se u toho i dobře bavil.

"Miláčku, skoč prosím tě pro to víno, které Kevin přinesl," vyzvala ho Breanna, přistoupila k němu a pohládila ho po rameni. Než stačil něco namítnout, bodla ho nehtem do krku - to bylo znamení, že v případě odporu je v sázce jeho život a možná i měsíční platba za sportovní kanály kabelové televize.

"Skvělý nápad," přikývl a odjel do kuchyně.

"Ty jsi byla taky v Evropě, Abby?"

"V Římě," kývla. "Ale to už je dávno. A potom v Londýně."

"Řím je nádherný město," navázala Breanna. "I když možná není tak romantický jako Paříž."

Mrkla na Kevina, pak zazvonila jedna z minutek, Breanna se omluvila a nechala je spolu o samotě.

"Hej, tím nehtem to bolelo," ozval se Zen, když se objevila v kuchyni. "Příště mě rovnou pokoušeš?"

"Je to možný, jestli budeš takhle hulákat," sykla Breanna. "Nebud' tak negativní, Jeffe," dodala cestou k troubě.

"Myslím, že se k sobě hodí."

"Jasně, Bonnie a Clyde jako vyšitý."

"Pšššt."

Tuňák byl dokonalý - ještě steaky otočila, aby se rychle osmažily na druhé straně, a začala nakládat rýži a karotku do servírovacích mís.

"To je sváteční porcelán," ozval se Jeff.

"To to mám dávat na papírový tácky nebo co? Vezmi tam víno. Ne, počkej - vezmi i saké. Dáme si přípitek."

"Saké? Přípitek?"

"Jo. U každé večeře musí být nějaký přípitek."

"Ty je chceš opít?"

"Klidně, když to pomůže."

Zen vrtěl hlavou, ale saké vzal. Bohužel byl jediný, kdo ho pil, když přišla s večeří.

"Je ta ryba určitě hotová?" zeptal se Jeff. "Vypadá nějak syrově."

"Omluvte ho," usmála se Breanna. "Jeff je skvělý pilot, ale jídlu vůbec nerozumí. Jeho oblíbené jídlo se kupuje v krabici

a jako bonus k němu dostane hračku."

"Vím, jak vypadá syrová ryba, Bree."

"Ale jinak máme skvělé manželství," dodala Breanna. "Výborně si rozumíme."

I jako vtip to byla taktická chyba a ticho brzy ještě více zhoustlo. Jeff se zmínil o tom, že Kevin už jednou krátce ženatý byl, ale nezacházel do podrobností. Breanna si dala pořádný hlt vína, které Zen nalil. Nebylo špatné, i když bylo asi tak dva dny staré a k zázvoru a šalotce se moc nehodilo.

Jakmile dojedl dezert, začal mít Madrone pocit, že je v sedmém nebi. Nebylo to vínem, toho si dal jen pár doušků. Ale to jídlo - ještě nikdy nejedl tak vynikajícího tuňáka. A čokoládové soufflé jako dezert. Armádní kapitán ani přesně nevěděl, co to znamená, ale uznával, že to chutnalo skvěle. Breanna vypadá dobře, skvěle vaří, je chytrá, vtipná, miluje ho - Jeff má neuvěřitelné štěstí, že našel takovou ženu.

Nedokázal mu závidět, ale když viděl, jak je Breanna dokonalá a jak se spolu mají dobře, bolelo ho u srdce.

Bolelo to, protože totéž měl kdysi i on.

Nebo si alespoň myslel, že to má.

Ale to muselo být v minulém životě. Nebo v předminulém.

Abby nebyla vyloženě krásná, ale nebyla ani ošklivá. Začala mluvit o nějakém filmu, který nedávno viděla, byla to komedie - znělo to docela zajímavě, ale Kevin se nějak nedokázal zapojit do konverzace.

Bylo příjemné vidět Breannu tolikrát za sebou v nesnázích. Zen pocucával pivo a sledoval Kevina a Abby na gauči.

Bylo naprosto zjevné, že se zatím moc nebaví. Abby mluvila o nějakých filmech a o divadelních hrách, které viděla, když byla před rokem v Londýně. Kevin měl na tváři přihlouplý úsměv a bylo jasné, že by chtěl být kdekoli, jen ne tam, kde právě byl.

Breanna se zoufale snažila konverzaci nějak povzbudit. Každou chvíli čekal, že jí zpoza uší začnou stoupat obláčky kouře.

Zen dopil láhev a jel do kuchyně pro další. Průjezd úzkou chodbou už bravurně zvládal. Měl to naučené tak dokonale, že ho nezpomalily ani účinky saké. Za rok a půl od nehody už urazil dlouhou cestu - a největší kus během pěti měsíců po návratu do Dreamlandu.

Když ležel v nemocnici, myslel si, že to nedokáže. Ani ve snu ho nenapadlo, že bude zpátky v tomto bytě, znovu s Breannou. Myslel si, že by nebylo fér, kdyby musela žít s mrzákem.

Ale on nebyl mrzák. Tedy, mrzák rozhodně byl, ale nebyl křipl. Už pochopil, že v tom je velký rozdíl.

Hlavně díky Bree. Jistě, pořád ho štvalo, že nemůže chodit, ale Breanna mu zůstala a to bylo hlavní.

Otevřel ledničku a vytáhl Sierra Nevadu. Bree, ano. Mít pořádnou ženskou, to je základ.

Vlastně nechápe, proč by to Kevinovi s Abby nemělo vyjít. Kevin je možná trochu plachý a určitě podivín, ale Abby je taky plachá. Sakra, vždyť toho mají spoustu společného - třeba Bree a Jeffa. Stačí jen se do toho pořádně obout.

Odzátkoval láhev a vrátil se do obývacího pokoje, kde se mezitím rozhostilo zlověstné ticho. "A co takhle baseball."

"Baseball?" Bree na něho vrhla pohled, který znamenal zhruba toto: Až budeme sami, zabiju tě, ale nevím, jestli vydržím čekat tak dlouho.

"Jasně," Jeff dojel k Abby. "Tvůj táta přece znal Mickeyho Mantlea, že jo?"

"Jasně," kývla Abby. "Pracoval pro něho. Vlastně díky tátovi odjakživa fandím Yankees."

"Fakt?" ožil Kevin a poposedl si na gauči. "Já jim taky fandím."

Dreamland, 9. leden, 21.04 místního času

Plukovník Bastian už byl tři kroky od vrat hangáru, když na něho zezadu někdo křikl.

"K zemi, sráči. Natáhni ruce! Dělej, kurva!"

Než si Pes uvědomil, že to platí na něho, už ho do krku tlačil "pracovní" konec hlavně M-16-3A1.

"Dolů, zmrde!"

"Chlapče," odpověděl Bastian klidně, "já chápu, že je pozdě a tma a ty jen děláš svoji práci, ale příště prosím oslovovat plukovníku Zmrde."

"To víš, že jo." Muž Bastiana popadl za paži a prudce ho otočil. Někdo za ním Bastianovi posvítíl do očí.

"Khůrva," hlesl seržant, který Bastiana složil k zemi.

"Do hajzlu, pozor," zavelel osvětlovač.

"Hrozně vtipný," protáhl plukovník.

"Ehm, to se omlouváme, pane," spustil seržant Perse Talcom, člen Freahova týmu Whiplash.

"My, ehm, jsme nevěděli, že, ehm, tudy půjdete," omlouval se druhý, seržant Lee Liu, další člen týmu Whiplash.

"My sme, teda, do prdele, pane. Tady po sedmý hodině nemá nikdo být. Vědci a technici většinou zavolaj, nebo si vezmou doprovod. A vy jste jako vědec nevypadal."

"Opravdu se moc omlouváme, pane," opakoval Liu.

"To je v pohodě," kývl Bastian. "Ale na něco se vás zeptám. Obou. Jak to, že jste tady na hlídce?"

"Běžné operační procedury. Rozkazy kapitána Freaha, pane," řekl Liu. "Normální rotace."

"Prej abysme kurva nebyli moc namyšlený," vysvětloval Talcom. "Ehm, omlouvám se, plukovníku. Kurva."

"To je dobrý, to slovo už odněkud znám."

Bastian se musel bránit úsměvu, když opětoval pozdrav a sledoval, jak vojáci mizí v temnotě. Pak protáhl magnetickou identifikační kartu slotem v bezpečnostním terminálu, vyťukal kód a panel nad čtečkou karet se zeleně rozsvítil. Položil na něj palec a zámek ve dveřích se s cvaknutím odemkl.

Vestibul za dveřmi barvila do ruda noční světla a Psovy kroky bedlivě sledovaly dvě bezpečnostní kamery. Aby se dostal do výtahu, musel znovu zadat svůj identifikační kód a ještě jednou otisknout palec. Uvnitř se pak už jen otočil a čekal. Nebyla tam žádná tlačítka, výtah jel přímo do podzemního hangáru, ve kterém sídlily kanceláře a laboratoře

projektu Megafortress.

Když se dveře otevřely, bodla Psa do očí jasná světla z chodby. Aktivovány počítačem v okamžiku, kdy se výtah rozjel dolů, zaplavily fluorescentní panely chodbu září srovnatelnou s milionem svící, aby bezpečnostní kamery měly dokonalý obraz. Když pak vyrazil k hangáru, světla v dálce před ním se automaticky rozsvěcela. Bezpečnostní systém, osvětlení, topení, ventilaci a klimatizaci, to vše ovládal malý počítač, optimalizovaný pro ekonomický provoz a maximální zabezpečení současně. Tento elektronický mozek mohl nezávisle na sobě vypínat topení a dokonce i ventilaci v závislosti na denní době a dalších podmínkách. Ohromné hangáry, ve kterých byly čtyři letouny B-52 představovány na EB-52, například nebyly vůbec vytápěny. Jeden z letounů byl právě vystaven silnému proudu vzduchu - odpoledne skončilo nanášení vrchního nátěru a technici zajistili dokonalé podmínky pro zasychání tekutého teflonu.

Pes mířil na konec chodby, odkud se dvojími dveřmi vcházelo na stoupající rampu ve tvaru písmene Z. Po straně rampy byly vyrovnány černé kufříky, od nich k zábradlí vedly kabely a dráty. U rampy pak stály stoly plné elektronického vybavení - měřiče, osciloskopy, počítačové displeje. Bastian si to namířil k velkému kuželu simulátoru kokpitu Megafortress. Když došel k chatrně vypadajícím dřevěným schodům u jeho základny, vykukla zpoza kontrolní stanice v přídí jakási hlava.

"Plukovníku, už jsem si myslela, že nedorazíte," usmívala se Jennifer Gleasonová.

"Pořád mě někdo zdržoval," vysvětloval Pes. Schody byly bytelnější, než vypadaly. Dokonce ani nevrzaly, když stoupal do kokpitu, aby se mohl posadit do pilotní sedačky. Simulátor měl sloužit hlavně technikům při testování letounu, který byl stále ve vývoji, takže plně nesimuloval letové podmínky, ale byl umístěn na pohyblivé plošině a Pes se raději připojil.

"Všechno je připraveno," řekla Jennifer, když vystoupala po schodech za ním. "Počítač čeká na hlasové povely při autorizaci. Dnešní let si pak můžete přehrát tam i zpět kolikrát chcete."

"Díky," řekl. Když se chopil kniplu, počítačová vědkyně mu položila ruku na rameno.

Svět najednou začal hořet.

"Mám tu s vámi ještě počkat?" zeptala se.

To by byl rád, ale ne pracovně.

Poslal ji pryč a pak se začal namáhavě učit z chyb, které ráno udělal.

Las Vegas, 9. leden, 22.50 místního času

Čtyři sta dolarů z pětadvacetidolarového žetonu v blackjacku za patnáct minut práce, to není špatné, pomyslel si Mack. Čtyři sta dolarů, to byly pěkné peníze pro kohokoli, kdo bral armádní plat, ale pro ostatní lidi kolem stolu, zvláště pak pro blondýnku v téměř průhledné halence vpravo od něho, to bylo takové větší spropitné portýrovi. Mack si vzal karty, spočítal, kolik má - celkem devatenáct - a popíjel svůj drink. Dvojité Jack Daniels lehce štípal na rtech.

"Další," řekla blondýnka. Mack sledoval, jak se jí zvedá hrudník, zatímco krupíerka jí poslala kartu.

Sedmíčka.

"Další," zopakovala žena.

U jejích žetonů se objevil král. Našpulila rty, ale nic neřekla, pak složila karty a vzdala to. Pokoušela se o šestnáctku.

S tím, co měla, to byla hloupost, pomyslel si Mack.

Krupíerka se podívala na něho.

"Jsem v pohodě," oznámil.

Ukázala karty - čtrnáct. Podle pravidel kasina musela líznout. Měla osmnáct. Všichni kromě Macka trátili.

Hrál dál a většinou vyhrával, ale v duchu už myslel na něco jiného. Vlezl do Punche, to bylo jedno z nejmodernějších kasin ve městě. Všude na první pohled zřetelný luxus - stoly vykládané exotickým dřevem, uličkami proploovali číšníci v černých oblecích, světla byla namířena do karet, ale svítila měkce a neoslňovala. Všechny dobře vypadající ženy tam však byly v doprovodu svých sponzorů.

Hromada Mackových žetonů nebyla ani zpola tak působivá, jako rolexky na ruce tatíka o dvě místa dál. Mack zůstal u stolu jen kvůli své vrozené soutěživosti.

A také kvůli měkkému ramínku blondaté sousedky, které na něho doléhalo stále těsněji.

"Pěkná hudba," zapředl hovor. "Jsem tady dnes poprvé."

"Docela to ujde," přitakala. Pak vstala a zamířila k baru.

To stačilo. Mack se podíval na své karty, uviděl, že má dvojici rudých desítek a rozhodl se, že je rozdělí a pak na ně vsadí vše, co doposud vyhrál. Při prvním pokusu prohrál.

Při druhém pokusu mu vyšel blackjack - příjemný závěr.

"Můžu vás pozvat na skleničku, majore?" zeptal se tatík s rolexkami, který se u něho objevil, když začal sbírat žetony.

"My se známe?" zeptal se Mack staršího muže.

"Už jsme se několikrát setkali," přikývl muž. Měl lehký španělský přízvuk, ale Mack si nevzpomínal, kde ho slyšel.

"Fernando Valenz. Přidělenec brazilských vzdušných sil. Mám kancelář v San Francisku, ale často jezdím sem."

Portugalský, ne španělský. Ani to však nepomáhalo. Už chtěl chlapíka poslat pryč, když ho Valenz popadl za loket.

"Vsadím se, že v modrém salonku bude spousta pěkných ženských."

Modrý salonek byl soukromým klubem v prvním patře. Mack slyšel, že číšnice tam chodí nahore bez. A zaslechl i jiné věci.

Ale co, pomyslel si a nechal se Valenzem odvést k výtahu, který se otevřel, když Valenz do šterbiny vložil speciální kartu. Uvnitř si Brazilce uhladil vlasy a blýskl se nejen rolexkami, ale také prstenem s černým onyxem, který mohl lehko sloužit jako golfový míček. Nebyl moc vysoký a měl pořádný pupek, na sobě ručně šité sako a hedvábný rolák - frajírek, ale dalo se to pochopit, bylo mu kolem šedesátky a žil v cizí zemi.

Dědek šoupl stodolarovku portýrovi, který na ně čekal u dveří salonku, a další číšnici, která k nim okamžitě zamířila s ginem a tonikem.

A nebyla nahoře bez. Lháři.

Valenz ji požádal, aby Mackovi přinesla dvojitého Jacka Danielse s ledem, a pak zamířil ke koženým sedačkám v rohu. Před nimi se otevíral výhled na noční Las Vegas v celé jeho neonové kráse.

"Punch je na tohle město možná až příliš rafinovaný, nemyslíte, majore?" zeptal se Valenz.

"Asi ano," opáčil Mack.

"Pracuji pro brazilskou vládu a také pro Centurion Aeronautics," řekl Valenz. "Je to poradenská společnost. Stále hledáme nové partnery."

Mack se usmál. Něco podobného čekal. "Myslím, že bych nebyl moc dobrý prodejce," namítl.

"Nehledáme prodejce," usmál se Valenz. Vsunul ruku do kapsy a vytáhl kožené pouzdro. "Kouříte doutníky, majore?"

"Ani ne," odmítl Mack.

"Škoda." Valenz otevřel pouzdro se třemi doutníky. "Kubánské."

"Ne, díky," zavrtěl hlavou Mack. Ve skle před nimi spatřil odraz několika dobře vypadajících mladých žen, které si je zvědavě prohlížely. Byly sice zcela oblečené, i přesto však vypadaly zajímavě.

"Potřebujeme piloty, kteří se dokážou domluvit s jinými piloty. Například moje země, přesněji naše námořnictvo, chce od Rusů koupit Migy-29. Někdo jako vy, s vašimi zkušenostmi, by nám mohl pomoci."

Mackovi se rozbušilo srdce. Jak ten parchant může vědět, že pracuje na projektu Mig-29? Nebo je to jen náhoda?

"To, co děláme, je naprosto legální," pokračoval Brazilec. "Zaměstnáváme několik Američanů. Všechna důležitá povolení vyřizujeme sami. Někteří z nich dokonce dále slouží v letectvu."

Je na čase odejít, pomyslel si Mack a vstal. "Víte co, právě jsem si vzpomněl, že musím něco udělat."

"Vezměte si moji vizitku," požádal ho Valenz a také vstal. "Muž jako vy jistě ocení i světlejší stránky života. A jak říkám, všechno je zcela legální."

"Díky," zavrčel Mack, ale vizitku cestou k výtahu z kapsy nevyhodil.

Dreamland, 10. leden, 4.55 místního času

S každým nádechem mu mrazivý ranní vzduch vrážel ledové prsty hlouběji do plic. Bastian utíkal dál a snažil se svaly v ramenou a lýtkách napínat až k prasknutí. Běžel po své oblíbené trase kolem základny a více než zima mu vadila strašná únava. Připadal si jako pneumatika vozu, který projížděl mrazivou tříští, při každém pohybu, jako by slyšel vrzání a nářek kloubů. Nespál ani dvě hodiny a tělo mu to stále nedokázalo odpustit.

Právě uvažoval, že by se zastavil na pětikilometrové značce - běžně běhal osm kilometrů -, když se ze stínů před ním vynořila drobná postava. Běžec se chvíli rozsvícoval na místě, aby rozhýbal studené svaly.

"Vidím, že jste ranní ptáče," spustila Jennifer Gleasonová, když s ním srovnala krok. Poznal ji podle jasně rudé kšiltovky, kterou dnes ráno doplňovaly světle modré klapky na uši. Gleasonová byla zkušenou běžkyní. Přes několik vrstev bavlněných triček a tepláků si navlékla nylonovou kombinézu.

"Vy zjevně taky," hekl Bastian. Na rozcestí zatočil vlevo, což znamenalo, že poběží devět kilometrů.

"Všechno jste povypínal, když jste skončil?" zeptala se.

"Ano, doktorko."

Dál běželi mlčky a jejich běžecké boty pleskaly unisono o šterkovou cestu v rytmu tepu jejich srdcí. Vyběhli na kopeček s výhledem na pohřebiště starých letounů. Viděli obrysy starých válečnicků z dob studené války a nepovedených experimentů, které skrývala jen noc.

Při tom pohledu Pes vždy myslel na totéž. Na neúprosnost času a neustálý proces rozkladu. Kolik jiných velitelů před ním běželo - nebo možná šlo - tímto místem a přemýšlelo nad každodenními starostmi? Probíhaly tady testy A-12.

Northropovo létající křídlo tu nalétalo mnoho hodin. Tenkrát to ještě nebyl Dreamland, tenkrát nebyla ani základna. Jen velký kus země daleko od zvědavých očí.

Na hromadě dílů zahlédl lyžiny letounu Cheetah, rané varianty demonstrátoru Eagle. Pod otrhanou plachtou se skrývala zkušební základna DreamStaru. Boeing 707, kterému na čumáku narostly tesáky a na něž se testovala přední křídla letounu, který měl nahradit E-22. Po fiasku, díky kterému se Bastian dostal do Dreamlandu, byl tento projekt zastaven. Stejně jako projekt ANTARES, ale ten zřejmě ne navždy.

"Na něco se vás zeptám," spustil Pes, prudce zabrzdil a natáhl ruku před Jennifer.

Než stačila zastavit, vrazila do něho měkkou částí hrudníku. Ve slabém ranním světle zachytil její překvapený pohled.

"ANTARES," pokračoval Pes a rozpačitě stáhl ruku. "Co byste - řekněte mi, co o něm víte?"

"Jak to myslíte?" zeptala se zadýchaně.

Pes se zaklonil a pak se znovu dal do pomalého klusu. "Chci znát váš názor."

"Nikdy jsem na něm nepracovala," řekla Gleasonová, když ho dohnala. "Bio-kyber spojení, to není moje specializace."

"A co Nervové centrum?"

"To je to samé. Je to součást ANTARES. V podstatě to je ANTARES. Nikdy se o nich nemluvalo odděleně."

"Říkáte to tak, jako by se vám to nelíbilo."

"Ne. To vůbec ne. Myslím si, že v budoucnu bude přímé propojení člověka s počítačem běžné. Tomu se nevyhneme. Určitě jste slyšel o experimentech, které vrátily zrak lidem s určitým typem slepoty."

"Jistě."

Začala zrychlovat a Pes cítil, že má problém udržet tempo. Gleasonová mluvila trhaně, sekala slova mezi jednotlivými nádechy.

"Tyhle věci nejsou tak pokročilé jako ANTARES. ANTARES je technicky něco úplně jiného."

Pak zmlkla, jako by se potřebovala vydýchat. Pes čekal, že bude pokračovat, nebo vysvětlí, jak to myslela, ale Jennifer mlčela.

"Může ANTARES fungovat?" Teď už skoro sprintovali a Bastian dokázal mluvit jen s velkými obtížemi.

"Už fungoval."

"I s Flighthawky?"

"Samozřejmě."

Zatočili kolem plotu. Proti nim pomalu přijíždělo hlídkující černé SUV bezpečnostního týmu základny. Pes jim zamával, pak si uvědomil, že Gleasonová se mu začíná vzdalovat. Snažil se natahovat kroky a odrážet se větší silou.

Plot se stácel vlevo a stezka mírně stoupala. Právě míjeli Bastianův velitelský domek, stojící nedaleko vpravo od cesty. Pokusil se naposledy pořádně zabrat, ale taktak ji dohnal, když doběhli na rozcestí. Zpomalil, pak už jen šel a začal vychládát. Jennifer se kruhem vrátila zpět.

"Funguje to, plukovníku. O tom není pochyb," řekla a poskakovala před ním, zatímco Bastian se pokoušel popadnout dech. "Major Stockard už prověřil první sadu protokolů a ovládal Phantom, simulující Flighthawk."

"Ale máte...", konečně popadl dech. Pak se zastavil a předklonil se s rukama v bok. "Máte k tomu výhrady."

"Nikoli k samotnému konceptu. Nejsem odborník," dodala.

"Pracovala jste na počítačových rozhraních a o umělé inteligenci a počítačích víte víc, než kdokoli jiný na této základně, včetně Rubea."

"ANTARES není počítač. To je ten rozdíl."

Neustále poskakovala na místě jako hříbě, které by se rádo tryskem rozběhlo po louce. Vlnila se a i přes silnou vrstvu oblečení vypadala úžasně. Kdyby Bastian nebyl tak vyčerpán závěrečným sprintem, snad by ji odtáhl do domku.

Děkoval bohu za únavu. Vždyť je to ještě dítě, mohla by být jeho dcerou. Bože.

"Nejsem odborník," opakovala. "Když byl program zastaven, už byl připraven pro provoz ve Flighthawcích. První testovací fáze s Phantomem skončila asi měsíc před nehodou majora Stockarda. Nervové centrum mělo být dalším krokem. Části kódu jsme přepsali pro palubní počítače a testovali jsme je. Od té doby se palubní počítače dost změnily, ale myslím, že by neměl být problém dostat tam ten kód rychle zpátky."

"Jak dlouho?"

"Jak dlouho co?"

"Jak dlouho by to trvalo?"

Jennifer pokrčila rameny. "Moc dlouho ne, pokud to bude priorita."

"Možná bude."

"To záleží na vás."

Najednou se k němu začala chovat jinak. Sakra, proč se jí musel tak hloupě dotknout na prsou. Nejraději by si za to nafackoval.

"Vy nemáte ANTARES ráda, že?" zeptal se.

Už pomalu odbíhala, aby pokračovala na své trase. "Tohle není moje specializace."

"Díky, doktorko. A omlouvám se."

"Za co?" zeptala se.

"Jak jsem vám nastavil ruku."

Jestli na to něco řekla, odnesl to vítr, který se náhle zvedl.

Dreamland, hangár projektu Agressor, 10. leden, 9.05 místního času

Smithovi letoun na první pohled připadal jako černý žralok s podivnými ploutvemi.

Mig-29M/DE Dream Fulcrum, známější pod přezdívkou Sharkishki, měl postoj boxera. Dva motory byly uloženy v gondolách, které hladce přecházely do širokého kobřího křídla. Tovární Mig-29 byl přepadový stíhač, ne lepší než F-16 nebo F/A-18, ale dost dobrý na to, aby protivníkům způsobil potíže. Sharkishki však nebyl tovární Mig ani vzdáleně.

Odborníci na motory v Dreamlandu zapracovali na jeho RD-33K tak úspěšně, že při plném výkonu dávaly o třetinu vyšší tah než vylepšené standardní motory, se kterými se tento letoun dodával. S přidavným spalováním pak dával 35 000 liber tahu, což bylo o dost lepší, než dokázaly motory Pratt 8c Whitney v F-15C. Letoun byl také o pár tun lehčí než běžný Eagle, takže měl mnohem lepší akceleraci. S pomocí nových ovládacích ploch na náběžné a odtokové hraně křídla se výrazně zlepšila už tak velice slušná podélná obratnost a trysky s měnitelnou geometrií pomohly zmenšit poloměr zatáčky. Notoricky známý hrbolatý povrch stíhačky specialisté v Dreamlandu dokonale vyhladili.

Nejvíce se však vylepšení Sharkishki projevila v kabině letounu. Zastaralá ruská avionika byla nahrazena nejlepšími mikročipy, jaké mohl Dreamland nabídnout. Radarový systém a systém sledování cílů, včetně displeje zobrazovaného na čelním štítu, byly kopii zkušebních systémů v letounu F-22. Původní relativně výkonný infračervený systém vyhledávání a sledování cílů (IRST) byl nahrazen pasivním systémem s delším dosahem, který dokázal detekovat horký toast v dešti na vzdálenost třiceti kilometrů. Tento systém sice nebyl bez chyb, ale umožňoval Sharkishki detekovat a útočit na nepřátelské letouny dříve, než vůbec věděly, že je někdo objevil. Díky malým rozměrům a antiradarovému nátěru nebylo možné stíhačku zachytit vzdušnými radary dříve, než ve vzdálenosti dvaceti kilometrů. Pokud se na bojišti pohyboval AWACS, situace se ovšem výrazně měnila a pilot, který věděl, že bude bojovat proti Sharkishki, mohl používat taktiky, kterými tato vylepšení dokázal neutralizovat, ale musel vědět, proti čemu bojuje.

A to byl základní kámen celého projektu. Po dokončení měl být Mig-29M/DE - DE znamenalo Dreamland Enhanced - předán jednotce Agressor na nedaleké letecké základně Nellis. Sharkishki měl pilotům Top Gun sloužit k nácviku boje s ruskými stíhačkami příští generace.

Mack předpokládal, že jim Mig prostě nakope prdele.

"Typická ruská sračka," zavrčel seržant "Kolomaz" Parsons, který se za Mackem vynořil na stojánce, aby dohlédl na předletovou prohlídku stroje. V jedné ruce držel keramický hrnek s kávou, v koutku úst žmoulal cigaretu. "Tak co, je to připravený, Alane?"

"Ano, seržante," potvrdil vrchní mechanik mnohem vojenštěji, než jak běžně mluvil s Mackem. Parsons znovu zavrčel. Pak vyplivl cigaretovou slinu a napil se kávy. Přistoupil k letounu, začal si prohlížet upravená sání vzduchu a vrtěl při tom hlavou.

Původní ruské rošty, které bránily nasání kamení a nečistot na nekvalitních dráhách, byly nahrazeny vnitřním systémem ploch, které ve vysokých rychlostech plnily funkci podobnou turbokompresoru.

"Něco není v pořádku, seržante?" zeptal se Mack.

"Je to komunistickéj plechovej sráč. Vopravdu v tom chcete letět, majore?"

"A to vadí?"

Parsons neodpověděl. Místo toho se přesunul k náběžné hraně křídla, ukázal cigaretou na jakousi škvíru a nařídil, aby ji vrchní mechanik zkontroloval. Ten přiběhl s mikrometrem a potvrdil, že škvíra je v mezích tolerance. Přesto nebyl Kolomaz zjevně spokojen. Cosi zavrčel a pokračoval v prohlídce. Brzy pět mužů provádělo poslední úpravy a kontroly, z nichž žádná, podle Macka, nebyla ve skutečnosti potřebná.

"To letadlo je bezvadně připraveno k letu," oznámil Kudla nakonec. "Mechanici zjevně zamakali."

Parsons vykoukl zpod křídla, kde právě kontroloval podvozek. "Máte se mnou nějaký problém, majore?"

"Ale vůbec ne," zavrčel Mack. "Jen to možná trochu přeháníte s tím pesimismem. Pozemní personál odvedl skvělou práci."

"Cože?" zeptal se Parsons.

"Řekl jsem, že pozemní personál odvedl skvělou práci," křikl Mack.

"No tak to díky, majore," zubil se Kolomaz. "To se od důstojníků moc často neslyší." Pak k němu přistoupil tak blízko, že si Kudla plně mohl vychutnat jeho ranní dech. "Tak ne, že mi to zkurvený éro rozflákáte."

Mack se uklidnil, až když o půl hodiny později posunul plynovou páku kupředu a dostal Sharkishki do vzduchu. Pak zatáhl podvozek a zvedl Mig do prudkého stoupání, ve kterém zapomněl na všechny seržanty a jejich typické kecy. Ve stanovené výšce přestal stoupat, zamířil do prostoru, ve kterém se mělo odehrávat cvičení, a vytřukal frekvenci, na které měli komunikovat všichni účastníci operace. Velitel operace - armádní kapitán Kevin Madrone, letící v E-3 AWACS nad nimi, který celý test sledoval, - potvrdil příjem a všem připomněl základní pravidla: žádné srážky, žádné nárážky a žádné hádky.

Nejdůležitější součástí cvičení byly vrtulníky a zabezpečené zbraňové a komunikační systémy, ale zároveň měly být testovány i další systémy: Migy, armádní obranný protiletadlový radar a Flighthawky. Zen se ještě stále učil ovládat čtyři letouny najednou. Zjevně to bylo mnohem těžší, než to vypadalo.

"Dvě minuty," ohlásil velitel operace.

Mack se přesunul na výchozí bod na okraji prostoru a připravil se k útoku.

Kancelář velitele bezpečnostních jednotek v Dreamlandu, 10. leden, 10.15 místního času

Danny Freah cítil, jak pomalu usíná, a když zazvonil telefon, trhl sebou tak prudce, že málem vyhodil sluchátko z vidlice. Vstával ve čtyři, aby mohl zavolat své ženě. Skončily prázdniny a začínal nový semestr, před týdnem se musela vrátit do New Yorku, kde přednášela na univerzitě. Moc mu chyběla. Mluvili spolu po telefonu tři hodiny, a když zavěsil, cítil se zase mizerně.

Kromě toho byl příšerně unavený, protože se dostal do postele až krátce po půlnoci. Přes den se vyspat nemohl a dávno už vypil termosku kávy, kterou si přinesl do kanceláře, kde se měl zúčastnit zabezpečeného - a nepřerušitelného - konferenčního hovoru o bezpečnostních otázkách.

Hovor naštěstí probíhal bez přenosu obrazu a žádný ze tří desítek dalších účastníků ho tedy nemohl vidět, jak si hlavu podepírá loktem.

Dostávat pravidelné informace od FBI o terorismu a špionáži se zpočátku zdálo jako dobrý nápad. Ale stejně jako spousta jiných dobrých nápadů, i tenhle nakonec skončil špatně. Původně mělo jít pouze o upozorňování vysoce postavených důstojníků bezpečnostních složek na možné hrozby, ale stalo se z toho rozsáhlé pravidelné hlášení o pohybu podezřelých osob v kritických oblastech, přičemž mezi podezřelé osoby časem začali patřit i cizí velvyslanci a kritickým místem se nakonec stala celá Severní Amerika.

"Zaznamenali jsme diplomatickou aktivitu v San Francisku, kde má ministr obrany projev na Letecké konferenci," oznámil Pete Francois, šéf špionážního a protiteroristického oddělení FBI. "Myslím, že máme pár zajímavostí i v Las Vegas. Debro, chcete předat tuto zprávu?"

"Sledujeme brazilského přidělence v Las Vegas. V San Francisku jsou staré známé firmy. Zatím nic bližšího nemáme," ozvala se Debra Flaniganová, speciální agentka, která měla oblast na starosti.

Danny by ji nejraději políbil.

"Jen pro informaci," ozval se znovu Francois, "v San Francisku se sešli představitelé ministerstev obrany padesáti zemí, je potřeba na ně dohlédnout a okamžitě hlásit jakékoli neobvyklé kontakty."

"Ve třech kopiích," zamumlal Danny.

"Cože?" zeptal se Francois.

Freah málem spadl ze židle. To přece vůbec nechtěl říct, jen si to myslel. Otevřel ústa, aby se omluvil, ale pak si uvědomil, že bude lepší mlčet a zůstat v anonymitě.

"Myslím, že někdo řekl ve třech kopiích," zasmála se Flaniganová. "Soudím, že dvě kopie budou stačit. Ale nezapomeňte vždy posílat jen skryté kopie, prosím."

Vzdušný prostor Dreamlandu, 10. leden, 10.45 místního času

Počítač převzal řízení dvou Flighthawků, které se úspěšně odpoutaly od Megafortress, takže Jeff mohl zvednout ruce z ovladačů a položil je na opěradla sedačky. Pak se o ně opřel a nadzvedl se, aby se mohl lépe usadit.

Odpoutávání robotických letounů od Raveny bylo kdysi dávno snad i riskantní, ale teď už to byl běžný postup, jehož průběh dokázal řídit počítač. Pilotka EB-52 stlačila Megafortress do mírného klesání a počítač odpočítával sekundy do odpoutání dalšího letounu.

"Pět sekund," ozvala se Breanna, zastupující majora Cheshirovou, která byla na konferenci ministerstva obrany v San Francisku.

Zen sledoval přístrojové panely v řídicí přílbě. Čárky, označující výkon motorů, už byly v zeleném a ukazatele vztlaku se z červených diamantů, označujících "zákaz odpoutání" změnily na zelené šipky ukazující vzhůru "odpoutání povoleno".

Vztlak ukazovaly jednoduché grafické symboly, ale skutečné síly, působící na malé robotí letouny, upoutané pod křídly EB-52, byly mnohem složitější. Pod křídly a kolem motorových gondol bombardéru vznikaly divoké vzdušné víry. Při odpoutání působilo na moderní profil robotího letounu dvaatřicet různých sil, které závisely na rychlosti, výšce a úhlu náběhu křídla mateřského letounu. V některých režimech hrála roli i teplota vzduchu, ale konstruktéři stále ještě diskutovali o tom, jak velký její vliv byl. Ať to bylo jakkoli, složité nastavování ovládacích ploch na náběžných hranách a pohyblivých trysek před odpoutáním řídil počítač.

"Trojka volná," hlásil Zen, aniž se dotkl řízení, zatímco Flighthawk tři padal nožovým letem do hloubky pod nosičem. "Čtyřka volná," ohlásil, když se uvolnil poslední letoun a lehce zakolísal při neplánované odchylce Megafortress od klouzavého letu.

"Omlouvám se," ozvala se Breanna, ale Zen už neposlouchal - vnímal jen obraz z kamer Flighthawku jedna, který sledoval ve své přílbě. Na situačním displeji vpravo nahoře viděl pozice všech čtyř letounů. Mohl sledovat také všechny ostatní letouny, které se cvičení účastnily. Pohledy z kamer zbývajících tří Flighthawků byly seřazeny vedle sebe na protější straně. Ve spodním pásu se pak zobrazovaly letové údaje Flighthawku, ve kterém Zen právě "seděl". Přestože už byly miniaturní stíhačky nasazeny v boji, na rozhraní se stále ještě pracovalo. Zen měl helmu rád. Díky ní měl pocit, jako by opravdu létal, ale ostatní členové týmu, pokud měli ovládat více než jeden letoun, dávali přednost konzole se čtyřmi obrazovkami, protože tak mohli jedním pohledem zkontrolovat letové údaje všech čtyř letounů. Dnes Zen využíval výhod obou systémů, neboť všechny čtyři displeje kontroloval specialista u vedlejší konzoly. Ve finální podobě projektu však figurovali dva piloti, z nichž každý měl řídit svoji dvojici letounů.

Díky cvičením, jako bylo toto, si Stockard mohl připravit celou sadu hlasových povelů pro letový počítač C3 a strategický počítač, ale pokud se situace rychle a výrazně měnila, mohl být novými informacemi snadno zahlcen jak člověk, tak počítač. K dezorientaci stačilo i rychle přeskakování z jednoho kokpitu do druhého - tedy časté přepínání mezi ručním ovládním jednotlivých letounů. Z nějakého důvodu měl pocit, že ho to vyčerpává jak psychicky, tak fyzicky, jako by se pokaždé opravdu musel vyšplhat z jednoho kokpitu a usadit se do jiného. Řídit formaci čtyř Flighthawků najednou, to bylo jako snažit se najednou zkrotit čtyři divoké koně.

Podle programu testů to za dva měsíce místo čtyř mělo být už osm letounů.

To nějak půjde. Teď Zen hlavně musí nakopat zadek Mackovi. Během včerejší simulace si už ověřil, že přímým útokem to nepůjde - Mig byl lepší než F-16 a Smith z něj jistě vyždímá maximum.

Zenova výhoda spočívala v tom, že to věděl. Slétl s prvním Flighthawkem až do výšky korun stromů, tedy do výšky, ve které by byly koruny stromů, kdyby v Nevadské poušti nějaké rostly. Pak slétl ještě níž a rozlétl se kupředu na plný plyn.

Pohled na míhající se terén, který mu nabízela obrazovka přílby, Jeffa uklidňoval. Palcem dloubl do jezdce ovladače plynu na pravé páce - řídil Flighthawky dvěma pákami, na kterých byly umístěny všechny ovládací prvky. Když výkon motorů dosáhl maxima, počítač varoval, že se blíží překážka a začal odpočítávat. Jeff chvíli počkal, pak prudce přitáhl a letoun vystřelil do oblak.

Byl to hloupý manévry - u země byl Flighthawk v podstatě nepozorovatelný, jakmile začal stoupat, stal se z něj skvěle viditelný cíl.

Přesně to Zen chtěl.

Mack spokojeně chrochl, když jeho infračervené čidlo zachytilo Flighthawk, stoupající přes hřeben ve vzdálenosti sedmadvaceti kilometrů od jeho letounu. Kolem F-15 prolétl tak snadno, až to bylo k smíchu, a teď tohle. Zen se zřejmě přepočítal a nevěřil, že by pasivní infračervené senzory Migu mohly být tak kvalitní. Rychle vybral Alamo R-27, raketu vzduch-vzduch s dlouhým doletem. Palebný systém byl přepracován v západním stylu, takže výběr a odpal probíhaly mnohem rychleji. Stačil jeden pohyb prstem a raketa byla zaměřena a odpálena.

Ve skutečnosti šlo o raketu AMRAAM se simulovanou hlavicí upravenou tak, aby se co nejvíce blížila vlastnostem ruské rakety vzduch-vzduch Alamo. V souladu s předpokládaným vývojem ruské technologie se naváděcí systém rakety přepínal z radarového na infračervený, pokud cíl během přiblížení začal používat klamné cíle. Díky tomu tato raketa v podstatě nemohla cíl minout. V tomto případě simulovaná raketa Alamo letěla k cíli tak dlouho, dokud její rozbuška aktivovaná blízkostí cíle nezaregistrovala "zásah". Pak raketa vypustila padák a snášela se k zemi.

Mack ze zkušenosti věděl, že Flighthawky budou lovit ve dvojicích. Předpokládal, že druhý letoun poletí necelé dva kilometry za prvním a když na obrazovceIRST uviděl další záblesk, rychle vypustil druhou a poslední raketu Alamo. Mackovy simulované rakety v okamžiku aktivace zapínaly vlastní radar, takže Kudla jejich vypuštěním prozradil svoji pozici i přesto, že radar Migu zůstával vypnutý.

To byl také jeden z důvodů, proč se Zen rozhodl s Flighthawkem stoupat.

Dalšího ze svých cílů dosáhl vypuštěním světlice se zpožděnou rozbuškou, kterou Mack chybně považoval za druhý Flighthawk.

Možná to byl takový malý podvod, ale Sharkishki teď měl k dispozici už jen čtyři střely typu Archer s krátkým doletem. To neznamena, že tepelně naváděné střely Vympel R-73 mohly být brány na lehkou váhu. Naopak - univerzální rakety schopné manévru s vysokým přetížením byly schopnější než nejpokročilejší Sidewindery, ale musely být vypuštěny z krátké vzdálenosti, a to radikálně omezovalo Mackovy možnosti.

Zen nařídil počítači, aby převzal Hawk jedna. Letový počítač C3 byl vynikající, ale nebylo pravděpodobné, že by dokázal provést takové úhybné manévry, které by rakety oklamaly. Jeff už se však smířil s jeho ztrátou a přeskočil do kokpitu Hawku dvě, který spolu s Hawkem tři letěl po dané trase na východním okraji výcvikového prostoru. Zen namířil na sever, do míst, kde se chtěl setkat se Sharkishki. Trojka, letící v těsné blízkosti dvojky, jen pár metrů od levého křídla, manévr přesně kopírovala.

Armádní vrtulníky mezitím hlásily, že jsou pět minut od přistávací zóny. Zen skočil do kokpitu Hawku čtyři, který se pohyboval kolem přistávací zóny a zamířil přímo k cílové oblasti. Vylétl do sedmi set metrů a po cestě vypustil dvojitou dávku chaffu, kovových fólií, které odrážely radarové vlny. Pak se převrátil hlavou dolů, vypustil další chaff a zamířil zpět k cíli. Po chvíli novým komunikačním systémem armádním Super Blackhawkům odeslal aktuální videozáznam cílové oblasti.

"Moc pěkný," pochvaloval si jeden z armádních pozorovatelů.

Jeff předal Čtyřku zpátky počítači a začal se znovu věnovat Mackovi. Věděl, že protiletadlové kanóny ZSU-23, které chránily cílovou oblast, budou chaffy nejméně na tři minuty zcela oslepeny.

Mack tiše zaklel. Ta světlice, to byl chytrý trik, jak ho zbavit poslední rakety Alamo.

Zen jistě počítá s tím, že bude ztrácet čas hledáním druhého Flighthawku, nepochybně bude číhat někde u hřebenu, kde našel ten první, a bude se snažit o efektivní a prověřený útok ze zadního sektoru.

Ale to má smůlu, protože na to Mack neskočí. Přidal plyn, vyrazil kupředu a upřeně sledoval displej pasivníhoIRST. Rychle našel dva kontakty nedaleko cílové oblasti vrtulníků - dva Flighthawky vzdálené asi dvacet kilometrů.

Sakra, ty úpravy z Dreamlandu jsou fakt dobré - demonstrátor systémů příští generace na bázi F-15 je svým pasivním zařízením dokázal najít až na vzdálenost osmi kilometrů, a to už bylo pozdě.

V tomto okamžiku nemělo smysl snažit se je zaměřit, protože měl jen tepelně naváděné střely a byl od nich příliš daleko.

Mack snížil rychlost. Chtěl, aby se k němu soupeř přiblížil, a nechtěl útočit, dokud nebude mít jistotu, že jsou tam i vrtulníky. Pokud je najde, na pár sekund zapne přídavné spalování, vyrazí kupředu a prolétne kolem Flighthawku. Pak se pomalu otočí a začne poslouchat vrčení tepelně naváděných raket, které vrtulníky v ranním chladném vzduchu snadno najdou.

Zřejmě je objeví, jakmile se přehoupne přes hřeben.

Třicet sekund.

Celá věčnost.

Jednu věc kouzelníci v Dreamlandu zlepšit nedokázali. Příšerně těsný kokpit Migu. Mack byl vysoký, dobře stavěný a aby dokázal pohodlně uchopit plynovou páku, která jako by byla zapuštěná ve vnějším potahu letounu, musel si loket vtlačit do boku. Rukojeť byla kousek nad nouzovým nastavením výkonu a kousek před ovládáním klapky - raději se podíval, jestli ji drží správně, nechtěl nic pokazit. Položil ruku na místo a rozhlédl se po mizerně uspořádaném kokpitu. Rusové znali dobře mechaniku, ale v ergonomice byli sto let za opicemi.

A další chyba - Flighthawk bez Dvojky, šest kilometrů pře přídí.

To bylo hloupé i na Jeffa. Předčasně se soustředil na snadno odrazitelný frontální útok a na ochranu vrtulníků nechal v cílové oblasti jen jeden letoun. Ještě horší bylo, že pro univerzální rakety Archer byl Flighthawk z předního sektoru snad až příliš snadným cílem.

To bylo ohromné pokušení. Měl ještě čtyři rakety vzduch-vzduch. I kdyby je všechny vyplýtl na Flighthawky, může vrtulníky zničit kanónem.

Raketa kňučela, jako by prosila, aby ji už vypustil. Chudák Jeff. Tak moc ho chce dostat, že začal dělat chyby. Kudla stiskl tlačítko na páce a vypustil střelu typu Archer.

V okamžiku, kdy opustila závěs, se Flighthawk rozdělil na dva.

Jeff v přílbě mhouřil oči. Teď přicházela ta náročná část - Mig lépe akceleroval a mohl Flighthawkům ulétnout. Pokud Mack bude opatrný, praskne do koní a zmizí. Pak by mezi ním a v podstatě bezbrannými vrtulníky stál jen jediný Flighthawk.

Ale Mack zůstal Mackem a neodolal snadným cílům. Vylepšený optický senzor Flighthawku zaznamenal záblesk pod Mackovým křídlem a palubní počítač C3 během dvou sekund vyhodnotil a propočítal možnosti ohrožení. Ve stejném okamžiku už Jeff letouny roztáhl od sebe.

Asi deset sekund je ovládal oba najednou. Kroutil s nimi do všech směrů, přidal plyn a z obou vystřeloval světlice.

Zmatená střela Archer si myslela, že letoun explodoval.

Teď už se Mack našel, že se nechal podruhé nachytat, a půjde po Flighthawcích jako slepice po flusu, ale který si vybere jako první?

Ten nejbližší. Sharkishki se řítí na Hawk tři a díky lepší akceleraci rychle zkracoval Jeffův náskok. Avšak speciální trysky Flighthawku pro vektorování tahu tlumily infračervené vyzařování, takže Kudla se musel přiblížit na pět kilometrů, než mohl vystřelit další raketu. Zen se hlasovým povelům přepnul na hlavní obrazovku, vyžádal si vzdálenosti a pak, když se Mack dostal na dostřel, prudce přelétl Migu před nosem.

Mack vychrlil další šňůru nadávek a dál se blížil k cíli. Cvičné střely byly skutečné rakety R-77 Archer, univerzální střely s infračerveným čidlem. Těžkopádný přílbový systém, který s raketami používali Rusové, vývojáři v Dreamlandu zavrhl, ale ponechali a vylepšili automatický zaměřovač systém, takže stačilo, aby Mack určil cíl, a o zbytek se postaral počítač. Pilot tím sice ztratil něco ze své iniciativy, ale na druhou stranu se mohl více věnovat cílům - což se v boji proti

malým a zrádným Flighthawkům docela hodilo. Samozřejmě věděl mnohem lépe než nějaký zatracený počítač, kdy má odpálit raketu, ale díky automatickému systému mohl rychle zaměřit oba Flighthawky. Vystřelí, otočí se a najde další robotí letoun, který mezitím stoupal, aby se dostal za něho. Pif-paf-hotovo. Vraký Flighthawků po celém bojišti.

Akorát to nevyšlo tak, jak si představoval.

Mack se stočil vlevo, označil Hawk tři a zbytek nechal na počítači. Za pár sekund se robotí letoun objevil ve středu zaměřovače, raketa zavrčela a pak štekla. AAM odpadla ze závěsníku a zamířila k cíli. Když Kudla zvedl zrak a začal hledat další cíl, systém znovu zavrčel a vystřelil další raketu. A pak ještě jednu.

Kudla se okamžitě vrátil pohledem k prvnímu cíli a spatřil, jak mu přelétá přes cestu a vystřeluje jednu světlici za druhou, čímž automatický systém nutí vystřelovat rakety na další cíle. Stockard využil nevýhodu automatického systému.

"Manuální ovládání," zaječel Mack ve snaze vypnout automatický systém.

Když počítač potvrdil příjem, oblohu před ním rozzářila zelená světlice. První raketa hlásila simulovaný zásah cíle.

O pár sekund později se v blízkosti druhého Flighthawků rozsvítila další zelená světlice.

To má za to, zatracený podvodník - dostal oba jeho letouny. Teď má bezbranné vrtulníky přímo před sebou.

Mack se začal rozhlížet kolem sebe, aby se ujistil, že poslední Flighthawk ho nedostihl. Nikde ho neviděl.

Obrátil pozornost zpět k cílové oblasti a začal se těšit na masakr bezbranných vrtulníků.

Zen se nutil držet hlavu zpřímá a dýchat klidně. Cítil křeče v ramenou a krku, bolest z páteře vystřelovala do půli zad.

Cítil se dezorientovaný, jako by na chvíli jeho mysl ztratila spojení s tělem, jako by opravdu seděl v kabině jednoho z Flighthawků. Jako by byl opravdu sestřelen.

Podářílo se mu Macka překvapit, ale zůstala mu poslední raketa a s tou se řítíl k helikoptérám. Zen se přepnul do kokpitu Hawku čtyři a začal stoupat, aby se agresorovi mohl postavit. Počítač C3 už převzal řízení "sestřelených" letounů a vedl je po plánované trase zpátky na dráhu v Dreamlandu. Zmenšené přehledné obrazovky jejich kokpitů viděl v levé dolní části obrazovky, lehce zabarvené do ruda.

Zen je rychle přelétl pohledem a zjistil, že situace není taková, jak si myslel. Hawk jedna byl v pořádku - počítači C3 se podařilo vymanévrovat Mackovu radarem řízenou střelu. Vynikající.

"To je šikula!" křikl Zen a křeče v ramenou najednou zmizely. Předal Hawk čtyři počítači a nařídil mu, aby zůstal na předprogramovaném kurzu za vrtulníky. Tam ho radar Sharkishki nemohl objevit. Pak Hawk jedna stáhl z neutrálního okruhu tak prudce, že na g-metru zahlédl dvanáctku, a zamířil ke Kudlovi.

Za dvanáct géček by normální pilot draze zaplatil a většina letounů by se při takových násobcích rozpadla na kousky, ale masivní trup Flighthawku a jeho kratičká křídla byly navrženy tak, aby vydržely téměř dvacet g. Řiditelné trysky se natočily do potřebného směru, letoun se na okamžik zachvěl a za pět sekund už se Hawk jedna řítíl na Sharkishki.

Mig, zpomalený boji s ostatními Flighthawky, se teď objevil přímo před Hawkem jedna, se kterým se Zen právě přehoupl přes hřeben. Byl od něho vzdálen asi deset kilometrů a na takovou vzdálenost by jakákoli běžná stíhačka mohla bezpečně odpálit raketu a počítat se zásahem, ale Flighthawky byly vyzbrojeny jen kanóny. Tyto zbraně sice měly slušný dostřel, zhruba čtyři kilometry i v manévrovém boji, ale tak blízko se Zen zatím nedostal. Letěl na plný plyn, ale k Migu, který se řítíl do cílové oblasti a lil kerosin do spalovacích komor po hektolitrech, se neblížil.

Patnáct kilometrů. Mack Blackhawky dostane dřív, než ho Zen chytí.

"Vrtulníky čekejte," nařídil Zen armádním pilotům a doufal, že se mu podaří je udržet mimo nebezpečí. Když potvrdili příjem, přeskočil do kokpitu Hawku čtyři a začal stoupat Mackovi naproti.

Mack na svém HUD radaru viděl před sebou Flighthawk, který pospíchal na pomoc vrtulníkům.

Zajímavé. Zen opustil svůj starý zvyk a nechal jeden robotí letoun osamocený. Začínal se učit.

Ale tak snadné to nebude. Jakmile se na křídle ozve Archer, bude Flighthawk odsouzen k záhubě.

Mack šťouchl do řídicí páky a začal připravovat trasu letu, která by mu dovolila co nejrychleji vypustit raketu na robotí letoun a pak pokračovat přímo k helikoptérám. V tom okamžiku jeho zadní radar odhalil malý letoun v závěsu.

Co to má znamenat. Využívat nedostatky v systému, budiž, ale bojovat i s letounem, který je dávno sestřelen, to je pěkná sviňárna.

Co jiného by taky od toho parchanta Stockarda mohl čekat. Sobekkej ubožák, musí vyhrát za každou cenu.

Kudla ho přede všemi obviní, včetně toho jeho kamarádíčka Nehtáka. A jeho ženu taky, přestože pro ni to musí být peklo, žít s takovým člověkem.

Takového podvodníka vyhrát nenechá. Mack položil ruku na plynovou páku a zapnul přidavné spalování. Mig poskočil kupředu a jeho pilot rychle připravoval nový plán útoku.

Zen se usmál, když uviděl, jak Mig vyrazil kupředu.

"Vrtulníky, kupředu!" křikl.

"Veliteli Hawků - máme na druhé hodině kontakt. Požadujeme..."

"Kupředu!" ječel Zen. Nebyl čas na dlouhé vysvětlování. Přepnul se do Hawku čtyři a zvedl ho kolmo vzhůru. Mack nestřílel, dále zrychloval a snažil se zabránit útoku ze zadního sektoru.

"Počítači, Hawk jedna na protivzdušnou obranu v přistávací zóně. Plán dvě."

"Plán dvě, potvrzují," ozval se C3. Okamžitě převzal řízení Flighthawku a zahájil simulovaný útok na postavení protiletadlových kanónů ZSU na zem.

Zen se mezitím soustředil na Sharkishki a začal před ním opisovat široký oblouk. Pak prudce zatočil vlevo a vrátil se zpět. Plánoval útok ze strany. Kudla mohl jen přidat plyn a zaútočit na helikoptéry, ale to by nebyl Kudla. Jeff věděl, že Mack bude chtít dostat Flighthawky za každou cenu, aby dokázal, že je lepší.

Jeff však nečekal, že Mack prudce zatočí k němu a začne se rychle blížit. Kudla ho měl krásně na ráně a Hawk jedna neměl moc manévrů na výběr.

Mohl jen hrát na čas a doufat, že Mackovi dojde palivo. Sharkishki startoval s 3 500 kilogramy paliva a téměř čtyři sta kilogramů spotřeboval na start. Podle pravidel boje si měl nechat tisíc kilogramů na cestu zpět na základnu a na přistání i přesto, že ve skutečnosti na to potřeboval daleko méně paliva, protože Dreamland byl nedaleko. Vzhledem k tomu, že absolvoval manévrový boj v malé výšce a pak použil přídavné spalování, měl se podle propočtů blížit k bodu bingo, kdy byl nucen přerušit boj z důvodu nedostatku paliva.

Zen věděl, že palivo je soupeřova Achillova pata, proto nařídil počítači C3, aby tento faktor neustále sledoval.

"Vypočtený čas do soupeřova bodu bingo je za současného letového režimu devadesát osm sekund," hlásil počítač.

"Soupeři zbývá jedna střela typu Archer a je připravena k odpálení."

Jeff obrátil Hawk čtyři k jihu a vypustil pár klamných světlic.

Mack ho následoval a rychle zkracoval vzdálenost mezi jejich letouny, neboť Zen už začal provádět úhybné manévry. Potřeboval se dostat blíže, aby měl jistý zásah.

Když se Mig přiblížil na šest kilometrů, došly Jeffovi světlice. Provedl prudký obrat s přetížením jedenácti g, ale už bylo pozdě, motor střely Archer na křídle Mackova Migu už zažehl.

Jeff nechal letoun na starosti počítači a vrátil se do Hawku jedna. Zatímco s Hawkem jedna táhl Sharkishki směrem od vrtulníků, C3 útočil na ZSU. Bylo to těsné - počítač obě postavení zničil, ale první Super Blackhawk inkasoval simulovaný zásah. Zásah našťáště způsobil jen drobné poškození a vrtulník s posádkou mohl pokračovat v boji.

"Soupeř je v bodě bingo," ohlásil počítač.

"Letko Blackhawků, jste čistý," oznámil Zen a přelétl nad vrtulníky s Hawkem jedna. "Macku, máš bingo, tak čau," křikl Zen.

"Moc mě to mrzí, ale musíme se rozloučit."

"Hovno bingo," rozčiloval se Mack a hnál se k vrtulníkům.

"Pravidla boje...", oznámil Madrone.

"Ty si strč někam, vojáčku."

Kancelář velitele Dreamlandu, 10. leden, 12.05 místního času

"Nic proti, ale musím nesouhlasit," zavrtěla hlavou Martha Geraldová a obrátila se k plukovníkovi Bastianovi, který seděl v čele stolu. "Ray má vůči lidem předsudky," pokračovala, "to se projevuje ve všem, co tady říká. Je to jako nějaký komplex."

Chvilí se zdálo, že doktor Rubeovi vyrazí z uší horká pára. Pes už věděl, že vědec nesnáší, když mu někdo říká Rayi. Geraldová to jistě věděla také, zjevně mu chtěla pořádně zahrát na nervy.

"Myslím, že to jsou příliš silná slova, mluvit tady o komplexu," vložil se do toho Bastian přesto, že se pohledem na zuřícího Rubea dobře bavil.

Už půl hodiny diskutovali o nejlepší způsobu, jak postupovat v případě, že by byl znovu jako součást projektu Flighthawk oživen ANTARES - tak, jak Psovi v ranním telefonátu naznačil generál Magnus. Magnuse zjevně rozčilovaly Keeshovy plány a se Psovy výhradami vůči ANTARES souhlasil, ale přesto mu nařídil, aby byl program co nejrychleji opět spuštěn. Pro potřeby programu už byla ze zbrojního rozpočtu vyhrazena příslušná suma.

Samozřejmě tajně. Zdálo se, že Magnus má své vlastní plány, usiluje udržet se nad hladinou a neplavat proti proudu.

"Ocenil bych, kdybychom z naší diskuze mohli vynechat psychologické nárážky," ozval se Rubeo hlasem tak mrazivým, že se mu na rtech málem tvořila jinovatka. "Zmíněné rozhraní není ani stabilní, ani spolehlivé. Vlastně dosud nevíme, jak přesně ANTARES pracuje."

"Jedna z největších nevýhod využití systému Flighthawků spočívá v lidském faktoru. O tom doktor Rubeo sám několikrát mluvil," pokračovala Geraldová a ignorovala Rubeovu poslední poznámku, která byla technicky v pořádku. Tato fakta nebylo možné zastít žádným množstvím dat a složitých teorií. Její bryskní tón dobře ladil se strohým modrým kostýmek. Z civilních zaměstnanců Dreamlandu se oblékala nejkonzervativněji a mezi vědci, známými tím, že na svůj zevnějšek moc nedbali, nápadně vynikala. Měla zakulacenou tvář a prošedivělé vlasy, vypadala jako starší a vážnější Bette Midlerová. Pocházela z Kuby, ale na přízvuku to takřka nebylo znát. Jen měla tendenci protahovat r, když byla nervózní.

Jako teď.

"Ty nedostatky programu ANTARES, o kterých doktor Rubeo mluvil, můžeme snadno odstranit. Sleduji vývoj a vím, že v současném stadiu není možné adekvátně ovládat čtyři letouny najednou."

"Ale je to možné. Měli bychom se zaměřit na vývoj nové generace řídicích počítačů," vznesl námitku Rubeo. Vysoký a vyzáblý, někdy vypadal jako mladší Abraham Lincoln.

Ne však teď. Teď vypadal jako nějaká postavička z kresleného seriálu, která se vymkla kontrole.

"C3 vznikl díky programu ANTARES," namítla Geraldová.

"Prdlajs."

"Chcete snad říct, že by počítače mohly řídit letouny zcela samy?" zeptala se Geraldová.

"To už dělají teď," odsekl Rubeo.

"Lidi z toho řetězce jen těžko vynecháte." Geraldová triumfálně zvedla ruku. Právě z rukávu vytáhla poslední eso.

"S tím musím souhlasit," připustil Pes. "Ale na druhou stranu ANTARES můžeme těžko považovat za lidský systém."

"Je tak lidský, jako je lidský jazyk," bránila se Geraldová. "To je vlastně podstata ANTARES - je to speciální komunikační nástroj. Je to způsob, jak se dorozumět s počítačem, který řídí letoun. Nebo několik letounů."

"Prdlajs," opakoval Rubeo. "Dotyčnému člověku to zabere tři čtvrtiny mozku. Neříkejte mi, že je to lidské. Neříkejte mi, že je to lepší, než používat počítače jako nástroje k plnění speciálních úkolů. Počítače, jejichž jednotlivé funkce můžeme dokumentovat, jejichž každý krok můžeme zaznamenat."

Bastian se naklonil ke Geraldové. Připomínala mu oblíbenou děkanku na akademii, ženu téměř mateřského typu, která dokázala držet krok s největšími pijany v ročníku.

"Pokud vyjdeme z dosažených výsledků, jaký by byl další krok?" zeptal se.

"Ze všeho nejdřív potřebujeme člověka, který se stane součástí programu. Osobně si myslím, že nejlepší by byl někdo "čistý", někdo, kdo nejen neměl nic společného s programem ANTARES, ale ani v životě nelétal. Pokud nebude nijak ovlivněný, nebudeme muset bojovat se starými návyky nebo překážkami. Ze zkušeností vím, že největší problém při komunikaci s počítačem spočívá v postupech naučených z předchozího létání. Pokud to mám přirovnat k jazykům, když se někdo učí nový jazyk, vychází ze zkušeností s jazykem, který už zná, a to může celé učení komplikovat. Totéž platí o programu ANTARES. Mám spoustu návrhů, jak starý program vylepšit, včetně využití povzbuzujících prostředků."

"Drogy," vyprskl Rubeo.

"Ano, drogy," usadila ho Geraldová. "Tedy spíše bio doplňky sloužící k vylepšení přirozených funkcí mozku. Testy už byly provedeny."

"Hmmm," zabručel Pes zamyšleně.

"Na druhou stranu, pokud bychom použili někoho, kdo už celý proces zná, mohlo by to projekt ze začátku urychlit."

Geraldová kývla, jako by reagovala na námitku, kterou Bastian nevznesl. "V tomto okamžiku je na základně pouze jeden člověk, který používal ANTARES, a to major Jeff Stockard."

Geraldová otevřela složku, kterou držela na klíně, a podívala se do svých poznámek.

"Bylo by lepší, kdyby to byl někdo jiný," ozval se Bastian. "Jeff je jediný pilot, který se teď na plno věnuje projektu Flighthawků."

Kromě toho nechtěl jeho potenciálem plýtvat na projekt, který podle jeho názoru musel skončit ve slepé uličce.

"A když to nebude pilot," dodal, "nevím, nevím. Co když se něco stane? Kdo ten letoun bude řídit?"

"C3," vysvětlovala Geraldová. "Bezpečnostní procedury počítače už jsou otestovány. C3 je velice schopný počítač, plukovník. V podstatě musím souhlasit s doktorem Rubeem, že ty letouny by teoreticky počítač mohl řídit sám, ale nedokáže to tak dobře jako lidé."

Usmála se na Rubea, ale ten se zjevně nechtěl nechat ukonejšit.

"A na rozdíl od DreamStaru nebude pilot programu ANTARES ani na palubě Flighthawků," dodala Geraldová. "Takže opravdu nemusí být skutečným pilotem." Znovu se podívala do svých poznámek. "Zjistila jsem, že piloti, kteří pracovali na projektu Flighthawk, mají velké potíže kvalifikovat se pro projekt ANTARES. Před majorem Stockardem to zkoušeli tři zkušební piloti a ani jeden z nich neuspěl. Poslední z nich, Jim DiFalco, měl spoustu potíží i v samotném programu Flighthawk, a to je civilním zkušebním pilotem. Myslím, že s Flighthawky to bude podobné jako s programem ANTARES - je to jiná forma komunikace."

Pes přikývl. DiFalco, vynikající technik a špičkový zkušební pilot, si během svého působení v programu Flighthawk vysloužil přezdívku Šutr.

"V testech, které před zahájením programu Flighthawk probíhaly," pokračovala Geraldová, "s výjimkou majora Stockarda získali nejlepší výsledky nepiloti."

"Samozřejmě," vrčel Rubeo. Už nebyl ve tváři rudý, ale klidný také ne. "Když má s pilotáží těch letounů problém pilot, pak logicky..."

"Logicky zkusíme někoho, kdo pilotem není," opáčila Geraldová. "Už jsem připravila charakteristiku takového člověka. Věk kolem třicítky, muž, svobodný, technicky zdatný, fyzicky zdatný, ale ne atletický typ, možná trochu submisivní, někdo, kdo se raději nechá vést, než aby sám vedl. Na druhou stranu by bylo dobré, kdyby měl za sebou nějaký konflikt, z těchto zkušeností by pak mohl čerpat sebevědomí. A samozřejmě to musí být dobrovolník, potřebujeme vysoce motivované lidi."

"Čarodějnické kecy oděné do parapsychologického hávu," utrousil Rubeo.

"Můžeme to zkusit," vložil se do sporu Bastian, ale v duchu částečně souhlasil i s Rubeem.

Dreamland, Výcvikový prostor 2, 10. leden, 12.05 místního času

Mackovi zbývalo devět set kilogramů paliva. S tímto zbytkem mohl na plný plyn dolétnout na základnu vzdálenou asi sto šedesát kilometrů a tam přistát. On však věděl, že jeho základna není vzdálena sto šedesát kilometrů. Ve skutečnosti mohl spotřebovat všechno palivo v boji a na základnu doklouzat.

Skoro. A skoro mu v tomto okamžiku stačí, protože toho parchanta Stockarda musí dostat, i kdyby pak měl z Migu vystoupit a dotlačit ho na základnu po zemi.

Kudla letoun položil do levého náklonu a začal zatáčet za posledním Flighthawkem tak, aby ho dostal do zaměřovače. Malý letoun mu nemohl uniknout vodorovným letem, ale dokázal zatáčet na pětiku, takže pronásledování rozhodně nebylo jednoduché. Flighthawk se prudce stočil vpravo a Mack se snažil bleskově vystřelit, ale letěl příliš rychle.

Zoufale sklonil příd' a pokusil se o další zásah, než maličký letoun minul v průletu. Pak cíl na chvíli ztratil a odhadoval, kde by mohl být, přidal plyn a taktak se vyhnul jeho střelbě.

Palba z kanónů stála roboti letoun spoustu energie. Po sérii prudkých manévřů za Mackovým Migem začal Flighthawk ztrácet stabilitu. Kudla nabral energii, pak se prudce otočil a znovu vystřelil, ale Flighthawk okamžitě přešel do sudového výkřutu a opět se ztratil z dohledu.

Vrtulníky mezitím přechaly na jih.

Ať si letí, musí dostat hlavně Zena.

Když dokončil zatáčku, zjistil, že má Flighthawk přímo před sebou, ale mimo dostřel. Postrčil plynovou páku kupředu, aby získal ještě větší výkon, a málem si přitom vykloubil loket.

Teď má toho hajzla na ráně.

"Ukončete cvičení!" ozval se Madroneho klidný hlas na společné frekvenci.

Zen uposlechl rozkaz, lehce přitáhl páku, převrátil letoun hlavou dolů a nechal ho prudce klesat k zemi.

Věděl jistě, že by Migu unikl, i kdyby cvičení nebylo ukončeno. Mack si párkrát vystřelil, ale pak se vždy ocitl před obratným Flighthawkem.

Ve sluchátkách se ozval příval nadávek. "Stockarde, ty zsranej podvodníku, Nehták ti zachránil prdel."

"Já jsem podvodník? Ty jsi o šest set kilo za bodem bingo. Domů asi pudeš pěšky."

"Aspoň nepoužívám sestřelený letadlo."

"Nebylo sestřelený."

"No jasně. Alamo minulo. Dvě Alama. To další tam letělo taky."

"Na to se zeptej počítače."

Další snůšku Mackových nadávek přerušil Madroneho klidný hlas. Gratuloval k úspěšnému průběhu cvičení.

To byl jeden z důvodů, proč měl Zen Madroneho rád. Kdyby cvičení vedl kdokoli jiný, jistě by je pokáral. Možná by si to zasloužili, protože riskovali, ale jediné tak je možné zjistit, kam až se dá zajít.

Vylepšený Mig byl opravdu vynikající a Mack s ním létal dobře. Podle pravidel cvičení však Zen zvítězil, podařilo se mu zachránit Super Blackhawky. Nechal počítač, aby Hawk jedna navedl na přistání. Byl naprosto vyčerpaný.

Psychicky i fyzicky. Byl na tom snad hůř, než tenkrát po boji nad Tripolisem.

"Jsi v pořádku, Jeffe?" zeptala se Jennifer Gleasonová po interkomu. Seděla u druhé konzoly pár metrů od něho.

"Jo, ale už se těším na pořádnou sprchu. Tentokrát si dám studenou," usmál se.

"Jojo, sprcha bude potřeba. Cítím tě až tady," vložila se do toho Breanna z kokpitu.

"To bude spíš major Smith," smála se Jennifer. "Jsem zvědavá, jak se bude tvářit na rozboru."

"Bree si ho možná vyfotí," vtipkoval Jeff.

Breanna už nereagovala. Možná proto, že konec konců ztratili tři Flighthawky ze čtyř.

Nebo proto, napadlo ho, že nemá ráda Jennifer.

Dreamland, Instruktažní sál 1,14. leden, 10.05 místního času

Kevin Madrone předpokládal, že před poradou stihne ještě kávičku, ale přepočítal se. Když vešel do sálu, všichni už seděli a otočili hlavy ke dveřím. Rychle vešel do uličky a našel si prázdné místo. Za katedrou stál plukovník Bastian.

Když se Madrone usadil, všiml si, že je volné místo vedle Jennifer Gleasonové, ale už bylo pozdě si přeseďat.

"Vypadá to, že v projektu Flighthawk začneme využívat i výsledky výzkumu, který probíhal pod názvem ANTARES," pokračoval Bastian. "Uvědomuji si, že vám to může připadat zvláštní, vzhledem k okolnostem, které jsou nám všem dobře známy, ale to je právě jeden z důvodů, proč chci, abychom všichni dobře věděli, o co tady půjde. Projekt ANTARES má ohromný potenciál. O tom nemusíme diskutovat. A zdá se, že v projektu bezpilotních letounů se se současnými prostředky o mnoho dál nedostaneme."

"S tím si dovolím nesouhlasit," ozval se Jeff Stockard. Seděl ve svém vozíku v pravém rohu sálu. "Už dokážeme ovládat čtyři letouny místo dvou. A plánujeme ovládat osm letounů."

"Samozřejmě," odpověděl Bastian. "Ale existují i jiné způsoby, jak přistupovat k řešení tohoto problému. A na obou programech budeme pracovat současně."

Bastian dál mluvil, ale Madrone se zadíval na Jennifer Gleasonovou a přestal ho vnímat. Světlo zářivek v sále jí vlasy barvilo téměř na růžovo. Jeden pramen chvíli otáčela v prstech, pak ho uhladila za ucho. Přitom se ohlédla, zachytila jeho pohled a usmála se.

Kevin se usmál také. Tedy pokusil se o úsměv a ucítil ten zvláštní pocit v žaludku. V myšlenkách se vrátil na střední školu. Seděl na přednášce, kdesi na pozadí slyšel hlas přednášejícího a byl beznadějně zamilovaný do Shari Mercedové.

Pak se přistihl, že si znovu začíná kousat nehet na palci, přestože už se tisíckrát zařekl, že s tím skončí. Proč má s holkama takové potíže - tedy, se ženami. Včera večer to samé s Abby. Nedokázal se s ní normálně bavit. Zdálo se, že ji zaujalo jeho vyprávění o tom, jak mu Don Mattingly podepsal kartu s výsledky zápasů, ale když ho pak vezla na základnu, byl tak nervózní, že propásl příležitost ji políbit.

Mohl ji políbit a měl to udělat. Sice nebyla jeho typ, pořád se smála a možná byla moc upovídaná, ale i přesto ji mohl a měl políbit.

Ale neudělal to.

Co kdyby měl stejnou příležitost s Jennifer? Využil by ji?

Bože, samozřejmě. Nebyl vždycky takhle nervózní, taková troska a nemotora. Sakra - teď se na něho znovu podívala a on rychle sklopil zrak a předstíral, že ho tam dole něco zaujalo.

S ní se do takové situace nikdy nedostane. Nikdy si ho nevšimne. Proč taky? Je to stejné jako na střední škole.

Všechny zajímali piloti, on byl jen počítačový magor.

Musí to nějak zařídit, aby si ho všimla.

"Takže budeme hledat dobrovolníky. Pak budou následovat testy - psychické, fyzické a tak podobně."

Jennifer sledovala plukovníka Bastiana na pódiu. Chodil sem a tam a bylo zjevné, že jen stěží dokáže ovládat svoji energii. Nebyl příliš vysoký, ale měl široká ramena a živé pohyby. Rukama pohyboval sem a tam, jako by to byly stíhačky, ve kterých létal.

Pohodlně se usadila a napila se dietní koly. Cítila na rtech chladný kov. Klimatizace z nějakého důvodu běžela naplno, a když polkla chladivý nápoj, přeběhl jí po zádech mráz.

To ráno, kdy se jí plukovník Bastian dotkl, se málem rozplynula blahem. Prála si, aby ji objal a přitiskl k sobě. Měla pocit, jako by mezi nimi přeskočilo milion voltů - ale on neudělal nic. Určitě ji vnímá jen jako vědkyni, jako dobračku, která myslí pouze na svoji techniku.

Byl zatraceně chytrý a moudrý ve věcech, které by člověk nečekal. Jako teď. Věděl, že lidé mají z projektu ANTARES obavy, věděl, že k němu mají výhrady, ale jednal s nimi přímo, jako by už byli jeho součástí, a udělal z nich tým.

Ted' se na ni díval a něco říkal.

Dobrovolníci. Hledá dobrovolníky pro projekt ANTARES.

"Nehledáme piloty," vysvětloval Bastian. "Doktorka Geraldová nám podá ucelenou zprávu a za pár dní začneme.

Požadovaný profil je dost specifický a bohužel to musí být muž. Promiň, Jen."

Jennifer cítila, jak se na ni všichni dívají. Začala rudnout. Bastian se na ni usmál.

Chtěla něco říct. Chtěla říct, že celý program je jedna velká chyba.

Co ještě toužila říct? Co? Že ho miluje?

"Já bych to chtěl zkusit. Podstoupím testy," zvedl ruku Bili McKnight. McKnight byl letecký inženýr, který pracoval na projektu DreamStar.

"Já taky," ozval se Lee Ferguson, komunikační expert, který navrhl řídicí systém Flighthawků.

Bastian se na ni stále díval. Čeká, že něco řekne?

Sakra, napadlo ji. Něco musím říct. Tenkrát ráno jsem to ze sebe nedokázala vymáčkout.

Ale jak na to? Co jí vlastně vadí? Skutečnost, že nikdo pořádně neví, co se děje s mozkem operátora, když je připojen k počítači? Nebo zmínit pár drobných závad, na které narazila v začátcích programování pro C3?

Nebo má mluvit o tom, že pohled na jeho široká ramena a laskavé oči ji tak uklidňuje?

Uvědomila si, že proti své vůli zvedá ruku.

Někdo za ní řekl, že to taky zkusí. Jennifer se ohlédla a uviděla kapitána Kevina Madroneho. Armádní zbraňový specialista se díval přímo na ni.

"Chtěl bych to taky zkusit," řekl Madrone a rychle odvrátil zrak.

Pak se ozval ještě kdosi další. Ted' zřejmě nebyl nejlepší čas na námítky. Kromě toho si moc nevěřila. Pak si uvědomila, že má stále napůl zdviženou ruku. Když ji položila zpět na opěrku, zamrazilo ji tak, až se rozechvěla.

III.

Hrátky s hlavou

Dreamland, Velitelský komplex, kancelář 302.23. leden, 7.50 místního času

Madrone si neklidně poposedl. Snažil se usadit tak, aby ho nepoddajný plast židle netlačil do zad.

"Už jsem o tom dlouho nepřemýšlel," vyprávěl Geraldové. "Myslím tím svoji ženu. Už je to tak pět let."

Psychiatrická si položila ruku na ústa a spodní ret sevřela mezi palcem a ukazovákem. Pomalu přikývla a pak natáhla ruku k šálku s kávou. Chtěla, aby mluvil o Karen. Skoro jako by v mozku měla magnet a snažila se z Madroneho vytáhnout další slova. Ale Kevin odolával.

Tedy, nedalo se říct, že by se bránil. Vlastně ani neměl, co by jí řekl. Už si ani nedokázal vybavit, jak Karen vlastně vypadala.

Kdyby o tom přemýšlel, kdyby to analyzoval tak, jak si doktorka Geraldová přála, možná by si vzpomněl na den, kdy se to stalo, na ten okamžik, kdy na ni zapomněl. Poté, co ho opustila, byl dlouho jako posedlý. Představoval si, že se vrátí, snil o tom, jak si s ní promluví a přinutí ji, aby se omluvila - ano, napadlo ho i to, že by ji mohl zabít, ale to si asi nikdy nepřipustil.

Možná to bylo přesně to, co Geraldová chtěla slyšet. Ale to se nikdy nedozví.

Christina, jeho dcera, jeho nebohá mrtvá dcera - tu si uchoval na místě, kam nikoho nepustí, ani Geraldovou, ani sám sebe. Nikdy o ní s nikým nebude mluvit.

"Necítíte vůči ní hněv?" zeptala se Geraldová.

"No, možná trochu jo, opustila mě, ale..."

Opravdu měl pocit, jako by v sobě měla nějaký magnet.

...ale časem to přešlo. Pomalu. Nevím. Ted' už mi to přijde jako drobnost."

"Čas všechno vyléčí?" zeptala se psychiatricka.

"Přesně tak." Podíval se na nehty a silou vůle přinutil ruku, aby zůstala na místě.

"A žádný jiný vztah už nebyl?"

"Takhle vážný? Ne."

"Bojíte se znovu se vázat?"

"To ani ne. Ale být svobodný má taky svoje výhody."

Geraldová se pohodlně usadila v masivním rudém křesle a čekala, jestli magnet ještě něco vytáhne. Po chvíli usoudila, že to zřejmě bude všechno.

"Mám pro vás ještě jeden test," řekla omluvně. "Je to další standardní zkouška, ale tentokrát trošku staromódní, žádný počítač, tužka a papír. Musíte vyplňovat kruhy." Vstala a zamířila k pořadači na druhém konci místnosti. Vrátila se s velkou obálkou. "Chcete ještě kávu?"

"Ne, díky."

Podala mu obálku a pak se zarazila. Podíval se na ni. Poprvé od začátku testů měl pocit, že její tvář patří člověku, jako by to byla jeho teta a ne neosobní vědkyně. Všiml si drobných vrásek v koutcích jejích očí a úst. Lehce se sklonila, jako by povolily ocelové pásy, které její tělo držely zpříma. Dokonce i její šaty - tmavě modrý kostým se sněhobílou naškrobenou košilí - najednou nevypadaly tak přísně.

"Kevine, jestli si někdy budete chtít popovídat o naší bývalé ženě, budu vám k dispozici," nabídla mu. "Samozřejmě, čistě soukromě. Kdykoli budete potřebovat."

Kývl a vzal si od ní obálku.

Zen odjel od monitoru a díval se, jak Geraldová opouští místnost. Přestože měl za úkol pomoci psycholožce s výběrem nového kandidáta pro program ANTARES, připadal si jako voyeur, který špehuje svého kamaráda.

Věděl, že Madrone je rozvedený, přestože Kevin o své bývalé ženě moc nemluvil. Ale to, jak o ní mluvil, ho občas překvapilo. Během dvou let, co se znali, mu Kevin připadal poněkud tichý, ne jen plachý, ale jako by ani neměl žádné emoce - jako by byl inženýr i v samém jádru. I když mluvil o věcech, které měl rád, o Yankees a baseballu například, znělo to, jako by četl novinový článek.

Když však hovořil o Karen, tvářil se jinak. Nedá se říct, že by zcela ožil, ale nevypadal tak mechanicky. Zen měl pocit, že Kevin něco tají a bojí se, že to v sobě neudrží.

Hněv? Byl by to v rámci programu ANTARES problém?

Madrone měl neustále nejlepší nebo druhé nejlepší výsledky ve všech testech, kterými skupina uchazečů procházela. Dokonce i v testech manuální zručnosti a psychické odolnosti. V IQ testech na počítači získal pětikrát po sobě úctyhodných 180 bodů. Vadila jen jeho vrozená plachost a lehký komplex méněcennosti, nebo, jak to vyjádřila Geraldová: "obraz vlastní hodnoty, který se nezakládal na skutečné úrovni jeho schopností."

Zen dojel ke stolku, na který si zhruba před hodinou postavil kávu.

Vzápětí se ve dveřích objevila Geraldová. "Vypadá to hodně dobře, majore, co myslíte?" řekla a zamířila ke stolu.

Podívala se na monitor, vytáhla ze šuplíku kroužkový blok a cosi si poznamenala.

"Co si myslíte o jeho ženě?" zeptal se Zen.

"No, obvyklý hněv a lítost, trochu rozčarování," odvětila Geraldová, zatímco si dělala poznámky. "Podle mě se snaží dělat, jako by se nic nestalo. Možná to nějak souvisí s těmi jeho zábrany. Ve stresu si kouše nehty, kouří - klasika. Drobnost. Armáda mu do jisté míry nahradila manželku, vrhl se do práce, aby zapomněl. Je to dost časté. A nemělo by to vadit. Jeho emoce nesahají tak hluboko. Pro manželství to není ideální, ale pro ANTARES je to plus."

Zen nic neříkal. Geraldová se živila tím, že lezla lidem do hlavy, a někdo to dělat musel, ale občas ho trápila představa, že lidskou osobnost je možné rozebrat na součástky a pitvat, jako by byla počítačem nebo motorem. V nemocnici prošel náročnou sérií testů a prohlídek. Byla to součást rehabilitace. Absolvoval to, protože musel, ale nedá se říct, že by si nějak zvlášť užíval. Teď si uvědomil, že i jeho tenkrát musel někdo za zrcadlem sledovat, stejně, jako on teď sledoval Madroneho. Další ponížení, další ústupek.

Je to nutné, i přesto ponižující.

"Myslím, že on je ten pravý," oznámila Geraldová a položila pero. "Ale vidím, že vy máte nějaké výhrady."

Její poznámka ho překvapila. "Jak to myslíte?"

"Zdá se, že z nějakého důvodu nesouhlasíte. Chcete ještě testovat Rosse?"

"Nemám výhrady," odporoval Zen.

Geraldová se opřela a lehce se houpala. "Je to váš přítel. Máte pochybnosti o samotném programu, bojíte se, že by ho mohl ohrozit."

"Mám spoustu přátel, on je pro ANTARES ten nejlepší, o tom není pochyb."

"Ale máte výhrady vůči projektu ANTARES."

"Samozřejmě," připustil Zen. "O tom už jsme se bavili."

"Ale špion tenhle projekt nevyzradil."

Špion. Nikdo ani neříkal Maraklov - nebo kapitán James, jak ho znali v Dreamlandu. Jeho zrada málem zničila celou základnu včetně zaměstnanců.

"Ale tím to není," namítl Zen.

"Dobře, ale možná byste měl vysvětlit, kde je ten pravý důvod, Jeffe. Žárlíte na něho?"

"Ani trochu."

Už se o tom bavili potřetí a nikdy se nedobrali k rozumnému závěru. Jeff věřil ve správnost koncepce ANTARES a byl na základně jediný, kdo prošel původním programem. Dokonce měl v hlavě ještě starý čipový implantát. Vždycky tak nějak počítal, že bude v projektu pokračovat, až se situace na základně po špionážní aféře trochu uklidní.

Měl však výhrady, které z nějakého důvodu nedokázal přesně formulovat. Například svůj nedávný sen. Pocit, jaký měl, když se probudil - jako by získala nadvládu část jeho já, které zcela nedůvěřoval, nebo kterou neměl tak docela rád. Nedokázal najít způsob, jak by mlhavé pocity převedl v racionální argumenty. Spíš to byl důvod, aby dál studoval ANTARES.

"Došlo k četným zlepšením," pokračovala Geraldová. Mluvila tak, jako by se o tom bavili poprvé. "Od okamžiku, kdy byl zrušen projekt DreamStar, jsme urazili velký kus cesty. Na projektu pracují noví lidé, mají nové nápady. Kevin Madrone bude ideální subjekt."

"O tom nepochybují."

"Takže souhlasíte?"

Co mu vlastně tak vadí? Kevin nebo ANTARES?

Sakra. Teď se na něho Geraldová dívá, jako by si myslela, že mu závidí, že na něho žárlí. Jako by Kevina považoval za potenciálního rivala v programu Flighthawků.

"Myslím, že kapitán Madrone je nejlepší volba," rozhodl se Zen. "Dám vám to i písemně."

"Výborně," řekla Geraldová a vstala. "Začneme hned ráno."

Paluba EB-52 BX-4 Missouri, Letový prostor 2, Dreamland, 23. leden, 8.07 místního času

Je to proto, že není zvyklý řídit tak velký letoun? Nebo zvyklý létat s druhým pilotem? Možná je jen zvláštní řídit letoun, který se jmenuje jako bitevní loď námořnictva.

Na druhou stranu to byl lepší název než Rosebud inspirovaný filmem Občan Kane.

"Boční vítr," hlásila major Cheshirová ze sedačky druhého pilota.

Plukovník Bastian nařídil palubnímu počítači, aby automaticky vylučoval snos bočním větrem. Pohyboval se po okraji sestupové dráhy a stále měl o něco vyšší rychlost, než bylo záhodno. Lehce št'ouchl do plynové páky. Rychlost a

ukazatele tahu motorů viděl zeleně na čelním displeji.

Teplota třetího motoru stoupá do žluté?

Tak rychle přistát.

Stačí přistát a bude to.

Pes se zhluboka nadechl a opatrně pohnul řídicí pákou tak, aby letoun navedl zpět na ideální sestupovou dráhu.

Kdyby tak letěl v F-15, stačilo by...

Kdyby chyby, pomyslel si.

"Všechno v zeleném," hlásila Cheshirová. "Vypadá to dobře. Teploty v normálu."

Beton se blížil a zvětšoval. Jako by cítil žhavý vzduch, stoupající z dráhy, jemné ruce, které uchopily letoun a chtějí ho usadit na zem.

Pak začalo peklo. Letoun prudce uskočil do strany a ozval se tučet varovných signálů. Cheshirová něco vykřikla.

Na okamžik zcela vypadlo řízení. Počítač začal okamžitě kompenzovat ztrátu.

Ne, řízení má. Nemá jen směrovku.

Přistání bez směrovky?

Přibil letoun k zemi a ucítil náraz. Tvrdý dosed. Cítil, jak se letoun sune vpravo.

"Říd' to! Ovládání podvozku funguje!" křikla Cheshirová do interkomu.

"Dobře." To bylo jediné, na co se zmohl.

Letoun se vrátil do středu dráhy a rychlost začala klesat. Dvacet, patnáct, pak deset uzlů. Když měl stroj pevně pod kontrolou, odvážil se Pes po očku mrknout na levý multifunkční displej, který zobrazoval ukazatele nouzových stavů. Všechno v pořádku.

Cože?

"Co se sakra stalo?" křikl Bastian.

"Šlo vám to tak dobře, že jsem se rozhodla, že vám to trošku zkomplikuju," usmála se Cheshirová. "Právě jste přistál bez ocasu."

"Ježíš."

"No, ten by to asi zvládl lip," smála se Cheshirová a bylo na ní vidět, že si to užívá. "Ale nebylo to špatné. Nevyřadila jsem všechny ovládací plochy, jen směrovku a jednu výškovku."

Cheshirová nařídila počítači, aby vyřadil ovládání vybraných řídicích ploch. Byla to součást nácviku řízení v nouzových situacích, o který Bastian požádal.

"Jste horší než Breanna," stěžoval si Pes.

"Děkuji, plukovníku."

"Co byste udělala, kdybych to rozsekal?"

"To by se nestalo," kroutila hlavou. "Bylo to v rámci povolených hodnot. Počítač ten režim už testoval."

"Bez řídicích ploch se přece nedá létat," protestoval Pes, který simulátoru nevěřil, nehledě na to, jak byl propracovaný. Podíval se ven z čelního okénka. Zleva přijížděl vůz, který je měl doprovodit na stojánku. Měl mírné zpoždění.

"Ale dá. Když to umíte."

"Ha."

"Jste lepší, než si myslíte, plukovníku."

"Ale prosím vás, bez směrovky by se ten letoun musel zřítit."

"V kanceláři mám fotografii B-52, která ve Vietnamu přistála bez směrovky," upřesnila Cheshirová. "A další fotku B-52, která měla takový průstřel v trupu, že se málem přelomila. A pak tam mám ještě jednu, a té chybí třetina křídla."

Pes se uchechtl. Konečně mu došlo, že se stal obětí propagandy.

"Plukovníku, ty berany nemusíte tak drtit," kývla Cheshirová směrem k řízení. "Vypadá to, jako byste je chtěl utrhnout."

"Jasně." Odjel s letounem k okraji dráhy, kde už čekala další tři podpurná vozidla.

Megafortress Missouri - známá více jako Mo - sloužila k testování modifikovaných verzí motorů PW4070 a nesla dva na vnitřních pylonech. Motory PW4070, vysoce účinné pohonné jednotky, které tým Pratt and Whitney vyvinul původně pro letouny Boeing 777, měl zkontrolovat pozemní personál. Pokud by byly v pořádku, měl letoun znovu odstartovat a celý proces se měl ještě jednou opakovat.

Specialisté v Dreamlandu motory upravili tak, že měly mnohem vyšší výkon než původní motory J57, které poháněly tovární verze B-52, ale současně měly mnohem nižší spotřebu. Technici si stále ještě hráli s počítačovými modely a specifikacemi, aby zjistili, jaké bude jejich nejvhodnější uspořádání. Selský rozum napovídal, že stačilo jedním novým motorem nahradit dvojici starých motorů a zachovat původní uspořádání motorových pylonů, ale géniové z Dreamlandu rádi používali i jiný než selský rozum a uvědomovali si, že ohromná rozloha trupu a křídla B-52 skýtá velký prostor k různým experimentům. Pes viděl počítačové modely se šesti a osmi motory. Jeden model měl dokonce dva motory umístěny na zádi, podobně jako 727.

Cílem bylo zvýšení rychlosti v malých výškách bez snížení doletu. Tovární B-52 se starými motory létaly u země rychlostí zhruba 365 uzlů. Aerodynamicky mnohem čistší Megafortress v této výšce dokázala urazit zhruba 425 námořních mil za hodinu. Inženýři však chtěli dosáhnout rychlosti 475 uzlů, čehož by staré motory J57 nikdy nebyly schopny.

Možná se zdá, že padesát uzlů není tak mnoho, ale při takové rychlosti by se výrazně zvýšila schopnost pronikání k cíli při hloubkových útocích. V praxi by to znamenalo, že EB-52 by dokázaly odhalit jen ty nejlepší radary a díky tomu by dokázala útočit i ze vzduchu vypouštěnými torpédami na loď protivníka. To byl jeden z cílů, kterého chtěli inženýři dosáhnout.

Pokud by se jim to podařilo, jistě by o pár takových letounů projevilo zájem i námořnictvo. Pak by byl název Missouri opravdu na místě.

Pes ubral plyn a chystal se letoun na konci dráhy otočit. Svým způsobem bylo snadnější letoun řídit ve vzduchu, než na zemi, neboť na zemi pilotům nepomáhal palubní počítač. Bastian jen stěží odhadoval potřebné vzdálenosti a dvakrát prudce šlápl do pedálů, neboť se bál, že koncem křídla narazí do doprovodného vozidla. Nakonec však zatáčku zvládl bez problémů a zastavil přesně na značkách.

"Máte čas ještě na druhý let?" zeptala se Cheshirová.

"Neměl jsem to v plánu," namítl Pes. Pak si uvědomil, že se Nancy tváří nějak divně. "Bylo to opravdu tak špatné?" zeptal se.

"Ne, už jsem vám řekla, že to bylo dobré," zavrtěla hlavou. "Jen jsem si s vámi chtěla o něčem promluvit."

"Tak povídejte," vyzval ji Pes.

"Nejdřív musím skočit za Peterem a probrat s ním výsledky," vysvětlila. Měla na mysli technika, který měl na starosti testy motorů. "Jen rychlá prohlídka a můžeme zase letět."

"Dobře," souhlasil Pes. Rozhodně se nehrnul zpátky do kanceláře ke stohům papírů, které tam na něho čekaly.

Popravdě řečeno se na druhý let těšil, i když to znamenalo, že si bude muset vyslechnout žádost Cheshirové o další prostředky.

"Díky, plukovníku. Hned budu zpět. Vážím si toho."

Pes si rozeplnul pásy, protahoval se a sledoval, jak pozemní personál provádí rychlou předletovou prohlídku.

Nejenže dával létání přednost před papírováním, chtěl zvládnout Megafortress tak, jako zvládl všechna ostatní letadla na základně.

Tedy ne všechna. Ještě nezkusil 767 a 777, které testovali jako létající tankery, ale z bojových letounů řídil všechny. F-22, upravenou F-16, JSF, dokonce i špiónážní letoun SR-71D s hypersonickými vodíkovými motory. Létal s nimi a zatraceně dobře.

S Megafortress to bylo jiné. Chtěl ji dokonale ovládnout tak, aby s ní dokázal létat na hranici jejich možností. Věděl, že létající bitevní lodi jsou budoucnost letectva.

Chtěl dokázat, že je skvělý pilot. Chtěl dokázat, že...

Že je lepší než jeho dcera?

Ta myšlenka se v jeho hlavě objevila jako světelný bod na radaru. Vstal a vyšel z kokpitu Megafortress. Nemusí nikomu nic dokazovat. Zvláště ne sobě, a už vůbec ne Breanně. Má na práci jiné věci, než se poflakovat v oblacích.

Cheshirovou potkal na žebříku na dolní palubu.

"Plukovníku," zeptala se. "Vy odcházíte?"

"Seržant Gibbs už na mě čeká. O čem jste chtěla mluvit?"

Cheshirová se opřela o pažení a rozpovíдалa se o projektu Megafortress, o tom, že vývoj a testy motorů trvají déle, než se čekalo. Mechanické problémy, to byla jen jedna stránka věci. Potřebuje víc techniků - to byl častý a většinou plně oprávněný požadavek. Rozhodnutí vytvořit z Megafortress mateřský letoun Flighthawků přivedlo její lidi a letouny na pokraj možností.

"Máme jen tři stroje," vysvětlovala. "Raven, Bear dvě a Mo. Na Galactice se testuje AWACS a bude k dispozici nejdříve na konci příštího týdne."

Bastian přikývl.

"K dokončení motorových testů jsou nutné alespoň dva letouny. Bear dvě potřebujeme na statické testy a Galactica musí nejdřív projít obvyklými letovými testy. Další letouny dostaneme nejdřív za tři týdny. Program tankeru už byl pozastaven a složka s poznámkami k testům avioniky je tlustší než telefonní seznam."

"Flighthawky jsou nejdůležitější," odpověděl Pes, který tušil, kam asi bude mířit. "Raven jim musí být plně k dispozici."

"Nechtěla jsem naznačovat, že bychom měli přestat používat EB52 jako mateřský letoun pro Flighthawky,"

pokračovala. "Přestože jsem slyšela, že řídicí zařízení se nevejde ani do pumovnice Megafortress, až bude ovládat osm robotů."

Zjevně o tom mluvila s Rubeem.

"To by mohl být problém," přikývl Bastian. "Od toho tady jsme, abychom problémy řešili."

Zatracený Rubeo. Snaží se ze všech sil brzdit ANTARES.

"Bez dalších prostředků to nevyřešíme," vrtěla hlavou Cheshirová.

"Pete Rensling navrhl, abychom jako mateřský letoun pro ANTARES používali 777. Má obrovský nákladový prostor a může zároveň sloužit jako tanker, už jsme ho testovali s velkými nádržemi."

"To není tak špatný nápad, ale nevím, jestli to unesou jeho křídla."

"Na tom už se pracuje. Pokud to půjde, mohlo by vám to trochu ulehčit situaci. Mezitím mohu některé konverze financovat z prostředků na ANTARES s tím, že tomu programu budou sloužit."

"Díky, plukovníku," usmála se Cheshirová. "A ještě by to chtělo víc pilotů."

"Na tom se taky pracuje," kývl Bastian. Na základně bylo zatím jen šest kvalifikovaných pilotů, kteří mohli létat s letouny Megafortress. Protože přes pomoc moderních počítačů bylo zapotřebí i druhého pilota, mělo velení k dispozici jen jednu posádku pro každý z letounů. Dva další piloti měli být na základnu převeleni příští týden.

"Ale dávejte si pozor, plukovníku, abychom vás nezařadili do týmu, jestli zvládnete pilotáž EB-52."

"Pokud budu moci, budu se snažit pomoci," opáčil Bastian, kterému se její tón moc nelíbil.

"Opravdu si nechcete dát ten druhý let? Potřebují druhého pilota."

"Možná si ho dám," zaváhal. "Ale jo, jdeme na to."

Dreamland, Laboratoř ručních zbraní, 23. leden, 8.07 místního času

"Pozdě jako vždy."

Danny se zazubil na šedovlasou dámu v laboratorním plášti. Ta se ještě chvíli mračila, ale pak se usmála i přesto, že stále vrtěla hlavou a hrozila prstem.

"Kapitáne, měl byste si pořídit sekretářku, která by se o vás starala," navrhovala Annie Klondikeová. Pak se obrátila a rychlým krokem zamířila do prostorů laboratoře.

"Nechcete to zkusit vy?" vtipkoval Freah a rychle ji dohnal.

"To byste nevydržel ani čtyřicet hodin."

Klondikeová je vedla do velkého sálu cvičné střelnice.

"Annie, vy máte nové bačkůrky, koukám."

"Nebudte drzý."

Pak přistoupila k velké šedé krabici, která ležela před řadou skříní. Rozměrná krabice sahala drobné zbraňové specialiste až po prsa. Zdálo se, že je vyrobena z nějakého velmi tvrdého materiálu. Klondikeová položila dlaně na víko krabice, a to se dalo do pohybu. Danny užasle sledoval, jak se rozestoupilo a odhalilo mělké nitro krabice.

"Otevře ji jen otisk mé dlaně a vydrží výbuch o síle jedné megatuny," pochlubila se Klondikeová.

"Tohle, jo?" kroutil hlavou Danny. Stěna krabice byla silná pouhých deset centimetrů.

"Nesmí to být přímý zásah. A samozřejmě, nesmí to být jedna z mých bomb..."

"Vy jste dělala i atomovky, Annie?"

"Za mlada, kapitáne. Toho už jsem nechala."

"Ale hovno."

Klondikeová sklonila tvář, ale očima ho sledovala jako učitelka, která pohledem kárá nezbedného žáka. Pak si povzddechla, znovu zavrtěla hlavou a zamířila ke stolu.

"V této fázi vývoje musí být Bojová obrazovka připojena k Inteligentní přilbě," začala popisovat zařízení, které si Danny přišel prohlédnout. "Doufám, že se nám podaří ji ještě dále miniaturizovat, aby se dala používat jako samostatné brýle. Obrazovka je dost rozměrná a slyšela jsem, že vojáci si Inteligentní přilbu příliš neoblíbili."

"Je těžká," vysvětloval Danny. Takzvaná Inteligentní přilba byla vybavena komunikačním zařízením a systémem GPS.

Dokázala vydržet zásah třináctimilimetrovým projektilem vystřeleným ze vzdálenosti padesáti metrů - po tom ale pekelně bolela hlava. Bojová obrazovka Klondikeové plnila funkci univerzálního dalekohledu schopného zobrazovat v několika spektrech a zároveň byla vybavena zaměřovačem pro speciálně upravenou pušku M-16.

Obrazovka vypadala jako sklo svářečské helmy a byla pořádně těžká, takže z delšího používání koukala pořádná bolest krční páteře.

"Obrazovka má čtyři nativní módy," vysvětlovala Klondikeová, zatímco Dannymu zapínala podbradek. "Vpravo je výběr, vlevo zapínání a vypínání. Jdou postupně za sebou. První je obyčejný. Druhý umožňuje - počkejte, vypneme světla."

Druhý mód skýtal možnosti infračerveného vidění. Třetí mód zesiloval přirozené světlo v noci. Čtvrtý ještě nefungoval. Měl to být supercitlivý měřič radiace, schopný detekovat záření na dvakrát větší vzdálenost než obyčejné měřiče.

Nebyl však zatím dokončen.

"To tam být nemusí, když ta helma bude lehčí," řekl Danny a vrtěl hlavou, aby se přilba usadila.

"Určitě nebude těžší, kapitáne. Doufám, že se nám ty funkce podaří dostat do dvou speciálních čipů. Nejvíce váží LCD panely a neprůstředné uhlíko-borové pláty. Bohužel," dodala. "Během vývoje se nám podařilo celé zařízení zlehčit téměř o kilogram. Všiml jste si toho hladkého přechodu?"

"Jasně, to bylo to první, co mě zaujalo."

Klondikeová rozsvítila světla. "Obrazovka může přijímat signál externích senzorů, pokud splňují standard MAT/7. Konektorem RCA se můžete připojit třeba k infračerveným čidlům bojových vrtulníků, pokud jsou vybaveny výstupem. Zařízení pak vysílá do vaší obrazovky stejný obraz jako na displeji v kokpitu vrtulníku. Nastavování je jednoduché. Až půjde vaše C-17 na prohlídku, necháme ji taky vybavit." Zatímco mluvila, přistoupila ke skříním se zbraněmi. Jednu z nich pak odemkla staromódním klíčem, který nosila na krku. Sklonila se a vytáhla M-16.

"Dávám přednost MP-5," bránil se Danny.

"Kapitáne, prosím vás," kroutila hlavou Klondikeová. "Se vši úctou k mým přátelům u Hecklera-Kocha, samopaly jsou určeny ke střelbě dávkami. I ty jejich. Za jistých okolností jsou to dobré zbraně, ale pokud chcete řešení typu jeden cíl-jedna kulka, musíte hledat jinde. Tak si to pojdte vyzkoušet, nebo zmeškám svůj oblíbený seriál - nebo Jeopardy, a to by bylo ještě horší."

Laserový zaměřovač pušky M-16A3 byl nahrazen malým válečkem, který měl na jednom konci jen maličkou díрку. Přepínačem v horní části pušky se aktivoval rádiový vysílač, s jehož pomocí zaměřovač komunikoval s hledím. Na obrazovce se objevily dva kurzory, které se při horizontálním míření spojily. Kolem nich se pak objevil ještě nepravidelný kruh, vyznačující možné odchylky od trajektorie způsobené větrem nebo vzdáleností.

"Zaměřovač je za všech okolností absolutně přesný na dvě stě metrů," pokračovala Annie poté, co umístil pět kulek za sebou do sto metrů vzdáleného terče. "Na větší vzdálenost už nedokážeme spolehlivě kompenzovat vliv povětrnostních podmínek. Kromě toho se nedá mířit skrz vodu a sklo, tak jako to šlo s odstřelovačkou, ale oproti laseru je tento systém přesnější na větší vzdálenosti a je také obtížnější ho odhalit. A taky je to dobrý způsob jak přinutit muže, aby nosili přilby," dodala, "i když jsou opravdu těžké."

"A je to připravené k testování v boji?" zeptal se Danny.

"Nevšiml jste si, že přilba je vytvarovaná na vaši hlavu?" zeptala se Klondikeová.

"Kdybych už nebyl ženatý, Annie...", vtipkoval Danny.

Reakci Klondikeové přehlušil hluk střelby. Danny do terčů vyprázdnil zbytek zásobníku.

Dreamland, hangár projektu Agressor, 23. leden, 8.21 místního času

Generál nikdy nemá špatný den. Generál má řidiče. Generál má štáb. Generál má lidi, kteří se postarají o to, aby mu fungoval budík, a on nikdy nezaspal.

A hlavně, když je někdo generál, může klidně zaspát, a nic se nestane.

Mack Smith chtěl být generál. Víc než cokoli jiného na světě. Už v okamžiku, kdy vstoupil do armádní náborové kanceláře, měl skvělý plán. Než ho před třemi měsíci sestřelili nad Somálskem, plán mu skvěle vycházel: bojové zkušenosti, alespoň jeden sestřel (měl dva), spousta letových hodin v nejlepších stíhačkách. Měl také dostatek kontaktů ve Washingtonu i jinde, znal desítky vojenských prominentů - a všichni věděli, že on má to, co je potřeba, a byli ochotni tahat za nitky, aby se dostal kupředu.

Zdálo se, že měl zajištěný i další krok, velení elitní jednotce. V posledních třech měsících se však jeho plán začal hroutit. Prezident - sice trochu k ničemu, ale stále vrchní velitel ozbrojených sil, na to nezapomínejte - mu poděkoval! - za to, že "tam" odvedl tak skvělou práci. A pak ten samý prezident prohrál ve volbách. S ním odešel i ministr obrany, který se usmíval a mumlal něco o povýšení na plukovníka.

Horší bylo, že od té doby Kudla nedokázal narazit na pořádnou práci. Testování Sharkishki bylo to nejlepší, co sehnal, a to byla spíš slepá ulička, než cesta vpřed. A ještě se kvůli tomu musel vrátit do Dreamlandu, kam už se nikdy dostat nechtěl. Tajně doufal, že pak se mu podaří získat velení letky Agressor, kam měly být Migy dodány. Nedávno se však doslechl, že v letce, která cvičila nejlepší piloty, je plno. Bylo možné, že se tam dostane jen dočasně, aby chlapce naučil, jak se s ruským strojem létá, a pak bude zase muset jít o dům dál. Jistě, mohla to být příjemná práce, ale určitě mu to nezajistí postup do záchranných výšin. A nakonec bude opět na začátku. Bude hledat nové nasazení.

Co se to děje? Že by ho pronásledovala smůla? Nebo mu někdo chce škodit? Narážel na samé problémy, které ho brzdily v rozletu. Například ten budík. A pak pilot Dolphinu, který trval na tom, že na základně Nellis počkají ještě půl hodiny, protože Mack byl jediný pasažér.

Jako by se tam mohl objevit ještě někdo důležitější.

Do hangáru, kde měl s techniky probrat vylepšení pasivní avioniky Migu, dorazil s třicetivteřhodinovým zpožděním. Nechápal však, proč tam jeho tým nečekal.

Byl tam jen major Franklin Thomas a Mackovi stačil jediný pohled, aby věděl, že ho čeká ještě černější smůla, než si myslel. Thomas měl na starosti rozpočet a počty mu nikdy nevycházely. Nikdy nepřicházel s dobrými zprávami.

"Zmeškal jste setkání," uvítal ho Thomas.

"Jaké setkání?"

"V07.30. Včera v noci jsme posílali e-mail."

"Mně taky? Asi jsem to přehlédl."

"Majore, nebudu chodit kolem horké kaše," pokračoval Thomas. "Projekt Advanced Agressor byl zrušen."

"Cože?"

"Úplně. Migy prostě končí."

"To si snad děláte prdel." Ukázal na trupy letounů v různých fázích rekonstrukce. "Ty přestavby už stály nejméně deset melounů, a to nemluvím o nákupu továrních mašin."

"Program Agressor prostě nepřežil rozpočtové škrt," řekl Thomas. "Noví šéfové si myslí, že je lepší zastavit to se ztrátami teď, než s ještě většími ztrátami později. Jestli chcete, můžu vám ukázat pár čísel."

"Na to seru."

Thomas nervózně zvedl zrak a jeho spodní ret se zachvěl. "Rusové zrušili většinu vývojových programů, takže nemá smysl snažit se držet s nimi krok. Cvičili bychom boj proti neexistujícímu nepříteli."

"Ale hovno."

"Všichni budou přeřazeni k jiným projektům v Dreamlandu. Samozřejmě, letouny, které tu máme, už tu zůstanou. V tomto okamžiku technicky nepatříte mezi zaměstnance Dreamlandu, ale plukovník se zmínil o tom, že by vám mohl pomoci něco najít, kdybyste potřeboval."

"Nepotřebuju psí pomoc," odsekl Mack. Taková reakce by se plukovníku Bastianovi zřejmě nelíbila.

"Majore, vás se to nijak nedotkne, je to jen drobný problém."

"S tím jděte do hajzlu, Thomasi, jo? Jděte do hajzlu."

Na palubě Mo, 23. leden, 9.15 místního času

Dokonce i lidé, kteří s B-52 létali, jim říkali BUFF - Big Ugly Fat Fella (Velký, ošklivý a tlustý chlápek) nebo Fucker (Zmrd), podle toho, jestli byl poblíž reverend. Staříčké bombardéry z dob studené války na prvních plánech vypadaly čisté a uhlazené, ale už na konci šedesátých let na sobě měly sbírku strupů a puchýřů, které zdobily jejich padesátimetrové trupy. S každou úpravou se bombardér stával účinnější zbraní, ale tyto úpravy si zároveň vybíraly daň na aerodynamické čistotě. Letouny Stratofortress nikdy nebyly rychlé, ale pozdější modifikace už měly v některých letových režimech vyloženě problémy. Týkalo se to i manévrování v malých výškách.

Megafortress, to byla jiná. Štíhlá příd' a dokonale čistý trup, křídla zpevněná uhlíkovými vlákny a vylepšené ocasní plochy. EB52 mohl zrychlovat i v pětačtyřicetistupňovém stoupání a dosahoval rychlosti 423 uzlů i se simulovaným nákladem čtrnácti tun.

"Můžeme letět ještě rychleji," navrhla Cheshirová, když vystoupali do dvou tisíc metrů. Pustila ho do sedačky prvního pilota, aby mohl pokračovat ve výcviku.

"Motory jedou na plno," hlásil Pes.

„Motory na plný výkon," potvrdil počítač.

"Pořád to není plný tah," stěžovala si Cheshirová. "Dva tisíce pět set metrů, budeme stoupat až do třech tisíc."

Vnější motory J57 hlučně burácelly, jako by je major Cheshirová něčím rozzlobila. I přesto přístrojová rychlost sklouzla

zpět na čtyři sta uzlů. Cheshirová provedla nějaké úpravy na své straně kokpitu, ale nezdálo se, že by to pomohlo. Když vystoupali do třech tisíc metrů, Bastian vyvážil letoun na vodorovný let.

"Rychlost 380 uzlů," hlásil počítač.

"Jak je to možné?" zeptal se Pes.

"Problém s testovacím motorem číslo dvě," ohlásila Cheshirová okamžik předtím, než se na obrazovce objevilo varovné hlášení. Tlak v motoru PW4074/DX prudce klesl a pak vystřelil až k horní hranici stupnice. Vzápětí vystoupala vzhůru i teplota.

"Vypínám dvojku," hlásila Cheshirová.

"Dvojka, jasně, vypnout dvojku," potvrdil Pes. Okamžik zaváhal a přemýšlel o deseti různých věcech najednou. Na vteřinu jeho mysl zaplavila vzpomínka na jediný moment v životě, kdy mu vysadil motor a odmítal znovu naskočit. Bohužel to bylo v F-16 nad Atlantikem. Snad stokrát se ho snažil znovu nahodit, nadával jako špaček, ale motor se už neroztočil. Letoun opustil za bezměsíční noci ve výšce třech tisíc metrů. Cestou dolů měl spoustu času na přemýšlení o tom, jak hodně studená bude mořská voda, ale skutečnost byla dvakrát horší, než čekal.

Ted' však seděl v Megafortress.

"Kompenzuji vyvážením," hlásil Pes klidně. Vzpomněl si na bezpečnostní postupy, které ho Breanna učila na simulátoru.

"Dobře," souhlasila Cheshirová. "V pořádku, v pořádku," odříkávala a dál kontrolovala přístroje na své straně kokpitu. Megafortress se lehce zhoupla, její rychlost dále klesala, ale zatím ji měl stále pod kontrolou.

"Otočím se a zkusím to posadit na druhou dráhu," vyložil Bastian své úmysly.

"To raději ne," odporovala Nancy. "Dvojku používají Flighthawky pro mezipřistání. My máme rezervovanou trojku."

"O. k., tak na trojku." Bastian stiskl tlačítko vysílačky. "Dreamland věž, tady Missouri. Máme tu nouzový stav. Vysadil jeden motor. Žádáme o povolení k přistání na dráhu tři."

"Tady věž. Potvrzujeme příjem. Nouzový stav. Zůstáváme na příjmu."

Pes začal naklánět letoun. Ruce se mu trochu trásly a umělý horizont ukazoval, že náklon byl příliš prudký.

"Teplota motoru tři jde do žluté - pokračuje - do prdele - do červené," hlásila Cheshirová.

Řekla ještě něco, ale to už Pes nevnímal. Žaludek mu začal sjíždět k jedné straně, jako by se uvnitř těla nějak uvolnil. Uklidni se, říkal si. To zvládneš.

"Tři tisíce metrů, jdeme o pět set metrů níž," hlásila Cheshirová.

"Vypnout třetí motor," nařídil Pes.

"Nejdřív dokončíme zatáčku," navrhla Cheshirová. "Já ten motor hlídám, plukovníku," dodala.

Pes dokončil zatáčku, srovnal náklon a udržoval letoun v mírném klesání. Cheshirová rychle zkontrolovala ukazatele zbývajících motorů a hlásila, že jsou v zelených hodnotách. Z věže přišlo povolení k přistání.

"Máme dva tisíce metrů," hlásila Cheshirová. "Ještě jeden okruh?"

"Asi to bude lepší," souhlasil Pes. Když však položil letoun do náklonu, stroj začal nebezpečně klouzat po křídle k zemi a hrozilo, že se promění v padající kámen.

"Máme problém s automatickým vyvažováním," hlásila Cheshirová. "Systémové selhání automatického řídicího režimu počítače, sekce tři - nějaká chyba v záložním protokolu motorových testů. Tak jo, to zvládneme. Nebude to nic vážného."

Pak začala systematicky procházet údaje, které palubní počítač zobrazoval na jejím displeji. Za jiných okolností - například v kanceláři u kávy - by Pes možná ocenil technické podrobnosti a rychlé nalezení problému. Ted' hů však zajímalo jen jediné - okamžité řešení.

"Budeme muset letět bez počítače," oznámila Cheshirová nakonec. "Když ho vyřadím, bude se nám snadněji přistávat, a potíže pak můžeme vyřešit na zemi."

"To už mi došlo," zahučel Pes, bojující s letounem v zatáčce.

"Stačí říct a vezmu to za vás."

Věděl, že to nemyslela jako urážku, přesto ho to podráždilo. "Ne, jsem v pohodě," odsekl. "Jen mi řekněte, kdybych něco dělal špatně."

"Široké zatáčky," upozornila ho. "Hodně široké zatáčky. Pěkně zvolna jako s dopravním letounem, není to stíhačka." "Jasně."

Část jeho já, velice malá část, zatoužila letoun předat Cheshirové. A jistě by to bylo správné, protože, sečteno a podtrženo, byl v tomto letounu v roli nezkušeného pilota, který se pokoušel vyřešit závažný problém. Jistě by bylo rozumné předat řízení Cheshirové.

Na to byl však Pes příliš velký paličák. Kromě toho si zase nevedl tak tragicky - další okruh se mu povedl mnohem lépe a nakonec přivedl letoun do výšky sedmi set metrů v ose dráhy. Pomalu klouzali dolů a blížili se k prahu dráhy.

"No tak, Mo," konejšila letoun Cheshirová. "Ty to dokážeš."

"Jasně, Mo," přidal se Pes. "Drž se, holčičko."

Ať je EB-52 slyšela či nikoli, na pouštní ranvej dosedla tak hladce, že kola jen slabě hvízdla.

Pak lehce zvedla nos. Možná se urazila, když uviděla, jak se k nim řítí kolona sanitek a bezpečnostních vozů, ale řízení fungovalo bez problémů a Bastian letoun snadno dovedl až k přístupové rampě uprostřed dráhy.

"Dobrá práce, plukovníku," chválila ho Cheshirová. "Zvládl jste to jako profík. Možná vás opravdu využijeme jako pilota, až Pistol s Billym odejdou."

Bunkr projektu ANTARES, 27. leden, 7.55 místního času

Kevin kývl na strážného, který mu otevřel těžkou skřípající bránu. Cesta za bránou byla dost široká i pro traktor, ale nesmělo na ni vjet žádné vozidlo, dokonce ani černé SUV, které používaly bezpečnostní jednotky Dreamlandu.

Madrone prošel kolem brány a tří železobetonových sloupů uprostřed cesty a zamířil k betonovému bunkru, kterým se vstupovalo do laboratoře ANTARES. Komplex dříve sloužil jako střelnice pro ostré střelby, ale muselo to být nejméně dvacet let, kdy se od stěny bunkru odrazil poslední projektil. Uvnitř to páchlo nejen zatuchlinou, ale také smaženými kuřaty. Možná proto, že hlavní větrací šachta z podzemního komplexu ústila vedle schodů.

Madrone vkročil na točité schodiště a málem ztratil rovnováhu. Všechny kvalifikační testy pro program ANTARES probíhaly ve velitelském komplexu. Když ho předešlého dne zavedli do laboratoří ANTARES, byl překvapený. Do onoho okamžiku vůbec netušil, že existují. Podzemní komplex vlastně ani nebyl používán v první fázi programu, s výjimkou několika drobných testů. Teprve poté, co byl program oficiálně ukončen, se počítače a další vybavení přestěhovaly do podzemního komplexu. Geraldová ho už několik měsíců používala jako kancelář a laboratoř, ale cestou dolů Madrone kromě vůně čerstvé malby cítil i těžší a silnější pachy. Za branou už žádné další strážce nepotkal a stejně jako v jiných částech Dreamlandu, ani zde nikde nevisely cedulky s ukazateli a informacemi. Předpokládalo se automaticky, že kdo se pohyboval uvnitř, věděl, kam má jít.

Kovová rampa vedla do komplexu podzemních objektů za třemi velkými kovovými vraty, která vypadala, že je dlouho nikdo nepoužíval. Madrone přistoupil k vratům vpravo, vtiskl do slotu svoji identifikační kartu a vrata se pomalu začala směrem vzhůru otevírat. Nadechl se, pak se klonil a vešel dovnitř. Prošel dlouhou chodbou, jejíž holé betonové stěny a rudé nouzové osvětlení mu připomínaly starý protiatomový kryt. Na konci chodby zabočil vpravo a okamžitě ho oslepilo jasné světlo. Dveře, řízené automatickým bezpečnostním systémem, se před ním otevřely dřív, než si jeho oči stačily přivyknout.

Za dveřmi se pak vzhled laboratoří výrazně změnil. Vstoupil na tlustý zelený koberec a vešel do prostorné haly plné drahých reprodukcí slavných impresionistů - včetně falešných tahů štětcem. Poblíž Laboratoře 1 zaslechl adagio Mozartova koncertu K.313 pro flétnu a orchestr a ucítil slabou vůni čaje Earl Grey.

"Dobré ráno, Kevine, pojdte dál," vítala ho doktorka Geraldová.

Měla na sobě laboratorní plášť a obvyklý přísně vypadající kostým, ale jinak vypadala spíše jako hodná teta, vítající návštěvu na rodinném sídle, než jako konzervativní vědkyně. Usadila Kevina do masivního koženého křesla a šla mu udělat čaj. Madrone se v průběhu testů přiznal, že ho má raději než kávu.

"A nějaké to zobání," řekla, když se objevila s podnosem a ubrouskem v ruce. "Jak se vám spalo?" zeptala se.

"Možná se budete divit, ale velice dobře," odpověděl. "Vlastně nejlíp za posledních pár týdnů. Ani jsem neměl žádné sny."

"Sny máme vždycky," odvětila tiše. "Ale možná si je nepamatujete."

"Tak si je asi nepamatuju."

"Kolik cigaret jste měl dnes ráno?"

Kevin se zasmál - ne proto, že se lehce zamračila. Uvědomil si, že neměl ani jedinou. Na cigarety si ani nevzpomněl.

"Myslím, že ty vaše prášky léčí i závislost na nikotinu," nadhodil.

"Jestli ano, budeme oba bohatí," usmála se Geraldová a sletla pohledem na jeho ruce. Kevin si stále schovával palce do dlaní. Byl to další zlozvyk, kterého se zatím nedokázal zbavit. "Taky jste trochu přibral. To je dobře. Cvičil jste?"

"Ano, madam. Celou hodinu."

"Tak se podíváme na pavouka." Postavila se na špičky, aby si mohla prohlédnout místo na jeho hlavě za uchem. Byl to spíš takový vtíp, integrovaný obvod, do kterého se připojoval systém ANTARES, vypadal jako rozplácnutý pavouk.

"Svědčí?"

"Dneska ne," zavrtěl hlavou Kevin.

"Aha. Myslím, že už to bude v pořádku. Asi to bylo jen podráždění po holení."

Napil se čaje. Ve vedlejší místnosti dva asistenti prováděli poslední přípravy na připojení k systému. Jeden z nich vtipkoval, řekl něco o opicích, a ten druhý se zasmál.

Opice. Přesně tak.

Madrone se věnoval cukroví a Geraldová si prohlížela výsledky předešlých testů. Četla mu hodnoty mozkových vln a hladiny serotoninu. Věděl, že to není žádná sláva, včera se jim spojení nezdařilo.

Možná to bylo proto, že vlastně ani pořádně nevěděl, jak to má vypadat, když se spojení zdaří. Geraldová říkala, že to bude podobné, jako když si podá ruce s počítačem, ale to si nějak nedokázal představit. Zřejmě to byl spíš pocit, než představa.

Zen, který s programem ANTARES pracoval, než měl tu nehodu, to popisoval jako ránu palicí do hlavy, po které následoval příjemný stav otupělosti, jako když si dá člověk pivo po dnu stráveném na slunci.

Ani to nepomáhalo. Ránu palicí nikdy nedostal a alkoholu se spíš vyhýbal. Vadilo mu, že nad sebou ztrácí kontrolu, když začne alkohol působit.

Geraldová se k němu sklonila. Byla tak blízko, že z jejího dechu cítil vůni čaje. "Dnes vypadáte nějak ustaraně."

"Jsem trochu nervózní," připustil a uvědomoval si, jak mu škube v palci.

"Nebojte se," uklidňovala ho. "Spojte se. Chce to jen čas. Každý je jiný. Každý jde trochu jinou cestou. Věřte mi."

Popisy systému ANTARES, pokud byly zbaveny přísně tajné a komplikované vědecké omáčky, připomínaly východní náboženství nebo sci-fi příběhy. V podstatě šlo o to, že člověk díky systému ANTARES dokázal mozkiem ovládat mechanická zařízení. Nebyla v tom však žádná kouzla ani čáry. Subjekt nemohl vytvářet žádné objekty tak, že si je prostě představil, a nemohl s nimi ani manipulovat pouze tím, že na ně myslel. Bylo však zajímavé, že z důvodů, které zatím nikdo nedokázal spolehlivě vysvětlit, zatím neexistoval jediný úspěšný ženský subjekt. Samotný proces vypadal tak, že subjekt prostřednictvím impulsů, vznikajících na základě drobných chemických změn v synapsích v různých částech mozku, ovládal sérii citlivých nízkonapětových přepínačů v elektronickém rozhraní a těmi pak mohl zase ovládat vnější objekt. V případě projektu ANTARES to byla speciální verze C3, letového počítače stíhaček Flighthawk.

Než však mohl Madrone ovládat C3, musel se nejprve dostat do hladiny Theta-alfa, což bylo vědecké označení stavu, ve kterém mohl produkovat a ovládat mozkové impulzy. Produkci těchto vln pak vědci mohli měřit encefalografem. Všichni lidé, vlastně všichni masožravci, dokázali tyto vlny produkovat. Jen málo lidí je však dokázalo ovládat, natož je používat k ovládání jiných objektů. Úspěšný subjekt v programu ANTARES to musel dokázat. Musel mozkové vlny používat jako prodlouženou ruku myšlenek, a tak vlastně komunikovat s počítačem, aniž by se obtěžoval otevřít ústa. V hladině theta-alfa mozek používal zdroje, které běžně nevyužíval. Jeden z výzkumníků, který pracoval na projektu ANTARES, doprovázel instruktážní videozáznam těmito slovy: "Oblasti mozku, které nejsou běžně využívány, jsou najednou použity k ovládání autonomních funkcí. Průměrný člověk používá jen třicet procent dostupné mozkové kapacity. V hladině Theta-alfa pak náhle využívá i zbývajících sedmdesát procent."

Těchto sedmdesát procent mozku pak používaly počítače, se kterými subjekt spolupracoval. Pokud by Kevin dokázal ovládnout funkce v hladině Theta a pracovat se systémem ANTARES, mohl by volně přistupovat k paměti počítače a částečně také využívat jeho výpočetní schopnosti.

Program ANTARES, to nebyla jen teorie. Byla to také speciální výživa, drogy, řízení hladiny serotoninu a dalších chemických látek v mozku subjektu. Čipový implantát v lebce představoval klíčové rozhraní mezi mozkem a vstupy a výstupy ANTARES. Ten byl fyzicky připojen k receptoru nebo ke speciálnímu měděnému konektoru v řídicí přílbě ANTARES. Subjekt pak musel sedět ve speciálním křesle nebo mít na sobě upravenou leteckou kombinézu se senzory na páteři, které monitorovacím jednotkám ANTARES dovolily snímat impulzy periferních nervových systémů.

Nejdůležitějším komponentem však byla mysl subjektu a jeho vůle překročit vlastní stín. Kevin se prostřednictvím rozhraní musel vmyslet do objektu, který měl ovládat. Geraldová ráda říkala, že musí najít způsob, jak myšlenkově souznít se strojem. Musel si vytvořit nový jazyk z pocitů, metafor a dokonce i myšlenek.

"Hlavně nesmíte přilži spěchat," říkala teď. "Nechte to přijít. A ono to přijde. Tak můžeme?"

Madrone si naposledy kousl cukroví, pak vstal a následoval ji do vedlejší místnosti. Svlékl si košili a nastavil paže, na které mu asistenti opatrně připevnili elektrody přístrojů, které měly monitorovat jeho tep a dech. Pak si košili znovu oblékl a usadil se do křesla, které vypadalo jako širší verze křesla zubařského.

"Teď to trochu píchne, kapitáne," upozornila asistentka Carrie a vzala ho za ruku.

Kývl a snažil se nedívat se jí na prsa, zatímco mu do pravého palce zapíchla malou jehličku. Pak ji k palci přilepila páskou. Z jehličky vedla tenká hadička do přístroje, který měřil množství plynů v Madroneho krvi a analyzoval jeho dech během experimentu.

Zatímco zařízení připravovala, představoval si, jak se jí vztyčují bradavky, přestože se tomu ze všech sil bránil.

Mezitím druhý asistent, Roger, který s dlouhýma nohama a širokým břichem vypadal jako těhotný čáp, připravoval přílbu ANTARES. Byla to však spíš vložka do přílby, vyrobená z pružného plastu, ve kterém byla zalisována elektronika. Samotná přílba měla přijít až v okamžiku, kdy by Kevin začal skutečně létat. Kromě silných kovových pásků, které se dotýkaly kontaktních bodů na implantátu, byly po celém povrchu vložky hustě rozmístěny dva typy senzorů. Nejdůležitější byly senzory, které snímaly mozkové vlny a posílaly je do převaděče. Ty doplňovaly funkci implantátu a páskového rozhraní. Druhý typ senzorů pak vědcům pomáhal sledovat Madroneho fyzický stav.

Když měl přílbu na hlavě, sklopil mu Roger před oči také sadu optických senzorů, které měly sledovat rychlý pohyb očí. Ty sloužily jako záloha převaděčů a měly vědcům pomáhat v monitorování průběhu experimentů. V další fázi programu tyto senzory byly součástí vrchní letové přílby a měly být používány systémem ANTARES k interpretaci Madroneho myšlenkových povelů.

Elektrody, poskytující fyzikální zpětnou vazbu, které se připojovaly k pavoukovi a stimulovaly nervy za očima a ušima, měly být připojeny až v okamžiku, kdy by Madrone byl schopen dosáhnout a řídit hladinu Theta. S pomocí elektrod mohl počítač do mozku posílat data, nejprve ovlivňováním rovnováhy, pak také interakcí s vlnami Theta-alfa.

Svazek kabelů přílby ANTARES spojoval se skupinou pracovních stanic a dvěma servery. Ty pak optickými kabely posílaly data do superpočítačů v další úrovni. Na modulech rozhraní pro jednotky C3 Flighthawku se ještě pracovalo, ale v konečné fázi to měla být přenosná (tedy daleko menší a vzduchem chlazená) verze současného systému ANTARES.

Madrone stoicky seděl v křesle a čekal, až ho technici připraví. Geraldová ho naučila relaxační dechová cvičení a ta teď prováděl. Představoval si, jak jeho plíce pomalu vytlačují vzduch z hrudníku. Představil si horní část svého těla jako velký balon, který se pomalu vyprazdňuje. Položil si ruce a paže na opěrky a uvolnil se. Když mu na tvář nasadili hledi, v klidu přijal temnotu.

Rty a tváře mu lehce vibrovaly, jako by je rozeznávala nějaká skrytá ladička. Pak mu někdo na uši nasadil sluchátka. V pozadí hrál tiše Mozartův koncert.

Hudba v něm vyvolávala vzpomínky na minulost, na základní a střední školu, kde se učil hrát na cello. Hraní v orchestru ho vždycky nesmírně bavilo, ale nikdy nebyl skvělý hudebník, místo jedniček, jako například v matematice, dostával dvojky nebo lepší dvojky. Výška tónů dokonale ladila s vibracemi smyčce v jeho ruce a vibrace pak unášely jeho smysly.

Zvuky se pak měnily v pohyb v prostoru a prostor se změnil ve školní třídu a přednáškové sály, v džungli ostrých stínů a rohů.

"Kevine, jste připraven?"

Hlas Geraldové se vynořil jako školní surovec ze stínů. Druhý a třetí stupeň byly ve stejné budově, sedmáci ze základní školy se mísili s vysokými čtvrtáky školy střední a vždy se báli, že dostanou nakládačku.

"Kevine?"

"Ano," ozval se Madrone.

"Od posledního měření před čtyřicetými hodinami se vám hippocampus zvětšil o dvě procenta," řekla vědkyně. "To

je mimořádně dobré. Snad až neuvěřitelné."

"Rozhodně nečekané," potvrdil Roger.

Hippocampus byl jednou z klíčových oblastí mozku, kterou ANTARES využíval, protože v ní vznikaly téměř veškeré vlny Theta. Tato oblast na spodní části laterálních mozkových komor měla na starosti také řízení paměti a další funkce. Geraldová mu vysvětlila, že si není zcela jista, do jaké míry je důležitá velikost tohoto centra a počet buněk v něm. Speciální dieta a drogový režim programu ANTARES byly však zaměřeny na stimulaci růstu mozkových buněk.

"Nejnižší frekvence jsou dnes ráno na 125 procentech včerejších," pokračovala Geraldová. "Kevine, musím říct, že si vedete opravdu velmi dobře. Je to vynikající. Už cítíte počítač? Když zkusím jednoduchý tón, cítíte ho? Cítíte zpětnou vazbu?"

Zavrtěl hlavou. Chvála nebyla na místě. Nedokáže ovládat své myšlenky, natož pak růst mozkových buněk. Je úplně k ničemu, prostě troska. Karen to poznala a opustila ho.

Pak pocítil nějaké změny, jako by mu vítr v hlavě honil rozervané kusy papíru.

Něco horkého mu vypálilo díru do hlavy.

Viděl, jak se tam šíří červená barva. Lebeční kosti se poskládaly do tvaru flétny.

Maria Mahonová, hrála na flétnu v orchestru deváté třídy.

Byl do ní zamilovaný, ale chodil s ní Thomas Lang, starší kluk.

Zasranej nafoukanej debílek.

Měl bys hrát fotbal, nutil ho pořád otec.

Pak si zlomil předloktí a už nikdy nemohl hrát na cello.

Je to hrozně horké a rudé.

Tiché tóny. Stále nižší. Na trumpetu hrál strašně. Zkus basu, brum-brum.

Ze stěn přednáškových sálů k němu vyřázely rudé nože. Někdo ze skříně vytáhl kulomet.

Musí reagovat rotačním kanónem. Jeden drží v ruce. V hlavě má radar, na kterém pracoval.

Bušíci rudá láva z mozkové kůry.

Madrone uslyšel slova, tvrdá slova, která prorazila bolestí a zastihla ho v odtrženém sále pokroucených vzpomínek.

"Kevine, uklidněte se. Nechte tělo plout s hudbou. Nesmíte s tím bojovat."

Uklidni se, uklidni se. Nemysli na školní tyrany.

Tanky. Je v Iráku, sám se svými muži.

"Poručíku?"

"Jděte vlevo, já jdu vpravo. Teď!"

Vykřikl a rozběhl se. Stáhl na sebe palbu Iráčanů a jeho muži splnili úkol, ve vzpomínkách to všechno vypadalo tak snadně, žádná bolest, žádná nervozita, věděl přesně, jak to dopadne, nadšení a adrenalin na konci, pach hořícího kovu, poslední granát v ruce.

Dokázal to. Chtěl to udělat.

A pak Karen. Christina se narodila v nemocnici. Když jí byl týden, měla vysokou hladinu TSH. Testovali jí krev.

Sestra říkala, že při traumatickém porodu je to normální.

Až na to, že porod nebyl traumatický. Trval jen dvě hodiny a dítě bylo zcela v pořádku.

Christina se rozbřečela, když jí píchli do nožičky. Nedokázali jí rozproudit krev.

Pak další test a další. Pak rentgen. Plukovník Glavin, Theo P. Glavin, mu ani nedal volno, aby tam mohl být s ní.

P jako pičus.

Bože, vy hajzlové, proč jste ji otrávil.

Karen, copak to nevidíš? Zabili ji. Otrávil nej dřív ji a pak mě.

Jeho žena se na něho dívá z opačného konce prázdné bílé místnosti v zadní části kostela, kde měla Christina pohřeb.

Ubohá malá mrtvá holčička. Karen ho probodávala pohledem, znovu ho zraňovala. Ta vzpomínka byla tak živá, že to nebyla vzpomínka, ale skutečnost. Znovu je v kostele, umřela mu dcera, manželství se mu rozpadá pod rukama, jeho život končí. Na pohřbu se neovládal, vyhrkl pravdu, věděl, že je to pravda - otrávil ji skrze něho, zabili ji.

Dostane je, dostane ty hajzly, kteří ho vystavili radiaci, kteří ji vystavili..."

"Kevine?"

"Nedokážu to, omlouvám se." Madrone se napřímil na křesle a strhl si přilbu.

"Jen klid," uklidňovala ho Geraldová. Lehce, ale jistě, mu položila prsty na ruku. "Dáme si přestávku na oběd."

Její slova, nebo možná její dotek, ho zatlačily zpět do křesla. Z nějakého důvodu ho překvapila, ale zároveň uklidnila.

"Oběd?" zeptal se.

"Ano, oběd," odpověděla. "Zajděte si třeba do Rudého salonku. Dopřejte si opravdu příjemný odpočinek. Ve dvě hodiny začneme znovu."

"Kolik je teď?" zeptal se. Do křesla se posadil zhruba před pěti minutami.

"Už je poledne," upozornil ho Roger. "Byl jste připojený skoro dvě hodiny. Celou dobu jste si hrál s vlnami Theta-alfa."

Už jste blízko." Dal ukazováček a palec centimetr od sebe. "Zatraceně blízko."

Dreamland, Rudý salonek, 27. leden, 12.30 místního času

"Nazdar, opičí mozkou," smál se Mack, když ve frontě před sebou uviděl Madroneho. "Tak jaký to je, mít v hlavě mikročip?"

"Dobrý den, majore." Madrone stál strnule a díval se na kuchařského pomocníka, který mu právě porcoval roast beef.

Macka napadlo, že armádní kapitán je bledší než obvykle. Lidé od ANTARES-u už mu asi začali smažit mozek.

Ale přibral pár kilo.

"Koukám, že sis pěkně naložil," komentoval Kudla jeho porci. "Ta práce hlavou asi musí bejt pěkně namáhavá, co?"
"Mám hlad."

"No jasně. Pořádný masisko. Je to lepší než nehty, ne? Mám pro tebe novou přezdívku - Elektronickéj mozek anebo Opičák."

Pomocník, který krájel maso, vrhl směrem k Mackovi zaražený pohled.

"Nežůstaly ti v krku nějaký elektrody?" zeptal se Mack Madroneho a přimhouřil oči, jako by si ho chtěl pořádně prohlédnout. "Chleba si na tobě asi nemůžu osmažit, co?"

"Bože, dneska jsi otravnější než normálně, Kudlo," vložil se do hovoru Zen, který právě přijel.

"A proč ne, ó velkomožný," ušklíbl se Mack. Výsměšně se uklonil. "Tvůj tehán mi tady dnes nabídl místo uklízeče." Ve skutečnosti se ho Bastian snažil přemluvit, aby létal s Megafortress. Smith by raději létal jako dopravní pilot a možná by se snad raději ozval i tomu brazilskému dědkovi, který ho otravoval ve Vegas, než by se snížil k létání s BUFFem.

"Brzy dostaneš nějaký dobrý místo," klidnil ho Jeff.

To byla jedna z věcí, která Kudlu tak rozčilovala. Stockard dokázal říct něco takového, aniž by se prozradil. Všichni okolo mu zaručeně věřili, že to myslí upřímně.

Mack věděl, že to není pravda. Ale nemohl na to nic říct. Možná mohl, ale zrovna ho nenapadlo nic, co by znělo dost pepně. Uklidnil se tím, že nařídil pomocníkovi, aby mu ukrojil maso z propečeného boku, a pak si naložil další hromadu pochoutek. Rudý salonek, jak se místnosti mezi personálem říkalo, byl kdysi vyhrazen jen pro výjimečné události. Bastian se rozhodl ho zpřístupnit všem šaržím a výsledek jeho snahy byl opravdu zajímavý. Lidé salonek dále používali jen pro zvláštní příležitosti.

Mack se rozhodl, že tam bude jíst tak dlouho, dokud se nevyřeší záležitost s jeho novým nasazením. Alespoň si pořádně užije. Mohl klidně skončit někde na Aljašce nebo na Antarktidě.

Bastian, s nímž si musel domluvit schůzku, aby ho přijal, se snažil poté, co Mack odmítl Megafortress, předstírat velkorysost. Řekl mu, že může zůstat jako "nezařazený zkušební pilot", ať to k čertu znamenalo cokoli. Zjevně to byl nejlepší způsob, jak si zničit kariéru. Když i to Mack odmítl, Bastian ho upozornil, že v projektu Agressor už má práci jen na pár týdnů. Stačilo dokončit několik posledních věcí, shromáždit data pro případné další testování ruských letounů příští generace a pak měly Migy zamířit hluboko do skladu. Pokud by se Mackovi nepodařilo sehnat něco předtím, mohlo se stát, že dostane nasazení, které se mu nemusí líbit a zcela určitě mimo Dreamland.

Vypadalo to opravdu mizerně. Při předběžném průzkumu narazil jen na místo velitele čtyř mechaniků u letky vybavené bitevníky A-10A Warthog.

Bylo možné, dokonce i pravděpodobné, že se ho vrchní velení snaží pomalu odsunout do pozadí. Asi jim vadila skutečnost, že se nad Somálskem nechal sestřelit. Jen mu to nedokázali říct z očí do očí.

Hajzlové. Měli by si zkusit poletovat nad smečkou ZSU a SA9. Kdyby tam nezůstal, z celé roty mariňáků by teď byla jen turistická atrakce.

Kudla si nesl podnos do dřevem obložené jídelny a těžkými botami dusal tlustý rudý koberec, po kterém salonek pojmenovali. Madrone seděl sám v rohu u stolu pro čtyři. Mack k němu přišel a položil podnos na stůl.

"Na co myslíš, Opičáku?" zeptal se. Když Madrone nereagoval, začal si Kudla pobrukovat začátek písničky Mind Games od Johna Lennona.

Madrone na něho vrhl krátký pohled, pak sklonil hlavu a dál se díval do talíře.

"Aha, ticho léčí, chápu," uchechtl se Kudla.

Zen k nim přijel s podnosem na klíně. "Bude ti vadit, když se sem posadím, Kevine?" zeptal se.

"No, snažím se přemýšlet," odpověděl Madrone tiše.

Smith se rozesmál. "O čem proboha přemýšlíš?"

"Nech ho na pokoji, Smítie."

"No tak, Zene, Kevin se snad o sebe dokáže postarat sám. Je to tak, Keve?"

"Byl bych rád, kdybyste mě nechali na pokoji," řekl Kevin tak tiše, že ho málem nebylo slyšet.

"To je v pohodě, Kevine," ozval se Zen.

"Dneska tě asi nemá rád," ušklíbl se Mack.

Stockard nic neřekl a pak zacouval k vedlejšímu stolu. Madrone dál civěl do talíře.

Mack ho měl opravdu rád. Možná ho neměl tak otravovat. "Hele, Keve, já jsem to tak nemyslel. Jen jsem tě chtěl trochu pozlobit, omlouvám se."

Armádní kapitán pomalu zvedl hlavu. Jeho výraz se změnil - oči měl skryty pod zamračeným čelem. "Jděte pryč, majore."

Mack se zasmál. To má za to, že se slušně omluvil.

Madrone ještě chvíli civěl do talíře, pak vstal a vyšel ven.

"Tak čau, Elektromozku," volal za ním Mack a podíval se na Jeffa. "Už ho dostali." Zavrtěl hlavou. "Měli by se na ten ANTARES vysrat."

"Tentokrát s tebou musím souhlasit," připustil Zen a pak se začal věnovat jídlu.

Bunkr projektu ANTARES, 27. leden, 15.55 místního času

Křeslo ho tlačilo do zad, nohy měl jako z olova, kolem hlavy se mu ovinul tlustý had.

"Uvolni se, Kevine," vybízela ho Geraldová. "Dál si v klidu dýchej. Až přijde čas, budeš v hladině Theta."

Jak se vlastně dýchá? Jaké svaly k tomu používá?

Chudáček Christina, leží tak bezmocně v nemocniční posteli, usmívá se na něho. Narodila se s anaplastickým karcinomem štítné žlázy, vzácnou, téměř nevysvětlitelnou a vždy smrtící rakovinou. Mohla pocházet jen z radiace, které

byl vystaven ve Skleněných horách a v Los Alamos. Jed.

Ne. To už si všechno dávno promyslel a pohřbil v sobě. Rok poté, co mu umřela dcera. Poté, co od něho odešla manželka. Plukovník Glavin mu pomohl s převelením na jinou základnu. Už je to skoro pět let.

Tenkrát byl bezmocný. Neschopný.

To nebyl on, jen jeho část. Kdysi byl drsný a statečný. Kulky hvízdaly kolem. Běžel s granátem v ruce.

Sakra, chybí pojistka. Granát je odjištěný.

Ať chcípnu, ty hajzlové! Ať všichni chcípnu!

Nože, rudé a ostré, do něho bodaly ze všech stran.

"Snažte se uklidnit, Kevine," slyšel Geraldovou.

"Ta hudba," řekl. "Mohli byste, mohli byste tam dát jinou?"

"Tahle vás obtěžuje?"

Cítil, jak mu buší srdce. "Jo. Přímě zabíjí."

"Carrie, dej tam něco jiného."

"Já se o to postarám, doktorko," ozval se Roger. Na pozadí bylo slyšet něco jako praskání statické elektřiny, pak hlasité kliknutí. "Do prdele," zaklel technik.

Kevin uslyšel hlasité šumění připomínající zvuk větru. Zřejmě někde došlo ke zkratu. Na pozadí se ozvalo jakési lupnutí, pak kroky, zvuky hromu, jeden, dva, tři. Následovaly projevy bouřky a hustého lijáku, padajícího z ohromných mraků na hustý baldachýn z listů. Viděl jakýsi záblesk, pak obrysy okolí zmizely v temnotě.

Stojí v hustém lese. Všude kolem padá déšť. Má mokré kalhoty.

Sám, uprostřed ohromného tropického deštěného pralesa, sám a v klidu.

"Jste tam," špitla Geraldová z dálky. "Jste tam."

Les je krásný a prázdný. Může v něm zůstat?

Opodál krouží jaguár. Mezi stromy se plazí had. Je to spíš džungle než les.

Déšť. Bouře.

"Kevine?"

Madrone cítil jakési prasknutí za uchem, ostrou bolest, jako by si natáhl šlachy. Někdo mu zvedl hlavu.

Před ním stála Geraldová a usmívala se. Vedle se objevili dva asistenti a tvářili se užasle.

"Byl jste v hladině Theta-alfa celých osmadvacet minut," hlásila Geraldová. "A reagoval jste na počítačové podněty."

"Já jsem byl v Thetě?"

Co mu počítač říkal? Co viděl? Co cítil?

Nepamatoval si nic kromě slabých příjemných a uklidňujících pocitů.

A nebezpečí na okrajích, v dálce za stromy.

"Víte jistě, že jsem byl v Theta-alfě?" zeptal se znovu.

"Ale jistě. Byl jste tam. Byl jste v hladině Theta a reagoval jste na podněty, které počítač vyvolával. Byly to jen změny pulzu, ale určitě to bylo ono," ujistěvala ho Geraldová. "Nemůžu tomu uvěřit. Ještě nikdy jsme neměli takové výsledky. Nikdy. Ne v tak raném stadiu a nikdy první připojení netrvalo tak dlouho."

"Tak to zkusíme znovu," navrhl Kevin.

"Tak brzy?" váhala Geraldová.

"Zkusíme to znovu," trval na svém.

"Vaše kalhoty," ukázal Roger. Při vstupu do Thety jste přestal ovládat močový měchýř.

To teď není důležité. Musí se tam vrátit zpátky.

"Znovu," nařídil Kevin stroze.

Kancelář velitele Dreamlandu, 29. leden, 17.05 místního času

Plukovník Bastian natáhl nohy pod stůl a protahoval si strnulé svaly. Napětí, které se mu nahromadilo v hlavě, se však tak snadno zbavit nedokázal.

"Plukovníku, tak to prostě bude fungovat," hřímal dál generál Magnus do zabezpečené telefonní linky, "hlášení budou procházet mojí kanceláří."

"Chápu, že je to běžný postup, generále," odpověděl Bastian a snažil se zachovat klidný hlas. "Ale nařídili mi..."

"Rozkazy budete přijímat jen ode mě, od nikoho jiného."

"Asistentka ministra obrany mě výslovně požádala o přímé hodnocení projektu ANTARES. Tak jsem mu ho poskytl. A kopii jsem vám poslal předem, i přesto, že mi to výslovně zakázala."

"Řetězec velení! Víte, co to je?"

Pes odstrčil telefon a odolal pokušení odsekнуть. Nesnášel ty politické sračky. Nejhorší bylo, že ho občas zatlačili do situací, ve kterých pro něho neexistovalo dobré řešení. Jen špatné, nebo ještě horší. Magnus byl jeho šéf, ale z Washingtonu chtěli přímé vyjádření k situaci v Dreamlandu. Dokud byli ve Washingtonu bývalí úředníci, Magnusovi to tolik nevadilo - s vrchním velením a Radou bezpečnosti byl jedna ruka. Ale situace se změnila.

Nepomohlo ani to, že Pes řekl lidem ve Washingtonu to, co nechtěli slyšet - aby s projektem ANTARES moc nespěchali.

"Jste tam, Bastiane?"

"Ano, generále, jsem tady." Pes vrátil sluchátko k uchu.

"Musím vám teda říct, že to válíte jako profík," pokračoval Magnus. "Pěkně si kryjete prdel, jen co je pravda."

"Nezlobte se, pane, ale hraju to naprosto fěr. Na váš rozkaz jsme program ANTARES rozjeli naplno, ale na druhou stranu si myslím, že by neměl mít absolutní prioritu."

Magnus si odfrknul. "Poslední dobou mi víc a víc připomínáte Brada Elliotta." Mluvil o bývalém veliteli Dreamlandu.

"To беру jako velkou poctu, generále."

"Tak nezapomeňte, jak skončil," odsekl Magnus a praštil sluchátkem do vidlice.

Když Pes zavěsil, uvědomil si, že generál Magnus vlastně ani nevyjádřil nesouhlas s hlášením o programu ANTARES. Na Magnusově názoru však nezáleželo. A už vůbec ne na Bastianově. A program rychle postupoval kupředu.

Ozval se bzučák interkomu.

"Další na řadě je Andrew Ichison, vědecký pracovník," hlásil Gibbs. "Čeká tu taky major Smith, pane."

"Už zase?"

"Chce se zeptat, jestli nejsou nějaké novinky s jeho novým zařazením, pane."

Z Gibbsova tónu Pes poznal, že Smith stojí pár centimetrů od něho.

"Řekněte mu, že žádné novinky nejsou."

"To už jsem udělal."

"Tak ať počká."

"Dobře, pane," řekl Ax a zavěsil.

Bastian se pohodlně usadil a čekal, až se objeví Ichison. Vědec pracoval na projektu výškového špionážního kluzáku, který nepřežil rozpočtové škrty. Pes jemu a dalším dvaceti civilistům musel říct, že v Dreamlandu a zřejmě ani v jiné vládní organizaci už pro ně není místo.

ANTARES měl zelenou. Výkonný částicový laser, výškový špionážní kluzák, vylepšené střely HARM a projekt Agresor měly červenou. Spousta vysoce postavených vojáků, kteří na projektech pracovali, skončila ve slepé uličce. Také hodně civilistů za léta práce čekalo jen poděkování, potřesení rukou a snížená vládní renta.

Většina lidí to přijala důstojně. Poděkovali mu za nabídku, že se pokusí jim pomoci s hledáním nové práce, a vyjádřili vlastní názor na změny v Dreamlandu. Pak byli lidé jako Mack Smith, který předběhl Ichisona a vtrhl do Bastianovy kanceláře mimo pořadí.

"Majore, měl jste čekat, až na vás přijde řada," protestoval Pes.

"Plešoun mi řekl, ať jdu první. Je moc hodnej. Tak jak to vypadá, plukovníku? Už jste něco našel?"

"Nabídl jsem vám práci na základně."

"Nic proti, Pse, ale oba víme, že tohle nikam nevede. Nezařazený zkušební pilot - to je jako muž bez vlasti."

"Myslel jsem projekt Megafortress."

"Ale já jsem stíhač. Krávy nelítám. Do prdele, plukovníku, EB52 je éro pro holky, víte snad, co tím myslím."

"Ne, majore, nevím, co tím myslíte."

"Ale no tak. Pro Cheshirovou nebo Breannu je to fajn politání, stejně by na víc neměly, ale chlapi jako my dva - chlapi přece lítají ve stíhačkách, nebo ne? Patříme k těm nejlepším."

"Víte, Macku, dneska jsem měl dost nepříjemný den. I přesto, a také přesto, že si myslím, že bych to dělat neměl, jsem se trochu informoval, co by se pro vás mohlo najít. Ale víte co? Hrozně mě bolí hlava. A když mě bolí hlava, zapomínám, co jsem chtěl udělat, nezvedám telefony a občas se mi taky ztratí nějaké dokumenty a tak."

"Chápu, plukovníku." Mack vstal. "Slyšel jsem, že letka F-22 bude potřebovat velitele."

Pes nereagoval.

"A co nějaká práce v Evropě? Neapol?"

"Dobrou noc, majore."

Mack udělal pár rychlých kroků ke dveřím. "Jo a na Ichisona buďte hodnej," řekl a otočil se. "Zdá se, že je nějak přecitlivělej. Rekl jsem mu, že s jeho zkušenostmi sežene novou práci snadno, a on se málem rozběčel."

"To vám pěkně děkuju."

"Jasně, snažím se."

Allegro, Nevada, 29. leden, 20.34 místního času

Breanna si vzala pivo do obývacího a schoulila se na gauči vedle Jeffa na vozíku. Měl na klíně rozloženou jakousi složku s hlášením a zdálo se, že přenos basketbalového zápasu v televizi téměř nesleduje. Natáhla se po dálkovém ovládání.

"Nepřepínej to," zavrčel.

"No tak, Jeffe, stejně se nekoukáš."

"Koukám."

"Jaký je skóre?"

"Denver 45, Seattle 23."

"Hovno."

"Nepřepínej to."

"Ty si mrzout," zamumlala. Pak mu položila prst za ucho a sjela dolů až ke krku. "No tak. Stejně se nechceš dívat na televizi. Podíváme se na něco lechtivýho."

"Přátelé nejsou lechtiví a vím, že se na ně chceš dívat."

"Po Přátelích."

Vystřelila rukou po dálkovém ovládání, ale byl rychlejší.

Pak přepnul na její program, přesně jak čekala.

"A co to vlastně děláš?" zeptala se, zatímco běžely titulky.

"Přísně tajné."

"No dovol!"

"Jen nějaký sračky pro Washington," odpověděl Jeff nakonec a složky zavřel. "Flighthawky a ANTARES. Sračky, který musím znát."

"Nechci tě přerušovat," nadhodila Breanna. "Ale jaký dárek pro mě budeš mít k Valentýnu?"

"Balík šesti piv Anchor Steam."

"To je úžasně romantický."

Jeff složku strčil do kufříku, zamkl ho a odjel do kuchyně. Když se vrátil s pivem, program už běžel. Nakonec se však ukázalo, že díl, který dávali, Breanna už viděla.

"Tak si zahrajeme Scrabble?" zeptala se.

Jeff souhlasil pod podmínkou, že přepne zpátky na basketbal. O dvacet minut později vedla o více než dvě stě bodů.

"Máš nějaké starosti?" obrátila se na manžela. "Nějak se mi nelíbíš."

Pokrčil rameny. Breanna mu položila ruce na krk a začala ho jemně masírovat. Nakonec se dal do řeči.

"Dneska jsem viděl Kevina. Myslím, že mu ANTARES roztrhá mozek na cucky."

"Vždyť teprve začali."

"Už se dostal do Theta-alfy. Mluvil jsem s Geraldovou, než jsem jel domů. Je z toho celá nadšená a chce ho cpát na simulátor. Za pár dní bude v páté fázi. Bože, možná už zítra."

"Co to znamená?"

"Že bude lítat na simulátoru."

"Fakt?"

Jeff přikývl, ale nic neřikal. O ANTARESu se moc nebavili ani před Jeffovou nehodou a nebylo to jen proto, že byl přísně tajný. Breanna pochopila, že Zenovi dělá vážné starosti použité komunikační rozhraní nebo nějaké problémy, které s jeho používáním souvisely. Ale když její manžel o něčem nechtěl mluvit, prostě o tom nemluvil a nemělo smysl ho do toho nutit.

Kromě toho existovaly lepší způsoby, jak strávit noc.

Breanna mu prsty vklouzla pod košili. "Kdo prohrál, musí napustit vanu. A sedí na špuntu."

"Bree..."

Naklonila se k němu, políbila ho na spánek a pak mu jazykem přejela po uchu. "Máš pravdu, ty sedíš na špuntu i když vyhraješ."

IV.

Bouře v mozku

Dreamland, na palubě nosiče Flighthawků, Západní výcvikový prostor 23,18. únor, 10.07 místního času

Děšť začal drobnými kapkami, dopadajícími na listy stromů. Čas se protáhl, sprška zesílila a pak opět zeslábla, kapky klouzaly a padaly filtrem lehce se vlnícího listí. Pak se začal zvedat vítr. Nad hlavou mu třepotal křídly velký pták, někde v dálce se plazil had.

Tmavá noc, která ho obklopovala, byla stále temnější. Děšť opět zesílil a začal bušit o zem. Pak hřmění hromu ohlásilo průtrž mračen. Další hřmění, pak divoký zásvit blesku.

Kevin Madrone cítil, jak se jeho mozek rozevívá a tělo začíná hořet. Explodoval do lesa a bouře a stal se deštěm, stal se hromem, stal se plamenem, který plápolal ve středu vesmíru.

Jsem uvnitř.

Většina ostatních úspěšných subjektů vypovídala, že při dosažení hladiny Theta měli pocit, jako by jim někdo do hlavy pomalu rážel rezavý hřebík, a pak následoval pocit lehkosti, jako by jeli dolů na toboganu. Všichni cítili bolest a téměř všichni tvrdili, že při experimentech ve Fázi dvě tato bolest zesílila až k nevydržení. Ve Fázi dvě měli za úkol ovládat řadu světel. Ve Fázi tři měli ovládat sérii přepínačů. Ve Fázi čtyři měli interpretovat data přicházející do rozhraní. Většina subjektů, kterým se podařilo dosáhnout hladiny Theta, v některé z těchto fází vypadla. Nikomu se nepodařilo dostat se do Fáze pět, ve které měli ovládat letecký simulátor, natož do Fáze šest, ve které měli ovládat skutečný letoun.

Ale Madrone při vstupu do hladiny Theta žádné bolesti necítil, cítil jen příjemný pocit lehkosti. Hned druhý den se dostal až do Fáze tři. Příští odpoledne už byl připraven na první primitivní letové testy v simulátoru a řekl Geraldové, že už chce pracovat s C3, řídicím počítačem Flighthawků. Když mu oznámila, že programové prostředí, potřebné ke spojení mezi ANTARESem a C3, ještě není připravené, Madrone se nabídl, že pomůže s jeho dokončením.

Geraldová, celá rozradosněná nečekaně rychlým vývojem, zavolala specialistku, která na programu pracovala - Jennifer Gleasonovou. Působná Gleasonová s jeho pomocí program dokončila za jediný den.

O tři dny později už byl připraven k prvnímu skutečnému letu. Přesunuli se do bunkru Flighthawků a Madrone se se Zenovou pomocí chystal na první vzlet.

Řízení ho málem zabilo.

Celou noc před prvním letem si opakoval proceduru při vzletu a letový plán tak, aby si obojí dokonale zapamatoval - plný výkon, odbrzdít, rozjet, přístrojová rychlost 130 uzlů, přitáhnout páku, udržovat plný výkon, stoupat, zasunout podvozek, alfa na osm, rychlost 250 uzlů, kontrola indikace, vodorovný let kurzem 136, provést dva okruhy. Když ráno vstupoval do bunkru B, byl sebejistý jako nikdy předtím. Někdo se ho zeptal, jestli nechce cigaretu, a on se jen zasmál. Někdo jiný - asi Zen - poznamenal, že přibral. Kevin sebejistě přikývl, on toho hajzla dostane.

Avšak v pilotní sedačce, jakmile mu nasadili přílbu ANTARES, se začal silně potit. Když si pak zkoušel přepínání pohledu ze syntetického infračerveného na video-pohled, ucítil v mozku rostoucí pěst, která se uvnitř sevřela a pak vyrazila proti vrcholku jeho lebky. Vykřikl a zvedl se mu žaludek - před očima mu vyskočily rudé plameny, pak přišla tma a ztratil spojení.

Zkusil to znovu. Stalo se takřka totéž, jen tentokrát ještě rychleji. Kevin bojoval a snažil se udržet spojení. Snažil se tak usilovně, až mu do ucha zajel mrazivý rampouch. Snažil se ho vytlačit ven, ale nedokázal ho uchopit. Pak se pokusil uzavřít otvor. Vypadl z hladiny Theta a ztratil spojení.

Všichni mu doporučovali, aby si dal přestávku. Madrone nechtěl. Už ten letoun řídil v simulátoru a věděl, že jediným

zdrojem jeho problémů je tréma. Stejně, jako když se někdo pokouší sesadit úřadujícího mistra, přichází nervozita. Aby se dostal do Thety, musel se uvolnit a nechat proces plynout, musel zavřít oči a vejít do tmy.

Aby mohl řídit letoun, musel dovolit počítači, aby převzal řídicí funkci, musel do sebe nechat plynout data - ne jako myšlenky, spíše jako vlny pocitů, které má cyklista, bojující na horské silnici s větrem. Počítač věděl, jak má letět - klíč k úspěšnému použití ANTARES spočíval ve schopnosti subjektu přijmout všechny informace, které měl počítač k dispozici. Úspěšný subjekt se musel naučit věřit svým instinktům a v hladině Theta se jeho instinktem staly veškeré informace, které měl počítač k dispozici.

Začali znovu. Hlavu si zahřál hned jak se objevila džungle, přitáhl si k sobě slunce, které probleskovalo mezi listy stromů. Flighthawk přišel mímě, obestřel jeho mysl lehce a příjemně, jako by si na studenou ruku natáhl teplou rukavici. Spustil ruku z řídicí páky a zavřel oči. Obraz z hledí zůstal v jeho mozku, promítal ho tam C3 prostřednictvím ANTARES. Když se uvolnil, zjistil, že v hlavě toho vidí mnohem víc než v hledí - s pomocí počítače používal video-pohled, infračervený pohled, radarový pohled a veškeré přístroje. Nedalo se ani říct, že by ty údaje viděl, byl to spíš další smysl, který přibyl k jeho schopnostem.

Aby mohl letět, stačilo se jen uvolnit ze země.

Flighthawk vzletl dokonale. Následující tři hodiny se učil létat.

Zen se pokoušel mu předávat instrukce komunikačním kanálem, ale Kevin věděl, že nepotřebuje učitele, ne v tom tradičním smyslu. Stačilo jen věřit C3, pochopit jazyk, kterým k němu počítač mluvil, sjednotit svůj mozek s mozkem počítače. Zjistil, že si nemusí dělat starosti s ovládáním výkonu motoru, s kurzem nebo se spotřebou paliva. Ta čísla mohl vidět kdykoli, mohl nařídít počítači, aby je zobrazil kdekoli je chtěl mít, ale když se na ně soustředil, musel odvrátit pohled od nitra. Bylo snadnější data jen přijímat a splynout s proudem informací, který plynul mezi ANTARESem a počítačem.

Věděl, jak má létat. Měl k dispozici veškeré informace uložené v počítači. C3 byl jeho součástí, stejně jako ruce a nohy. Přestal sledovat obraz na hledí, nepotřeboval ho. Neobtěžoval se ani používat složité ruční ovládání - myšlenky byly mnohem rychlejší.

Třetí den už přešli z jednoho letounu na dva letouny. Den nato pokračovali s nosičem Flighthawků - speciálně upraveným Boeingem 777, který nesl ANTARES, C3 a Flighthawky. Musel si jen zvyknout na zvláštní pocit, který se dostavil, kdykoli nosič manévroval a on řídil roboti letoun, letící rovně. Zen se smál, když mu o tom později vyprávěl - tvrdil, že za měsíce létání s Flighthawky z EB-52 si na to nezvykl.

O to více se Kevin snažil přivyknout. Hned druhý den při třetím odpoutání se mu to podařilo.

Všichni žasli nad tím, jaké dělal pokroky. Pro Kevina to bylo tak snadné, jako hrát hru a postupovat do dalších úrovní. Stačilo jen se uvolnit a cítit počítač. Pak se jeho mysl rozlétla do širých modrých plání. Kdykoli to zakusil, pocítil hlad a chtěl růst víc a víc.

Geraldová se ho předešlý den ptala, jestli si po vstupu do hladiny Theta nepřipadá jako řecký bůh. Zasmál se a odpověděl, že ne. Nedokázal přesně popsat, jaký to byl pocit - jako by stál na prahu do jiného druhu existence. Myšlenky cítil jinak, bylo to spíš jako pocit, který člověk má, když poprvé ochutná nějaké exotické jídlo. Jeho chuť rostla s každým okamžikem, jakmile byl v Thetě, chtěl zkoumat víc a víc, chtěl vidět a cítit tak daleko mimo sebe, jak jen to bylo možné. Létání s roboti letouny, to byla jen metafora, jen zařízení, které využíval k výkladu nového světa. ANTARES vyžadoval a provokoval vznik nových metafor - deštný prales, ten se stal jeho branou do hladiny Theta, ale věděl, že dál leží temná masa nového světa, která si žádá, aby ji prozkoumal.

Když se to někomu pokoušel vysvětlit, znělo to jako čarodějné nesmysly. Dokonce i Zenovi to tak připadalo. Jakmile Kevin uviděl, že se Zen mračí a zvedá obočí, uvědomil si, že už je mnohem dál, než kam kdy Zen došel. Byl v místech, kam se ještě žádný člověk nedostal. Nemělo smysl o tom s někým mluvit, nešlo to. Rozhodl se, že to bude jen cítit. Dnes měli vypustit dva Flighthawky ze vzduchu a provést simulovaný souboj s Migem z projektu Agressor. Kevinovi to přišlo jednoduché až k smíchu, snad i nudné. Věděl, že už je připraven na větší zátěž - čtyři, deset, dvacet Flighthawků. Mohl daleko překročit jejich směšný a nenáročný plán. Svazovala ho jen omezení C3. To, po čem toužil, bylo víc, než mu mohly nabídnout omezené senzory roboti letounů.

Systém ho brzdil a jeho hlad po novém tím ještě stoupal. Občas cítil i emoce - okraje mozku se zbarvily do ruda. Myslel na Skleněné hory a na Los Alamos, na hajzly, kteří mu zabili dceru. Hlavně na Glavina, který si myslel, že ho zmátl, a posílal mu vánoční pohledy. Vzpomněl si na ty svinské doktory v Livermore, na to, jak ho oklamali a přivábili, aby k nim přivezl Christinu. Předstírali, že jsou doktoři a mají novou radikální metodu, jak léčit její rakovinu, ale chtěli ji jen rychleji zabít, ukrást i ty poslední chvíle, které s ní mohl strávit.

Někdy se rozčilil tak, že málem z Thety vypadl. Cítil, jak ho něco tlačí k okraji pralesa. Jaguár řval a cvakal zuby někde za stromy.

Madrone s tím bojoval, nutil se do klidu, soustředil se na dýchání. Vždycky dobře dokázal ovládat svůj hněv, držet v sobě tajemství, stačilo jen soustředit se na to, na co chtěl.

"Dvě minuty do odpoutání," ozval se tupý hlas někde na straně. Zen, velitel mise, celou akci sledoval z Raveny. "Hej, Kevine, jsi připraven?"

Bylo tak těžké odpovědět. Když vstoupil do Thety a opustil říši vlastních myšlenek a pohybů, bylo pro něho cokoli mimo tuto hladinu nesmírně namáhavé. Dokonce i mluvení.

"Samozřejmě," ozval se konečně.

"Jsme připraveni," potvrdila Geraldová, sedící nedaleko, ve velitelském prostoru 777.

"Nosič Hawků?" zeptal se Zen pilota Boeingu.

"V zeleném, Hráči. Jdeme na to."

I všichni ostatní na kanálu souhlasili. Nosič sklonil před a začal sledovat sestupnou dráhu, v jejíž spodní úvratí se

robotí letouny oddělovaly od křídel. Kevin cítil stav beztlíže a proudění vzduchu, letoun se blížil bodu Alfa, bodu odpoutání.

Tak jedeme, pomyslel si, letíme.

Hawk jedna se oddělil od křídla a o půl sekundy po něm i Hawk dvě. Letouny lehce zakolísaly v divokých vírech pod křídly 777. Motory se bleskově dostaly do otáček, Madrone vyvážil řídicí plochy, počkal až rychlost dosáhne 350 uzlů, pak vystřelil vzhůru. Dva tisíce metrů, tři tisíce metrů.

Příjemný polet, tohle už zná, chce něco nového, něco těžšího.

Ozval se Agressor.

Tak pojď, brouku.

Madrone chtěl víc letounů, větší výzvu. Co všechno jeho mysl dokáže? Co když ji obrátí dovnitř a začne si prohlížet konstrukci ANTARESu a počítače? Jakkak to tam asi vypadá?

V přední nosiči Hawků byla umístěna kamera, která celou misi nahrávala na pevný disk, ke kterému mohl přistupovat i C3. Technici pak měli přehled o celém průběhu operace a mohli vytvořit zápis. I tam se Kevin může dostat, pokud ho tam počítač pustí. Jeho mozek tam vklouzl jako kočka do díry pod plotem. Jakmile byl uvnitř, dokázal zařízení ovládat. C3 zobrazil chybovou hlášku, kterou Madrone pocítil jako lehký dotek na spánku. Počítač nevěděl, jak si má Madroneho počínání vyložit.

Ale Kevin už dokázal sledovat záznam z kamery, byl jeho součástí.

Bolest. Velká bolest.

Zůstaň v hlavě. Udrž disciplínu.

Dokázal mozek rozdělit na jednotlivé sekce. V tom spočívalo kouzlo ANTARESu. Stačilo zakázat přístup do určitých částí mozku. Tak jako si zakázal přístup ke Christině.

Kdyby to neudělal, rozhraní by z něho všechno vysálo.

Kevin rozmístil Flighthawky do bojové formace asi kilometr od sebe. Dvojku pak zvedl o něco výš nad Jedničku.

U nohou mu ležel rudo-hnědý koberec pouště, kolem sebe viděl modré nebe, přístroje viděl zeleně.

Mig se měl objevit přímo před ním. Přiblíží se k němu s Dvojkou, zaskočí ho a donutí ho klesat a prchat. Ať Mack Smith udělá cokoli, stejně ho dostane, a nepomůže mu ani Sharkishki.

Taktika je naprosto jednoduchá. Ke změně vzdáleností slouží motory, formace a postupy střetnutí jsou v podstatě stejné jako v dobách Manfreda von Richthofena.

Příliš jednoduché na to, aby s nimi ztrácel čas.

Madrone věděl, že je se svými Flighthawky neporazitelný. Proč muselo trvat tak dlouho, než se dostal do tohoto stadia? V životě ztratil tolik času. Každou minutu, kdy nelétal s ANTARESem.

"Udržuj správný odstup," varoval ho Zen.

"Velitel Hawků," potvrdil příjem malicherného a nudného rozkazu.

Na palubě Ravenu, 18. únor, 11.23 místního času

Zen se zamračil. Sledoval velkou obrazovku s veškerými údaji o situaci na bojišti. Viděl barevné kódy a plné čáry zobrazující skutečné trasy, a mohl je porovnat s přerušovanými čarami, zobrazujícími plánované trasy. Všechno sedělo, dokonce i rudá čára, ukazující trasu Mackova Sharkishki, který právě zamířil přes hory do výcvikového prostoru.

Proč má tedy pocit, že něco není v pořádku?

Flighthawky se od křídel oddělily o sekundu dříve, než měly. Odpoutání měl na starosti Zen, ale tomu se zdálo, že Kevin převzal řízení sám.

Možná. Kevin rozhodně do procesu zasáhl dříve, než v plánovaném okamžiku předání, který měl nastat deset sekund po odpoutání, v okamžiku, kdy byly Flighthawky v bezpečné vzdálenosti od vírů. Dalo se však těžko určit, jestli samotné odpoutání nařídil on, protože ať odpoutání přikázal kdokoli, samotný proces řídil počítač.

Počítač prováděl v podstatě veškeré příkazy, které přišly prostřednictvím ANTARESu. Technici to tak chtěli - počítač byl mnohem výkonnější.

Jeff toho litoval i přesto, že díky této skutečnosti mohl také létat. Zlobilo ho však něco jiného, něco, co nedokázal přesně definovat. Vadilo mu něco na Kevinovi, zdálo se, že se začal chovat povýšeně.

Pak si uvědomil, že je možná jen zbytečně citlivý. Snad měla Geraldová pravdu, třeba mu jen závidí. Konec konců, Madrone teď létá s jeho letouny.

Pak tu byla ještě jedna věc. 777 měl přezdívku Nosič Hawků. Bylo to logické označení letounu, který nesl robotí stíhačky, ale tento název Jeffovi z nějakého důvodu připomínal den, kdy došlo k jeho nehodě.

Chtěl navrhnout jiný název, ale pak si řekl, že je to jen hloupost, jen pověra.

"Dream věž žádá mírnou změnu scénáře," ozvala se Breanna v interkomu.

Zen potvrdil příjem, pak se přepnul na příslušný kanál, aby zjistil, co se děje. Cvičení s ostrou municí, které probíhalo v určeném prostoru, se protáhlo a jeho velitel si chtěl raději nechat nějakou rezervu. Cvičení projektu ANTARES bylo přesunuto do jiné oblasti, dál na jihozápad, nad pouští na úpatí hor.

"Jasně, dobře, to by šlo. Hráč potvrzuje," ozval se Zen a pak se přepnul na společný kanál cvičení, aby všem účastníkům změnu oznámil.

"Už tam mám nový kurz," hlásil Kevin, než Zen stačil něco říct.

Zen předal instrukce ostatním.

Madrone si vede skvěle. Co na něm Jeffovi tak vadí?

V kokpitu Sharkishki, 18. únor, 11.37 místního času

Mack dál stoupal pod úhlem pětáctiřiceti stupňů rychlostí přes 550 kilometrů za hodinu, zhruba tři sta uzlů. Mohl přepínat na metrické jednotky, které byly v rámci projektu Agressor zachovány, aby pilot Migu uvažoval více "rusky".

Mack si dnes připadal ruský celý - hlavně náladu měl pořádně ruskou, tedy mizernou. Potvrdil příjem zprávy o změně cvičného prostoru a dál stoupal, jen v pěti tisících metrech letoun položil mírně do levého náklonu.

Řízení Migu bylo jiné než řízení amerického letounu, například F-15. Páka byla mírně výš a vpředu a Mack měl pocit, jako by ho táhla k sobě. Musel používat i trochu jiné svaly. I přesto, že měl jen hydraulické řízení, ovládal se letoun dobře - udělal si výkrut pro radost a pak nabral kurz do výcvikového prostoru 4B.

Bastian mu zatím žádný velitelský post nenašel. Ani nikdo jiný nenabídl pomocnou ruku. Nejlepší pilot v celém letectvu a chovájí se k němu, jako by měl lepru.

Kudla odolal pokušení zapnout přidavné spalování, slétnout až k zemi a ulétnout i s letounem. Než by se vzpamatovali, přistával by v Mexiku.

A tam by dělal co? Našel by si nějakou pěknou pláž a přítulnou seňoritu. Za tu zatracenou stíhačku by dostal hromadu peněz, i kdyby ji ti bývalí komouši prodávali po stovkách. Jen za náhradní díly by si mohl nakoupit dost margarit do konce života.

Až na to, že margarity nemá rád.

Může odletět do Brazílie za tím starým paprikou z ministerstva obrany.

A mezitím asi miliónkrát tankovat. Ani Raven by tam nedolétl na jednu nádrž.

Kudla držel Mig v pěti tisících metrech a na obrazovce radaru sledoval Flighthawky západně od sebe. Mírně změnily kurz a prolétaly kolem něho. Chystaly se zatočit a předstírat útok ze zadního sektoru a on to bude muset přijmout.

Tak hluboko teď klesl, musí dělat cvičný cíl cvičené Opici.

Na palubě nosiče Hawků, 18. únor, 11.41 místního času

Madrone s Hawk vyrazil kupředu a blížil se k nepřátelské stíhačce přesně tak, jak plánoval. Radar Migu je zachytil, ale Agresor dál pokračoval předepsaným kurzem.

Kdyby to byl skutečný boj, letěl by s Hawk úplně jinak. C3 mu dával na výběr z několika možností. Nejlepší zřejmě bylo rozdělit dvojici, nechat Hawk jedna zmizet ve stínu u země a pak s ním Mig napadnout odzadu, kde má špatné radarové krytí. Pak by zmizel i Hawk dvě.

Smith by zjistil, že Hawk jedna se k němu blíží ze zadního sektoru a musel by zapnout přidavné spalování a svému soupeři uniknout.

Tím by se dostal přímo před druhý Flighthawk, který by čekal vpředu. Malé letouny dokázaly Mig vymanévrovat, nehledě na to, co soupeř udělal, a Madrone věděl, že bude mít minimálně jednu příležitost ke střelbě kanónem.

A jedna příležitost, to bylo vše, co potřeboval.

Ale ne dnes. Dnes ho musí oblétnout zezadu, tak jak to plánovali.

Přitom by bylo lepší útočit zepředu a zkropit ho v čelním útoku.

S konvenční stíhačkou byla šance na úspěch při takovém útoku minimální, ale Flighthawky a C3 nemohly minout.

Kevin vnímal počítač ve své hlavě.

Proč to neudělat? Jen tak pro zábavu. Usmaží toho blbečka Macka s tím jeho debilním sebevědomým úsměvem na tváři.

V kokpitu Sharkishki, 18. únor, 11.45 místního času

Mack očima přelétl přístroje. Teplota pravého motoru se pohybovala na horním okraji přijatelných hodnot. Byl teplejší než ten levý. Zdálo se, že spotřeba paliva nekolísa a oba motory pracovaly unisono. Mack měl podezření, že přístroj trochu fixluje - vždycky podezíral přístroje, že trochu fixlují.

Když znovu zvedl zrak, uvědomil si, že dva Flighthawky se odchýlily od plánovaného kurzu. Místo aby letěly po oblouku, mířily přímo k němu.

No jasně, hrozná sranda, Zene.

"Hele, Hráči, postupujeme podle plánu, nebo ty dva sráče mám sundat?" zeptal se.

"Hráč veliteli Hawků," zaburácel Zen do rádia. "Kevine, jsi mimo kurz. Máš nějaký problém?"

"No jistě, to ti žeru, že jsi v tom nevinně. Určitě jste si to s Opičím mozkiem nedomluvili předem," komentoval situaci Mack.

Řekl to, ale nezapnul vysílání. Obrátil Mig, přidal plyn a začal připravovat manévr, kterým by přelstil Zena a jeho elektronického žáka, který vedl robotí letouny.

Na palubě nosiče Hawků, 18. únor, 11.53 místního času

Madrone zpočátku nepoznal, co Mig chystá, a C3 také neporadil. Začal ubírat plyn, ale pak si uvědomil, že Mig se pokusí dostat za jeho dva letouny. Kevin poslal Hawk jedna na sever tak, aby pak robotí letouny mohl obrátit proti sobě a vyřešit jakýkoli problém, který by se mu Mack snažil připravit.

Pak mu lebku začala drtit šílená bolest, která ho zatlačila do sedačky. Předal oba robotí letouny počítači. Boj se přenesl někam na okraj jeho vědomí, měl pocit, že mu těžká přilba rozpoltí hlavu.

V horní části mozku se začala otáčet kliková hřídel a její závaží ho bušila do lebeční kosti, rozdrtila ji a zakousla se do šedé hmoty pod ní. Madrone se snažil tlaku ulevit, ale nedokázal to, měl pocit, jako by na něho tlačilo obrovské závaží a mačkalo ho do sedačky.

Někde v rádiu zaslechl t'ukání.

Děšť.

Jeho metafora pro Thetu.

Uvolni se.

Pokusil se vykouzlit si džungli, déšť právě začal, viděl temné stíny kolem sebe.

"Přestaňte! Ukončete to!" ječel Zen.

Děšť zhoustl, ale bolest ustoupila. Madrone si uvědomil, že hyperventiluje. Ovládl svůj dech, ovládl své tělo, našel Hawk jedna a dvě, jak se z opačných konců blíží k Migu, počítač pokračoval v plnění jeho rozkazů a jeho bolestmi se

nenechal rozptylovat.

"Ukonči to!" opakoval Zen.

"Veliteli Hawků, potvrzují," zareagoval Madrone, převzal řízení letounů a navedl je na plánovaný kurz.

"Co se tam sakra stalo?" ptal se Zen.

Zdalo se, že mluví ke Kevinovi, ale ozval se Mack Smith z Migu.

"Mikročipová opička po mně šla z předního sektoru," hlásil Smith. "Tak jsem ji zpráskal."

"To nebylo v plánu," řekl Zen.

"Držel jsem ten špatný kurz moc dlouho," přiznal se Madrone. Bolest už byla pryč, mohla to být nějaká porucha způsobená příliš rychlým dechem. "Můžeme to zkusit znovu."

"Myslím, že bychom to dnes měli ukončit," namítl Stockard.

"Prokristapána, to nemůžu udělat jedinou chybu?" odsekl Madrone.

"No tak, Zene. Nebuď měkej," vložil se do toho Mack. "Opička dostala nakládačku a můžeme to zkusit znovu."

"Myslím, že bychom to mohli ještě jednou zopakovat," ozvala se Geraldová. Znělo to jako uklidňující šepot. Kevin ji zahlédl, jak stojí vedle něho, s dlouhými vlasy, mnohem mladší.

Jak je možné, že ji vidí, když má na sobě hledí?

Jeho mysl si ji představila stejně jako Flighthawky.

Ne úplně stejně, ale měl pocit, že je to totéž.

Jeho paměť vytvořila obraz. Zároveň ho však změnila. Ve skutečnosti takhle nevypadala, nikdy ji takhle mladou neviděl.

"Víš to jistě, Kevine?" zeptal se Zen.

"Jasně, jdeme na to," potvrdil Madrone.

"Tak dobře. Všichni na výchozí pozice. Tentokrát to proběhne tak, jak jsme plánovali."

Na palubě Ravenu, 18. únor, 12.13 místního času

"Co se stalo?" zeptala se Breanna Jeffa, když zahájila zatačku na konci rovného úseku letového okruhu.

"Normální klukovina."

Bree vedla Megafortress mírnou zatačkou a nic neříkala. Letěli ve výšce jedenácti kilometrů, vysoko nad cvičným bojištěm. Jeffovo podráždění bylo zvláštní. Pravda, Madrone a Smith opravdu opustili původní letový plán, ale během předletové přípravy Jeff sám řekl, že pokud to okolnosti dovolí, mohou improvizovat. Samozřejmě, cvičení teprve začalo, ale fakt, že Madrone byl schopen převzít iniciativu ji připadal spíše pozitivní.

Kevin se od začátku programu ANTARES hodně změnil. Tvářil se víc rozhodně a sebejistě. Zdalo se, že začal i cvičit, měl větší hrudník a paže. Na druhou stranu ji i naštvál - nejdřív si domluvil rande s její kamarádkou Abby, pak ho zase zrušil.

Nečekala, že by to mohl udělat, ale lidé dělají různé divné věci, když jsou zamilovaní.

"Jsou na pozici," ohlásil Chris Ferris, druhý pilot Ravenu.

"Tak to zkusíme znovu," odsouhlasil Jeff na společném kanálu.

Na palubě nosiče Hawků, 18. únor, 12.27 místního času

Kevin navedl roboti letouny na nový kurz. Vlastně to provedl počítač, Kevin manévr jen nařídil.

Mack měl možná pravdu, Kevin byl jen opice, počítač dokázal řídit letouny i bez něho.

To byla pravda, ale ještě to neznamenal, že on je nepotřebný nebo nevýznamný. Právě naopak. Mohl letět kamkoli. Neexistovaly žádné meze. Řekne počítači, co má udělat, a počítač to udělá.

Co však znamenal ten rudý záchvat bolesti? Ten ovládat nemohl. Byla to bouře, která udeřila bez varování.

Mohl letět kamkoli. Ještě si nevyzkoušel tankování ve vzduchu - to bude na řadě zítra, ale nepochyboval o tom, že to zvládne. A pak? Co ho pak může zastavit?

Jen hranice strojů, do kterých pronikala jeho mysl, ANTARES, rozhraní, C3 - to byly ty meze.

Může se dostat i za ně. Nechce se nechat svazovat nějakými čarami nakreslenými na mapách. Není žádná cvičená opice, žádný elektronický mozek, nebo jak mu to říká Smith, je už mnohem dál.

Ucítil záškub ve spánku, znamení vracející se bolesti hlavy. Soustředil se na dýchání a záškuby se proměnily v růžový bod někde za hranicí jeho vidění.

Kam zmizel? Klouzal směrem k němu, soustředil své myšlenky do jakéhosi nazelenalého kužele, jeho zvědavost dostala tvar. Oparem však proniknout nedokázal, jeho vidění potmělo a on začal vypadávat z Thety.

Znovu uslyšel déšť v pralese, opět měl vše pevně v rukou. Roztáhl Flighthawky dál od sebe a blížil se k Migu, který byl vzdálen asi patnáct kilometrů.

C3 varoval: "Kvalita spojení klesá." Flighthawky zalétly téměř třicet kilometrů od Nosiče Hawků, 777 s nimi nedokázala držet krok.

Ubral plyn a snížil rychlost. Nesoustředil se. Bude se muset naučit hlídat své myšlenky, aby dokázal sledovat počítač, ale zároveň mohl myslet i na jiné věci.

Největší problém představovaly bolesti hlavy.

Možná. Zatím ještě nemá vše pod kontrolou, dokonce ani vlastní mysl, ale to je jen zatím. Pořád přesně nechápal, jakým způsobem to funguje, a nedokázal to zcela ovládat.

Mig vlétl do prostora mezi jeho letouny jako mezi dvě ruce, chytil se do pastí, stačilo ho jen sestřelit.

Kdyby zvědavost byla had, plazila by se z mozku ven, dál za okrouhlý šev, který označoval konec jeho vesmíru.

Autopilot Boeingu, kovové páky a motory. Nic nevidí, ale vnímá radar. Bezpečnostní protokoly vyřazený. Autopilot vypnut. Je bezmocný, jen přihlíží.

Může ho znovu zapnout?

Ne. Ano?

Ne. Je vypnutý.

Může být ve všech třech letounech najednou? Může je všechny tři řídit? Nosič Hawků mu připadal cizí, příjemně neznámý, provokoval jeho chuťové buňky.

Uklouzl, jeho tělo se začalo někam propadat.

Může ho udržet.

Znovu ty záškuby. Rudý kruh kolem hlavy. Silný pás tlaku, hustý olejovitý tlak vybuchující pod hlavou, krk v ohni, plameny šírají jádro jeho bytí.

V kabině Sharkishky, 18. únor, 12.50 místního času

Mack se držel ve výšce 7 500 metrů, zhruba 22 500 stop. Flighthawky prolétly kolem a začaly se připravovat k útoku. Opičí mozek to tentokrát dělal přesně podle plánu a Mack také letěl po plánované trase.

Zapnout přídavné spalování, slétnout k zemi a zamířit k moři. Jak rychle by se dostal nad Pacifik? Za hodinu?

Snadno. Až na to, že s přídavným spalováním by byl za pár minut bez paliva.

Co takhle udělat si výlet na západ - Los Angeles. Proč ne, sakra. Kariéra jde stejně ke dnu.

Pokud to bude vypadat opravdu beznadějně, možná by se mohl ozvat tomu dědkovi z Brazílie. Nebo to pověsit na hřebíček a stát se dopravním pilotem.

To jistě. Někomu by to možná stačilo. Taky spousta prachů a dost volného času, ale Mack potřebuje víc. Potřebuje se pohybovat na hraně.

Flighthawky se přibližily zezadu do bezprostřední blízkosti. Letěly přímo za ním, kousek od sebe, už byly na dostřel kanónů.

"Beng - beng, dostal jsi mě," zasmál se do rádia.

Pak si uvědomil, že roboti letouny se stále blíží.

Na palubě nosiče Hawků, 18. únor, 12.57 místního času

Všude kolem sebe slyšel hlas Geraldové.

"Tohle nebylo v plánu," varovala Kevina. "Špičky jdou mimo graf, tep máte na sto padesátí. I mozek je mimo graf."

Chce tím snad říct, že se vymkl jejich kontrole? Bolest na něho dorážela ze všech stran. Hlavu měl jako skleněnou kouli, která se třísila na miliony ostrých střepů.

Jen s tím rozdílem, že kdyby to bylo sklo, bolest by ustala. Madrone se pokoušel dýchat, snažil se uklidnit - přinutil se vrátit zpět do džungle, do Theta metafory, na cestu sebeovládání.

Někdo na něho promluvil. Žena s hlubokým hlasem. Zpoza zelených, hnědých a černých barev. Znělo to jako slova Geraldové. Hlas ho nabádal, aby dýchal pomalu, ale nebyla to psychiatricka ve středním věku, byla to jakási černoška, mladá a krásná.

Karen, jeho žena.

Ne, ne Karen. Někdo nekonečně krásnější. Viděl ji skrze temné stromy. Kapky deště klouzaly po jejím nahém těle, po jejích nadrech a bocích.

Pojď ke mně, miláčku. Pojď.

Flighthawky byly nad ním. Měly cíl v dohledu a blížily se na kolizním kurzu.

Bezpečnostní protokoly C3 byly vypnuty.

Kdo to udělal? On sám?

Bolest přicházela ve vlnách. Madrone se pokusil vrátit zpět do Flighthawků, aby je mohl znovu ovládat.

V kokpitu Sharkishky, 18. únor, 13.01 místního času

Mack se naklonil levým křídlem k zemi a položil Mig do divokého skluzu. Flighthawky ho nachytaly na švestkách a blížily se tak rychle, že teď už by mu nepomohlo ani přídavné spalování a vyšší rychlost. Nemohl jim uletět, musel jen uhýbat.

Provedl s Migem sérii divokých zvrátů s přetížením, které se blížilo deseti g, a letoun se pomalu vymykal jeho kontrole. Gravitace si z jeho těla udělala boxovací pytel a útočila tak tvrdě, že ani špičkový anti-g oblek nedokázal všechny údery zastavit. Kdosi mu na hlavu hodil černou kápi. Jeho oči přestaly spolupracovat, viděl svět jako dva kruhy modré a hnědé za šedým závojem. Přestal vnímat přístroje, přestal vnímat kokpit, letěl podle citu a vnímal jen knípl.

Už hrozilo, že letoun přejde do vývrtky, ale Smith jí na poslední chvíli zabránil. Nějak se mu podařilo rozjet Mig opačným směrem a začal nabírat rychlost.

Srovnal křídla, do mozku se začal vracet kyslík a svět se začal otevírat. Jeden z Flighthawků vystřelil kupředu daleko od levého křídla, ale kde je k čertu ten druhý?

Začal se rozhlížet kolem sebe a teprve pak si uvědomil, že letí hlavou dolů. Obrátil se vzhůru a zjistil, že v sérii divokých zvrátů se dostal téměř k zemi.

Druhý roboti letoun mu visel na ocase, vzdálen nějakých dvě stě metrů a stále se snažil přiblížit.

Kudla věděl, že by měl cvičení zastavit, stisknout tlačítko mikrofону a ukončit boj. Možná to dokonce udělal, ale byl tak zmatený, že ani nevěděl, jestli ano, či ne.

Zatraceně. Jestli si chtějí Zen a ten jeho poskok zahrávat, dostanou, po čem touží.

Položil ruku na plynovou páku a ubral plyn. Úplně cítil, jak se Flighthawky snaží přiblížit.

Na poslední chvíli prudce přitáhne a pošle toho parchanta k zemi, na dno vyschlého jezera. Bude to jednoduchý, stačí jen zachovat klidnou hlavu a pořád si držet vysokou rychlost, aby nepřešel do pádu.

A Madrone rozseká na kousky Flighthawk za 500 milionů dolarů. Jsem zvědavý, jak to pak bude vysvětlovat.

Na palubě nosiče Hawků, 18. únor, 13.07 místního času

Kevin viděl modrou oblohu a na ní útržky vlastních myšlenek a nápadů, které prolétaly a rozpadaly se jako komety.

Napadlo ho, že by s Flighthawky mohl do Migu narazit.

Ta myšlenka tam zůstala jako kondenzační čára na obloze nad džunglí.

Zoufale ji popadl a snažil se ji smazat.

"Ukončete to! Ukončete to!" ječel Zen.

Rudá zmizela. Zmizelo i nebe a deštný prales. Pak ucítil Hawk dvě, vnímal vítr proudící pod křídly. Uklidnil se, zvedl před a obrátil letoun od Migu. Přestal ho pronásledovat. Cítil, jak mu v hlavě buší srdce. Chtěl robotí letouny předat počítači, ale neodvažoval se to udělat. Nemohl vědět, jaké další skryté myšlenky číhají v jeho hlavě jako duchové, připravení vrhnout se na svoji kořist a ovládnout ji.

"Co se sakra děje, Kevine?" ptal se Stockard.

"Hawk jedna a dvě se vracejí na základnu," odpověděl Madrone. "Žádám o povolení k přistání."

Na palubě Ravenu, 18. únor, 13.13 místního času

Zen zlostně stiskl tlačítko vysílání. Tentokrát to byla zjevně Kevinova chyba. Mack přesně dodržoval letový plán až do okamžiku, než se na něho Flighthawky pověsily. Mack možná udělal jedinou chybu. Čekal s úhybným manévrem příliš dlouho. Byl to zázrak, že nedošlo ke srážce, a další malý zázrak byl, že se Sharkishki po divokém manévrování dokázal udržet ve vzduchu a nezřítit se.

I Jeff udělal chybu. Neřekl jim včas, aby cvičení přerušili. Nepřevzal řízení Flighthawků v okamžiku, kdy jeho rozkaz neuposlechni.

Proč? Možná si myslel, že při prvním cvičení by na ně neměl být tak tvrdý?

"Co teď, Hráči?" zeptal se Mack. Znělo to trochu udýchaně a sípavě.

"Dnes končíme," odpověděl Jeff. "Vrat' se na základnu."

Dreamland, kancelář velitele bezpečnostních složek, 18. únor, 13.15 místního času

Danny se usadil v křesle a na klíně si otevřel složku s hlášeními FBI. Měsíční hlášení o zahraničních a podezřelých kontaktech (formulář 23-756FBI/DIA) mělo dnes podobu pěti stránek popsaných drobnými písmenky, která pokoušela Dannyho trpělivost a namáhala jeho oči. Hlášení obsahovala zvěsti a zvěstech, o pracovnících základen a jejich údajných kontaktech s cizinci a Danny měl za úkol najít všechna, která se týkala zaměstnanců Dreamlandu a hlásit, jaká opatření v jejich případě hodlá podniknout. Kdyby obsah složky nějak přispíval ke zvýšení bezpečnosti na základně, rád by mu věnoval dost času, ale lidé od FBI hlášení sestavovali hlavně proto, aby v případě nějakých potíží kryli sami sebe. Na seznamu byly všechny konference, které vědci z Dreamlandu navštívili, spolu se seznamem cizinců, se kterými se mohli setkat. Každý z nich pak byl veden jako možný špion nebo informátor. Inženýrovi, který se náhodou zastavil ve stejné kavárně jako britský novinář, věnovali agenti FBI jeden odstavec. Pokud byl poblíž někdo z Mexika, bylo to na dva odstavce. Pokud měl tu smůlu a někde poblíž se vyskytoval ruský vědec, bylo to na celou stránku.

Danny projížděl hlášení, snažil se udržet pozornost a hledat "své" lidi. Lee Ong byl na nějaké přednášce ministerstva energetiky o možnosti využití počítačů při simulování jaderných testů. Byl tam také někdo z Taiwanu. Blablabla.

Freah zíval a četl dál, dokud nenarazil na tři odstavce, popisující setkání majora Smitha s vysoce postaveným představitelem brazilského ministerstva obrany. Detaily byly triviální - agent FBI žaloval, že kouřili zakázané kubánské doutníky Partaga, a tak dále, blablabla.

Jen na závěr a jakoby mimochodem se agent zmínil o tom, že Brazilci chtějí od Rusů koupit Migy-29.

Danny v počítači našel složku s formuláři, které měli vyplňovat vysoce postavení pracovníci základny v případě, že je oslovili cizinci s pracovními nabídkami.

Smith žádné takové hlášení nepodal.

Nemuselo jít nutně o velký problém, kdyby Smith nebyl přidělen k přísně tajnému projektu Agressor, ve kterém šlo o upravené Migy.

Danny si přitáhl termosku s kávou a čekal, až se otevře složka se Smithovými osobními údaji.

Řídící bunkr Flighthawků, 18. únor, 14.00 místního času

Zen projel dveřmi konferenčního sálu tak rychle, že praštily Chrise Ferrise, který k jednomu z křidel natahoval ruku.

"Když říkám ukončete cvičení, myslím ukončete cvičení!" hřímál Zen a mířil k velkému stolu, kde už čekaly týny programů ANTARES a Flighthawk. Všichni strnuli.

Všichni, až na dva lidi, kterých se to týkalo.

"Zajímavý," ušklíbl se Mack.

"Já jsem to ukončil," bránil se Madrone.

"Jo, ale ne dost rychle," zpražil ho Jeff. Otočil se s celým křeslem jako stíhač, který manévruje tak, aby svého soka dostal do zaměřovače. "Co se tam ksakru dělo?"

"Nic se nedělo," utrousil Madrone.

"To ses takhle přiblížil schválně?"

"Nebyl jsem zas tak blízko."

Zen se prudce otočil k Mackovi. Čekal Smithův obvyklý úšklebek, ale Mack se tentokrát mračil.

Možná ten útok byl k něčemu dobrý, možná se ten namyšlený debil nad sebou zamyslí a začne se chovat pokorněji. Bylo to dost pravděpodobné.

"Máš nějakou omluvu?" zeptal se Zen Macka.

"Di do hajzlu, Stockarde. Já jsem nic neposral, na mě se nedívej."

"Pozdě jsi zahájil úhybný manévry."

"Na tyhle píčoviny se ti můžu vysrat," zavrčel Mack, vstal a zamířil ke dveřím.

"Hej. Smithe! Smithe!"

Jeff se rozjel za ním a zabrzdil až těsně u dveří. Mack se nenechal zastavit.

Zen se nutil do klidu - měl za úkol zajistit, aby vše probíhalo na profesionální úrovni, ne přilévat kerosin do ohně. Odjel zpátky ke stolu a snažil se ovládnout svoji zlost. U přehrávače ležely pásky se záznamy mise. Letec, který měl přehrávač obsluhovat, stál v pozoru a třásl se mu dolní ret. Jeff se k němu otočil a usmál se.

"Klid, Jimmy. Hlavně klid," špitl. "Zhluboka dýchej."

"Ano, pane," odpověděl mladík, ale nezdálo se, že by se uklidnil.

"Tak jo," řekl Zen a přinutil se mluvit vyrovnaně. "Projdeme si to od začátku krok za krokem."

Bree sledovala, jak se její manžel snaží udržet v klidu. Dlouho předtím, než se poznali, dostal přezdívku Zen, protože dokázal zůstat v klidu i za nejhorších situací. To bylo před nehodou, od té doby Jeffa dokázaly rozcítit i drobnosti a očividně se jen s obtížemi ovládal.

Nebylo to jen kvůli té nehodě. Zdálo se, že Jeff špatně snáší, když musí někoho vést - lépe řečeno, když musí lidem dovolit, aby dělali svoji práci. Bylo vidět, že by všechno nejraději udělal za ně, aby měl jistotu, že práce bude odvedena na sto procent.

V tom se hodně lišil od jejího otce. Bastian by nezvýšil hlas, ani by nenadával. Kdyby chtěl, našel by si způsob, jak Kevina s Mackem srazit na kolena, aby se cítili jako kluci ze školky, ale udělal by to tak, že by zůstali v místnosti a něco by si z toho odnesli.

Bree si myslela, že Jeff tentokrát reagoval poněkud přehnaně. Prohlídkou záznamů zjistili, že bezpečnostní protokol počítače C3 byl z nějakého důvodu vypnutý. Stát se tak mohlo v důsledku chyby v programování, za které nesla odpovědnost slečna Gleasonová, ale zdálo se, že nikdo to nechtěl říct nahlas.

Breanna sledovala, jak si Gleasonová uhlazuje vlasy za ucho a snaží se problém nějak vysvětlit. Vypadala spíš jako hippie z šedesátých let než jako vědkyně na vojenské základně.

Většina chlapů po ní jela.

Jeff ne. A pokud by se Gleasonová o něco pokusila, vyškrábe té bestii oči.

Dreamland, Velitelský komplex, Úroveň 1,18. únor, 15.45 místního času

Danny zastihl plukovníka Bastiana na cestě k obědu, ale bylo tak pozdě, že by to mohla být spíš večeře.

"Povídej," vyzval ho plukovník a mávl na seržanta Gibbse.

Freah Bastiana tiše následoval chodbou. Bastian něco zamručel a zamířil ke schodům, místo aby se zdržoval čekáním na výtah. Protáhl kartu čtečkou a pak bral schody po dvou, aby byl co nejdříve v kantýně.

"Nuže?" zeptal se.

"Potřebuji si promluvit v soukromí," řekl Freah. "Jedná se o personální záležitost."

Bastian se prudce zarazil. "Proč jste mi to neřekl dřív?"

"Poslední dobou je dost těžké vás někde zastihnout."

Pes se usmál. Založil si ruce na prsou a opřel se o kovové zábradlí. Z maximálního spěchu přešel okamžitě do maximálního klidu. "Takhle vám to stačí?"

Celá budova byla denně prozkoumána, jestli někde nejsou štenice. Každý, kdo do ní vcházel, musel projít kontrolou, a pokud něco nebylo v pořádku s jedinou složkou nebo třeba náušnicí, citlivý senzor to okamžitě poznal. Teoreticky bylo toto místo stejně bezpečné jako kterékoli jiné v celém komplexu.

Ale přesto, bylo to jen schodiště.

"Tak povídej, Danny," vyzval ho Bastian. "Co tě trápí?"

Danny mu řekl o Smithovi a brazilském úředníkovi. Nikdo nevěděl, o čem se ti dva bavili, ale vědělo se, že Brazilci projeví zájem o ruské Migy. Kromě toho v příslušných kruzích kolovaly zvěsti o možném vojenském puči v Brazílii.

"Z toho, co jsi řekl, nemám pocit, že by byl Mack do něčeho zapletený," přemítal Bastian, když Freah skončil.

"To je mi jasné," souhlasil Danny. "Ale on ten kontakt nenahlásil."

"Víš jistě, že to není lež, kterou někdo vypustil, aby ho zničil? Smith rozhodně nepatří mezi nejoblíbenější jedince."

Freah pokrčil rameny. Jeho tým Smitha vytahoval ze Středozemního moře v závěru operace v Somálsku poté, co zastavil letoun, ve kterém ho únosce odvážel do Egypta. Kromě této události s ním Freah v podstatě nebyl ve spojení.

"Já ho z ničeho neobviňuji, jen informuji, že ten kontakt nenahlásil," odpověděl Freah. "Samo o sobě to samozřejmě není nic vážného. Ale..."

"Ale dobré to taky není," souhlasil Bastian. "Co navrhuješ?"

"Začal bych plnou bezpečnostní prověrkou. Sledovat ho, když není na základně, telefony a tak dále."

"To je docela velký zásah do soukromí na to, že zapomněl vyplnit formulář."

Danny nic neřikal a Bastian si nakonec povzdechl.

"Tak jo. Dejte se do toho," souhlasil. "Mám pro něho nový úkol, bude pracovat jako styčný důstojník s ministerstvem energetiky. Začne za týden, za dva."

"No nevím, plukovníku. Je to tajné?"

"Je, ale je to taková hloupost - budou objíždět základny, které se budou zavírat. Kongres to odsouhlasil a vrchní velení už v tom má taky v podstatě jasno, ale je potřeba základny objet, je to taková formalita. Pro něho to bude dočasné zaměstnání, než se pustí do toho hlavního."

"Což má být?"

"F-22. Mack dostane nabídku pozice velitele operací zkušební letky. Je to důležitý post - tedy pokud to přijme. Zatím odmítl všechno, co jsem mu nabídl."

"Nevím, jestli to z hlediska bezpečnosti bude ideální."

"No teď bude chvíli pracovat jako styčný důstojník a během té doby si ho snad stihnete důkladně proklepnout, ne?"

Danny přikývl.

"Ty si opravdu myslíš, že je zrádce?" zeptal se Pes nevěřicně.

Freah pokrčil rameny. "Už jako děcko jsem zjistil, že cizí myšlenky se číst nedají."

"No, moje myšlenky mi říkají, že mám hlad. Co takhle zajít na oběd?"

"Plukovníku, teď už je čas spíš na večeři."

Bastian se usmál, jako by se omlouval, že měl tolik práce, že ani nestihl oběd.

"Půjdu rozjet to sledování," řekl Danny. Udělal krok dolů. "Budu k tomu potřebovat váš písemný souhlas," mluvil o povolení ke kompletní bezpečnostní prověrce.

"Po obědě půjdu na simulátor Megafortress," plukovník se podíval na hodinky. "Budu tam tak půl hodiny, možná tři čtvrtě, pak se vrátím do kanceláře. Tam mě pak najdeš a já ti to podepíšu."

"Vidím, že vás Megafortress pořád baví, co?" zeptal se Danny.

"Aby ne, počítač mě pořád chválí. Prý se zlepšuju," usmál se Bastian a vyrazil poklusem do kantýny.

Dreamland, Bunkr B, 18. únor, 15.45 místního času

Kevin po cestě k výtahu praštil pěstí do zdi. Jeffa nenávidí. Kdo si ksakru myslí, že je? Jak si může dovolit ho takhle kritizovat? Nikdo jinej na tomhle zasraným zkurveným světě nedokázal tak rychle a snadno zvládnout ANTARES, C3 a Flighthawky.

Hajzl jeden.

"Kevine, můžete na slovíčko?"

Madrone se otočil a uviděl, jak k němu pospíchá Geraldová. Odolal pokušení skočit do výtahu, zavřít dveře a ujet jí.

"Díky," řekla. Když nastoupili, uvědomil si, jak je stará. Stará a malá. Toho si nikdy předtím nevšiml.

"Co se stalo v průběhu toho cvičení?" zeptala se.

Pokrčil rameny. "Už jsem vám to řekl. Nic."

"Viděla jsem mozkové vlny jako nikdy předtím. Můžete mi vysvětlit, co jste cítil?"

"No, měl jsem pocit, že letím. Řídil jsem ty letouny."

"Opravdu?"

"Možná ještě nejsem tak dobrý pilot jako Zen nebo Smith," pokračoval, "ale brzy je doženu."

Vrhla na něho udivený pohled.

Chtěl mluvit dál, ale zarazil se. Kdo moc mluví, toho nakonec dostanou. Patří k nim i ona?

"Jak jste se vyspal?" zajímala se.

"Dobře."

Položila mu ruku na konektor rozhraní ANTARES na hlavě. Dotkla se ho jen lehce, přesto sebou cukl. "Bolí vás hlava?"

"Ne."

"Nebolí to?"

"Ne."

"Bojíte se, že to bude bolet, když se vás dotknu?"

"Ne."

Spustila ruku a usmála se, jako by ho nachytala. "Musíme si udělat pár testů." Podívala se na hodinky. "Nejdřív se najeďte. Setkáme se za hodinu."

"Dobře." Civěl do země. Hlavu vůbec necítil, dokud se ho nezeptala, jestli ho nebolí. Teď měl pocit, že se mu spánky propadnou dovnitř.

"Myslíte, že byste už dokázal létat beze mě?" zeptala se.

"Máte strach, že bez vás bych ANTARES nezvládl?" odsekl. Řekl to tak hrubě, až ji to viditelně zabolelo. Cítil její upřený pohled a snažil se ovládnout bolest v hlavě. Nemůže si dovolit udělat z ní svého nepřítele. "Omlouvám se," pokračoval. "Jsem jen trochu unavený. To cvičení bylo, ehm, docela náročné."

"Samozřejmě, to chápu," připustila, ale on poznal, že mu tak docela nevěří.

Výtah dorazil do hlavní úrovně. Usmál se a nechal Geraldovou vyjít první. "Půjdu si dát oběd," oznámil jí.

Kývla a zamířila k hangáru.

Madrone zůstal stát pár kroků od výtahu, na dlouhé betonové rampě. Opřel se o kovové zábradlí, cítil jeho chlad a litoval, že na studený kov nemůže položit hlavu, aby si ji ochladil. Kolem chodili lidé, vypadal by jako blázen.

Aspirin, napadlo ho. Musí si dát něco proti bolesti hlavy.

U sebe v pokoji nic nemá.

Pokoj - páchnoucí pokojík velký asi jako telefonní budka.

On si přece zaslouží něco lepšího - potřebuje venkovské sídlo a někoho, kdo mu uvaří večeři, někoho, kdo ho bude vítat u dveří v hedvábném župánu, obejmě ho a pak se nechá v klidu pořádně ošukat.

Do hlavy mu někdo vrazil do ruda rozžhavené kolejnice.

Nechce přece divoký sex. Chce se nechat omývat teplým deštěm, chce pomalu dýchat, chce uniknout, uniknout, uniknout.

Dreamland, Bunkr B, počítačová laboratoř, 18. únor, 16.00 místního času

Jennifer Gleasonová si přitáhla laptop blíž a mačkala klávesy, aby si lépe prohlédla zobrazené grafy. Při hledání anomálií v programech bylo někdy snadnější prohlédnout si grafické zobrazení jednotlivých řídicích prvků, ale grafy vypadaly lépe.

Skutečnost, že bezpečnostní protokoly C3 byly z nějakého důvodu vyřazeny, jí dělala velké starosti. Ještě větší starosti způsoboval fakt, že nedokázala přijít na to, jak se to stalo. Pevně však věřila, že se jí to podaří. V záznamu toku dat v

průběhu operace našla několikrát místo, kde data přetekla, což znamenalo, že buď byla v programu chyba, nebo mohla najít místo, kde k přetečení došlo poprvé a zjistit, co ho způsobilo.

Horší byla snaha C3 narazit do Migu.

Tedy pokud to byl C3. Procházet záznam všech Madroneho povelů na grafech z elektroencefalografu mohlo být relativně složité a určité časově náročné, protože komunikace s ANTARESem byla intenzivní a většinou to byla jen sekundární data, ale všechny hlavní povely byly jasně vyznačeny.

Nikde se však nepodařilo najít důkaz, že by příkaz vydal C3.

Jennifer si zobrazila další graf a projížděla jednotlivé povely pocházející z robotich letounů. Flighthawky se o většinu letových funkcí staraly samy, i když je někdo pilotoval. Aby byla komunikace mezi roboty a jejich hlavním řídicím počítačem - C3 - co nejúspěšnější, měly letouny vlastní "mozek", ve kterém byla zakódována většina běžných funkcí. Například stačilo Flighthawkům určit místo, kde mají přistát, a o zbytek už se postaraly samy, samy si řídily rychlost, vyvážení atd. V paměti měly také základní formace dvou a čtyř letounů, stejně jako postupy přibližování k jiným letounům, rozeznávání nepřátelských strojů, přiblížení na dostřel a střelbu.

Napadlo ji, že chyba možná spočívala v povelu ke střelbě nebo v nějaké kombinaci povelů. Zdálo se jí to však dost nepravděpodobné, protože povely byly testovány už přes dva roky a k žádným potížím zatím nedošlo.

Všimla si, že ikona střelby nebyla označena.

To však nedávalo smysl. C3 měl ikonu označit před začátkem cvičení.

Nebyly označeny ani ikony pro přibližovací manévry.

C3 tedy musel letounům posílat řadu povelů pro každý manévry. Jinými slovy si počítač buď neuvědomoval, že letouny disponují těmito možnostmi, což bylo nepravděpodobné, nebo se rozhodl jejich schopnosti ignorovat, což bylo ještě méně pravděpodobné.

Jennifer nabrala silný pramen vlasů a začala si ho namotávat na prsty. Bude muset projít celou komunikaci mezi počítačem a letouny řádek po řádku. Pak si ji bude muset vytisknout. Bude nad tím sedět minimálně do rána.

Utrápeně dala příkaz k tisku a šla se ujistit, že je velká laserová tiskárna zapnutá. Když z podavače zmizel první papír, zamířila do rohu laboratoře, kde stál kávovar. Vzala konvici a vydala se ke dveřím. Chtěla ji na záchodě naplnit, ale pak si uvědomila, že tiskárna běží a podle pravidel nesměla opustit kancelář, dokud tisk neskončí, což mohlo trvat hodně dlouho.

Naštěstí měla pro takové případy připravenou velkou láhev s vodou. Vytáhla ji ze skříně, naplnila kávovar a nechala láhev na stole, aby ji nezapomněla znovu naplnit. Pak naplnila filtr a přístroj zapnula.

Poslední dva filtry. Musím přinést další.

Čekala, až se káva uvaří, a vzpomněla si na vánoční návštěvu u rodičů. Žili ve velké usedlosti v chladné severní Minnesotě. Jako malá vždycky stávala u okna se šestnácti malými skleněnými tabulkami a dívala se, jak nad zmrzlým polem za cestou vychází slunce. Světlo pak zalilo celý pokoj, i staré dřevěné hodiny nad krbem.

Slunce jí chybělo, ale zima ne.

Pak si uvědomila, že i v Nevadě může být pořádná zima, zachvěla se a připravila si hrnek. Káva bude brzy hotová.

Dveře do laboratoře se otevřely. Jennifer se ohlédla a uviděla Kevina Madroneho. Zůstal stát na prahu, jako by se ostýchal jít dovnitř.

"Ahoj Kevine, pojď dál," vyzvala ho a vzala konvici s kávou.

"Dáš si kafe?"

"Spíš by mi pomohl aspirin."

"Aspirin?" Nalila si kávu a vrátila konvici na plotýnku. "Myslím, že aspirin je na dámských toaletách. Mám ti ho přinést?"

Když se k němu znovu obrátila, zjistila, že už ve dveřích nestojí. Byl vedle ní, a to tak blízko, že ji vylekal. Začal něco vykládat a zvedl paži. Zmateně máchl rukou, ale zapomněla, že v ní drží hrnek s kávou, a Madroneho polila.

O krok ustoupil, zdálo se, že je v šoku. Pak popadl vrchní část kombinézy a začal nadávat.

"Do prdele! To pálí!"

"Bože, promiň," omlouvala se a položila hrnek na stůl. "Vylekal jsi mě."

"Proč jsi to udělala, ty čubko?" zavrčel Madrone. Celý zrudl a zdálo se, jako by ještě povyroستl. Jennifer strnula a nedokázala se pohnout. Madrone k ní znovu vztáhl ruku a její vesmír se smrškl v nicotu, vypařil se v záplavě strachu.

Jennifer si uvědomila, že polyká naprázdno, chtěla zvednout ruce na obranu, ale nedokázala to.

"Co se tady děje?"

Ozval se hlasitý a ostrý hlas. Jennifer o krok ustoupila a podívala se ke dveřím. Stál v nich plukovník Bastian.

"Já, ehm, jsem se polil kávou," koktal Madrone.

Jennifer se na něho podívala. Byl před okamžikem opravdu tak rozrušený, nebo se jí to jen zdálo? Vypadal krotce a vyděšeně, naprosto paf. Leteckou kombinézu měl politou horkou kávou. Pár kapek dopadlo na podlahu.

"No, vlastně jsem ho polila já," vysvětlovala Jennifer. "Byla jsem zabraná do práce a neslyšela jsem, jak kapitán Madrone přišel. Když jsem se otočila, stál za mnou a já se lekla. Omlouvám se, Kevine. Na, tady jsou nějaké papírové ubrousky."

Madrone však už byl na cestě ven, se skloněnou hlavou prošel kolem Bastiana do chodby.

"Nějaký problém?" zeptal se plukovník.

"Ne, to ne." Chabě se usmála, vzala papírové ubrousky a začala utírat rozlitou kávu.

Bože, teď si bude myslet, že jsem magor, nebo tak něco.

"Někdy se tak zaberu do práce, že nevnímám, co se kolem mě děje," vysvětlovala. Dřepla si a znovu začala stírat podlahu. "Dokážu být hrozně nepřijemná. Doufám, že jsem ho nepopálila."

"Můžu sem někoho poslat, aby to uklidil," navrhl Bastian.

"Než projde všemi bezpečnostními prověrkami, vypaří se to," pokusila se o vtip. Utrhla si další ubrousek a systematicky louži stírala. Plukovník ji chvíli sledoval, pak se sehnul, vzal promočené ubrousky a odnesl je do koše. Chtěla vyskočit, přiběhnout k němu a políbit ho, cítit jeho objetí.

To by byla poslední kapka - pak už by jistě nepochyboval o tom, že je šílená.

Bastian vzal její plastový hrnek, a než skončila se stíráním, dolil ho kávou.

"Vikingové, he?" zeptal se, když jí ho podával.

Chvilí ji trvalo, než si uvědomila, že mluví o obrázku na hrnku.

"Aha, jo, jasně. No, jsem z Minnesoty." Na okamžik pohlédla do jeho ocelově šedých očí, pak sklopila zrak.

"Chtěl jsem se zeptat, jestli byste mi nespustila simulátor Megafortress," řekl Bastian nakonec. "Major Cheshirová už odjela a Bree nikde nemůžu najít."

"Aha." Udělala by pro něho cokoli. Cokoli.

Tiskárna. Nemůže ji opustit. Bezpečnostní opatření.

On ji chce taky, je to tak? Pozná mu to na očích.

Ne, asi ne. Jennifer se napila kávy. "Spustila bych, ale něco tisknu a bude to trvat ještě asi tři čtvrtě hodiny. Ted' nemůžu odejít, to by bylo proti bezpečnostním předpisům." Pokrčila rameny. "Já vím, že je to hloupé, ale..."

"Ne, není, to je v pořádku," ujistil ji Bastian.

Zamířil ke dveřím. Neodcházej, pomyslela si. Neodcházej.

Bože, já jsem snad opravdu zamilovaná.

Dveře se zavřely a Jennifer dál přemýšlela o svých citech.

Ubytovna v Dreamlandu, Růžová budova, 18. únor, 23.45 místního času

Kevin ležel na lůžku a měl pocit, jako by se mu ze všech úhlů do hlavy zabodávaly do ruda rozžhavené jehličky a trhaly jeho mozek na kousky. Vzal si čtyři aspiriny a pro jistotu ještě dva tylenoly, zkusil horkou sprchu, čaj, který mu dala Geraldová, a pořád mu bylo mizerně.

Co to dnes odpoledne dělal? S Jennifer? Vzpomínky se ztratily ve střepích barevného skla, které se mu zářily do mozku. Byla tam Karen, krásná Karen, její oči se proměnily v hady, její jazyk v oheň.

Pak uviděl Christinu, jejich dceru. Ležela na zemi a tiše, ale ustavičně plakala. Její vzlyky mu stále zněly v hlavě.

Roztrásl se.

Nemohl ji zachránit.

Geraldová a její dva asistenti s ním provedli další řadu testů. Prý všechny zvládl na výbornou, to mu nemusela říkat, věděl, že obstál, ale něco se s ním dělo.

Ta bolest hlavy. Geraldová říkala, že je to normální.

Ne že by ho nikdy předtím hlava nebolela.

Kdyby věděl, že Christina zemře, než jí budou dva roky, raději by žádné dítě neměl.

Vstala a šla k němu. Vzlykala a natahovala k němu baculaté prstíky.

Kevin se prudce posadil. Měl pocit, jako by byl stále připojený k ANTARESu. Celou svoji mysl viděl před sebou.

Natáhl ruku k dceři. Dotkl se její měkké ručičky.

V tom okamžiku se objevili doktoři a strhli ji zpět. Smáli se mu a šklebili se na něho.

Další záblesk bolesti.

Byl to sen. Usnul.

Když bude pořádně dýchat, skončí to. Může to skončit, když bude opravdu pořádně dýchat.

Může dýchat. Představí si vzduch v plicích a pomaličku ho bude vytlačovat ven. Pomalu, pomaličku.

"Pomalu vytlačuj vzduch ven."

Hlas patřil Geraldové, ale nebyla to ona. Někde na okraji vidění stála, napůl skryta za stromy, jakási tmavá žena. Začal ovládat dech a pomaličku vytlačoval vzduch z plic. Začalo pršet. Prudké světlo, které zraňovalo jeho oči, ustupovalo.

Byl zpátky v deštím pralese.

"Dýchej pomalu," řekla mu tiše. "Mírně."

Jennifer?

Ne. Jennifer je štíhlá a má světlé vlasy. Žena ve stínech stromů byla robustní a tmavá, svůdná. Blížila se k němu. Natáhl k ní ruku. Bolest zesílila.

Když přestal křičet a probudil se, zjistil, že spadl z postele a leží nahý na studené podlaze.

Allegro, Nevada, 18. únor, 23.52 místního času

Ten sen už znal, i když nebyl pokaždé zcela stejný. Jeff seděl na lavičce a slunce stoupalo na oblohu. Zářivě rudá pomalu přecházela v černou. Ve středu černé se objevila jakási kostka, lesklá a také černá. Pomalu se otáčela a ukázalo se, že je to prostorový čip prorostlý tepnami a žilami. Někdy viděl, jak v nich koluje krev, někdy v lesklých ploškách na povrchu čipu zahlédl odrazy milionů tváří. Pak vždy následovalo totéž - kostka dál rostla a on si uvědomil, že se rozpíná uvnitř jeho mozku a on se dostává pod její nadvládu.

V tom okamžiku se vždycky probudil.

Jeff věděl, že je to sen o ANTARESu.

O projektu hodně přemýšlel a dlouho zvažoval, jestli se má znovu přihlásit jako subjekt.

Když byl projekt poprvé zastaven, Geraldová ho ubezpečovala, že s ním bude počítat, pokud bude projekt obnoven, ale zatím o tom nemluvili.

Dostat se zpátky do Thety by bylo snadné. Pořád měl v hlavě konektor rozhraní a čip napojený na nervová zakončení.

Když se vrátil do Dreamlandu, uvažoval o tom, že si ho nechá vyoperovat. Řekli mu, že sama operace by byla

jednoduchá, ale hrozilo poškození zraku a sluchu. Už přišel o nohy, žádnou další ztrátu si nemohl dovolit.

Bree něco ze spaní zamumlala a převalila se na druhou stranu, směrem od něho.

Opravdu chce létat s ANTARESem? Pustit si počítač do hlavy a nechat si od něj radit? To přece není létání. To by rovnou mohl sedět v kanceláři a odškrtnout si seznam úkolů.

A to, co dělá teď, to je létání? Připoutat se do sedačky, hýbat joystickem a dívat se na svět prostřednictvím speciální kamery?

Zahýbal hlavou na polštáři. ANTARES přece neobsadí celý mozek. Může dál myslet a posílat stejné impulzy, jako když ovládá ruce a nohy. Subjekt ANTARESu je tím, kdo vše ovládá - a musí držet na uzdě i své sny a obavy.

Tak proč se tolik bojí? Proč už dávno není subjektem?

Věděl, že v tomto okamžiku byl v Dreamlandu jediný, kdo dokázal létat s Flighthawky. Kdyby se začal věnovat ANTARESu, program robotických stíhaček by se zastavil. I přesto mohl prosadit svou.

Tak čeho se bojí? S ANTARESem dokázal pracovat bez problémů, ale nikdy se mu ten pocit nelíbil. Geraldová teď začala používat nové a silnější drogy, zasahovala do přirozených chemických procesů v těle.

Kevin se za krátkou dobu svého působení v programu neuvěřitelně změnil. Začal být víc -jaký je ten správný výraz? Agresivní? Ne, spíš debilní.

A může za to opravdu ANTARES? Možná si ho jen víc všimá a vidí teď i jeho stinné stránky.

Zítřka si s Geraldovou promluví. Ne o Madronem, ale o tom, že by znovu mohl pracovat jako subjekt. Nebo se na to může začít alespoň připravovat. Samozřejmě, bude potřebovat Bastianovo povolení. Pes se bude bránit, ale nakonec stejně povolí. Nebude mít na výběr.

Breanna se znovu převalila. Tentokrát k němu. Položila mu ruku na prsa, pak za krk a přitulila se. Zen jí políbil a pak rychle usnul.

Dopravní vrtulník Dolphin na cestě do Dreamlandu, 19. únor, 6.00 místního času

Mack Smith znechuceně složil noviny. Měl chuť je zmačkat do koule a mrštit jimi o zem.

"Nevyšla sázka?" zeptal se spolucestující, Brian Daily, specialista na proudové motory.

"Ale prd," zavrčel Smith. Po očku si Dailyho prohlížel. Normálně by se s ním vůbec nezahazoval, ale to, co napsali v novinách, ho fakticky nasralo. "L. A. Times, zmrdi. Víš, co tam napsali?"

Daily pokrčil rameny. Zdálo se, že pihi na jeho tváři trochu zbledly, když Smith otevřel deník a ukázal na článek.

"Izraelská armáda přechází na druhý stupeň pohotovosti," četl Daily. Článek podrobně analyzoval stav izraelské armády a nebylo tam nic, co by Mack nevěděl.

"Ne, to je mi jedno, ale tohle mě sere, tady," ukázal Smith. "Jednoznačně nejlepší letectvo na světě. Jednoznačně mi můžou vylízt prdel."

Daily si text přečetl, ale snažil se od Macka držet v bezpečné vzdálenosti. "Třeba to tak nemysleli."

"Ale hovno," vrčel Mack.

"Ježíš, majore, uklidněte se," obrátil se k nim druhý pilot. "Co vás tak žere?"

"Ale nic," vrtěl hlavou Smith. Takovýhle sračky může napsat jen debil, kterej vůbec neví, která bije. Nic proti Izraelcům, určitě jsou to skvělí piloti, ale jednoznačně nejlepší? Lepší než americký armádní letectvo, který před pár lety nakopalo prdel Saddámovi? Sakra, i ty zatracený mariňáci jsou lepší. Dokonce i letectvo námořnictva, prokristapána.

Nic proti Izraelcům, ale na nás nemaj.

Mack se tak rozzuřil, až začal přemýšlet nad skutečnou příčinou svého hněvu. Nemám pořádnou práci - to bude ono.

A na Bastiana jsem byl zbytečně nepříjemnej. Musím se mu omluvit. A zjistit, jestli už pro mě něco má.

Přímo z vrtulníku Mack zamířil do Bastianovy kanceláře, prolétl kolem Gibbse, lehce zaklepal a vřít se dovnitř se srdečným "Brýtro, plukovníku." Uvelebil se v křesle pro hosty a lokty si položil na opěrky. "Předevčírem jsem to přehnal, jak jsem předběhl toho vědce," vychrlil na Bastiana a čekal, že ho plukovník rychle začne ujišťovat, že se nic hrozného nestalo.

"Co chcete?" zeptal se Bastian.

"Choval jsem se jako blbec," opakoval Mack a dál čekal.

Bastian se podíval ke dveřím, kde stál seržant Gibbs.

"Dám si šálek kávy, seržante," řekl Smith, když zjistil, kam se Bastian dívá. "Když budete tak hodný," dodal.

Gibbs se lehce zamračil, pak se vrátil do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

"Už rozmrzl," ušklíbl se Mack a pokynul směrem k Gibbovi. "Naštěstí."

"Jo," souhlasil Pes. Nebyl vysoký, ale seděl vzpřímeně a přísnými očima v hranaté tváři ovládal prostor kolem sebe. Není to vyložený fešák, pomyslel si Mack, ale na první pohled je vidět, že je to chlápek, který se jednou pro něco rozhodne a pak už si za tím stojí.

Plukovník pomalu natáhl ruku k hrnku s kávou. Napil se a promluvil: "Čistě náhodou, Macku, jsem zavolał pár lidem a trochu jsem se poptal, i přesto, jak jste se minule choval."

"Jasně. A?"

"Zatím nemáme nic, co by odpovídalo vašim zkušenostem."

"Díky, plukovníku." Mack se usmál a čekal, že Bastian bude pokračovat, ale mýlil se.

Seržant Gibbs přinesl kávu. "Dvě kostky, majore?"

"Jo jo, musím si ten život trochu osladit," přikývl Mack a vzal si hrnek s kávou. Zamíchal ji, pak oklepal lžičku a napil se. To se musí nechat, Gibbs dělá kávu jako řemen.

"Dnes jste tady nějak brzy," poznamenal Bastian.

"Ano, pane. Děláme ještě pár posledních testů na Migu."

"Pořád spolupracujete s ANTARESem?"

"To nevím, jestli se dnes něco poletí," opáčil Mack. "Ale pokud budou chtít, jsem připraven. Sharkishki stejně končí. Ještě pár letů a je to."

Někdo asi Bastianovi řekl, jak to jeho zeťák včera poslal, pomyslel si Mack. Není divu, že je tak zpruzenej.

Bude lepší změnit téma.

"Abych pravdu řekl, nejraději bych dostal velení nějaké letky, i když v tomto okamžiku žádná taková možnost asi není," vyložil Kudla své představy. "Napadlo mě, že bych zatím mohl někde sloužit jako zástupce někoho, kdo se chystá k odchodu, nebo tak něco. Možná v CentComu," dodal. Měl na mysli Centrální velení, které mělo na starosti značný počet taktických jednotek a kde, jak se domníval, měl Bastian styky. "Bodla by třeba Itálie, tam nějaké letky jsou, ne?"

"To by možná šlo," odpověděl Bastian. "Mezitím mám pro vás něco jiného. Je to taková politická zašívárna.

Spolupráce s ministerstvem energetiky. Inspekce základen, které se budou zavírat, nebo už jsou zavřené. Potřebují hlášení, jestli by některé z nich nemohly sloužit jako základny pro letectvo. Jistě je vám jasné, co v těch hlášeních má být," dodal plukovník.

"Hmm, to zní tak trochu..."

"Samozřejmě, debilní práce, ale je to jen dočasný úkol a zřejmě přijdete do styku s vysoce postavenými důstojníky v Pentagonu," pokračoval Bastian. "Když to dobře půjde, možná vás pak čeká něco mnohem lepšího."

"Jako například?"

"Nechte se překvapit."

Mack chvíli přemýšlel, jestli se má pokoušet z plukovníka vymámit víc informací, pak si to ale rozmyslel.

Sakra, byl by hlupák, kdyby odešel z letectva. I kdyby musel létat s bitevníky u nějaké zaprášené armádní jednotky v Koreji, stále by na tom byl milionkrát lépe než civilista. Skončil by jako pilot nějaké ubohé 727 a učil by se hrát golf. Nic proti dopravním pilotům.

Mack vyskočil, dlouze se napil kávy a nedopitý hrnek postavil plukovníkovi na stůl. "Tak doufám, že to bude něco pořádného, nebo začnu pracovat jako agent na volné noze," zavtipkoval. "Třeba v Brazílii - nějaký starý dědek se mě minulej měsíc snažil naverbovat, abych pro ně pracoval jako konzultant."

Bastian na to nic neřikal.

Mack se zasmál. "Hehe, vlastně bych mohl pracovat i pro Rusáky. Umím létat i s jejich mašinama. Co říkáte, Pse?"

Plukovník pořád mlčel. Bože, některý lidi prostě nemaj smysl pro humor.

"No tak, poslyšte, plukovníku, nebudu vás zdržovat," pokračoval Kudla a začal couvat ke dveřím. "Vážím si toho, že se pro mě snažíte něco udělat. I kdyby to bylo cokoli, máte to u mě."

Dreamland, hangár Flighthawků, 19. únor, 6.30 místního času

"Jó, jasně," smál se Schneider, když Zen vjel do hangáru Flighthawků. "Na tuhle vzdálenost bys netrefil ani stodolu."

"Nekecám," trval na svém Foster.

Oba technici měli na starosti motory robotích stíhaček a příslušné systémy. Kolem letounů se motalo ještě pár lidí z pozemního týmu, prováděli poslední kontroly a zahřívali se kávou a sušenkami.

"Zdravičko, majore," obrátil se Schneider k Jeffovi. "Tady Foster tvrdí, že vloni v listopadu v Pensylvánii trefil jelena mezi oči na pět set metrů z pistole."

"Bylo to tři sta metrů a měl jsem pušku Remington," opravil ho Foster.

"Já bych mu to věřil," ozval se Zen, nalil si kávu, ale sušenky vynechal. Ach jo. Taková dobrota, musím odolat.

"A nebyl to zásah mezi oči," dodal Foster. "Když chceš trefit jelena, nemíříš mu na hlavu."

"Takže ses vlastně trefil jen náhodou, co?" dobíral si ho Schneider.

Foster mávl složkami. "Dvacet jedna bodů, fakt nekecám," ujišťoval Zena. "A co vy majore, taky lovíte?"

Zdálo se, že si to Foster na poslední chvíli rozmyslel a Schneider nervózně přešlapoval na místě. Pár dalších mužů po očku mrklo na Jeffa a jeho vozík.

"Ne, nelovím," odpověděl Jeff a snažil se tvářit jakoby nic. "Mrznout někde v lesích, tak si ideální odpočinek opravdu nepředstavuju. Na týhle káře mrznu i tak."

"Jasně." Foster se nervózně zasmál.

Jeff se znovu napil. Když se vrátil do aktivní služby, trapné ticho mu neuvěřitelně vadilo. Nechtěl a nepotřeboval, aby ho někdo litoval. Za posledních pár měsíců však urazil velký kus cesty. Nepřestalo mu vadit, že nemůže používat nohy, to se nikdy, opravdu nikdy nestane, ale přestalo mu tolik vadit to občasné trapné ticho, když někdo zapomněl, že mluví s invalidou.

Kdyby měl lepší náladu - kdyby se lépe vyspal -, možná by si přisadil i s nějakým vtípkem, zřejmě na Schneiderův účet. Ten milovník kávy určitě netrefí nic, na co míří, počínaje mušlí na záchodě. Místo toho však jen změnil téma a zeptal se, jak jsou letouny připraveny. Technici přispěchali s optimistickými hlášeními. Čtyři Flighthawky byly plně bojeschopné, dva další měly přibýt příští měsíc a za další měsíc měly být další dva připraveny ke statickým zkouškám a zkušebním letům. Na cestě byly i komponenty robotích stíhaček. V létě už měl mít Dreamland k dispozici plnou letku Flighthawků. Zen byl s hlášením spokojen, obrátil se a zamířil k výtahu, aby sjel do nižšího patra bunkru B, kde se nacházely laboratoře a jeho kancelář. Někdo z týmu na dveře připíchl velký plakát s reprodukcí od Frankenthalerové. Když obraz viděl poprvé, připadal mu hodně podivný, a svůj názor od té doby nezměnil. Jmenoval se Lidské rozhraní a zřejmě to měla být nějaká metafora nebo tak něco. Viděl jen pár barevných skvrn na velkém plátně, ale nikde žádného člověka. Otevřel dveře, otočil vozík a projel úzkou chodbou. Nechal dveře otevřené a četl si e-mail. Jennifer Gleasonová mu poslala dlouhou zprávu týkající se včerejšího cvičení. Údajně našla nějakou chybu v rozhraní mezi C3 a ANTARESem, ale potřebovala nové testy, aby si to ověřila.

Takže to možná nebyla Kevinova chyba. Nebo Mackova.

Jeff se podíval, kdy zprávu odeslala. 4.45. Jennifer pracovala celou noc.

Mohli příští den odpoledne testy zopakovat, pokud by to Madrone zvládl a pokud by se Zenovi podařilo najít volný prostor. Letová aktivita v Dreamlandu neustále stoupala a v mezerách mezi přelety ruských špiónážních družic bylo stále těžší najít místo pro narychlo připravené testy.

Po vstupu do automatizovaného systému plánování letů narazil ještě na další problém - meteorologický modul hlásil silnou bouři nad horami na západě. Až na trochu turbulenci měl jejich prostor zůstat v klidu, ale fronta byla silná a zdálo se, že jen tak nezmizí. Flighthawky většinou neoperovaly v tak vzdálených letových prostorech, ale konvenční letouny ano a bouře tak mohla na nějakou dobu zkomplikovat plánování letů.

Bude lepší test provést co nejdříve. Jeff zvedl telefon, aby připravil personál.

Nakonec však vyřukal číslo laboratoří ANTARES.

Zvedla to doktorka Geraldová.

"Doktorko, tady je Jeff Stockard," ohlásil se. "Rád bych znovu pracoval jako subjekt v projektu ANTARES."

"Opravdu?"

"Ano. Co pro to mám udělat?"

"No, budeme muset zahájit drogový protokol a budeme si muset promluvit s plukovníkem Bastianem..."

"Tak to uděláme."

Ubytovna v Dreamlandu, Růžová budova, 19. únor, 8.06 místního času

Spánek byl jako krajina plná šedivých kopců zalitých žlutým světlem krutého slunce, které jako rudá žhnoucí koule viselo nahoře, ať se Kevin jakkoli otáčel. Ve stínech se plížila zvířata, jejich tiché vrčení se mísilo s šustěním listů, které připomínalo lidský šepot. Někde na okraji se skrývali hadi, sledovali ho a byli připraveni se na něho vrhnout.

Madrone se dlouho převaloval, pak vstal, chvíli chodil sem a tam, pak se vrhl zpět na matraci. Nakonec si uvědomil, že už je osm. Rychle šel do sprchy a tam stoicky snášel proud vody, která ho nejdříve zamrazila a pak málem opařila. Když vyšel ze sprchy, uvědomil si, že si zapomněl sundat trenýrky. V rozpacích si je stáhl.

Jeho dcera se vždycky chtěla koupat v kalhotkách, Karen na něho ječela, když jí to dovolil.

Zazvonil telefon. Byla to Geraldová. Místo aby zjišťovala, proč už není v laboratoři, zeptala se, jestli by zvládl další test v nosiči Hawků, prý jde o nějakou zkoušku.

"Ano," souhlasil, zavěsil a začal se rychle oblékat. Pak sklonil bradu na prsa a pospíchal do hangáru Boeingů. Snídani vynechal. Měl pocit, jako by všude kolem něho přšelo.

"Dobrý den, Kevine," pozdravila ho Geraldová. Stála už u nosiče Hawků. Pozemní personál stroj připravoval k letu.

"Vypadáte unaveně," Geraldová se lehce dotkla jeho paže. Po jejím doteku déšť okamžitě zmizel. Měl pocit, jako by ho zbavila neuvěřitelně těžkého klobouku. Ucítil uklidňující vůni čerstvého pečiva.

"Moc jsem se nevyspal," připustil.

Geraldová na něho pohlédla, jako by ji v něčem zklamal. Počítá s ním, potřebuje ho a on jí takhle ubližuje. Cítil to -, ale nechtěl jí ubližovat.

"To nic není." Pokusil se o smích. "Jen jsem nemohl spát. Asi jsem včera vypil moc kávy. Z toho mě bolela ta hlava."

Vídel, že také ona má kruhy pod očima a vypadá nevyspale. Chtěl jí říct o těch nočních můrách, ale věděl, že by jí ublížil, kdyby to udělal. Počítá s ním, potřebuje ho.

Stejně jako ho potřebovala Christina. Další selhání nepřípadá v úvahu.

"Tak jdeme na to," řekl.

"Víte jistě, že to zvládnete?" zeptala se Geraldová.

"No tak, doktorko," lehce ji poplácal po zádech.

"Dnes už zůstanete na zemi, že jo? Jsem připraven na první sólo."

"No nevím..."

"Neboj, mamí, budu v pohodě," uklidňoval ji a sám si opravdu začal připadat o něco jistěji. "Musím se pustit zástěry."

"Víte to jistě?"

"Vždyť jsou to jen testy, ne?"

"Jeff chce znovu zkusit včerejší cvičení. Byl tam nějaký problém s počítačem, který chtějí ověřit. Pak, pokud bude čas, chtějí zkusit i tankování ve vzduchu."

Kevin pokrčil rameny. "Super."

Geraldová přikývla. "Až cvičení skončí, ráda bych si znovu projela kompletní fyzické testy. Potřebujeme čerstvé elektroencefalogramy a standardní EKG. Prostě komplet celé tělo," vysvětlovala a bylo znát, že ještě není zcela klidná.

"Takhle hned dva dny po sobě?"

"Bohužel ano."

"Mám moc vysoký cholesterol?"

Geraldová se usmála. "Ne, máte všechno v pořádku. Sice jste přibral, ale to budou nejspíš svaly. Přesto raději provedeme i analýzu tělesného tuku a další zátěžové testy. Zřejmě jste teď v lepší kondici, než když jste začínal."

"Já jsem vám to říkal, doktorko, bude to jen nějaká drobnost a to brzy vyřešíme."

Madrone si uvědomil, že se mu dívá na palce. Zvedl ruce a ukázal jí je zblízka. "Už si ani nekousu nehty. A přestal jsem kouřit. Jsem jako znovuzrozený."

"Ano."

"Tak vidíte, je to v pohodě," dodal Kevin. Položil ruce na zábradlí a chystal se vystoupit na palubu nosiče Hawků.

"Uvidíme se po škole."

Kabina nosiče Hawků, 19. únor, 8.40 místního času

Trent "Truck" Dalton tiše zaklel. Plastový uzávěr dietní koly prokluzoval a tvrdohlavě odmítal pustit ho k obsahu

láhve. Na řešení takových problémů měl naštěstí odpovídající vybavení - vsunul ruku do záchranné vesty, vytáhl dlouhý lovecký nůž, láhev si opřel o řídicí berany a opatrně se pokusil přeríznout plastovou smyčku v půli. "Zbláznil ses?" vytřeštil oči druhý pilot, Terry Kulpin. Vstal ze sedačky a procházel se po prostorné palubě letounu. "Co jako?" zeptal se Dalton. Plast byl tak odolný, že musel vynaložit značnou sílu, aby ho dokázal přeríznout.

"Uřízneš si ruku, kvůli tobě se zruší cvičení a Stockard nás zabije."

"Prdlajs," zasmál se Truck, láhev se pootočila, nůž opravdu sklouzl dolů, ale naštěstí prsty těsně minul.

Kulpin za ním hvízdal.

"Klídek. Vidíš? Mám to otevřený. Máš hlad? V tašce mám nějaký sladkosti." Mávl rukou ke sportovní tašce, kterou měl v úložném prostoru za sedačkou druhého pilota. Byly tam také úchytky pro provizorní sedačky, ale sedačky nebyly namontovány, takže prodloužená paluba byla prázdná a piloti měli pocit, že by se na ní dalo tančit.

"Lékořici nemám rád."

"Jak chceš." Dalton zasunul nůž do pochvy a dlouze se napil.

"Vypadá to jako hydraulická kapalina," komentoval Kulpin vzhled Truckova oblíbeného nápoje.

"Jasně, možná jsi včera viděl tohle - kolu."

"Hahaha, hrozná sranda," bručel druhý pilot. Před včerejším testem Kulpin tvrdil, že na zemi pod levým motorem viděl stopy hydraulické kapaliny. Nebo si alespoň myslel, že je viděl. Následovalo intenzivní hledání problému, startovali se zpožděním a málem kvůli nim test odpadl. Nakonec se žádný problém nenašel a letoun byl v perfektním stavu.

"Jestli budeš pořád pít kolu, brzy se nevejdeš do vystřelovací šachty," vtípkoval Kulpin.

"Chceš se mě zbavit?"

"Záleží na tom, jakou budu mít náladu."

Na rozdíl od konvenčních dopravních letounů byl vojenský Boeing pro případ nouzových situací vybaven vystřelovacími sedačkami. Systém byl řízen počítačem a pokud dal pilot předem povel, mohl ho počítač vystřelit automaticky, jestliže na základě údajů ze senzorů zjistil, že pilot je v bezvědomí. Pilotům to připadalo spíše jako zařízení z nějaké Bondovky, díky kterému se mohou zbavit nepohodlného spolucestujícího. Systém se jim moc nelíbil, přestože obsahoval několik vrstev bezpečnostních procedur. Předběžné testy ukázaly, že funguje stejně dobře jako pokročilý autopilot.

"Bože. Tys tu flašku vypil najednou?" vytřeštil oči Kulpin.

"Mám žízeň."

"A co když budeš potřebovat jít na malou?"

Truck pokrčil rameny. "Když lítám, nikdy nepotřebuju na malou. Nezapomeň, že jsem lítal s Hogem. Když lítáš s Hogem, zvětší se ti močák."

"Nádrže v křídlech."

"Přesně tak."

První série bitevníků A-10A Warthog nebyly vybaveny autopilotem, takže bylo velice obtížné se v tomto letounu vymočít za letu. Piloti vak na močení na své místo dostávali jen velice obtížně a letoun přitom udržovali ve vzduchu vším, čím zrovna mohli, někdy také modlitbami.

"Nemám se skočit podívat na Madroneho?" zeptal se druhý pilot. "Je tam chudák tak sám."

"Asi si ho tam honí." Oba se zasmáli - Madroneho moc rádi neměli, byl to takový podivín. "Ale jo, zajdi tam a mrkni, jestli je v pořádku. Dneska letí poprvé bez chůvy," dodal Trent. Hodil druhému pilotovi prázdnou láhev od koly.

"Hlavně se někde neztrat'."

"Přesně toho se bojím," opáčil Kulpin. "Jednou zakopnu o jednu z těch černých krabic, zapadnu za ni a už mě nikdy nenajdete."

Pak zmizel ve dveřích a o deset sekund později přišlo z věže povolení ke startu.

V kokpitu Sharkishki, 19. únor, 9.50 místního času

Mack po očku sledoval mapu na klíně, do které si zakreslil parametry letové trasy. Měl přesně opakovat let ze včerejšího testu. Tedy tak přesně, jak to bylo možné. To se snadno řeklo, ale s praxí to bylo horší, protože včera letěl bez autopilota a bez sofistikovaných navigačních systémů.

Počítačová magoři chtěli jako vždy něco udělat přesně podle jejich požadavků, ale neobtěžovali se vysvětlit, proč to tak chtějí. Nepochybně si mysleli, že vesmír pracuje jako jeden z jejich programů - stačí zadat hodnoty a jedem.

"Hráč Agresorovi," promluvil Zen do mikrofonu. "Trasa zatím v pořádku."

"Agresor," potvrdil Mack. Rozhlédl se po kokpitu a zkontroloval přístroje. Potřeboval se dostat ještě o dvě stě metrů výš, aby dodržel přesný profil včerejšího letu. Přidal plyn, aby při stoupání neztratil rychlost a zvedl před' vzhůru.

Flighthawky byly někde před ním, radar je zatím nezachytil.

"Tak jdeme na věc," pobízel netrpělivě. "Madrone, pustíme se do toho."

Nosič Hawků, 19. únor, 9.45 místního času

Madrone viděl Mig jako velký cíl mezi dvěma Flighthawky, které se k němu blížily. Počítač přesně kopíroval včerejší trasu a prováděl jen drobné změny, aby kompenzoval nižší rychlost Migu.

Všechno šlo jako po drátkách. Bolest hlavy se neobjevila, a jakmile si nasadil kovovou čapku s rozhraním ANTARES-u, zmizela i únava. Mohl se přepnout do kteréhokoli kokpitu, udělat rychlý výkřut, slétnout dolů, stoupat, útočit čelně, zničit Sharkishki.

Madrone se pohodlně uvelebil na sedačce. Kdyby takové myšlenky měl včera, C3 by je chápal jako povely a provedl by je. Dnes to bylo jinak. Naučil se dělit své myšlenky. Dokázal zvládnout několik myšlenkových pochodů najednou a oddělit je od sebe.

Bylo to jako nová úroveň v nějaké hře. Ještě větší kontrola. Ještě větší možnosti.

Ty bolesti a sny, to byla daň za pokrok, jeho mysl narážela na bariéru další úrovně a nakonec ji prorazila. Mohl dělat spoustu dalších věcí, a to současně. Mohl proniknout do ANTARESu a dál, za jeho hranice. Kevin cítil autopilota Boeingu, cítil, jak se vznáší někde na pozadí. Viděl ho za hranicemi rozhraní. Mohl použít ANTARES, vstoupit do systému autopilota, vidět elektroniku a mechanické součástky. Jakmile je zaznamenal, mohl je i používat. Stačilo využít správné metafory. Ovládnutí ANTARESu, to byla jen otázka nalezení správných metafor - musel si vymyslet vlastní jazyk, kterému by počítač rozuměl. Madrone se vplížil do kokpitu nosiče Hawků. Výstup z radarů cítil jako drobné cukání v hrdle. Měl pocit, že by mohl vidět i sebe sama. Ignorovat ikony, označující Flighthawky. Příliš mě matou. Řízení je obtížné samo o sobě. Obtížné, ale vzrušující. "Blížíme se k bodu Delta," ozval se odněkud z dálky Zenův hlas. Kevin se vrátil zpět do Flighthawků a potvrdil příjem. Bylo to jako procházet z místnosti do místnosti. Nebo z lesa do lesa. V dále se rozsvítil blesk. Madrone se zhluboka nadechl, najednou dostal strach, že by se mohla vrátit bolest hlavy. Mohla by se vrátit. A on by ji zvládl. Temná žena na okraji vidění by mu pomohla. Dýchej, řekla. Dýchej. Flighthawky prolétly kolem Migu a pokračovaly dál jako včera. C3 kreslil přerušovanou čáru, naznačoval, že by se Flighthawky měly obrátit, letět zpět k Sharkishki a zaútočit ze zadního sektoru. Madrone souhlasil. Mohl řídit i Boeing, kdyby chtěl. Řídící systémy byly komplikované, ale letoun sám o sobě byl přirozeně stabilní a dal se ovládat mnohem snadněji než Flighthawky. Měl pocit, jako by řídící berany držel v rukách. Pak v zadní části hlavy ucítil neuvěřitelnou bolest, která mu málem vyrazila dech. Déšť, řekla mu. Zůstaň v Theta. Déšť. Na palubě Raveny, 19. únor, 10.05 místního času Zen pohledem rychle přelétl údaje z přístrojů Flighthawků, pak si přistrčil mikrofon blíž k ústům. "Opakuji, veliteli Hawků?" Nic. Žádný přenos. "Omlouvám se," ozval se Madrone. Znělo to, jako by lapal po dechu. Jeff si nechal zobrazit záběry z kamery Hawku jedna, který se blížil k Migu. Zatím byly všechny letouny na svých místech a sledovaly určenou trasu. Pak kolem sebe prolétly a Flighthawky se začaly vracet za Mig. Jak by takový boj vypadal, kdyby bylo ve vzduchu třicet čtyřicet letadel? Dokázal by je Madrone všechny ovládat? Dokázal by to Zen? Zen si prohlížel přístrojové ukazatele Flighthawků, které se otočily a blížily se k Mackovi. Letouny byly v dokonalém stavu, všechny ukazatele v zelené. Je zatraceně těžké jen sedět a dívat se. Sledovat záběry z kamer místo toho, aby vše pozoroval vlastníma očima. Měl by sedět v kokpitu stíhačky. To znamenalo návrat k ANTARESu. Za nějaké dva roky už to bude jediný možný způsob, jak ovládat Flighthawky. Možná i dříve. Rozhodně je to budoucnost. Přepnul obraz na velký satelitní záběr celého bojiště. Přinutil se soustředit se na vlastní práci. Flighthawky opakovaly včerejší manévry a přiblížení, které málem vedlo ke srážce. "Tak jdeme na to," spustil Mack a obrátil Mig křídlem k zemi. "Odpoutávám se," řekl Madrone. Flighthawky provedly zvrát, každý na svoji stranu a pak se plynule začaly vracet k opačnému konci letového prostoru. "Mám to," ozval se Lee Ong ze svého pracoviště, kde sledoval počítačové systémy Flighthawků. "Myslím, že to je to, co chce." "Bylo to dost blízko?" "Soudím, že nechtěla, aby mu odřel lak," pokračoval vědec. "Chtěla jen vidět, jaké povely byly použity." Zen se podíval na hodinky. Měli prostor k dispozici ještě hodinu a půl. Určitě najdou způsob, jak čas vhodně využít. "Macku, kolik máš paliva?" "Chceš kila nebo libry?" "Co třeba čas?" "Pětačtyřicet minut." "Tak co dál, Jeffe?" ozval se Madrone frajerským tónem rádoby esa, který si rychle osvojil. "Mohli bychom cvičit přibližování k tankeru. Nejdřív si to zkusíš k Migu." "Proč?" ptal se Mack. "Proč to rovnou nenacvičuje s nosičem Hawků?" "Protože nejdřív chci vidět, jak to funguje alespoň teoreticky, teprve pak to můžeme zkusit v tom bordelu a turbulencích, který za sebou nechává Boeing," vysvětlil Jeff. "Kevine, budu teď chtít, abys Hawky řídil sám, bez C3." "Do prdele. S přibližováním ke mně bude mít víc problémů, než s přibližováním k té velké krávkě," protestoval Mack. "I kdyby to byla pravda, už jsi dvakrát názorně předvedl, že se umíš rychle uklidit z cesty." "Tak to pěkně děkuju. Slyšíš to, synku? Tatínek se bojí, že mu rozflákáš káru." "Jaký kurz?" zeptal se Madrone. Jeff rozdál úkoly. Mack měl letět po dlouhém oválu ve výšce šesti tisíc metrů. Smith měl pravdu - Fulcrum měl motory blízko u sebe, ostrá křídla a ocasní plochy, víry za ním byly minimálně stejně zákeřné jako za skutečným tankerem.

Kromě toho neměl světelný naváděcí systém, který by Madronemu s přiblížením pomohl. Zen se však svého nápadu tvrdohlavě držel. Mack ještě něco zabručel a pak už bezchybně udržoval určenou trasu, zatímco dva Flighthawky se k němu přibližovaly ze šesté hodiny. Hawk jedna se podle instrukcí přiblížil na sedm metrů k pravému křídlu Migu, tam vydržel deset sekund, pak se stáhl.

"Nechal to celé udělat C3" hlásil Ong. "To jste chtěl?"

"Velitel Hawků, s Hawkem dva to zkus bez počítače," nařídil Zen.

"Hawk."

Zen po očku mrkl na Onga, zatímco Madrone se začal přibližovat s druhým robotím letounem. Jennifer by seděla skloněná nad laptopem a divoce by bušila do klávesnice. Ong se klidně opíral a jen si občas něco poznamenal do žlutého bloku.

Hawk dvě, tentokrát plně řízený Madroneho povely, se přiblížil na sedm metrů ke křídlu Migu a vydržel tam deset sekund. Pak slétl o sedm metrů níž, zrychlil a posadil se pod trup Migu. Madrone, který teď letoun řídil zcela bez pomoci počítače, zcela přesně kopíroval dráhu Mackova letounu.

"Tak jo Kevine, fakt pěkný," chválil ho Zen.

"Hawk."

Hawk dvě se stáhl zpět.

"V řídicích centrech vidím nějaké divoké změny," hlásil Ong. "Nevím, co se stalo, Jeffe."

Než stačil odpovědět, ozvala se Bree v interkomu. "Zene, Boeing se odchýlil z trasy. Něco se s ním děje."

Nosič Hawků, 19. únor, 10.15 místního času

Střepy se na Madroneho řítily jako kroupy v bouři, kousičky Boeingu ho bušily do hlavy. Natáhl ruku, aby je zastavil - našel v hlavě odpovídající metaforu, představil si, jak zvedá ruku a kroupy na ni dopadají a pomalu a jistě se vrství na sebe. Díval se na vrstvy krup a snažil se soustředit své myšlenky - z hmoty pak vznikla sněhová koule, chladná a vlhká, přestože v deštím pralese padal teplý déšť.

Cítil křídla letounu. Viděl sám sebe ve vzduchu, vznášel se ve výšce tři tisíce metrů a cítil, jak mu za zády burácejí motory.

Velká žízeň.

Potřebuji palivo, řekl si. Kde můžu získat palivo?

Jakási jehla v horní části hlavy se spojila s řadou čísel - počítačový link do databáze, souřadnice nouzových základen v hexadecimální soustavě.

AH345098BC333.

V očích mu zasvítěl blesk. Na spáncích ucítil žhavý kov. Srdce mu divoce poskočilo. Plíce vypadly z rytmu, začal se zalykat. Cítil, jak se sune stranou a tlačí vzduch před sebou.

Musí analyzovat, co se právě stalo. Asi překročil další práh, ale věci za prahem neměl pod kontrolou.

Nejvíce záleží na tom, jak o tom přemýšlíš, vedla ho. Najdi tu správnou metaforu a uspořádej si myšlenky. Ony pak půjdou tam, kam potřebuješ. Musíš být sám sebou, nesmíš být počítačem.

Začal rychle oddechovat. Neovládal své srdce, které se divoce rozbušilo.

V mozku cítil několik úrovní. Nemusel myslet na to, jak srdce pracuje, ale správnými myšlenkami mohl ovládat jeho tep. Je to tak?

Ano, odpověděla.

Objevil se sen z včerejší noci, povstal z podrostu pouštního pralesa. Madrone se od něj odvrátil, soustředil se, popadl dech. Jeho srdce - cítil jeho hmotu kolem očí, ho zastavilo.

Polkl naprázdno. Pak začal pomalu a vytrvale pumpovat krev do celého těla.

Dokázal jsi to. Ovládáš své tělo.

Nechci přece ovládat své tělo. Chci řídit Boeing.

Kroupy jsou všude, těžké a velké jako tenisové míčky, hustě promíchané s deštěm. Bouře sílila každým okamžikem, ztratil C3 a Flighthawky, ztratil Boeing, ztratil sebe sama ve větru a dešti, který mu vířil v hlavě. Části jeho těla začaly odpadat, maso se trhalo od kostí a odletovalo do všech možných směrů. Hlava se ukroutila z krku.

Čelisti rozhraní ANTARESu mu cvakaly do tváře.

Pak slyšel její hlas.

Pojď ke mně, zvala ho temná žena. Pojď ke mně.

Dalton sebou trhl. Berany se mu vyškubly z ruky a cukly vpřed, Boeing sklonil příd' a začal prudce klesat. Byl to jen kratičký okamžik, jako by se letoun na chvíli lekl, poskočil a pak se zase uklidnil.

Berany se vrátily do původní polohy, displej stále ukazoval údaje z přístrojů, všechny ukazatele byly v zeleném. Pilot zamrkal, znovu přístroje zkontroloval a protáhl si prsty, aby se ujistil, že to nebyla křeč. Letoun opustil plánovanou trasu a byl níž, než měl být, letěl však dokonale rovně a všechny systémy byly v pořádku.

"Cítil jsi to taky?" zeptal se Kulpina.

"Co?" řekl druhý pilot, který civěl na víceúčelový displej na pravém okraji palubní desky.

"Bylo to, jako by to éro mrklo," tvrdil Truck.

"Tak to jsem necítil," vrtěl hlavou Kulpin. "Ale zdá se, že počítač si dělá starosti o naše zásoby paliva."

"Cože?"

"Jo. Právě jsem dostal hlášení o stavu paliva, aniž bych si ho vyžádal," pokračoval Kulpin a nechápavě se podíval na prvního pilota.

"Co se tady sakra děje?" zeptal se. Pak sebou berany škubly znovu, ale tentokrát už se do původní polohy nevrátily.

Vkokpitu Sharkishki, 19. únor, 10.19 místního času

Mack letoun srovnal a zaklel. Ten šmejď Madrone začíná bejt stejnej blbec jako jeho kámoš Zen. A ten jeho zatracenej Flighthawk mu visí tak blízko pod trupem, že by si ho někdo mohl splýst s podvěšenou bombou, prokristapána. Samozřejmě ho nevidí, ale ví, že ten malej robotí parchant je tam dole přilepenej jako pijavice. Madrone už zase otravuje, chce ho přinutit, aby ohlásil odpoutání a ukončil cvičení. Pak půjdou se Zenem na pivo a budou se smát, jak s tím poserou Mackem zase vydrbali. Nasrat. Poletí tímhle kurzem tak dlouho, dokud mu nedojde palivo. Což nebude dlouho trvat, vzhledem k tomu, jak malý má Mig dolet.

Na palubě Ravenu, 19. únor, 10.21 místního času

Zen to viděl jako ve zpomaleném filmu: Mack pokračoval dál k jihu a Flighthawky na něm byly prakticky nalepené. Mezitím se k formaci shora řítí Boeing jako lavina.

"Odpoutej se! Odpoutej se!" křikl a zoufale stiskl tlačítko vysílání. "Hráč pro Sharkishki - úhybný manévř, devadesát stupňů. Všichni - přerušit cvičení! Nosiči Hawků - co tam ksakru děláte?"

Nosič Hawků, 19. únor, 10.21 místního času

Chce ji.

Madrone cítil, jak svým horkým dechem ovívá jeho tělo, jak svými polibky rozpouští jeho bolest.

Bude ji mít - srdce se mu rozbušilo a plíce se naplnily vzduchem. Vstal, roztáhl ruce a vykřikl - Budu ji mít!

Podíval se na dlaň své ruky. Ledová koule z krup tam stále byla. Stiskl ji a z koule se stal Boeing. Bouře kolem zuřila dál,

Madrone vzal letoun za trup a hodil ho kupředu jako dětskou hračku, křídla se rozvinula a začala letoun nést ve větru.

On sám seděl nahoře. Flighthawky se přiblížily a přistály mu na ramenou.

Snažili se ho zastavit. Ti idioti v kokpitu si mysleli, že letoun ještě ovládají. Jistě spolupracovali s těmi svinskými doktory, kteří mu zabili dceru.

S těmi se snadno vypořádá - pokryje je ledem, zbičuje je krupobitím.

S Migem bude větší problém.

V kokpitu Sharkishki, 19. únor, 10.25 místního času

Mack zaklel, prudce škulb za řízení a na poslední chvíli se mu podařilo rozjetému Boeingu uhnout z cesty. Málem přitom přišel o ocasní plochy.

"Co tam kurva děláte, debilové?" ječel do rádia. Byl tak rozčilený, že mu prst na chvíli sklouzl z tlačítka rádiového vysílače. "Daltone, ty sráči, co tam kurva děláte? Vyserte se na to, do hajzlu! Ukončete cvičení!" žádal o ukončení testů.

"Ukončete cvičení," nařídil Zen. "Vyhlášuji nouzový stav. Vyklidte prostor 4B. Nařizuji rádiové ticho. Nosiči Hawků? Nosiči Hawků?"

Mack po divokých úhybných manévřech letoun srovnal a začal se rozhlížet kolem, aby zjistil, co se stalo s Boeingem.

Ta zatracená kráva se s ním snad chtěla srazit.

Za sebou velký letoun neviděl, zhluboka se nadechl, uklidnil se, naklonil Mig na křídlo a snažil se nosič Hawků najít.

Pak za sebou uviděl černou tečku, která se rychle blížila a brzy už to byla šedivá kulička.

Jeden z Flighthawků. Slétl k němu pod křídlo.

Co se tady ksakru děje?

Mack trhl plynovou pákou kupředu, aby z vylepšených motorů vyždímal maximum výkonu. I přesto ho Flighthawk minul o pár metrů.

Do prdele.

"Stockarde, co se to kurva děje?" ječel.

Nosič Hawků, 19. února, 10.28 místního času

Madrone stlačil Boeing k zemi a mířil k okraji cvičného prostoru. Brzy už měl pod sebou jen tisíc metrů výšky. Jeden ze systémů hlásil přetížení řídicích ploch, ale vše bylo v toleranci - cítil problém jako lehounké svrbění v oblasti spánků. Slétne až do výšky dvaceti metrů nad zem, tam se díky přízemnímu efektu ztratí z radarů. Bylo to nízko, ale ne tak nízko, aby v této výšce nedokázal najít cestu horskými průsmyky.

Jakmile přijde na to, jak vypnout bezpečnostní protokoly a nastavit nový kurz, bude moct řízení Boeingu svěřit počítači. Tato bezpečnostní opatření vnímal jako elektrickou ohradu, která začala jiskřit, když se k ní přiblížil.

Až se za ni dostane, může se zbavit pilota a druhého pilota. Viděl systémy jejich vystřelovacích sedaček, ale zatím nepřišel na to, jak je odpálit.

Jen ten zatracený Mig se jim pořád pletl do cesty i přesto, že se Flighthawky snažily ho zahnat. Nebyly ozbrojené a nechtěl do Smitha vrazit, tím by přišel o jeden letoun.

Nejdřív se musí zbavit pilotů v nosiči Hawků. Smith je paličák, toho se mu nikdy nepodaří zastavit.

Zen ho volal. Madrone se odvrátil a kanál zcela vypnul.

Dostal se k plotu, který chránil piloty. Vylétly jiskry, uskočil a na okamžik ztratil nad Boeingem vládu. Pilot začal zasahovat do řízení a snažil se letoun vybrat ze střemhlavého letu.

"Mě nedostanete, hajzlové!" křikl.

V jedné části plotu uviděl jakousi západku visící na drátech.

Mohl plotem projít, kdyby se rozhodl ignorovat bolest. Když se západky dotkl, metafora se změnila. Nedotkl se kovu, dotkl se ruky malé holčičky. Byla to jeho vlastní dcera.

Vykřikla bolestí.

Okamžitě ji pustil.

"Christino, holčičko moje."

Přestala vzlykat, zvedla hlavu a podívala se na něho. Vlasy na pravém spánku jí vypadaly, stejně jako po radiační léčbě v Livermore. Velké chomáče vlasů padaly na zem.

Kůži na krku měla zduřelou, pleť na několika místech prorazily nádory, purpurové boule, vypadající jako štítná žláza, kterou jí vyoperovali.

"Christino, Christino," křičel.

Pak uviděl záblesk. Začal se svíjet bolestí. Nedokázal svoji dceru zachránit, byl bezmocný, k ničemu, bezcenný. Jazyk se mu chvěl v ústech, z očí proudily slzy. Tváře se mu roztékaly, jako by slzy byly kyselinou. Hrudník se mu vzdouval a vesměrem otřásalo hřmění hromu.

Pojď ke mně, lákala ho temná žena, jejíž hlas tlumila dálka. Pojď, Kevine.

Co to je za ženu? Sen o Karen? Geraldová? Nebo nějaká milenka z dávných dob a vzpomínka na ni, která zůstala uložena hluboko v podvědomí?

Je to jen metafora vytvořená jeho myslí, metafora pro komunikaci s ANTARESem.

Pojď ke mně, miláčku.

Madrone cítil, jak jeho srdce zpomaluje, znovu vnímal, jak jeho plíce začínají pracovat. Podíval se na ruku. Už v ní nedržel vlastní dceru, držel v ní drát, který zajišťoval západku na elektrickém plotě. Zatáhl, kov povolil a elektronický systém, který mu bránil v plném ovládnutí letounu, zmizel někde v dálce za jeho hlavou.

Teď má letoun celý pro sebe. Už ví, co má dělat. Vyhnout se Migu a zmizet v horách.

Pak?

Pak poletí za temnou ženou do deštného pralesa. Tam najde klid. Madrone Boeing přitiskl k zemi, pak ho prudce stočil na západ a zamířil ke vzdáleným horám.

"Mayday! Mayday! Kurva!" ječel Kulpin, zatímco Dalton dál bojoval s řízením 777. Vypnuli palubní počítač a udělali všechno, co bylo v jejich silách, ale řízení získali zpět jen ve velmi omezené míře. Už dávno přeletěli hranice operačních prostorů Dreamlandu, řítili se do civilního vzdušného prostoru a stále zrychlovali. Daltonovi se ve výšce tisíc metrů podařilo uvést letoun do vodorovného letu, ale pak znovu nad Boeingem ztratil vládu a velký letoun sklonil před k zemi.

Hrozilo, že překročí rychlost zvuku.

Kromě toho zcela vysadila klimatizace, měl pocit, že se teplota v kokpitu začala blížit k bodu mrazu.

"Budeme se muset katapultovat," křikl Kulpin.

"V téhle rychlosti?" vytřeštil oči Dalton.

"Nemáme na výběr," bránil se Kulpin.

"Musíme přitáhnout, pomoz mi," řekl a zabral za berany.

"Snažím se."

"Asi máš pravdu. Budeme se muset katapultovat," souhlasil Dalton nakonec.

Chtěl ještě říct Kulpinovi, aby rádiem oznámil jejich polohu a ohlásil, že musí opustit letoun. Chtěl říct Madronemu, co se děje, a ujistit se, že kapitán má na sobě padák a ví, co má dělat. Chtěl ještě provést poslední úkony před katapultáží, v klidu, jako kapitán výletního parniku na nedělním nástupu, ale když otevřel ústa, aby vydal poslední rozkazy, cosi mu dech zarazilo zpět do plic. Někdo mu tělo přitiskl zpět do sedačky a na hlavu mu spadla kováldina. Napůl v bezvědomí si uvědomil, že právě použil vystřelovací sedačku, aniž by zatáhl za madlo aktivující katapultáž, aniž by hlasem aktivoval automatický systém.

V kokpitu Sharkishki, 19. únor, 10.38 místního času

Mack dál sledoval Boeing, ale zvukový signál, varující, že dochází palivo, nabíral na intenzitě. Dalton ani druhý pilot neodpovídali na žádné z myslitelných frekvencí, stejně tak Madrone.

Alespoň Flighthawky se přestaly pokoušet o srážku s ním a držely se nosiče Hawků. Mack poznal, že udržují jednu z naprogramovaných formací.

Když zkrátil vzdálenost mezi sebou a velkým letounem, Boeing znovu sklonil před k zemi a zdálo se, jako by se začal rozpadat.

"Do hajzlu, vystřelili se," hlásil Zenovi tak hlasitě, že ho možná slyšeli i bez rádia. "Kurva. Oni se fakt katapultovali. Vystřelili se. Můj bože."

Položil Mig do zatáčky a začal hledat padáky. Velký letoun se pohyboval tak rychle, že Mack nedokázal poznat, jestli se piloti opravdu vystřelili, nebo jestli se začala bortit před.

Kudla mrkl na palivoměr. Vážný problém. I když se teď obrátí na cestu zpět, možná mu palivo nebude stačit.

Boeing neviděl. Zmizel někde u země a radar ho už nedokázal sledovat, ale infračervené čidlo prozradilo, že je vzdálen asi kilometr od něho a řítí se k horám. Podíval se tím směrem a označil si pozici na panelu s GPS displejem. Když stiskl tlačítko, aby záznam potvrdil, Boeing zmizel z obrazovky.

"Myslím, že to narve do země," hlásil Zenovi. Přepnul zpět na infračervené čidlo a čekal, až uvidí obří explozi."

"Macku, jak jsi na tom?" zeptal se Stockard.

"Ztratil jsem je. Vystřelili se a éro šlo k zemi. Už je nevidím ani na infra a nevím proč, kurva."

"Kolik máš paliva, Sharkishki?" zeptal se Zen.

"Jo, dochází mi," přiznal Mack. "Vracím se na základnu. Posílám jejich poslední polohu v GPS. Kurva fix, já se na to vyseru."

Na palubě Ravenu, 19. únor, 10.50 místního času

Když Boeing zmizel z radarové obrazovky, Zen cítil, jak se mu zastavilo srdce. Jako by se kolem něj omotal nějaký had a sevřel ho.

Znovu zkusil vyřadit počítač a přepnout Flighthawky na ruční ovládání, aby je dokázal řídit, ale marně. Obrazovky byly

prázdné, spojení nefunkční.

"Na Mackově značce budeme za dvě minuty," hlásila Breanna.

"Jo," potvrdil příjem Zen. Had stiskl ještě silněji. Zkontroloval pozici záchranné letky, která právě odstartovala z Dreamlandu, dvojice vrtulníků Pave Low se speciálním pátracím vybavením měla na místo katapultáže dorazit zhruba za patnáct minut. Jednotky na základnách Edwards a Nellis měly pohotovost.

"Agressore, jak jsi na tom s palivem?" ptal se Zen Macka.

"Mám to pod kontrolou," hlásil Mack.

Smith už zjevně letěl jen na výpary, ale reagoval spíš rozčileně než ustaraně, přesně tak, jak Zen očekával.

"Po cestě máš civilní letiště, kdybys zjistil, že nedoletíš," informoval ho Zen.

"Nekecej, Sherlocku, na to bych sám nepřišel. Víš co, nech to na mně, jo?"

Normálně by Zen Macka poslal do prdele, ale had mu kromě srdce začal stahovat i hrdlo, takže nebyl schopen ze sebe vypravit jediné slovo.

Seděl v křesle, nemohl ovládat nohy, byl připoután k palubě, kripl, mrzák, připadal si jako neužitečná a nicotná hromada masa a kostí.

Uvnitř hlavy uviděl světlici, která se zvětšovala a zářila víc a víc, roztáhla se do dokonalého kruhu, až vypadala jako slunce, které bylo nejdřív rudé, pak zružovělo a přešlo do chromově bílé.

Byl bezmocný. Znovu seděl v F-15, ve které došlo k nehodě, vystřelil se v malé výšce, narazil do země, zlomil si páteř.

Od té doby nemůže ovládat nohy.

"Slavík jedna Hráči. Prosím, hlase svůj stav. Majore Stockarde?"

Byl bezmocný. V Africe dokázal, že ještě nepatří do šrotu. Každý den, když vstal z postele, dokazoval, že ještě nepatří do šrotu.

"Zene, ptá se po tobě záchranná letka," ozvala se Bree v interkomu.

"Hráč Slavíkovi jedna," řekl poté, co přemohl hada a přinutil ho uvolnit sevření. "Máme tu letoun na zemi. Dvě, snad tři katapultáže. Náročný terén. Možná hory. Žádná poloha, ale máme poslední zaznamenanou pozici na GPS."

"Rozumím," potvrdil příjem pilot vrtulníku, který už GPS souřadnice dostal od Breanny. "Máte nějaké nové zprávy?"

"Nemáme," připustil Zen. "Víme stejný prd jako vy."

v.

Deštný prales

Na palubě nosiče Hawků nad horami Sierra Nevada, 19. únor, 11.10 místního času

Jakmile si Madrone uvědomil, že setřásl Mig i Raven, zvedl ruce do vzduchu a začal jásat. Takové nadšení snad v životě nezažil. Když však řízení Boeingu předal zpět počítači, nadšení opadlo. Nešlo to tak snadno, jak si myslel.

Flighthawky se poslušně držely nosiče, který se řtil horskými průsmyky, ale začínalo jim docházet palivo. V cestovním režimu sice jejich motory měly velice nízkou spotřebu, i přesto Madrone věděl, že bude nutné jim palivo doplnit.

To zvládne. Už to měli nacvičovat. Zkoušel si to na simulátoru a nosič měl dost paliva i pro Hawky.

Dříve nebo později však někde bude muset získat palivo i pro Boeing.

Kde? Není to tak jednoduché, jako zastavit u čerpací stanice a zaplatit kreditní kartou. Kdo mu ksakru dá takové množství paliva pro proudové motory, aniž by měl spoustu zvědavých otázek? Nebo chtěl spoustu peněz?

Proč si to předem lépe nenaplánoval? Co ho to popadlo za šílenství? Vylétl z hor - Los Angeles viděl jako rozlehlou záři vlevo, Pacifik jako temný opar v dáli.

Náhle se roztrásl zimou. Ucítil jakési ťuknutí a pak začal padat, nebo měl pocit, že padá.

Vypadl z Thety.

Nejprve přišel lehký záchvat paniky, pak velká bouře v plné síle. Půjde po něm armádní letectvo, celá armáda. Už to párkrát zažil. Armádní generálové, hajzlové z personálního oddělení a křiváci z Pentagonu ho vyšachovali z projektu pokročilých zbraní v Los Alamos a zakázali mu přístup do laboratoří. Tvrdili, že si potřebuje odpočinout, ale on věděl, že to byla pomsta za to, co udělal v Iráku. Ukázal jim, jak se to dělá, spolu se svými muži zničil ty tanky.

Přinutil se klidně sedět. Ztrácel jistotu, začal být paranoidní.

Cítil, že se začíná vracet bolest hlavy. Zhluboka se nadechl a zatlačil vzduch až na samé dno plic. Pak uvolnil svaly v ramenou.

Nechtěl s letounem uprchnout, ale nějak se mu to vymklo z ruky. Ted' už se s tím musí vyrovnat. Pilota a druhého pilota vystřelil z kabiny, letoun měl plně pod kontrolou.

Řekli by, že je to vzpoura, posadili by ho na zbytek života do vězení a svoji dceru už by nikdy neviděl.

Dcera je dávno mrtvá.

Položil si prsty na čelo. Nedokázal klidně uvažovat. Rozpadal se mu vesmír.

Musí se vrátit zpět do Thety. Ted'.

Pej, Brazílie, 19. únor, 15.10 místního času

Mínerva Lanzasová si založila ruce na prsou a opřela se o zadek buldozeru. Slunce za mlžným oparem vrhalo nahnědlé paprsky na přistávací dráhu v horách, která vypadala jako obraz na staré zažloutlé pohlednici. Kdyby měla lepší náladu, možná by si začala vychutnávat zdejší romantiku.

Kdyby měla lepší náladu, nebyla by tady v Peji, v díře mezi Amazonkou a horami Serra Curupira, v exilu, v Dantově pekle.

Ještě před třemi měsíci byla plukovník Lanzasová jedním z nejdůležitějších důstojníků Força Aérea Brasileira, brazilského armádního letectva. Na místo se dostala obvyklým způsobem - za pomoci rodinných, politických i sexuálních styků a mimo jiné i díky mimořádným pilotním a velitelským schopnostem. Jako velící důstojník elitní stíhací

letky, přidělené k třetímu leteckému svazu na základně jižně od Rio de Janeiro, měla moc, prestiž a šanci získat velký majetek. Podařilo se jí zbavit se třetího manžela - kdysi jí byl užitečný jako diplomat a vojenský přidělenec - a začala si vytvářet skupinu přívrženců jak v armádě, tak v letectvu. Bylo jí jednatřicet a zdálo se, že ji čeká světlá budoucnost nejen ve vojenských kruzích, ale také v brazilské politice.

Pak však udělala chybu, špatně odhadla neustále se měnící politickou situaci a dovolila si více, než v daném okamžiku mohla. Následky byly strašlivé.

Před dvaceti lety se brazilské námořnictvo pokusilo rozšířit svoji moc tajným zařazením letounů mezi své zbraně.

Generálové armádního letectva to zjistili a zinscenovali monstrproces, díky němuž si zajistili dominantní postavení ve vládě na mnoho let dopředu. Nedávno admirálové nakoupili ruské torpédoborce a pokusili se koupit také Migy a zdálo se, že důkazy o jejich činech generálům letectva zajistí ještě lepší politické pozice. Generál Emil Herule doufal, že se stane ministrem obrany, odkud je to už jen krůček k funkci prezidenta. Lanzasová a stříbrovlasý velitel armádního letectva si v minulosti dobře sloužili, občas i na poli rozkoše. Její úkol vést roj stíhaček, které měly získat rozhodující informace, se tedy zdálo být logickou investicí s jistou návratností.

Plukovník Lanzasová osobně velela roji čtyř letounů F-5E Tiger směřujících nad flotilu doprovázející brazilskou letadlovou loď Minas Geras. Film, který nahrála kamera v jejím letounu, potvrdil podezření armádního letectva, že námořnictvo pořídilo dva nové torpédoborce. Ukázalo se také, že katapulty letadlové lodi byly upraveny, aby z paluby mohly startovat i letouny Mirage. Tento fakt potvrdil také start dvou letounů tohoto typu.

Mirage se pokusily Tigery napadnout. V určité fázi přiblížení pak jeden z letounů námořnictva použil radar, aby skupinu Tigerů zaměřil. Existovala jediná možná reakce. V následujícím boji byly oba letouny Mirage zničeny.

Jeden zničila Minerva sama. Stejně jako všechny její boje i tento byl krátký, rychlý a smrtící. Nepřinesl však kýžený výsledek.

Brazílie devadesátých let dvacátého století se v mnohém lišila od Brazílie let šedesátých. V následném konfliktu zájmy se vláda spolu s prezidentem postavila za námořnictvo i přesto, že admirálové zjevně porušili zákony. Generál Herule byl degradován a většina generálů a plukovníků, kteří se za něho postavili, byla uvězněna. Lanzasová vyvázla s pouhým vyřazením z armády. Koneckonců, její rodina pomáhala financovat prezidentskou kampaň. Jednání však značně komplikovalo mnoho faktorů. Mezi ty závažnější patřilo i zničení dvou letounů Mirage. Celou záležitost nakonec urovnala vysoká částka, kterou Lanzasová převedla na vládní účet ze svých vlastních zdrojů.

Před procesem se proslýchalo, že Lanzasová vlastní jaderné zbraně. Admirálové tomu naštěstí nevěřili, jinak by jednání byla mnohem složitější. Předpokládali, že Lanzasová je stejná jako ostatní ženy - opovržením hodná svůdnice, která je kdykoli připravena použít svůj jazyk tak, jak je to zrovna potřeba - několik z nich mělo příležitost se o tom přesvědčit osobně. Brazílie neměla vlastní jaderný program a Lanzasová nebyla tak bohatá, aby si mohla koupit hotovou atomovou bombu z jiné země. Kromě toho, jak by se někdo mohl zachovat tak nevlastenecky a napadnout vlastní zemi atomovými zbraněmi?

Minerva Lanzasová dvě taková zařízení vlastnila, ale svým způsobem byla stejně neškodná, jako osobní vybavení některých admirálů.

Hlavice navrhoval zběhlý kanadský zbraňový specialista v rámci kombinovaného programu před několika lety a mělo je vystřelovat obrovské dělo. Pokud by vše fungovalo, měly projektily dopadat zhruba do vzdálenosti třiceti kilometrů od místa, z něhož byly vystřeleny. Byly to malé bomby, dlouhé asi jako běžný stůl a široké jako větší koš na papíry. Měly mít zhruba třetinu síly, kterou disponovaly bomby svržené na Hirošimu a Nagasaki v závěru druhé světové války. Byly i stejně primitivní - směrovaná exploze třaskavin vrhla valounek štěpného materiálu do misky plutonia takovou rychlostí a v takové teplotě, která stačila k nastartování řetězové reakce.

Projekt sám o sobě skončil naprostým nezdarem. Ukázalo se, že dělo by při výstřelu projektil zničilo a samotný jaderný výbuch by byl velice "nečistý", radiace by trvala dlouho a její účinky by zasahovaly nebezpečně blízko do míst, odkud by byl projektil vystřelen. Kromě toho se Brazilcům nikdy nepodařilo sehnat plutonium, které bylo k výrobě poslední verze projektilu zapotřebí.

Lanzasová měla za úkol projekt sledovat a ten byl nakonec na základě jejích kritických zpráv ukončen. Avšak než se tak stalo, podařilo se jí získat několik raných prototypů projektilů včetně výbušnin a spouštěcích mechanismů. Použila k tomu vydírání, úplatky a v jednom případě se nezastavila ani před vraždou.

Neměla tolik peněz, aby dokázala nakoupit plutonium, ale dokázala si sehnat uran neboť, ne zcela náhodou, se dříve účastnila i jiného projektu, kde k tomuto materiálu měla přístup. Tvarování radioaktivního materiálu bylo drahé a nebezpečné a nakonec ji šokovalo, jak jsou radioaktivní pelety malé.

Dále se snažila o výrobu raket, které mohly atomové hlavice nést, ale pak přišel konflikt s námořnictvem a všechno se zkomplikovalo. Sice se jí podařilo přimět dva špičkové zbraňové specialisty, aby s ní spolupracovali, ale stála před mnohem větším problémem - i kdyby se jí podařilo získat materiál k výrobě rakety, neměla vhodný letoun, z kterého by raketu mohla odpálit.

Minerva zastrčila ruce do kapes kožené bundy a prohlížela si přistávací dráhu z udusané hlíny. Deset buldozerů, které si "vypůjčila" od sto kilometrů vzdáleného farmáře, v kamenité půdě vyhrabalo dalších tři sta metrů dráhy, aby na ní mohla snadno přistávat se svým starým turbovrtulovým Hawker Siddeley HS 748, který se v brazilském letectvu používal pod označením C-91. Robustní transportní letoun bylo poslední letadlo, které jí zbylo.

Zoufalství ji obtáčelo jako had škrtič, cítila, jak jí svírá plíce.

O většinu peněz už přišla, moc neměla žádnou, vládla jen malíčkému polnímu letišti v horách. Když přijela, doufala, že se brzy bude moci pomstít, ale dny se vlekly a jí začalo být víc a víc jasné, že k nějaké mstě už možná nikdy nebude mít příležitost. Až bude dráha dokončena, možná - možná - tam někdy přistane KC-130H, roj letounů F-5 nebo Tucano, které hlídkovaly u venezuelsko-kolumbijské hranice a každé dva tři měsíce se střídaly. I to by se stalo jen v případě,

pokud by v Boa Vista, vzdáleném stovky kilometrů, došlo k nějaké katastrofě.

Snažila se přesvědčit sebe sama, že nemá smysl si zoufat, osud ji jistě nenechá na holičkách a přijde s nějakou nabídkou, tak jako v minulosti vždy. Podaří se jí bomby dokončit, bude moct využít svůj šarm a zbytek peněz, určitě přijde nějaká příležitost a ona ji beze zbytku využije.

Pokud ne, alespoň se pomstí.

Na palubě nosiče Hawků nad Pacifickým oceánem, 19. únor, 13.02 místního času

Madrone se lehce položil do sedačky, pouštěl vzduch do plic a současně zvedal hlavu. Pomalu, pomalu - do toho nádechu vložil všechno, odolal pokušení soustředit se na svrbění na spáncích. V dálce slyšel šumění deště. Pak se z mlhy vynořily silné kmeny prvních stromů. Cítil, jak mu plíce stoupají až do hrdla, cosi ho tlačilo do sedačky. Musel nohy položit vodorovně s podlahou a dokonale narovnat záda.

Je uvnitř.

Bouře ho zalila lepkavou vodou. Proud mu stékal po vlasech, na krk, na ramena a syčel podél kovové páteře.

Boeing stále pokračoval v kurzu, který určil, a směřoval do Mexika.

Musí najít tiché letiště, dost velké na to, aby tam mohl přistát s nosičem Hawků, ale ne tak velké, aby měl místní personál spoustu zvědavých otázek.

Samozřejmě, že se budou ptát. Jdou po něm. Nenávidí ho.

Madrone se znovu prodral do kokpitu Boeingu. Dokáže přistát - už si prohlédl celou proceduru v paměti počítače a dovedl si představit, jaké to bude.

Teď musí najít letiště. V počítači je seznam.

Budou ho chtít sledovat podle identifikačního radiomajáku. Může ho vypnout, když ho přestane zásobovat elektřinou. Ale kde se to dělá? Někde vlevo dole.

Boeing se najednou prudce stočil vlevo. Madrone si uvědomil, že to zavinil vlastní nepozorností. Znovu si představil, jak letí, cítil jak se jeho mozek vznáší spolu s nosičem Hawků. Letoun se přestal naklánět a přešel do vodorovného letu. Táhlá rozhraní, která mu pomáhala ovládat řízení, se kolem něho rozprostírala jako nekonečná řada rukojetí připojených k hodinovému strojků. Stál uvnitř ohromné kostelní věže. Nad hlavou viděl zvony ovládané táhly. Vlevo od sebe pak dlouhou obdélníkovou krabici plnou převodů. Na zdech byly rozloženy mechanické převody čtyř ohromných hodin. Ve věži to vonělo kamenným prachem a kafrem. Pod číselníky hodin byla otevřená okna. Jimi viděl ven. Věž stála uprostřed deštného pralesa. Venku zuřila bouře.

Podíval se nahoru.

Co to bylo za metaforu? Objevila se úplně bez vyzvání.

Testovací věž ve Skleněných horách, kde byl nasazen, než se narodila Christina. Místo, kde ho otrávil.

V dálce zasvitl blesk. Madrone pohlédl vpravo, pak si vzpomněl, že může mozek rozdělit na více místností. Tuto místnost zavřel a posadil se do Flighthawků.

Zbývá palivo na necelou hodinu letu.

Podíval se vlevo a vstoupil do kabiny Boeingu.

Palivo na dvě hodiny letu.

Natankovat Flighthawky za letu, pak přistát, dotankovat Boeing, odstartovat, znovu natankovat roboty.

Ano.

Ze spánku vystřelila bolest. Ohromná síla mu tlačila hlavu vzhůru.

Dýchej, připomněl si.

Nemohl. Před očima se mu objevil panel se základními životními funkcemi. Zelená linka elektrokardiogramu se vlnila jako had.

Znovu ho zachvátila bolest. Boeing se houpal na vlnách bolesti. Ozvalo se varování -jsou moc nízko.

Třicet metrů. Dvacet.

Kevine. Kevine, jsem tady. Já ti věřím.

Temná žena vyšla z lesa. Oči měla tmavě hnědé, stejně jako vlasy, stažené nazad. Padaly jí přes ramena. Kráčela k němu nahá v lehkém dešti a mlze a bronzové prsy se jí lehce houpaly.

To zvládnu, řekl si. Představil si, jak sedí v kokpitu nosiče Hawků. Přitáhl berany k sobě a směřoval letadlo vzhůru od hladiny oceánu. Letoun poslušně zvedl příď a začal rychle stoupat.

Vystoupat do sedmi tisíc metrů a natankovat Flighthawky. Pak najít nějakou civilní trasu. Nařídít počítači, aby Flighthawky držel těsně u Boeingu, aby byly na radaru neviditelné.

Najít si nějaký civilní let a kopírovat ho. Dotankovat.

Pokusil se napíchnout na mexickou civilní síť řízení letového provozu. Napadlo ho, že by tam mohla být databáze letů a že by se k ní počítač Boeingu nějak mohl dostat. Pokud to však bylo možné, nedokázal najít ten správný způsob.

Nedokázal vymyslet nic lepšího než spojit se s věží v Hermosille. Následoval komický rozhovor složený ze samých Qué?

Pak dostal lepší nápad. Sledoval komunikaci letů, které letiště opouštěly, poslouchal volací znaky a pak vždy požádal C3, aby letoun identifikoval. Chtěl letoun podobný Boeingu 777, který poletí na jih.

O pár minut později našel 707 mířící do Mexico City - AirTeknocali 713. Byl to nákladní letoun a letěl přes Sierra Madres. Navést nosič Hawků na jeho trasu, to už byla jen drobnost.

Stejně snadné bylo tankování Flighthawků. Boeing sám vysunul tankovací hadici. První náraz turbulence velkého letounu stlačil příď Flighthawku dolů, ale Madrone zjistil, že víry mu pomůžou udržet malý letoun ve správném místě.

Když během přiblížení rychle ubral plyn, podtlak přitáhl robotů letoun k hadici jako magnet kovovou pilinu.

Mexický letoun mezitím pokračoval na jih, vystoupal do devíti tisíc metrů, ale nepřekračoval rychlost tři sta uzlů.

Na let do Mexico City Madrone neměl dost paliva, ale to nevadilo. Tam čekají AirTeknocali a měli by spoustu zvědavých otázek. Našel si menší letiště nedaleko pobřeží, Tepic.

Podíval se vpravo a znovu začal zkoumat řízení Boeingu. Lehce přidal plyn, pak berany naklonil vlevo a začal kopírovat trasu mexického letounu. Zatím však letěl o dva tisíce metrů níže.

Podíval se vlevo a stoupal k Flighthawkům. Vylétl s nimi ze stínu Boeingu, přidal plyn a kochal se jejich fenomenálním zrychlením. S relativně malými motory dokázaly roboti letouny letět jen něco málo přes Mach 1,2, ale byly mnohem rychlejší než AirTeknocali 713 a mnohem obratnější.

Mexický letoun se začal zvětšovat v obrazovém záznamu Hawku jedna. C3 zobrazoval informace o kurzu a rychlosti většího letounu, pak si uvědomil, o co se jedná.

"Kontakt za osmdesát pět sekund," oznámil počítač.

Madrone Flighthawky roztáhl od sebe na vzdálenost padesáti metrů tak, aby se každý mohl zařadit těsně vedle křídla Boeingu.

Až do posledního okamžiku si myslel, že se jen pokusí vystrašit pilota AirTeknocali 713, aby změnil kurz. Představoval si, že ho donutí letět do vnitrozemí a bude ho strašit tak dlouho, aby už nemohl zasáhnout do pokračování Kevinova plánu. Létání ho uklidňovalo, soustředil se na řízení a bolest ustoupila někam do dále. Když se však s Flighthawky přiblížil ke křídům nákladního letounu, popadl ho vztek. Do temene se mu zatnul pařát, někde za sebou zaslechl vrčení velké kočky. Uvědomil si, že ztratil dceru, zradila ho armáda, zradili ho lidé v Dreamlandu, všichni ho zradili a teď se to vše smísilo do jednoho velkého hněvu.

Madrone s Hawkem jedna přelétl těsně před přídílí mexického letounu, pak se křídlem Hawku dvě opřel o sklo kabiny a prolomil je. Mexický letoun se prudce vzepjal vzhůru, pak sklonil příď k zemi. Jeho pilot se zřejmě lekl a divoce přitáhl řízení. Unikající vzduch ho sál směrem k rozbitému oknu. Madrone slétl níž, řídil oba Flighthawky jako jeden letoun.

Připadal si jako obr, rozběsněný bůh, který se mstí všem, kteří mu ublížili.

Mexický Boeing se bezmocně houpal sem a tam a snažil se uniknout jeho hněvu. Jeden z pilotů začal volat o pomoc a Madrone jim opět zkřížil cestu. Při průletu krátce nahlédl i do kabiny. Sedačka prvního pilota byla prázdná. Druhý pilot měl vytřeštěné oči, tváře vyduuté a zalité slzami. Působily na něho síly gravitace a divoce proudícího vzduchu.

Pak velký letoun upadl do vývrtky.

Madrone se začal stahovat, už se uklidnil. Nařídil C3, aby Flighthawky přivedl zpět k nosiči Hawků, pak prohl z jejich kokpitů, aby neviděl záběry jejich kamer. Nechtěl vidět, jak skončí AirTeknocali 713, nechtěl vidět výraz druhého pilota, jeho slzy v okamžicích před tím, než jejich letoun narazí do skály.

Z kabiny nosiče Hawků se pak ohlásil v Tepicu a oznámil, že má nouzový stav paliva.

Hlásil v angličtině, ale odpověď přišla ve španělštině. Dostal povolení k přistání.

Když se přiblížil, někdo ze země se zoufale ptal, jestli je AirTeknocali 713.

Ano, je.

Na radaru se však zdá, že není.

Vypnul alespoň identifikační zařízení.

Neměl čas zjišťovat, jak identifikační zařízení upravit, aby hlásilo jiný typ letounu. Teď měl jiný cíl. Strach a vzrušení z přistání, nebezpečí - to vše ho uklidňovalo a pomáhalo mu se soustředit. Nedělal si starosti s rudými odstíny na okrajích mozku, nebál se ani bizarních snů, ani nových metafor, kterými mohl ANTARES zaplavit jeho myšlenky. Jen letěl.

Letový počítač ho dovedl až na letiště. Dráha byla krátká, bude muset použít plný zpětný tah.

To zvládne. V protisměru vane dost silný vítr. Nebude to problém.

Vrátil se zpátky do Flighthawků. Slétl s nimi těsně nad vlny a tam je nechal kroužit. Až přistane, budou téměř mimo dosah řízení, ale tam je nikdo neuvidí a nenajde.

Jak je může použít, když bude mít potíže? Nemají žádné náboje do kanónů.

Může s nimi do nepřátel narazit a usmažit je zaživa.

Ne. Nechce nikomu ublížovat. To přece není on. Bylo mu líto i těch Iráčanů, kteří zemřeli v tancích, které se svými muži zničil.

Madrone se vrátil zpátky do věže, nad níž dál zuřila bouře. Zhluboka se nadechl, ale bouře nezmizela.

Někdo kroužil dole. Ozvalo se zavrčení - temné mručení kočky, která se plíží džunglí k bezmocné oběti. Jaguár, chystající se k útoku.

Christino!

"Už jdu," řekl jí. "Už jdu."

Vrátil se do kabiny nosiče Hawků. Letoun vedený autopilotem mířil přímo na střed dráhy. Díky úpravám z Dreamlandu dokázal stroj zpomalit na rychlost pětasedmdesát uzlů, aniž by došlo k pádu.

Řídící letového provozu dal povolení k přistání. Madrone se soustředil na řízení a všechno ostatní zatlačil do pozadí. Nedaleko hangáru na opačném konci dráhy uviděl letoun, který tam zřejmě procházel nějakou prohlídkou. Nařídil počítači, aby tam zaroloval, ucítil záchvěv bolesti, ale uvědomoval si, že počítač jeho rozkazy uposlechl. V myšlenkách zoufale prohledával počítač a snažil se najít způsob, jak doplnit palivo.

Zdálo se, že v paměti počítače nikdy nejsou uloženy procedury pozemního tankování, ale nakonec našel alespoň schéma, na kterém bylo označeno místo na trupu, kde se nacházel panel s tankovacím ventilem.

Přeskočil do Flighthawků - nikdo je zatím nenašel.

Vrátil se do nosiče Hawků a v záběrech kamery uviděl, že před hangárem mechanici tankují starou DC-9.

Věž se pokoušela s ním spojit.

Bude muset vyjít ven a sám letoun natankovat. Bude je muset nějak přesvědčit, aby mu pomohli.

Kvůli tomu však bude muset opustit Thetu a ANTARES.

Velký Boeing zpomalil a zastavil. Partu mechaniků, pracujících na DC-9, už neviděl.

Když teď opustí hladinu Theta, co když se už nikdy nebude moct vrátit?

Madrone se zhluboka nadechl, pak zavřel oči a vyskočil.

Padal z velké výšky, prolétl bouří, čas se sunul bokem do jiných dimenzí a každá sekunda se dělila na dvě půlky - jedna část ubíhala rychle, druhá pomalu.

Jakmile dopadl na zem, zadunělo to, až se v něm zatřáslly všechny kosti. Když otevřel oči, seděl v řídicí sedačce ANTARESu a byl mimo hladinu Theta.

Rychle, ale opatrně odpojil helmu, sundal ji a stáhl čapku s konektory. Světla v kabině ho bodala do očí. Vstal a prošel kolem ovládacích panelů ke dveřím. Odjistil je, otevřel a roztáhl nouzový žebřík uložený pod malým panelem ve dveřích. Byla to jen řada kovových tyčí na řetězech. Cestou dolů se žebřík divoce houpal a dále zhoršoval jeho smysl pro rovnováhu.

Když se konečně dostal na pevnou zem, zakymácel se a upadl. Chvilí zůstal ležet, roztáhl ruce a kochal se teplým a vlhkým vzduchem. Ležel na zádech a nechal odpočívat tělo i mysl.

Unikl jsem, pomyslel si. Už se nikdy nevrátím. Zbavil jsem se ANTARESu, zbavil jsem se těch hajzlů, kteří mě chtěli otrávit, zbavil jsem se Bastiana a Geraldové, Smithe a Jeffa. Jsem volný.

Proč mu vzali dceru? Proč jeho manželku poslali pryč? Aby ho proměnili v počítač?"

"Qué le pasa?" zeptal se roztřesený hlas nad ním. "Co je s vámi?"

Otevřel oči a uviděl mechanika. Na chvíli měl pocit, že se jeho mysl vrátí zpátky do Thety. Pak rychle vstal.

"Nada," odpověděl. "Nic se mnou není, potřebuju palivo."

Muž na něho jen mlčky civěl. Tankoval vedlejší letoun a páchl kerosinem.

"Co je tohle?" zeptal se mechanik španělsky. Mávl rukou a ukázal na nosič Hawků.

"Zaplatím ti, když mi dáš palivo," pokračoval Madrone. "Petro, petróleo aviación démelo," koktal. Snažil se vyjádřit se srozumitelně, ale nedařilo se mu. Zkusil to znovu a uvědomil si, že jeho mozek podvědomě hledá správnou místnost - správnou část ANTARESu a řídicího počítače, jako by i teď byl připojen. Snažil se najít vhodná slova, ale věděl, že se mu to nepodaří, dál mluvil, pak vykročil k muži a povalil ho na zem.

Bylo to snadné, mechanik něco takového vůbec nečekal. Vrhł se na něho a začal do něho bušit. Všechno viděl, jako by to byly záběry z kamer Flighthawků. Pak se Mexičanovi podařilo praštit ho do místa, kde měl čipový implantát ANTARESu.

Bolest ho ochromila. Ruce a nohy se mu zcela odkrvily, srdce se zastavilo.

Zasvitl blesk. Zavřel oči.

Když je otevřel, mechanik ležel bezvládně na zemi se zkrouceným krkem, hlavu měl otočenou v podivném úhlu.

Jeho asistent stál pár metrů od nich a s hrůzou v očích je sledoval. Madrone k němu vykročil a muž se okamžitě obrátil na útěk.

Kevin se rozběhl k cisterně s palivem. Hadice ležela pod starou DC-9. Byla navinutá na elektrickém bubnu v zadní části cisternového vozu, ale tím se Madrone nezdržoval. Místo toho skočil do kabiny vozu a otočil klíčkem v zapalování.

Motor se párkrát otočil naprázdno, pak naskočil. S roztřesenými rukama se rychle rozjel k nosiči Hawků, hadici táhl po zemi za sebou a hlavou se mu divoce honily stovky různých myšlenek.

Bolest se v něm mísila s hněvem a lítostí. Ti hajzlové z něho udělali zřůdu, přinutili ho zabít vlastní dceru, zabíjet přátele. Všichni se obrátili proti němu.

Přístupový panel tankovacího systému nosiče Hawků byl uzpůsoben pro automatické tankování, které se v Dreamlandu testovalo. Stačilo stisknout tlačítko, panel se otevřel a uvnitř se rozblíkl světlo, sloužící k navádění tankovacího robota. Madrone bez problému zasunul hubici starého typu do tankovacího otvoru, ale nedokázal přijít na to, jak to udělat, aby palivo začalo téct. Divoce mačkal tlačítka na ovladači nákladáku a cítil, jak se vrací bolest hlavy.

Měl pocit, jako by se vrátil do Hawku jedna a kroužil nad oceánem.

Zoufale praštil pěstí do ovládacího panelu. Hadice poskočila.

V dálce se ozvaly sirény.

Jaguár běží k němu, v očích mu bliká světlo.

Utíkej. Utíkej!

Musí to udělat. Pro Christinu.

Pro sebe.

Pro temnou ženu, která ho volá.

Palivo volně proudilo, automatizovaný systém Boeingu počítal průtok a kompenzoval výkyvy v tlaku. Na opačném konci letiště se objevila blikávka blížícího se policejního vozu. Kevin nechal hadici hadici a rozběhl se k mrtvému Mexičanovi. Začal ho prohledávat. Pátral po zbrani, ale našel jen zapalovač a cigarety.

Zapalovač si vzal a rozběhl se zpátky k vozu a hadici. Policejní pickup už byl jen pár set metrů od něho.

Vytáhne hadici a zapálí palivo. Má to udělat? Co když zapálí i Boeing?

Nosič Hawků však hadici nechtěl pustit. Snažil se tahat, ale marně. Chvilí civěl na hranatá tlačítka ovládání tankovacího systému. Dvě z nich svítila. Když je stiskl, nic se nedělo.

Zkusil stisknout další, pak další. Nic. Nakonec zkusil velký pákový přepínač, uslyšel zasyčení a hadice mu vypadla do náruče.

Policejní pickup zastavil asi třicet metrů od cisternového vozu. Policisté vyskákali ven, krčili se za vozem a volali na něho megafonem ve španělštině a angličtině, aby zvedl ruce nad hlavu a odstoupil od letounu.

Automatický tankovací systém přerušil příjem paliva bublinou stlačeného vzduchu, pak palivový systém uzavřel a

zajistil. Kdyby Madrone tankoval v Dreamlandu, čerpadlo by poznalo zpětný tlak a zastavilo by dodávku tak, aby se žádné palivo nerozlilo.

Staré čerpadlo v cisternovém voze se na chvíli zastavilo, zmateno zpětným tlakem, a pak, místo aby dodávku paliva přerušilo, začalo pumpovat ještě silněji, aby tlak překonalo. Chvilí jen syčel stlačený vzduch, pak z hadice začal stříkat kerosin. Kovová koncovka ležela na betonu a mrskala sebou sem a tam.

Jeden z policistů vystřelil. Kevin popadl hadici a rozběhl se směrem k řetězovému žebříku. Po cestě uklouzl a upadl na beton. Celý zmáčený kerosinem se zvedl a běžel dál. Někde v dálce se blýsklo, pak se spustil liják. U žebříku se Kevin zastavil a začal hledat zapalovač. Potřeboval ještě knot. Škubl za rukáv letecké kombinézy, ale ta nechtěla povolit.

Vytáhl z kapsy kapesník.

Další výstřely. Slyšel kovové cvakání automatických zbraní.

Jedna z kulek dopadla na beton kousek od něho a vyrazila pár ostrých úlomků. Čas se znovu rozdělil. Mozek se zamlžil, jako by Madrone spolkl LSD a měl halucinace.

Vzal kapesník, natáhl ruku od sebe, zapálil ho a odhodil. Okamžitě vyšlehly plameny.

Dýchej, říkal si. Ucítil teplo a pár metrů od sebe uviděl temnou ženu v deštném pralese, plameny mu šlehalý do výše ramen, kynula mu a vábila ho k sobě.

Válej se a dýchej.

Bolest.

Z ohně řval jaguár. Madrone se zhluboka nadechl a začal zabírat rukama. Cisternový vůz už halily rudé plameny.

Řetězový žebřík ho řezal do dlaní. Rychle lezl vzhůru. Zdálo se, že letoun plameny nezasáhly.

Rychle za sebou zavřel dveře, doběhl na své stanoviště, narazil si helmu na hlavu. Už seděl v kabině a všude kolem viděl plameny. Zahlédl i temnou ženu a džungli za ní.

Motory se roztočily.

Přijížděly další vozy. Celá armáda. Začal před nimi couvat, všechny je viděl na záběrech z kamer.

Podíval se vpravo a hned byl u Flighthawků. Nasměroval je přímo k letišti, zpátky k nosiči Hawků.

Pak rychle zpátky do Boeingu. Musí sebou pohnout.

Jestli bude třeba, klidně prolétne mezi nákladáky.

Mezi vozidly, které se k němu řítily, byl i jeden obrněný vůz.

Hawk jedna přelétl těsně před obrněným vozem, jako by na něj chtěl zaútočit. Vůz zpomalil, ale nezastavil.

Vraz do něj.

Ne. Ještě ne. Jen když to bude nutné.

Souběžně se vzletovou dráhou vedla dráha pojižděcí. Byla dost široká a dlouhá na to, aby z ní mohl odstartovat, ale jen když využije její plnou délku.

Nebyla však dost široká na to, aby se na ní Boeing mohl otočit, bude muset couvat.

Zpětný tah.

Nosiči Hawků se náhlá změna tahu nelíbila. Motory burácely, letoun se chvěl, pak zpomalil, zastavil a začal se neochotně rozjíždět zpět po úzké dráze.

Hawky jedna a dvě neustále útočily na obrněný vůz. Policejní auta konečně zastavila. Vyjela na hlavní dráhu a jela souběžně s ním.

Obrněný vůz se znovu rozjel.

Hlavní dráha. Myslí si, že se na ni bude chtít dostat. Chtějí zablokovat nájezd na hlavní dráhu a pojižděcí dráhu ignorují. Výborně.

Podafí se mu odstartovat. Skočil zpátky do Flighthawků a zaútočil na skupinku mužů, kteří se vyhrnuli z vozů. Donutil je zalehnout na zem.

Pohled vlevo a byl znovu v nosiči Hawků.

Plný plyn. Jedem, jedem!

Vůz s palivem explodoval. Bylo to o několik set metrů dál, tlaková vlna i přesto málem srazila Boeing z úzké pojižděcí dráhy. Kola na chvíli vyjela na měkký nepevný povrch.

Přitáhl berany k sobě. Boeing ještě nenabral dostatečnou rychlost a odmítal se zvednout do vzduchu. Bezpečnostní protokoly spustily varovný pokřik.

Odmávl je rukou a požadoval ještě větší výkon motorů.

Z obrněného vozu po něm začal střílet kanón.

Ted', řekl letounu, a ten se poslušně vznesl k obloze.

Dreamland, 19. únor, 17.05 místního času

Jeff si odepnul bezpečnostní pásy a položil se do sedačky. Raven roloval k hangáru. Měl za sebou neuvěřitelně dlouhý den a kromě kávy z Ongova cestovního kávovaru do sebe nestihl dostat nic. Občas se mu tak zvedal žaludek, že byl rád, že ho má prázdný.

Druhého pilota našel záchranný tým z Nellis, pak však nad horami začala zuřit bouře tak divoká, že v hledání nemohl pokračovat ani Raven se svými sofistikovanými senzory. První pilot a Madrone byli stále nezvěstní a nikdo nenašel vrak Hawků a jejich nosiče.

"Majore, potřebujete pomoc?" zeptal se Ong.

Nebohý vědec vypadal, že se každou chvíli zhroutí na palubu a okamžitě usne.

"Ne," zavrtěl hlavou Jeff a vyjel s vozíkem ze závěsů. "Jsem v pohodě."

"Máte to dost na těsno," komentoval výjezd Ong.

"Jo. Je to něco jako pokoušet se zajet do telefonní budky." Naklonil se kupředu, pak se opřel oběma rukama a snažil se

nasměrovat zadek přímo do sedačky. Chvilí celou svou váhou spočíval na levé ruce, trošku se posunul a vklouzl do vozíku. Dělal to snad tisíckrát, ale dnes byl tak unavený, že lehce uklouzl a málem upadl naznak. Pomalu dojel k šachtě a připoutal křeslo ke speciálním úchytkám na zadovém žebříku, s jejichž pomocí mohl použít speciální výtah.

Dole na dráze už čekal plukovník Bastian. "Tak co?"

"Daltona a Madroneho ještě nemáme, ale myslím, že už se nám podařilo zúžit okruh," popisoval situaci Jeff.

"McMann mi říkal, že tam někde viděli padák," řekl Bastian. Plukovník McMann měl na starosti záchranný tým ze základny Edwards.

Zen přikývl. "Ale infračervená čidla nic nenašla. Chtějí počkat do rána a poslat dolů pár lidí, pokud se neozve rádio. Ten terén je hrozný."

Bastian přikývl. "Je tma a v tomhle počasí asi nemá smysl se o něco pokoušet."

"Posádka toho má dost," souhlasil Zen i přesto, že diskutovali o tom, že by se tam ještě vrátili.

"Doktorka Geraldová mi prozradila, že se chceš vrátit k ANTARESu."

"Technicky jsem vlastně ani nikdy neskončil," připustil Jeff.

"Nevím, jak to chceš stíhat, když zatím nemáme dalšího pilota pro Flighthawky."

"Asi to bude náročný, počítám s tím," ujistil ho Jeff.

Bastian přikývl, ale následovalo trapné ticho.

"Půjdu se podívat dolů, jestli už něco nenašli v záznamech mise," ukončil mlčení Jeff. "Třeba nám to pomůže. Ong to sem poslal s předstihem."

"Jasně, dobře. Hele, Zene..." Bastian mu položil ruku na rameno. V nočním šeru najednou vypadal mnohem starší.

"Jsem v pohodě, tati," uklidňoval Jeff tchána.

Bastian přikývl, pak ruku z Jeffova ramene zvedl. Zen položil ruce na obruče.

"Tati?" zeptal se Pes překvapeně. Jeff mu tak ještě nikdy neřekl.

"Moc si na to nezvykejte, plukovníku."

"Na tom se asi shodneme." Bastian se unaveně usmál a mávl rukou, aby Jeff pokračoval.

Počítačová laboratoř, 19. únor, 17.15 místního času

Jennifer Gleasonová rozkládala vytištěné archy na černých laboratorních stolech a snažila se najít nějaký systém v hatmatilce, která pronikla do dat komunikace C3.

Musí v tom být nějaký problém. Ale jaký? Diagnostickými nástroji v počítači se jí zatím nepodařilo žádný najít.

Rozhodla se, že si celý záznam komunikace vytiskne a pokusí se něco vypátrat vlastníma očima. Ozbrojila se lepicí páskou a zvýrazňovačem a pak si začala označovat zajímavé sekce.

Podle běžných pravidel se celý test nahrával na diagnostické počítače. Různé funkce letového počítače byly monitorovány a zaznamenávány v reálném čase. Sledovaly se letové povely a reakce robotických letounů. Měla k dispozici také záznam procesů C3 a alokací paměti, které odpovídaly různým instrukcím a vstupům ze záznamu. Specifické povely - například vzlet - se vždy projeví v určitém vzorci přiřazování zdrojů. Dalo se to přirovnat ke způsobu, jakým lidský mozek reagoval na jisté činnosti.

Viděla všechny projevy jako otisky prstů, které ukazovaly, že C3 s Flighthawky pracoval bezchybně až do okamžiku, než s nimi a nosičem Hawků Raven ztratil spojení někde nad Sierra Nevada.

Diagnostický program, kterým projevy kontrolovala však odhalil také velký počet anomálií v alokacích. Zpočátku jich bylo jen málo, ale v okamžiku, kdy bylo spojení přerušeno, už jejich množství dramaticky vzrostlo.

Tyto anomálie byly krátké a na první pohled nijak nesouvisely s adresováním virtuální nebo fyzické paměti nebo s funkcemi procesorů. Rozhodně tam však byly. Jennifer lezla po čtyřech po stole a anomálie jednu po druhé označovala žlutým zvýrazňovačem. Když měla zhruba tři čtvrtiny hotové, dveře do laboratoře se otevřely.

"Ahoj Jen," pozdravil Zen a vjel dovnitř.

"Ahoj," odpověděla a dál si označovala stránky.

"Co děláš na stole?"

"Šprtám se na zkoušky," usmála se.

"Cože?"

"Vtip." Opatrně slezla ze stolu.

"To se mi líbí," vtipkoval Zen.

"Kdybych věděla, že přijdeš, vzala bych si minisukni."

"A teď vážně, co to děláš?"

"Stalo se něco divného s řídicím počítačem Flighthawků," vysvětlovala a popsala problém s alokacemi.

"Možná je to jen problém s přenosem."

"To určitě ne. Dělali jsme to předtím snad milionkrát a k ničemu takovému nedošlo."

"Ale nedělali jsme to s ANTARESem."

"To je pravda."

"Souvisí to nějak s tou havárií?"

"Ne."

"Víš to jistě?"

Jennifer si stáhla pramen vlasů za ucho. "Nedokážu si představit, jak by to spolu mohlo souviset. Ty nevíš, co se tam stalo?"

"Kulpin si myslí, že letový počítač Boeingu se nějak zbláznil a převzal řízení."

"Hmmm."

"Je to vůbec možný?"

Co když ta hatmatilka je kód palubního počítače Boeingu?

"Tak co?" zeptal se Jeff.

"No, já nevím, spíš ne," řekla. "Nikdy předtím jsme takový problém s autopilotem neměli. Je to v podstatě zjednodušená verze počítače, který se používá v Megafortress."

Jak by se mohl C3 spojit s palubním počítačem Boeingu?

Prostřednictvím přerušení, která se používala pro video a koordinaci letových informací. Ale v cestě stálo rozhraní a ANTARES.

Nemožné.

Opravdu nemožné?

"Jen?"

"Jenom mě napadla taková zvláštní teorie," řekla a vysvětlila mu, o čem přemýšlela. Po prvních pár větách si všimla, že Zen přestává chápat, o čem mluví, tak to zkrátila. "Budu si muset projet pár posledních záznamů, abych zjistila, jestli by to tak mohlo být. Nevím, zda je něco takového vůbec možné, ale pravděpodobně ano, a pak bychom mohli být na stopě celému problému."

"Máš už teď něco, co by nám mohlo pomoci? Třeba při hledání?"

"Bohužel."

Jeff zamířil ke dveřím.

"Jeffe, kdyby se vám podařilo dostat pevné disky, měli bychom daleko větší šanci zjistit, co se tam vlastně stalo."

"To teď není to nejdůležitější. Teď potřebujeme najít hlavně Daltona a Madroneho."

"Dobře, souhlasím."

Na palubě záchranného vrtulníku Charlie 7 nad horami Sierra Nevada, 19. únor, 17.15 místního času

Seržant Perse "Prášil" Talcom se opřel o dveřní okno velkého vrtulníku Pave Low bojujícího s bouří a díval se ven.

Mrak, visící nad horským svahem, vypadal jako obří bílá medvědice, která se snaží chránit své mladé.

"Chčije tam jak v prdeli," zabručel na seržanta Lee "Ségru" Liu, který stál za ním. "Nevidím ani hovno."

"To není déšť, ale plískanice," opravil ho Liu. "Částečně i sněh."

"To je jedno."

"Nasad' si tu novou helmu."

"Je moc těžká."

"Tak mi ji puč."

Prášil se na kolegu zamračil, pak se nadechl a začal si na hlavu soukat inteligentní helmu s hi-tech hledím. Když kapitán Freah navrhl, aby si ji vzali s sebou, připadalo jim to jako skvělý nápad - až do okamžiku, než si ji Prášil cestou na Nellis vyzkoušel. Přílba byla tvarována podle kapitánovy hlavy, takže mu nejdřív šíleně odřela uši, a když ji konečně dostal na hlavu, byla volná jako kbelík na pumpě.

Není divu, že důstojníci myslí jinak než obyčejní vojáci, mají divně tvarované hlavy.

V Pave Low většinou létají dva piloti - první a druhý - dále pak dvojice palubních techniků a dvojice střelců, kteří obsluhují palubní zbraně. Pave Low Charlie 7 létal non-stop od okamžiku, kdy došlo k havárii, a za tu dobu se v něm vystřídaly tři posádky. Kromě pilotů vzal skupinu dobrovolníků z Dreamlandu, kteří se přihlásili k účasti na záchranné misi. S nimi letěl jen jeden palubní technik, seržant Brautman, který za pětadvacet minut letu stačil vypít už nejméně čtyři litrové láhve koly. Předávkování kofeinem na něm bylo na první pohled vidět - neustále kýval hlavou nahoru a dolů a do toho mával rukama jako kolibřík. Kromě toho neustále chodil sem a tam po palubě a byl tak neklidný, že Prášil měl sto chutí ho složit jednou dobře mířenou ranou na čelist.

"Támhle to je, koukej," vykřikl Liu a ukázal do jedné ze strží.

Prášil přepnul hledí do infračerveného módu. V levé dolní části hledí se objevila nahnědlá skvrna. Kvůli počasí nebylo vidět víc, ale bylo jasné, že tam dole je něco teplého.

"Tak kurva deme dolů a podíváme se na to," křikl Prášil na Brautmana, který zprávu v civilní podobě předal pilotům.

Vzápětí přišla odpověď. "Moc silný vítr."

"Kurva fix." Seržant Prášil si sundal helmu a pak mu málem vypadla z ruky. Silná turbulence hodila vrtulníkem, jako by to byla jen hračka. Liu helmu popadl a Prášil se potácel směrem k pilotní kabině jako opilý námořník.

"Kurva musíte nás dostat tam dolů!" ječel na piloty v kabině.

Všeobecně platí, že piloti záchranných vrtulníků mají koule jako balvany. O pilotech Pave Low to platí dvojnásob. Nebojí se ničeho na světě. Možná tak vlastní mámy, ale to je všechno. Pilot, který právě řídil stroj Charlie 7, během války v Iráku letěl na záchrannou misi daleko za frontu a o tom, že to nebyla procházka růžovou zahradou, svědčila ošklivá jizva, která mu zůstala na noze. Teď jen vrtěl hlavou.

"Ta bouřka je hrozná, blíží se noc a to tam dole není člověk," sdělil Prášilovi.

"Jak to můžete vědět?" divil se seržant.

"Protože to už pět minut sledujeme infrakamerou," odpověděl pilot a ukázal na obrazovku v kokpitu. Vrtulníkem škulbl další silný náraz a pilot pomalým pohybem ruky stroj uklidnil. "Na obrazovce nic není," dodal. "Nikdo tam není."

"Na naší obrazovce tam něco je!" odsekl Prášil a ukázal palcem směrem k Liuovi. "Nebo někdo! Kurva, dyk vám to říkám - něco tam vidíme."

"Hele, seržante, vy si dělejte svoji práci, my si taky budeme dělat svoji," ozval se druhý pilot. "A dávejte si bacha na jazyk, když mluvíte s důstojníkem."

"Nojo, kurva fix," mručel Prášil.

Liu se vmáčkl vedle něho s přílbou na hlavě. Komunikační zařízení týmu Whiplash nebylo propojeno s interkomem

virtulníku, takže rozhovor mezi Prášilem a piloty neslyšel.

"Něco tam vidím," snažil se překřičet řev motorů.

"To víme," odpověděl Prášil.

"Není to člověk," odpověděl druhý pilot.

"Já vím," řekl Liu. "Ale mám takovou teorii."

"Jakou?" zeptal se Brautman.

"Jestli ta věc dole je vystřelovací sedačka, a já myslím, že je, pak bude pilot asi někde poblíž."

To by mě nenapadlo, pomyslel si Prášil ironicky.

"V tomhle počasí se asi bude chtít někde schovat," pokračoval Liu. "Na jižní straně té strže jsou jeskyně."

"Můžeme se tam podívat," navrhl druhý pilot, najednou ochotný jednat o kompromisu. Řekl něco do mikrofonu a první pilot přikývl.

"Kurva ty seš normální diplomat, Ségra," smál se Prášil na Liua.

Řev motorů přehlušil Liuovu odpověď. Dva členové týmu Whiplash se vrátili k oknům a snažili se něco zahlédnout skrze hustou mlhu a plískanici.

Pak se helikoptéra naklonila prudce vlevo. Talcom myslel, že jdou k zemi a čekal náraz.

"Něco tam vidím!" ječel palubní technik.

Prášil se naklonil kupředu a namířil udaným směrem infračervené čidlo. Ve spodní části obrazovky uviděl malou zelenou skvrnu obklopenou ještě menšími zelenými skvrnami v moři šumu.

"To je náš týpek?" zeptal se Liua, který oblast sledoval inteligentní přilbou.

"Něco tam je, ale nevím co, ty sračky ve vzduchu blokují senzory," odpověděl Ségra.

Piloti nakonec souhlasili, že bude potřeba někoho vyslat dolů, aby zjistili, o co se jedná. V bouři a nad svahem se však vrtulník dokázal k zemi přiblížit jen na osm metrů a to až na třetí pokus.

"Řekni pilotovi, ať tu čubku drží chvíli rovně, budeme se muset slanit," otočil se Prášil k Brautmanovi.

"Je to pěkná vejška," komentoval situaci palubní technik.

"Šak to nebudu skákat, kurva," opáčil Prášil. "No tak dělejte - začíná se stmívat. Musíme sebou pohnout."

Brautman promluvil do interkomu a probral situaci s piloty. "Jestli do toho chcete jít, tak piloti můžou."

Další poryv hodil vrtulníkem do strany.

"Kurva fix, dme na to."

"Hej," křikl Brautman a popadl Prášila za rameno. "Víš to jistě?"

"Di do hajzlu."

Brautman se zasmál a zavrtěl hlavou.

"Co je?"

"Ještě sem neviděl někoho tak sprostýho."

"Naser si, kurva."

"Vsad' se o deset dolarů, že nevydržíš do konce akce neříkat slovo kurva."

Prášil si odfrkl. "Klidně. A teď se tady přestaň motat a rači nám pomoz. Liu, dej mi zpátky tu ztracenou helmu a nasad' si tu svoji. Maminka mi vždycky říkala, abych v zimě nechodil ven bez čepice."

Pak se otevřely boční dveře, Prášil s Liuem vykouklí ven a vrtulník sebou opět škubl do strany. Do Prášilova těla se opřela vlna větru, plískanice, deště a krup jako tsunami a vrhla ho na přední stěnu letové paluby. Seržant narazil helmou o kovové pažení a odrazil se jako gumový míček. Po celou dobu jadrně klel.

"Zjebaný počasí," zuřil Prášil a pevně se držel bočnice trupu. Dával si pozor, aby neřekl slovo "kurva", deset dolarů je deset dolarů.

Když byl ve třech čtvrtinách cesty dolů, měl nepromokavé rukavice zcela promočené. Podařilo se mu doškrábat se k římse asi dva metry nad jeskyní, které si Liu všiml. Vrtulník slétl ještě níž, ale rozhodně se nedalo říct, že by byl stabilní. Při jednom zhoupnutí si málem roztříštil koleno o skalní stěnu. Prášil zůstal viset na laně a snažil se pořádně prohlédnout terén pod sebou. Nechtěl absolvovat všechny ty sračky jen aby skončil ve chřtánu nějaké samotářské pumě.

Moc toho však neviděl, jen nepříjemně vypadající útesy. A provazy deště, plískanice a sněhu.

Pomalů se dostal tak nízko, že se mohl pustit provazu a spočinout na pevné zemi. Vrtulník přitom začal couvat, proto se prudce otočil a natáhl ruku, aby se nerozplácl o skalní stěnu naproti jeskyni. Nakonec našel římsu dost širokou na to, aby se na ni mohl postavit.

Jakmile se pustil provazu, uklouzl a sjel do metrové kamenité prohlubně vpravo od sebe. Začal znovu nadávat a nenávisťně proklínal všechno, co ho zrovna napadlo. Klel celou cestu až do jeskyně, kde už klečel Liu u nataženého těla.

"Žije, ale taktak. Podchlazeněj, má zlomenou nohu a asi i nějaký vnitřní zranění," hlásil Liu do vysílačky. "Je to ten pilot, Dalton."

"Jo. Myslíš, že tu cestu nahoru přežije?" zeptal se Prášil.

"Bude muset. Za chvíli to tady celý může zavalit lavina."

"Si děláš prdel, ne?"

"Nedělám, vole."

Talcom uslyšel, jak se někde nad jeskyní pohnulo kamení. Možná se mu to jen zdálo. Vytáhl vysílačku pro spojení s vrtulníkem a vyžádal si nosítka.

Když Daltona přivázali a přinesli pod vrtulník, vítr se trochu utišil, ale plískanice jim to zřejmě chtěla vynahradit a pustila se do nich s dvojnásobnou silou.

Přestože byl Prášil oblečen v nepromokavé kombinéze, měl pocit, jako by se koupal. Čvachtal po útesech a snažil se nosítka stabilizovat, aby se příliš neroztočila. Už byla téměř u dveří, když se do vrtulníku opřel další divoký poryv větru a posunul ho směrem k rozeklané skalní stěně.

"Hej, buzeranti," ječel Prášil. "Naložte aspoň jeho, než ulítnete."

Spolu s Liuem sledoval jak letoun nad nimi zápasí s větrem, podoben lučnímu koníku strženému divokou bouří. Stroj na okamžik zvedl příď, pak se naklonil vpřed a na chvíli zůstal viset v klidu. Ve dveřích se objevil Brautman a snažil se nosítka vytáhnout na palubu. Nakonec Dalton zmizel uvnitř vrtulníku.

Pak se příď MH-53 stočila vlevo a velký pták se obrátil proti větru. Prášil si myslel, že na ně ten idiot pilot zapomněl a letí pryč.

V příštím okamžiku vrtulník zavadil ocasem o skalní stěnu.

Kancelář velitele Dreamlandu, 19. únor, 18.03 místního času

"Nezlobte se, plukovníku," řekl seržant Gibbs, když otevřel dveře do Bastianovy kanceláře. "Máte na lince pana Keeshe."

Pes přikývl a obrátil se ke Geraldové, která přišla teprve před chvílí. "Obávám se, že mě budete muset na chvíli omluvit," sdělil jí. "Stejně to nebude moc příjemný rozhovor."

"Chápu, plukovníku." Vstala. "Každopádně budu ve své laboratoři. Dáte mi vědět, až Kevina najdete?"

Pes se vždy snažil za každých okolností uvažovat pozitivně, ale v tomto případě se mu nedařilo. I kdyby se Madronemu podařilo opustit letoun - a na základě výpovědi druhého pilota se zdálo, že se o to ani nepokusil -, měl by za sebou více než sedm hodin pobytu v mrazivém horském prostředí.

"Já to chápu, plukovníku," řekla Geraldová. "Je mi jasné, že moc šancí nemá, ale měli bychom být optimisti."

"Budu vás informovat," ujistil ji, když opouštěla místnost.

Ax jí podržel dveře. To seržant snad ještě nikdy pro nikoho neudělal, pomyslel si Pes, když natahoval ruku k telefonu. Že by měl Gibbs zálsus na Geraldovou?

Nesmysl.

"Počkejte, až vás spojíme s panem ministrem," ozvala se asistentka na druhém konci linky. Znělo to, jako by byla v brnění - to zřejmě povinně fasovali všichni, kdo pro Keeshe pracovali.

"Jak jste mohli ztratit dvě letadla?" zaútočil Keesh hned, jakmile byli spojeni.

"Přesněji řečeno, pane, to byl jeden Boeing 777 a dva Flighthawky. Jednoho z pilotů už jsme zachránili. Dva další zatím nemáme. Jeden z nich je subjektem projektu ANTARES."

Pes čekal, až jeho slova plně zapůsobí a mezitím šustil papíry na stole, aby to vypadalo, že je zaneprázdněný. Ležela mezi nimi i fotografie, kterou Ax před několika dny našel mezi starými papíry. Byl na ní Pes stojící před stíhačkou P-51 Mustang na nějakém leteckém dnu.

Zatraceně pěkný éro. Bohužel nikdy neměl příležitost se v něm prolétnout.

"Co to znamená pro celý projekt?" zajímal se Keesh.

"V tomto okamžiku, pane ministře, se snažíme najít ztracené posádky. Zatím jsme ještě ani nenašli vrak letounu."

"Nezdá se vám, že vám to trvá nějak dlouho?"

Nemělo smysl se s ním hádat. Bastian zvedl zrak. Dveře do jeho kanceláře se znovu otevřely. Stál v nich Danny Freah s vážným výrazem ve tváři.

"Nic proti, pane, ale bylo mi řečeno, že tento rozhovor neprobíhá po zabezpečené lince," pokračoval Bastian.

"To neznamená, že z toho jen tak vyklouznete, Bastiane."

Pes měl sto chutí se ministra zeptat, jestli si myslí, že celou havárii zaranžoval, aby ministrovi zkomplikoval život, ale nakonec jen řekl, že ho bude o všem včas informovat zabezpečenými kanály a zavěsil.

"Vy tady asi nejste kvůli té nezabezpečené lince, co?" zeptal se Pes Dannyho, který zůstal stát ve dveřích.

"Ztratili jsme kontakt s vrtulníkem, ve kterém byli Talcom a Liu," hlásil Freah. "Vypadá to, že šli k zemi. Ta bouřka je opravdu dost nepříjemná."

"Omlouvám se, plukovníku," ozval se major Stockard, který se objevil za Dannym. "Můžu se přidat?"

"Nevím, jestli je něco, s čím bys nám mohl pomoci, Jeffe," pochyboval Bastian.

"Z Nellis nás požádali o pomoc," vysvětlil Danny. Zřejmě už Zenovi předem oznámil, jaká je situace.

"Raven a Flighthawky můžou pomoci," nedal se odbýt Stockard. "Infračervené senzory v Hawcích jsou citlivější než ty, co mají v Pave Low. Raven může zůstat nahoře a Hawky to můžou pročesávat dole i v bouři."

"Právě jsme dva Flighthawky ztratili," řekl Bastian.

"Ale ne jejich vinou," bránil se Jeff. Rozjel se, stáhl ruce k sobě a přejel práh. Přitom těsně minul futra. "Za třicet minut můžeme být znovu ve vzduchu. Klidně i za dvacet. Raven je připraven k letu. Při tomhle počasí nám Flighthawky umožní vidět věci, které bychom jinak vidět nemohli."

"No já nevím, Jeffe. Jsou to naše poslední dva Flighthawky."

"Proč je tedy máme, když je nemůžeme použít?"

"Musíš být hrozně unavený."

"No a?"

Bastian se zamyslel. Pokud se s Flighthawky v bouři něco stane - a předpověď počasí vypadala opravdu nepříjemně -, Keesh bude nemilosrdný. Ba co víc, program Flighthawků se tím pozdrží o půl roku, možná i víc.

Ale ztratil dva muže a někde tam v horách jsou teď i dva členové týmu Whiplash a posádka vrtulníku Pave Low. Co je důležitější?

Jeho muži, samozřejmě. Pokud nebude počítat životy mužů, které by v budoucnu mohly zachránit letky robotických letounů.

A co se týče ministra Keeshe...

"SAR jsou se silami v koncích. Potřebují pomoc," dodal Danny. "Tohle byl jediný Pave Low, který byl k dispozici v okruhu tří set kilometrů."

"Víš jistě, že nejsi unavený?" zeptal se Pes Jeffa.

"Samozřejmě, že jsem unavený," připustil Zen. "Ale stejně bych teď nedokázal usnout."

"Tak dobře, pusťte se do toho."

Hory Sierra Nevada, 19. únor, 19.34 místního času

Prášil zvedl nohu v promočené botě vzhůru a zachytil se podrážkou v úzkém výklenku. Pak se zvedl přes ostrý výčnělek a konečně se dostal na relativně ploché místo. Přílba s inteligentním hledím byla těžká, ale díky němu i v náročných podmínkách přesně věděl, co se kolem něho děje - vrtulník ležel na boku na protějším svahu přídí dolů. Jeden z jeho rotorů směřoval k obloze jako obří ukazovák vystrčený pro zlost zuřící bouře. Místo deště začal padat sníh, který už na trupu stačil vytvořit asi tři centimetry silnou vrstvu.

"Je to v prdeli," komentoval Prášil situaci, když se ve strži pod ním objevil Liu. Svítilnou na rukávu mu ukázal cestu.

"Zapálíme světlici," navrhl Liu a ukázal vlevo. "Tady budeme mít základnu, kdyby se něco posralo."

Hořící světlice ve sněhu zbarvila noc do ruda. Šli opatrně, nevěděli, co se pod sněhem skrývá. Přídí helikoptéry se při nárazu zcela zdeformovala. Připravovali se na otřesný pohled.

Nejprve toho moc neviděli. Liu vylezl na bok vrtulníku, tam se zachytil a loktem a těžkou baterkou prorazil plexisklovou výplň. Prášil z batohu vytáhl další baterku a vylezl k němu.

Někdo uvnitř zasténal.

"Jsme tady, kámo," křikl Prášil. Pocítil příval adrenalinu. Vrazil prsty do škvíry ve dveřích a vši silou zabral. Pokroucený kov začal povolovat. Zvedl se na kolena a pak na nohy, zapřel se a celou svojí vahou nalehl na panel. Poškozené panty povolily, dveře se utrhly a odlétly do sněhu.

Pilot a druhý pilot seděli v sedačkách a stále byli připoutáni bezpečnostními pásy. Liu se k nim natáhl, aby zjistil, jak na tom jsou.

"Oba mají silný pulz," hlásil Ségra. "Ale rači je budeme vytahovat opatrně, kdyby měli něco se zádoma."

"Hej!" ozval se hlas z letové paluby. "Hej!"

Prášil přepnul hledí na infračervené čidlo a rozhlédl se po temném vnitřku stroje. Někde u stěny uviděl pár hýbajících se prstů. Na infračervené obrazovce vypadaly jako červi v jezeře, nebyly spojené s ničím, co by připomínalo člověka. Seržant zvedl hledí a křikl tím směrem. "Jo, sme tady!"

"No nazdar," křikl Brautman. "Mám zlomenou nohu," dodal a znělo to téměř vesele. "Jinak jsem v pohodě, až na to, že mě tady něco tlačí k zemi."

Vypadalo to jako pořádný kus bočnice.

"Už si řekl kurva?" zeptal se palubní technik, když k němu Prášil zamířil.

"Ani hovno," odpověděl Prášil. "Mám u tebe pětku."

"Akce ještě neskončila."

"Potřebuju nějaký hever," hlásil Liu odněkud z přední části vrtulníku.

"Na to se vyser." Prášil se narovnal v místě, které dříve tvořilo přední část letové paluby. Měl tam dost prostoru na to, aby se mohl vzpřímeně posadit, ale pořád neviděl Brautmanovu hlavu. "Ještě furt jsem neřekl to slovo na k," křikl směrem, odkud naposledy slyšel Brautmanův hlas.

"Jasně. Ale stejně to řekneš."

Prášil opatrně vycouval a vysoukal se na vrak vrtulníku. Liu stál na zemi poblíž dveří - trup byl natolik deformovaný, že mu sahal s bídou po ramena. Prášil chvíli lezl po kolenou a hledal něco, čím by zadní dveře vypáčil z kolejnic. Když nic nenašel, zapřel se v úhlu zhruba pětáctýřiceti stupňů a dvěma dlouhými tahy se mu podařilo vrata odsunout tak, že vznikl asi půl metru široký otvor.

"Dneska ráno jsem měl ovesný vločky," hlásil Liuovi, když se na chvíli narovnal, aby si odpočinul. Měl pocit, že mu upadnou ruce v ramenou.

V tom okamžiku pod vrtulníkem zapraštělo. Narovnal se a pak si uvědomil, že se pohybují - ne daleko a ne rychle, ale rozhodně byli v pohybu.

"Vypadá to, že jedeme dolů po svahu," křikl Liu.

"Do prdele," zavrčel Prášil.

"Běž rychle vytahat piloty. Jednoho po druhém."

Liu ani nečekal, až to dořekne, vrhl se do kokpitu a začal pilotům odepínat bezpečnostní pásy.

Vrtulník se ještě o kousek pohnul, pak se konečně zastavil. Prášila napadlo, že by mohli zkusit vrtulník něčím podložit, ale rychle to pustil z hlavy. Přiskočil ke dveřím kokpitu a převzal od Liua tělo prvního pilota.

Byl těžší, než si myslel. Cestou ke kamenům, které označili jako základnu, se mu podlamovala kolena. Kamenitá základna sama o sobě neskýtala nějaký úkryt, ale dala se ve vířícím sněhu snadno najít a ležela na opačné straně velké pukliny, což znamenalo, že tam by mohli - mohli - být v bezpečí před případným sesuvem. Pak pilota uložil co nejrovněji a zvedl mu hledí, aby se přesvědčil, že ještě dýchá. Když muž otevřel oči, štípl ho do tváře a znovu hledí spustil. Pak si sundal přílbu s hledím, položil ji vedle pilota a běžel zpátky k vrtulníku. Liu právě tahal ven druhého pilota.

"Na to jak jsi malej máš docela páru, Liu."

"Tenhle je při vědomí," sděloval Liu a držel druhého pilota v náruči před sebou, jako by Prášilovi ukazoval kus masa.

Prášil vyskočil na helikoptéru a stroj znovu popojel dolů. Tentokrát o velký kus. "Sakra," zaklel a popadl druhého

pilota.

"Jsem v pohodě," bručel letec. "Můžu jít po svejch."

"No jasně," ignoroval ho Prášil a vzal ho do náruče. Obrátil se a chtěl seskočit a pak si všiml něčeho zvláštního.

Přestože se Pave Low několikrát pohnul, nebylo vidět, že by před sebou tlačil snih.

"To je proto, že se hejbe celá ta ledová kra, na který teď sme," vysvětlil Liu a skočil zpátky do vrtulníku.

"Sakra," sykl Prášil. "Do prdele."

Odnesl druhého pilota na kamenitou základnu a běžel zpátky za Liuem. Vítr mával rotorem vrtulníku sem a tam. Po chvíli Prášil uslyšel tiché burácení, jako by k nim odněkud z dálky přijížděl vlak.

"Liu! Co tam uvnitř děláš?"

"Když tohle žebro použijeme jako páku," ozval se Liu zevnitř kokpitu, "možná by s tím šla zvednou ta bočnice."

"Celý se to hejbe," křikl Prášil. "Cejtíš to?"

"Jo, tak rychle."

"Do hajzlu." Talcom skočil dovnitř a snažil se vlézt do zadní části vrtulníku. Zvenčí se ozvalo hlasité zasténání.

"Doufám, že to byl jen sněžnej muž," zavrčel Prášil.

"Ta kra začíná povolovat," ozval se Brautman.

Prášil se jednou nohou zapřel o kovovou bočnici a pokusil se kusem žebra páčit opačným směrem. Liu mu svítil.

"Rači se na to vyserte a děte do hajzlu," radil Brautman. "Serte na to."

"Aha," zavrčel Prášil. "A kdo je teď sprostěj?" Vrtulník sjel dolů o další kus a Talcom v žaludku cítil nepříjemný pocit bezmoci.

"Už mě nesar, ty svině!" křikl Talcom a vši silou se opřel o kovovou bočnici.

Stěna povolila, dveře vypadly z pantů a s nimi do vzduchu vylétl gejzír deště, sněhu a ledu, který v rudé záři světlice vypadal úchvatně, ale nikdo z nich neměl čas se pohledem na něj kochat. Brautman se vysoukal ven a tam už mu pomohl Liu. Palubní technik za sebou táhl nohu zkroucenou v podivném úhlu a Prášilovi se zvedl žaludek, když si představil, jak to musí bolet.

Vzápětí led povolil úplně a helikoptéra se začala rozjíždět po svahu. Povolila i část kry a sjížděla také, jen trochu jiným směrem.

"Dělejte, sakra, musíme vypadnout! Makejte!" křičel Prášil. Už se chtěl rozběhnout, když uviděl, jak se něco hýbe pod směsicí sněhu a pokrouceného kovu.

Dalton, pořád připoutaný k nosítkům.

Na palubě Ravenu, 19. únor, 20.10 místního času

Hawk tři prolétl turbulencí a zamířil k rozeklaným zasněženým vrcholům, nad kterými Pave Low zmizel. Letový počítač si sice dokázal snadno poradit se silnými turbulencemi, ale s ledovou námrazou, která se tvořila na křídlech, nemohl dělat nic. Čím níže a pomaleji Zen létal - a pokud měl pátrat pořádně, musel letět nízko a pomalu -, tím silnější vrstva námrazy se na řídicích plochách tvořila. Nebylo jí sice tolik, aby letounu znemožnila pobyt ve vzduchu, značně však komplikovala jeho schopnost manévrovat v divoké turbulenci kolem skalnatých výběžků.

"Sektor Alfa-Baker-1 je čistý," hlásila Jennifer Gleasonová, která se dobrovolně zúčastnila akce a pomáhala sledovat obrazovky kamer. Major Cheshirová vystřídala Breannina druhého pilota a ujala se řízení, Breanna pak zaujala místo drahého pilota a také sledovala obrazovky.

"Alfa-Baker-2 je taky čistý," přidala se Breanna. Obě ženy sledovaly infračervený videozáznam z Hawku čtyři, který vedl počítač roklinou na severním konci prohledávané oblasti. Počasí tam nebylo tak nepříjemné a terén tam byl méně náročný než v oblasti dál na jihozápad, kterou pročesával Zen s Hawkem tři.

Zenův robot letoun nalétl do oblasti čistého vzduchu a vystřelil kupředu, jako by do motorů nasál čirý kyslík. Zen letoun uvedl do vodorovného letu a po očku zkontroloval důležité údaje ve spodní části hledí. Všechno bylo v zeleném.

Pak se začal znovu věnovat záběrům z kamery a na okraji blížícího se údolí pod rozeklaným vrcholkem se třemi špicemi uviděl jakýsi matný stín. Nebylo to dost teplé na to, aby to mohlo být lidské tělo, ale protože to rozhodně nebyl kámen, přepnul i infračervené vidění na optiku.

"Počítači, zaostři na tmavý objekt ve spodní části záběru Hawku tři," nařídil.

Počítač kolem objektu vytvořil rámeček a ten se pak roztáhl na celou obrazovku včetně sledovaného předmětu.

Vystřelovací sedačka.

"Označ polohu," přikázal Jeff.

"Co tam máš?" zeptala se Jennifer po interkomu.

"Jeffe?" připojila se Breanna.

"Moment. Sledujete svoje obrazovky?" odsekl.

"Potvrdzují, veliteli Hawků," odpověděla Breanna nakvašeně. Jennifer neřikala nic.

"Ravene, mám tu kus vystřelovací sedačky, myslím, že je z Boeingu," popisoval snímek Jeff. Podával hlášení Cheshirové, ale slyšeli je všichni. "Označil jsem to místo. Budu dál prohledávat tento sektor. Hawk čtyři pokračuje po plánované trase."

"Velitel Ravenu potvrzuje příjem," řekla pilotka. Přestože Jeff seděl pár stop pod Cheshirovou, na spodní palubě Ravenu, zjistili, že bude lepší, když spolu budou komunikovat, jako by seděl v jiném letounu - což byla v podstatě pravda.

Zen s Hawkem tři zamířil k jihu a klesl ještě níž, aby mohl lépe prozkoumat roklinu ve tvaru W na okraji nízké náhorní plošiny. Prudká bouře výrazně omezovala účinnost infračerveného čidla, ale technicky vzato byl zázrak, že vůbec něco viděl. Běžné infračervené systémy přestávaly fungovat už při lehkém dešti.

Když se blížil k okraji strže, v pravém horním rohu obrazovky se objevil malý stín. Přelétl to místo dříve, než stačil požádat o zvětšení, přitáhl páku řízení k sobě a ucítil, jak se letoun třepotá v silném větru.

"Odpojení za nula tři, " varoval počítač. Bouře a náročný terén se podepsaly také na kvalitě spojení mezi Hawkem a jeho nosičem.

"Ravene, potřebuji tě blíž k Trojce," vyštěkl Jeff. Začal přitahovat, ale pak v pravém dolním rohu obrazovky uviděl nějakou skvrnu. Zamířil k ní i přesto, že systém varoval před odpojením.

"Odpojení za nula tři, dva..."

Zenovi se v poslední sekundě podařilo roboti letoun zvednout výš a udržet tak dostatečný tok dat. Bouře tvrdě bušila do křídel malého letounu a házela s ním sem a tam jako by to byl papírek od žvýkačky vyhozený z jedoucího auta. Ani s pomocí počítače a měnitelné geometrie tahu se Zenovi nedařilo dostat letoun tam, kam potřeboval.

"Ravene, níž," požadoval.

"Mám zaparkovat na Mount Whitney?" odsekla Cheshirová.

"To je moc vysoko." Pokusil se vrátit do místa, kde viděl skvrnu a přitom těsně minul skalní stěnu. Hawk tři letěl co nejbližší horského svahu a jeho výškoměr ukazoval dva tisíce metrů. Raven potřeboval alespoň dvakrát tolik, aby se držel v bezpečné vzdálenosti od okolních vrcholů. Rozhodně to nebyla bezpečná výška a dokonce i C3 začal otravovat varovnými hláškami, že výška a rychlost jsou příliš nízké. Pokud však chtěl Jeff dobře vidět, musel se v podstatě pomalu plížit nad terénem. Rychlost Hawku tři se blížila k devadesáti uzlům.

Varování před pádem. Ale na obrazovce se objevilo něco opravdu horkého. Nahoru - nahoru. Jeff přidal plyn, přitáhl k sobě řídicí páku a stoupal podél úbočí.

"Odpojení za nula tři."

"Nancy! Blíž!"

"Snažíme se, Zene!"

Ve spodní části obrazovky se objevila rudá čára, což znamenalo, že počítač dál počítá čas do odpojení.

Tam dole však byl člověk. Určitě to byl člověk - dva lidé, schoulení k sobě.

Když se Zen chystal označit pozici souřadnicemi GPS, obrazovka zablikala a zešedla. Podle předem určených procedur se přepnula na optický záznam z Hawku čtyři, který právě zamířil k východu.

Pak se na obrazovce objevil fialový disk a Jeff měl najednou pocit stavu beztlíže, jako by se vznášel v prostoru směrem vzad. Z pravé části hlavy vystřelila bolest do celého těla - zavřel oči a snažil se dostat zpět. Zřejmě to byl nějaký klam způsobený únavou, námahou nebo jen chvilkovou ztrátou orientace. Nic neviděl a nedokázal soustředěně myslet. Cítil kolem sebe jen čáry deště a blesků. Byly tak blízko, že by se jich mohl dotknout, ale neviděl je. Svět pod ním se rozdělil, na dvě poloviny jako by se rozdělila i jeho páteř.

Pak ucítil prsty na nohou. Opravdu cítil prsty na nohou.

Slunce se zbarvilo do stříbřité rudé a pak se vypařilo se sykotem, který vyplnil jeho přílbu.

Je to nějaká vzpomínka na ANTARES, protože myslel na Kevina?

Nebo je to tím, že dostal první dávku drog hned poté, co dal Bastian svolení, aby se znovu vrátil do programu?

To bylo přede dvěma hodinami. Obrazovka se vrátila do normálu. Zřejmě to byla nějaká anomálie způsobená bleskem. A únavou. Začínal být k smrti unavený.

"Do prdele, omlouvám se. Ta bouřka je fakt hrozná," ozvala se Cheshirová někde zvenčí. Omlouvala se za divoké turbulence, které lomcovaly letounem a způsobovaly krátkodobé ztráty orientace.

Raven se chvěl a zoufale se snažil bojovat s divokým vírem, který ho v okamžiku stáhl o sedmdesát metrů níže. Letoun se divoce nakláněl a taktak se držel ve vzduchu.

"Zene, níž už jít nemůžu."

"Velitel Hawků, potvrzuji příjem," odsekl. "C3 obnov spojení s Hawkem tři."

"Pokouším se," přišla odpověď počítače.

"Tak se víc snaž," řekl i přesto, že věděl, že počítači tím jen zamotá hlavu. Změnil kurz Hawku čtyři tak, aby se blížil k oblasti, kterou prozkoumával Hawk tři, a když se počítači podařilo navázat spojení s Hawkem tři, Hawk čtyři už byl nějakých patnáct kilometrů od místa, kde došlo ke ztrátě spojení.

Roboti letoun po ztrátě spojení přešel do nouzového režimu, začal stoupat a zamířil směrem k nosiči. Díky tomu byla Čtyřka blíže místu, kde Zen viděl trosečníky - alespoň si to myslel, protože místo nestačil označit. Zen nařídil Trojce, aby se držela nad Ravenem ve výšce pěti tisíc metrů, přeskočil do Čtyřky a začal se blížit ke zrádným vrcholům. Odlétl na jih, pak se otočil a cestou k cílové oblasti ještě klesal.

V levé části obrazovky uviděl nějaký oheň. Vpravo od něho pak na skále zaregistroval velký objekt.

Pave Low. A nedaleko lidská těla.

Jeff rychle označil polohu.

"Mám je," oznámil Nancy. "Dejte mi velitele záchranného týmu."

"Už k nám míří záchranný tým Colgate od Pobřežní stráže," oznámila Breanna, která měla v pozici druhého pilota na starosti komunikaci. "Předpokládaný čas příletu asi deset minut. Chtějí, abys je navedl."

"Vidím na zemi světlici. A dvě těla nedaleko útesu. Tři těla. A ještě něco v helikoptěře," popisoval Zen a snažil se s Hawkem čtyři přiblížit, jak jen to v bouři šlo. "Vypadá to, že ten vrtulník sjíždí dolů po svahu nebo tak něco."

"Otevírám komunikační kanál s Colgate."

Zdálo se, jako by vrtulník na obrazovce poskočil.

"Colgate by si měli pospíšet," usoudil Zen. "A Bree, jestli s nimi budeš mluvit, řekni jim, aby si dali pozor na ten led a co nejdřív odtamtud zmizeli. Celá jedna stěna se sesouvá dolů do rokliny."

Hory Sierra Nevada, 19. únor, 20.18 místního času

Prášil se opřel o bočnici a pak ucítil, jak něco za ním povolilo. Ozvalo se skřípání a praskání kovu - protlačil se kolem sedačky druhého pilota a vlezl na letovou palubu. Dalton tam ležel pod nějakými příkrývkami pár kroků od něho a hýbal nohama.

Země pod nimi začala buráčet.

"Nebojte, kapitáne, já vás z toho vysekám," snažil se ho uklidnit Prášil a ohmatával prostor kolem nosítek. "Jen doufám, že nemáte nic se žádama, protože budeme muset rychle vypadnout."

Dalton zasténal. Tedy, Prášil měl dojem, že zasténal. Pak vytáhl tesák a rychle přezíval popruhy nosítek, zatímco zadní část vrtulníku se začala stáčet a klouzat dolů. Když přežil poslední popruh, ztratil nůž, ale popadl Daltona, zvedl ho a snažil se ho vytáhnout ven z trupu. Chvilí to šlo dobře, ale pak zjistil, že pilot se někde o něco zachytil.

"No tak!" křikl Prášil a divoce zatáhl. To, co pilota drželo na místě, konečně povolilo a Dalton byl volný. Prášil se loktem zapřel o zadní přepážku v kokpitu a dalším tahem dostal pilota ven na sníh a kamení. Pak rychle vstal a začal se hrabat směrem k ostatním, zatímco lavina pod ním burácela. Ucítil, jak ho něco tvrdého udeřilo do prsou, ale hrabal dál a snažil se Daltona držet v promrzlých prstech. Po nějakých pěti metrech zapadl do prohlubně, ztratil rovnováhu a upadl nazad.

Cosí ho popadlo za vlasy a prudce jím škublo, díky tomu však dokázal udržet rovnováhu, a vrhl se kupředu. Pak ucítil, jak ho čísi ruce popadly v pase a táhly ho nahoru.

"Kurva fíx," zařval, když se konečně s pomocí Liua a druhého pilota doplazil na kamenitou základnu a přitáhl tam i Daltona.

"Tak, a visíš mi pětku, vole," zavrčel ležící Brautman.

"Vyliž si prdel, kurva," křikl Prášil a položil Daltona na zem.

"Chceš zkusit dabl nebo nic?"

Pak se všichni rozesmáli, bouře nebouře.

Na palubě Ravenu, 19. únor, 20.24 místního času

Raven byl vybaven prostředky pro elektronický boj a špionáž a ve spodní části trupu pod aerodynamickými kryty nesl několik supermoderních antén. Breanna sice nevěděla, jak z antén vyždímat maximum, ale dokázala se zaměřit na vysílačku, kterou členové týmu Whiplash původně používali ke spojení s Pave Low. Citlivé vybavení v Ravenu dokázalo poskládat jednotlivé útržky signálu tak, jak se odrážel od skal a složit je v celek. Nebylo už tak snadné zařídit, aby vysílačka dole dokázala zachytit signál vysílaný z Ravenu. Skalní stěny značně zužovaly prostor, ve kterém mohlo dojít k příjmu, a vysílačka rozhodně nebyla ve stejné rovině jako přijímač.

"Myslím, že se tam něčemu smějou," sdělovala Breanna ostatním po interkomu.

"Smějou?" zvedla obočí Cheshirová.

"Počkejte." Přepnula vysílač na frekvenci prvního záchranného týmu. "Charlie 7, tady Raven. Slyšíte mě?"

"Tady Charlie 7, slyšíme tě skvěle, brouku."

Někdo se tam dole rozhodně smál.

"Brouku?"

"Je tady trochu vlhko," ozval se někdo tam dole. "Jestli nás nevyzvednete hned, tak nám sem pošlete aspoň deštníky." Major Cheshirová poklepala Breanně na rameno.

"Co se tam děje?"

"Myslím, že trpí nedostatkem kyslíku nebo tak něco," odpověděla Breanna a pokrčila rameny. Pak zadala záchrannému týmu kurz místa havárie.

"Colgate potvrzuje příjem. To počasí je fakt hnus, ale - vidím je, vidím je!" křikl pilot vrtulníku Pobřežní stráže a hlas mu přitom poskočil o oktávu výš. "Jestli zůstanou tam, kde jsou, tak je můžeme dostat nahoru. Myslím, že to půjde!"

"Raven potvrzuje příjem. Budeme na příjmu."

Zen si stáhl přilbu s hledím a pohodlně se usadil v sedačce, zatímco Jennifer poslala videozáznam záchranné operace na společný kanál, aby se na něj na víceúčelové obrazovce v horní části kokpitu mohly podívat i obě pilotky. Z pohodlí kabiny Ravenu a v bezpečné výšce to vypadalo téměř - téměř - snadno. Ve skutečnosti vrtulník Dauphin bojoval s větrem, deštěm a plískanicí a visel pár metrů nad trosečníky.

"Fakt dobrý," uznale pokýval hlavou Zen, když Colgate naložil posledního muže a začal stoupat. "Jsou dobrý."

"Jo, jo," souhlasila Jennifer.

C3 vedl roboti letouny po okruhu v pěti tisících metrech, teď už pod Ravenem, který se držel v bezpečné vzdálenosti od záchranného vrtulníku. Zen si protáhl krk a ramena a využil přestávky ke krátkému odpočinku. Dlouze se napil ze své láhve Gatorade a brzy byl znovu připraven vrhnout se do práce.

Už měl označený sektor, kde chtěl pokračovat v hledání Madroneho a vraků letadel. Podle pozic, v nichž našli Kulpina a Daltona, měl celkem jasnou představu, kde by vraky měli hledat.

Samozřejmě věděl, že pátrání v bouři nebude snadné. I v dokonalém počasí mohlo nalezení vraků trvat celé dny, možná týdny.

A co se týče Kevina - vzhledem k tomu, že nezachytili žádný signál z nouzové vysílačky v jeho vystřelovací sedačce, zdálo se velice pravděpodobné, že šel k zemi spolu s Boeingem.

"Spotřeboval jsi víc paliva, než jsi původně plánoval," upozornila ho Jennifer. "To asi ta bouře."

"To bude v pohodě," uklidňoval ji Zen. "Máš starosti?"

"O tebe ne."

Podle toho, jak to řekla, měl Zen pocit, že Jennifer k Madronemu možná něco cítí.

"Najdeme ho," řekl jí.

"Myslíš?"

"Nevím," připustil.

"Nezdálo se ti - že se poslední dobou choval nějak divně?" zeptala se.

"Jak to myslíš?"

"Jednou ke mně přišel - skoro jako by na mě chtěl zaútočit - nedávno v laboratoři. Kdyby nevstoupil plukovník Bastian, myslím, že by mě..." Zarazila se. "Možná by mi i něco udělal."

"Kevin? Řekla jsi to plukovníkovi?"

"No, neřekla. Teda..., nevím. Bylo to všechno takový..., no prostě divný."

"Raven veliteli Hawků," ozvala se Cheshirová po interkomu, ale slyšel ji tlumeně, protože přílbu měl na klíně. "Jsi připraven pokračovat v pátrání?"

"Ještě minutku," odpověděl. Obrátil se zpátky k Jennifer. "Kapitán Madrone se v tvé přítomnosti choval nějak divně?"

"Jen jednou, tenkrát. Byl jako - nevím. Byl prostě jako vyměněný."

"Taky jsem si všiml, že se choval nějak divně," připustil Jeff.

"Vedlejší účinky ANTARESů?" zeptala se.

"Možná." Zen pokrčil rameny. Podíval se dolů na hledí přílby, pak si ji nasadil.

Dreamland, 19. únor, 20.43 místního času

Chod Dreamlandu se kvůli jedné krizi nezastavil, i když byla poměrně velká. Vlastně byl Pes přesvědčen o tom, že až přijde Armageddon, bude muset nejdříve podepsat sto různých dokumentů a jít na tucet setkání, než mu povolí hlásit se u svatého Petra.

Teprve když se kručení v jeho břiše začalo odrážet od stěn kanceláře, uvědomil si, že už je devět hodin večer. Dostal se však jen ke dveřím, kde ho odchytila doktorka Geraldová.

"Tak tady jste," spustila, když ho uviděla. "Hledala jsem vás ve vašem bytě."

"Teprve jdu na večeři. Pojďte se mnou. Nemusíte jíst, a můžete mi říct, co potřebujete," navrhl Pes.

"No, plukovníku," zaváhala Geraldová a popadla ho za ruku, "tohle bychom raději měli probrat u vás v kanceláři." Pes se neochotně obrátil.

"Mluvila jsem s bývalou manželkou kapitána Madroneho," pokračovala Geraldová, jakmile za sebou zavřela dveře.

"To snad mohlo ještě chvíli počkat, ne?" namítl Pes.

"Chápu vás. Ale za současných okolností jsem si myslela, že bude vhodné informovat vás hned." Pak rychle pokračovala. "Ať je to jakkoli, zdálo se, že si chtěla popovídat. Věděl jste, že Kevin měl dceru?"

"Na to si bohužel nevzpomínám," odpověděl Bastian. "Vím, že se rozvedl. Jak je stará?"

"Zemřela rok předtím, než se rozvedli." Geraldová si neklidně poposedla a prsty si uhladila tuhou šedou sukni. "Bylo to před pěti léty. Tenkrát pracoval na armádním projektu se základnou v Los Alamos. Samotná základna pak ležela ve Skleněných horách v jižním Texasu. Pracoval tam chvíli předtím, než se narodila a hned poté, a pak se vrátil do Los Alamos. Jeho žena nevěděla, co to bylo za projekt, zdá se, že Kevin uměl držet věci v tajnosti."

Bastian přikývl. Došlo mu, že tuto Madroneho schopnost značně podcenili.

"Snažila jsem se zjistit, co to bylo za projekt," pokračovala Geraldová. "Ještě pořád je to přísně tajné a k podrobnostem jsem se nedostala, ale nějak se to týkalo jaderných zbraní. Vzhledem k jeho předešlé práci u taktického dělostřelectva si troufám hádat, že se to nějak týkalo této oblasti, protože si nedovedu představit, že by pracoval na projektu řízených střel. To však asi bylo důležité jen pro Kevinu." Geraldová vysvětlovala, že krátce poté, co se mu narodila dcera, u ní byla zjištěna vzácná anaplastická rakovina štítné žlázy. Vysoce nebezpečný nádor se objevil ve štítné žláze a brzy se rozšířil do celého těla. V jejím případě už byl napaden mozek, plíce a játra, než vůbec zjistili, co se s ní děje. "Zemřela tři měsíce poté, co stanovili diagnózu. Určitě si umíte představit, že to pro ně muselo být strašné utrpení. Ztratit tak malé dítě - ztratit jakékoli dítě, to musí být obrovská trauma."

"To jistě."

"Původ choroby není zcela jasný. Existuje mnoho teorií, ale příčina rakoviny štítné žlázy se nejčastěji přisuzuje radioaktivnímu záření."

"Takže on si myslel, že za to může jeho práce," domyslel si Bastian.

"Asi ano. Vinil sebe, svoji práci a nadřízené, kteří mu práci na projektu přidělili," souhlasila Geraldová a podotkla, že vzhledem k bezpečnostním opatřením bylo naprosto vyloučené, aby se jakékoli dítě dostalo ke zdroji radioaktivního záření. Takže Madrone si zřejmě myslel - přinejmenším nějakou dobu -, že své dítě zabil.

"Což je samozřejmě nesmysl," namítala Geraldová. "To se v žádném případě nemohlo stát. Ale když člověk truchlí, dokáže uvěřit čemukoli."

"A co ji tedy zabilo?"

"To onemocnění je tak vzácné, že se to v podstatě nedá určit. Odhaduji to na nějakou genetickou vadu, ale tohle jsou věci, které se jen velmi těžko objasňují. Jen bůh ví, jak to bylo." Geraldová zavrtěla hlavou. "Důležité však je, že ve svém smutku začal být paranoidní a měl sebevražedné tendence. A to myslím vážně. Bývalá paní Madroneová mi řekla, že chodil do nějaké poradny."

"To ale v jeho spisu není."

"Není tam ani zmínka o tom, že byl na čas zbaven přístupu do tajných laboratoří. Zdá se, že tento zákaz přestal platit, když byl znovu přesunut. Stále se pokouším spojit s jeho bývalým nadřízeným, plukovníkem Theo Glavinem. Myslím, že teď pracuje jako civilista na ministerstvu energetiky." Geraldová si chvíli prohlížela roztažené prsty, pak pokračovala. "Zdá se, že tento velitel s ním soucítil, měl dítě ve stejném věku. Přestože se nikdy nějak nesblížili, prý stále Madronemu posílá vánoční přání. To jsem se dozvěděla od jeho bývalé manželky. Kevin byl hodně populární a dokázal

tvrdě pracovat - každého mrzelo, co se stalo s jeho dcerou. Kromě toho dostal nějaké vyznamenání za statečnost. Vypadá to, že mu někdo chtěl pomoci a myslel si, že to tak bude lepší."

Pes si neklidně poposedl na židli. Také on často litoval lidi, kterým velel, a občas se snažil věci řešit diplomaticky, aby jim úplně nezničil život a kariéru.

"Prostě se mi to vůbec nelíbí," pokračovala Geraldová. "Kevin mi nikdy neřekl, že má dceru, jen to, že je rozvedený. A ten zbytek..." Zavrtěla hlavou a znovu si založila ruce na prsou. "Teoreticky by ho nic z toho z účasti v programu nevyřadilo. V testech si vedl velice dobře a postupoval kupředu rychleji než kdokoli jiný, včetně kapitána Jamese. Měl neuvěřitelně pružný mozek. Možná díky tomu před námi dokázal skrývat spoustu věcí, jinak by to testy musely dávno odhalit."

"James prošel stejnými testy před ním, ne?" zeptal se Pes a cítil, jak znovu vyplouvají na povrch veškeré jeho výhrady k projektu ANTARES. Proklínal sám sebe, že se důrazněji nepostavil proti znovuoobnovení programu, i kdyby to znamenalo jeho odvolání z funkce. Měl poslechnout své instinkty.

"Všechny testy i procedury jsme značně vylepšili," hájila se Geraldová. "Tedy, mysleli jsme si, že jsme je vylepšili. Kdybych to věděla - kdybych věděla, jak drive reagoval, když byl vystaven velkému tlaku, určitě bych to vzala v potaz. Zřejmě bych ho z programu vyřadila. Ale větší starosti mi dělá skutečnost, že to všechno před námi dokázal utajit. Kdybych to věděla, určitě bych si ho pro ANTARES nevybrala."

"To vám věřím," připustil Pes. "Ale v tomhle okamžiku už nám to asi moc nepomůže."

Na palubě nosiče Hawků nad Střední Amerikou, 19. únor, 22.40 místního času

Madrone neustále myslel na počítače, na spleť drátů, které se táhly vším, co viděl a slyšel. Pulzovaly rudě a černě, občas se pokusil jeden z nich sledovat i skrze propletenec, ale vždy se zoufale ztratil. Nadšení z úspěšného úniku z mexického letiště a dotankování Flighthawků už vyprchalo. Měl hlad, byl unavený a toužil to celé skončit, ale střídavě se dostavovalo i vědomí, že by to vzdávat neměl.

Bastian a ostatní ho budou vinit z toho, že zavinil smrt Kulpina a Daltona, nehledě na toho mechanika, kterého zabil na mexickém letišti. Bude mít na krku vraždu, zradu, krádež vládního majetku - určitě si vymyslí další obvinění, aby toho na něho měli dost.

Hajzlové, ani žádná obvinění nepotřebují. Chtějí ho zabít tak, jako zabili jeho dceru.

A možná to bude ještě horší. Nezabijou ho a každý den ho budou mučit. Možná ho do toho celého vmanipulovali - Geraldová a Bastian se Stockardem na něho nastražili past. Tak to je. Nalákali ho do programu ANTARES, připravili pár drobných testů a počkali si, až se nacytá. Věděli o jeho dceři. Asi spolupracovali s lidmi, kteří ho přinutili, aby ji zabil. Ty svině to všechno naplánovaly. Proč ho tak nenávidí. Co jim udělal, že ho tak nenávidí?

Nemůže to být jen kvůli Iráku. Musí to nějak souviset s Los Alamos. S něčím, co se stalo tam. Zasloužil se o ukončení jednoho programu taktického dělostřelectva. Někteří generálové kvůli jeho hlášení vypadali jako hlupáci.

Madrone k řízení letounů potřeboval jen zlomek pozornosti, maličký kousek svých schopností. Jeho mysl chtěla víc, toužila po vesmíru možností, chtěla vstřebávat nové a nové informace.

Co bude dělat? Může s letouny narazit do deštného pralesa, skoncovat se vším, překazit jejich intriky.

Uviděl Christinu, jak leží v nemocnici a mračí se na něho. "Tati," promluvila k němu. "Tati."

Levný nemocniční vozík. Ti hajzlové neměli ani tolik slušnosti, aby jí dali postel. Poslední dny strávila na léčení, umírala a umírala a mezi jednotlivými dávkami čekala v plísni páchnoucí chodbě.

Než se dostali do dětského křídla, měla zavřené oči a už je nikdy neotevřela. I ten doktor to přiznal, hajzl doktor, kterej jí ani nedal morfium, když začala brečet, křepel jeden.

Za to teď zemřou. Všechny je oddělá.

Venku se zablýsklo a letoun se naklonil na pravé křídlo. Marone vlétl do další bouře, ale letounem nelomcovala turbulence, za divoké houpání křídly mohl zmatek v jeho hlavě. Cítil v sobě tolik protichůdných emocí - touhu po sebevraždě, touhu po pomstě, nenávist, lásku. Emoce v jeho mysli soupeřily, tlačily mu hlavu do sedačky a trhaly na kusy neurony mozku.

Rozhraní ANTARESu pak do systému posílalo ohromné množství energie a tyto impulzy řídící systém Boeing mátl.

Letoun se začal vychylovat do strany a hrozilo, že přejde do vývrtky. Flighthawky, které C3 vedl po totožné dráze, věrně napodobovaly manévry nosiče a houpaly se za ním ve výšce osmi tisíc metrů.

Madrone věděl, že to bude muset nějak skončit. Měl pocit, že ho bolest zničí. Pak na spáncích ucítil jemné brnění a věděl, že vypadává z hladiny Theta.

Pokud teď vypadne, nestihne se vrátit tak rychle, aby zabránil havárii.

Část jeho já si přála, aby se to stalo. Chtěla se zřítit do džungle - právě letěl nad Kolumbií - a skončit v obrovské ohnivé kouli.

Jiné části však toužily žít. A ty zvítězily. Viděl kolem sebe deštný prales, slyšel hudbu, kterou mu pouštěla Geraldová.

A cítil, jak se blíží tajemná žena, stín, který bez vyzvání vystoupil z temných hlubin jeho tužeb.

Pojď ke mně, vyzvala ho. Ukážu ti cestu.

Madrone se trochu uklidnil. Našel cestu do kabiny velkého letounu, chvíli civěl na díry, které tam zůstaly po vystřelovacích sedačkách, pak se pevně chopil řízení. Uvedl letoun do vodorovného letu, zkontroloval systémy a provedl úpravy potřebné k tomu, aby letoun letěl stabilně i v divoké bouři.

V nosiči Hawků zbývalo palivo na necelou hodinu letu.

Přistání na velké civilní nebo vojenské základně nepřicházelo v úvahu. Ale kde má sednout?

Databáze v navigačním systému obsahovala pouze základny ve Spojených státech, Mexiku a Kanadě. Chtěl si najít něco v Brazílii v deštném pralesu.

Pošle Flighthawky napřed a pokusí se s nimi něco najít.

Zhluboka se nadechl, zvedl hlavu a přepnul do kokpitu Hawku jedna. Stlačil ho dolů a snášel se střemhlav k zemi jako jestřáb.

Složil křídla a řítil se do zeleného moře pralesa. Všude kolem jen sytá zeleň, řev a jekot zvířat.

Dlouhá dráha.

Tam ne. Vojenské letouny.

Krátká dráha. Upravená buldozery. Příliš krátká, zřejmě nějaké pašerácké letiště.

Dlouhá řeka vinoucí se bažinami. V dálce kouř. Déšť bojující s mrholením.

Madrone se divoce otřásl, pleť na tváři jako by mu zmrzla. Byl zpátky ve věži uprostřed bouře, do věže bušily kroupy.

Kolemprojížděly blesky.

Skonči to, zavrčel jaguár.

Odvrátil se od něho.

Skonči to.

Věž. Je na střelnici ve Skleněných horách, navádí dělostřelce, říká jim, kam mají střílet.

Ne, je to kostel, kde měla Christina pohřeb.

Byl to i jeho pohřeb.

Kevin ucítil, jak padá. Vpravo se objevila betonová dráha. Buldozery. Příliš krátká ranvej.

Bolest ve spánku. Držel v ruce berany Boeingu, cítil kadidlo na Christinině pohřbu, viděl Jennifer Gleasonovou, jak ze sebe strhává šaty.

"Ne!" křikl. "Přistaň! Přistaň! Přistaň!"

Pej, Brazílie, 20. únor, 3.40 místního času

V temnotě nad horami se objevil letoun, vynořil se z mraků a mával křídly. Světla rozsvícená, podvozek vytažený, zjevně se chystal přistát.

Před hodinou se Minerva vzbudila a už nemohla usnout. Rozhodla se, že se projde po základně a vychutná si poslední měsíční světlo - to většinou nedělala. Rozhodně ne tak časně nad ránem. Že by to byla předtucha?

Pokud ano, čeho se to týkala? Někaké pohromy? Smrti?

Podívala se k letištní budově. Bezpečnostní tým, který přivolala rádiem, právě nasedal do džípu. Když se obrátila, velký letoun, zřejmě Boeing 777, se řítí na dráhu. Ať ho vedl kdokoli, musel to být vynikající pilot, ale zároveň blázen, protože se pokoušel ve tmě přistát na krátkou betonovou dráhu, na kterou navazoval už jen pruh udusané hlíny. Pilot dal plný zpětný tah a letoun zvedl před. Kolem létala hlína a kamení a letoun se řítí směrem k džungli na konci dráhy.

Pak sjel z betonu na udusanou hlínu a pneumatiky námahou explodovaly. Ozvalo se ječení, pak jakýsi náraz a nakonec tiché syčení. Minerva čekala explozi a oheň. Letoun zvedl mračna prachu, takže neviděla, jak celé přistání dopadlo.

Z oblaku prachu vylétli dva velcí ptáci. Vznášeli se jako supi v očekávání hostiny.

Když se prach konečně usadil, Minerva zjistila, že Boeingu se podařilo zastavit na samém konci dráhy. Nezačal hořet a dokonce měl v pořádku i podvozek, až na zničené pneumatiky.

Rozběhla se k němu a vykašlávala prach. Na letounu nebyly žádné výsostné znaky, dokonce ani imatrikulace.

Neuvěřitelné, pomyslela si. Kdyby byla více pověřivá, myslela by si, že je to znamení z nebes.

Ozvalo se krátké zasyčení a z břicha letounu se vysunulo schodiště.

Minerva vytáhla pistoli a počkala, až se k ní připojí dva členové bezpečnostního týmu. Pak vstoupila na schody a začala se rozhlížet po temném vnitřku velkého letounu.

V tom okamžiku se supi snesli níž. Nebyli to však živí ptáci. Byly to štíhlé černé letouny, jaké Minerva ještě nikdy neviděla. Vypadaly jako kříženec mezi F/A-18 a UFO o velikosti menšího automobilu. Na jejich předních blikaly řady barevných diod a zdálo se, že ji sledují.

Pak se za ní ozval nějaký zvuk. Minerva se prudce otočila a zvedla pistoli. Po schodech dolů k ní klopytal muž v černé letecké kombinéze.

"Pomoz mi," vydechl a zhroutil se jí do náručí.

VI.

Bohyně války

Dreamland, laboratoře programu ANTARES, 27. únor, 10.00 místního času

Bylo to jiné, než jak si to Zen pamatoval - úplně jiné. A mnohem lepší. Kráčel po nějaké plošině a po tváři ho hladil lehký vánek. Došel - došel! - až k okraji plošiny a díval se do údolí.

"Jste v Theta," ozval se odněkud zdáli hlas Geraldové.

Jeff se zasmál. Roztáhl ruce a dal si nohu přes nohu. Byl to skvělý pocit, mít zase nohy, kolena.

Poprvé za rok a půl mohl zahýbat palci na nohách. Věděl, nebo si myslel, že ví, že s nimi ve skutečnosti nehýbe - byla to halucinace, sen, živá vzpomínka vyvolaná a posílená ANTARESem.

Ale co když během procesu opravdu bude schopen cítit palce na nohou? ANTARES umožňoval přístup k nevyužitým částem mozku - možná dokáže totéž i s nervovými buňkami a míchou. Jeden z doktorů, kteří ho v nemocnici prohlíželi, se domníval, že jeho mícha nebyla zcela přerušena. Myslel si, že by mohlo být teoreticky možné, aby Zen něco cítil.

Pokud ne hned, možná někdy v budoucnu.

Když mu to tenkrát řekli, cítil tolik naděje. Jakmile ale slyšel názory dalších specialistů, kteří nesouhlasili, začalo mu být jasné, že už nikdy nic neucítí, a dostavila se ještě větší deprese.

"Jeffe?"

Vyskočil do vzduchu a letěl. Lehký tlak najednou začal prudce zesilovat. Ucítil silnou bolest v hlavě.

Zůstaň v Theta, opakoval si pořád dokola.

Kostnaté pláty jeho lebky se začaly trhat na kusy. Zatočila se mu hlava a upadl. Když otevřel oči, byl zpátky v laboratoři ANTARESu.

Geraldová stála před ním. "Na začátek dobré," řikala. "Vydržel jste v Theta dvě hodiny."

"Dvě hodiny?"

Vědkyně se usmála.

Jeff počkal, až asistenti zkontrolují jeho tělesné funkce a mozkové vlny po přechodu do normální hladiny. Od doby, kdy s ANTARESem pracoval poprvé, program neuvěřitelně pokročil kupředu. Nebyly to jen nové obvody, účinnější drogy nebo skutečnost, že Geraldová dávala přednost východním relaxačním technikám. V minulosti bylo připojení k ANTARESu vždy bolestivé - teď bylo naopak velice příjemné.

Může chodit. Věděl to.

ANTARES, nebo možná drogy, které zlepšovaly jeho schopnost spojení s rozhraním, stimulovaly zničené nervové buňky v jeho míše. Ta zatracená věc mu umožní znovu chodit.

"Tak bychom to mohli zkusit s Flighthawky," navrhl, když mu asistenti sundávali sondy z těla.

"Ne, Jeffe, dnes ne. Dnes to není na programu. Říkal jste, že chcete začít pomalu, a já nemohu než souhlasit."

"Tak bychom mohli zkusit ještě jeden vstup do hladiny Theta," obrátil se k Geraldové. "Zkusíme to."

Geraldová se zamračila. Připomínala mu jeho babičku. Podívala se na dva asistenty a ti beze slova odešli. "Jeffe. Víte přece, že musíme začínat pomalu," spustila Geraldová, jakmile zmizeli. "Za prvé, plukovník Bastian dal své svolení pod podmínkou, že zde budete trávit minimum času. Pak tu mám další subjekty. A kromě toho, drogy, které užíváte, teprve teď začínají pořádně účinkovat. Jsou pro vaše tělo nové, a protože jste je nikdy předtím neužíval, chtěla bych vám dát příležitost si na ně nejdřív v klidu zvyknout a pak teprve začít zvyšovat zátěž."

Zdálo se, že se na něho se svými asistenty domluvila. Proč? O co jim šlo?

"Chcete mi něco říct?" zeptala se vědkyně.

"V jakém smyslu?"

"V jakémkoli smyslu." Zkoumavě si ho prohlížela.

"Ehm, ani ne. Jen nechápu, proč na mě tak civíte. Mám na nose holuby nebo co?"

Geraldová se zasmála. "Ne, Jeffrey, to vůbec ne. No tak. Dejte si čaj." Obrátila se, prošla velkou místností a vstoupila do salonku. Na pozadí hrál potichu jazz, hudba, kterou si Jeff vybral minulý týden, před prvním - neúspěšným - pokusem o vstup do hladiny Theta.

Pokouší se mě nějak svést, uvědomil si Jeff, když se rozjel ke stolu. Geraldová vzala sáček s jablečným čajem se skořicí, položila ho do šálku a čekala, až se začne vařit voda. Svým subjektům nezakazovala ani kávu, ani černý čaj, ale ani je nedoporučovala. Jako lékařka měla své výhrady k dlouhodobým účinkům kofeinu.

"Jeffe, pamatujete si ještě na tu nehodu, kdy jste přišel o nohy?"

"Nepřišel jsem o ně," řekl. "Mám nohy stejně jako vy."

"Ty vaše jsou jiné, ale omlouvám se, že jsem se špatně vyjádřila," opravila se.

Geraldová je zmije. Tváří se jako hodná tetička, ale pod maskou se skrývá intrikánka, která neustále kuje nějaké pikle.

"Na tu nehodu si vzpomínám," připustil.

Konvice začala pískat. Nalila vodu do šálků. "Myslíte na ni často?" zeptala se a čekala, až se čaj vylouhuje.

"Ne. Ze začátku jsem na to myslel skoro pořád, ale teď už ne."

"Takže byste mohl říct, že už jste se s tím smířil?"

"To by mě zajímalo, kdo by se s něčím takovým dokázal smířit," odsekl Zen a musel se hodně snažit, aby se nepřestal ovládat. Geraldová se ho snaží vyprovokovat. "Rozhodně jsem se s tím nesmířil. A vím, že se s tím nikdy nesmířím. Ale je to jako když máte nějaký problém a pak začnete řešit problém jiný. Jako když kontrolujete letadlo, zjistíte závadu a kontrolujete dál."

"Ale ztratit schopnost chodit, to není jako závada na letounu." Na chvíli přestala míchat čaj v šálcích. "Myslíte si, že byste někdy mohl znovu začít chodit?"

Ta čubka mu asi nějak četla myšlenky, zatímco byl připojen k ANTARESu.

Vždycky mu tvrdili, že něco takového nejde, že nevidí myšlenky, že vidí jen vlny.

Ale k čertu s tím, pokud by to znamenalo, že by mohl zase chodit, klidně by to snesl. Obětoval by cokoli za možnost zase chodit.

"Doktoři se víceméně shodli na tom, že už nikdy chodit nebudu, a myslím, že je to i na první pohled patrné, nemyslíte?"

Natáhl se pro šálek s čajem. Očichal ho a podle páry poznal, že ještě bude příliš horký. Položil si ho do klína. "Všichni se shodli na tom, že už nikdy chodit nebudu."

"Ale vy si myslíte něco jiného."

Zen se zasmál. Měl ji opravdu rád. Připomínala mu babičku. "Na tom tak moc nezáleží, co si myslím, doktorko. I kdybych teď zjistil, že už zase můžu chodit, a pokusil se o to, stejně by se nic nezměnilo. Rozplácl bych se tady a vy byste se mi jen smála."

"Já bych se vám nesmála, Jeffrey," odpověděla tak vážně, že ho nenapadlo, jak by na to mohl zareagovat. Alespoň zvedl ruku se šálkem a znovu přičichl k čaji.

Dreamland, Hangár 1, 27. únor, 10.00 místního času

Jako všechno v Dreamlandu, také záchranné vybavení bylo na špičkové úrovni. Maséři zatím chyběli, ale jinak měli piloti, kteří se připravovali na zkušební let, k dispozici v podstatě všechno, co mohli potřebovat. Letecké kombinézy jim šel na míru tým krejčí, kteří by rychlostí a přesností zahanbili nejlepší londýnské salony. Ostatní vybavení bylo sice standardní, ale také v podstatě to nejlepší, co bylo na trhu. Mezi personál patřila i specialista na sportovní medicínu a výživu, která se starala o to, aby byli piloti vždy ve špičkové kondici.

Maria Yenglaisová věděla vždy nejlépe, co je pro piloty nejlepší a nebála se o své názory podělit. Tentokrát si vzala na paškál plukovníka Bastiana, který se zrovna připravoval na další zkušební let v EB-52.

"Od té doby, co jste sem přišel, jste přibral už tisíc gramů," varovala ho Yenglaisová. "Asi si moc užíváte, plukovníku."

"Já si užívám?" Pes si na hlavu navlékl vložku pod přílbu. "Chcete mi naznačit, že začínám tloustnout, Mario?"

"Šest tisíc kalorií," nenechala se odradit. "Tímhle tempem budete za dva roky vážit víc, než byste měl."

I pak by vážil nejméně o pět kilo méně, než všichni ostatní plukovníci letectva, ale Pes věděl, že s Mariou nemá smysl se hádat, a tak jen mrkl na seržanta, který mezitím prováděl důkladnou prohlídku jeho bezpečnostního vybavení.

"Na shledanou za devadesát minut," rozloučil se Pes, vzal si přílbu a vyrazil k letounu.

Začal se učit létat s EB-52 Megafortress, aby své dceři dokázal, že umí létat se vším, ale nakonec se letové hodiny staly jeho jedinou záchranou před nudnou prací v kanceláři. Za dva týdny se naučil skvěle ovládat i obří bombardér a stal se vyhledávaným záložním pilotem v případech, kdy bylo potřeba někoho vystřídat. Letové počítače ho dokonce hodnotily jako třetího nejlepšího pilota Megafortress na základně.

Což ho neuvěřitelně štvalo. Nevadilo mu, že měl horší výsledky než major Cheshirová. Ta létala s velkými bombardéry snad od narození, na vývoji Megafortress se osobně podílela a za jeho řízením denně trávila víc času, než Bastian v kanceláři, ale být za Breannou, to bylo něco úplně jiného. Také Bree měla spoustu zkušeností s řízením vícemotorových proudových letounů a i ona pomáhala s vývojem EB-52, ale Pes prostě chtěl být lepší.

Ne o mnoho lepší, stačilo by o maličko.

"Plukovníku, máte pět minut?" křikl Danny Freah, když se Pes dotkl žebříku a chystal se vyšplhat na palubu letounu.

"Spíš tak tři, víc ne," otočil se ke kapitánovi.

"Ehm, dobře, můžeme si tady promluvit?" zeptal se Freah a ukázal palcem. Pes ho následoval do ústraní tak, aby je neslyšeli technici, provádějící poslední předletovou prohlídku bombardéru, který dostal název Galaktica.

"Mluvil jsem s Jedem Barclayem z Rady národní bezpečnosti. Máme takovou trochu zvláštní teorii ohledně toho Boeingu."

Pes zanzžoural do slunce. "Další hlášení náhodných svědků, nebo konečně námořnictvo něco našlo?"

"Ne. Námořnictvo nám moc nepomohlo, přesně jak jste předvídal."

Přestože existovalo několik slibných stop, záchranné týmy v horách žádné trosky nenašly a pátrání bylo rozšířeno až do míst, kam mohl Boeing s Flighthawky teoreticky dolétnout. Velký letoun se neobjevil na žádném z radarů, takže se našlo mnoho lidí, kteří tvrdili, že se zřítíl, ale pokud zůstal ve vzduchu, musel někde přistát.

"Asi si budete myslet, že jsme se zbláznili," dodal Danny.

"To určitě, jestli to vymyslel Jed Barclay."

"No, napadlo to spíš mě," přiznával Danny. "Pár hodin poté, co zmizel nosič Hawků s Flighthawky, došlo k incidentu na malém vnitrostátním letišti v Mexiku. Přistál tam velký letoun, který používal registraci a volací znak Boeingu 707. Gang, který v letounu přiletěl, ukradl palivo, zabil jednoho muže, vyhodil do vzduchu cisternový vůz a pak zase odlétl."

"Gang?"

"Já vím, že to zní divně, ale podle hlášení se incidentu účastnily ještě další letouny a jeden z nich se prý spustil dolů a pokusil se útočit na vozy ochranky. Mohl to být Flighthawk."

"No já nevím, Danny. Pořád si myslím, že ty éra skončily někde v horách a trosky pohřbil sníh."

"A co nouzový vysílač?"

"Ten se mohl zničit při havárii."

"Prověřil jsem si pár technických detailů. Nosič Hawků by do Mexika dolétl. To letiště je na poloostrově na západním pobřeží, je to blízko moře."

"Flighthawky by tak daleko nikdy nedolétly."

"Dolétly, pokud by tankovaly ve vzduchu," namítal Danny. "To jsem si taky ověřil. V nosiči bylo dost paliva na to, aby tam dolétly všechny tři letouny. Tím by se vysvětlovalo, proč je nemůžeme najít, plukovníku."

Bastian se znovu zadíval do slunce. O sabotáži uvažovali od samého začátku, ale únos, to už bylo něco jiného a celé mu to připadalo velmi nepravděpodobné. V letounu po katapultáži zůstal jen Madrone a bylo téměř vyloučené, že by se na palubu dostal ještě někdo jiný. Armádní kapitán měl s pilotáží velkých letounů téměř nulové zkušenosti, a i kdyby byl zkušený pilot, dokázal by Boeing po katapultáži řídit jen s velkými obtížemi.

"Možná byl počítač nějak naprogramovaný, aby s letouny ulétl," přemýšlel Danny. "Možná chtěl někdo získat ANTARES. Rusové o něm vědí. Určitě by ho rádi prozkoumali. Mluvil jsem s doktorem Rubeem," dodal Freah. "Říkal, že je nemožné přeprogramovat počítač tak, aby unesl letoun, aniž by se to objevilo v předletovém záznamu. Prý před každým letem celou paměť kontrolují."

"No tak vidíš, teď sis odpověděl sám."

"Jasně, ale při posledním letu se objevily instrukce, které se týmu Flighthawků nelíbí. Rubeo mi řekl, abych se zeptal Jennifer Gleasonové. Myslím, že by to spolu mohlo nějak souviset, plukovníku."

"Kdyby letouny unesli Rusové, už bychom se o tom něco doslechli, nemyslíš?"

"Možná je rozebrali a teprve je přepravují lodí."

"A uvědomuješ si, že satelity kontrolovaly všechna letiště, na kterých by Boeing mohl přistát?"

"Někde přece být musí. Na bermudský trojúhelník nevěřím. Ani na mimozemšťany."

"Doufám, že se nechystáš na výlet do Mexika, nebo ano?" zeptal se Pes.

"Máme tam agentku FBI, která by to celé mohla zjednodušit. Umí i španělsky. Pokud nám dáte souhlas, můžeme odpoledne vyrazit."

"Agentka?"

"Debra Flaniganová."

"To by mohlo zajímat tvoji manželku, ne?"

"No tak, plukovníku."

"Nevím, Danny, připadá mi to trochu přitažené za vlasy. Nic bych za to nedal, že ty éra jsou rozprášené na kousky někde v horách a zasypané metrem sněhu. Takových havárií už byly stovky."

"Myslím, že za pokus to stojí, plukovníku."

Bastian se podíval na čekající Megafortress a pomyslel na spoustu práce, která ho čekala v kanceláři. Věděl, že na záznamniku najde mimo jiné i pár dotěrných dotazů z Pentagonu ohledně pátrání po zmizelých letounech.

"Tak to zkuste, jestli si myslíš, že by to k něčemu mohlo být," řekl Dannymu a nasadil si přilbu na hlavu.

Pej, Brazílie, 27. února, 17.00 místního času

Pronikal do ní znovu a znovu a divoce se tiskl k jejímu tělu. Vnímál křivky jejích ňader na své hrudi a její rty, vlahý náboj elektrizoval jeho tělo. Madrone cítil, jak se blíží k vrcholu, snažil se zpomalit, aby zastavil čas a mohl si užívat přítomnost jejího nádherného tmavého těla. Položila mu ruce na záda a lehce do něho zarývala nehty. Pak znovu ucítil vůni jejího parfému a explodoval v divoké křeči, která i ji vynesla k vrcholu. Znovu začal vnímat teplo a vlhko deštného pralesa a cítil, jak energie pomalu vyprchává. Nakonec se převálil na záda, ležel na posteli a cítil, jak se k němu přitulila a položila mu tvář na hrud'

Lanzasová se objevila na schodech, když přistál. Nejdřív si myslel, že je to nějaké zjevení, prelud, který v něm vyvolal ANTARES, ale ukázalo se, že je skutečná, starala se o něho a hned první noc o něho pečovala ve své posteli. Nechala opravit Boeing a obdivovala Flighthawky. Naplnila ho neuvěřitelnou energií, láskou a silou. Nebyla to tajemná žena z Thety, byla mnohem lepší.

"Už je čas, miláčku," vybidla ho. "Je na čas začít."

"Ano," souhlasil Madrone, ale dál nehnutě ležel.

"Náš první krok, dnes."

"Ano," přikývl Madrone. Řekl jí, jak jsou všichni proti němu, jak ho vědci i vojáci chtějí zlikvidovat, nejen jeho, ale i celou planetu, proměnit všechny v roboty pomocí drog a čipových implantátů. On byl jejich prvním pokusným králikem. Minerva ho vyslechla a navrhla, že bude lepší zničit je všechny dříve, než se jim to podaří.

Bylo to i v jejím zájmu. Jeho nepřátelé se už začali zajímat i o ni. Brazílské letectvo nad její základnu den předtím poslalo letku stíhaček Mirage. Zjevně ho hledali. Naštěstí byl nosič Hawků s robotními letouny dobře skryt pod maskovacími sítěmi.

Hajzlové. Drzé Mirage. Za to drazé zaplatí.

Viděl to. Cítil, jak Flighthawky střílí z kanónů.

Nabit zásobníky granáty, to byla hračka pod jeho úroveň. Ale kanóny mají omezené možnosti a Minerva měla ještě další zbraně - šest starších Sidewinderů, dvojici bomb určených k ničení letištních drah a tucet protitankových zbraní "vypůjčených" od armádních jednotek. Musel je upravit, aby se daly použít s Flighthawky, a to ho stálo hodně sil i přesto, že ANTARES výrazně zvýšil jeho intelekt.

Lanzasová si myslela, že protitankové zbraně jsou k ničemu. Byly řízené drátem a musely být odpalovány z vrtulníků nebo vozidel. Madrone se však v armádní výzbroji skvěle vyznal a věděl, že tyto zbraně jsou velmi univerzální - mohl přidat další raketové motory, drát se dal prodloužit. Jejich štíhlá těla se dobře vešla pod trupy robotických letounů. Pokud by se úpravy zdařily, mohly by nést hlavice o váze několika set kilogramů.

Viděl řešení dříve, než provedl výpočty. Cítil, jak mozek automaticky probírá miliony možností. S Minervinou péčí a bez parchantů z Dreamlandu, kteří by ho obtěžovali, se jeho schopnosti exponenciálně zvyšovaly. Dokázal vstupovat do všech koutů svého mozku, byl plný divoké energie. Měl pocit, jako by byl neustále připojen k ANTARESu. Přestože už dávno neužíval drogy, které mu dávala Geraldová, cítil, jak mu hippocampus a další mozkové buňky dál rostou.

Unikl jim a už ho nemohli kontrolovat. Už ho nikdy nebudou zneužívat. Obrátí karty a všechny ty parchanty zničí.

Všechny. A pak bude bezpečně žít na okraji deštného pralesa.

"Na co myslíš?" zeptala se ho Minerva a pohládla ho po hrudi.

"Na kanóny ve Flighthawcích," odpověděl Madrone. "Boa Vista a Manaus budou zničeny."

"Teď myslí na něco jiného."

Lanzasová rukou líně sklouzla k jeho břichu. Madrone se k ní přisunul. Miloval létání s Flighthawky, protože přitom mohl být v Thetě a to bylo příjemné. Ale Minerva byla ještě příjemnější. Mnohem příjemnější.

Dlaní ho hladila po stehnech. Pak ruku rychle stáhla. "Máš pravdu. Už musíš letět. Nebo bude pozdě."

"Nic se nestane, když to o pár minut odložím," namítl a převálil se na ni. "Naše oběti počkají."

Dreamland, počítačová laboratoř, 27. únor, 17.00 místního času

Jennifer Gleasonová zvedla hlavu a uviděla, jak do dveří vchází plukovník Bastian. Srdce se jí okamžitě rozbušilo, prsty jí zvlhly a jen stěží ze sebe dokázala vypravit pozdrav.

"Doktor Rubeo mi řekl, že už byste mohla mít nějaké bližší informace o anomáliích v komunikaci mezi počítačem C3 a letouny, které se účastnily testu, při kterém došlo k havárii," spustil Bastian. Usmál se a ukázal na židli. "Můžu se posadit?"

"Samozřejmě, prosím."

Upravila si vlasy a zoufale se snažila nechovat se jako po uši zamilovaná školačka. Konec konců byla dospělá žena. Po uši zamilovaná.

Položila ruku na knoflík šuplíku, zatáhla, a teprve pak si uvědomila, že ho zamkla. Jako by to nestačilo, měla klíč zavěšený na řetízku kolem krku. Stydlivě klíč vytáhla a sklonila se k šuplíku, aby ho odemkla. Přitom celá zrudla jako rak. Vytáhla složky, narovнала se a modlila se, aby se jí přestaly třást nohy.

"Myslím, že když si je dáte vedle sebe a podíváte se na ně," položila složky na čistý stůl v rohu laboratoře, "pochopíte,

co mám na mysli."

"Ale vy jste ještě neprozradila, co máte na mysli," upozornil ji Bastian.

Chvilí přemýšlela o tom, že by se mu mohla vrhnout do náruče. Ale riziko, že ji odmítne, bylo příliš vysoké a následky nedozírné. Pomalu začala rozkládat papíry.

"Tyhle signály zachytilo naše monitorovací zařízení v Boeingu. Jsou to informace, které procházely z C3 přes obvod 57Y..."

"Jen," dotkl se jí a ona málem explodovala. "Ty technické podrobnosti vynechte, ano?"

Přikývla a ukázala na žluté značky. "Hned na začátku jsem věděla, že to je kód, který generuje autopilot Boeingu. Není těžké to zjistit podle typu dat, která jsou zde vidět. Ale teprve včera, když jsme dělali úpravy v ANTARESu, mi došlo, že tenhle únik dat není náhodný. Souvisí s určitými mozkovými vlnami. Jsou to v podstatě povely."

"Vypadáte ustaraně, doktorko, máte nějaké problémy?"

"Ale ne, jen jsem v noci špatně spala," zkusila chabou výmluvu a pak se rychle pustila do vysvětlování své teorie a snažila se minimalizovat technické aspekty. Stručně řečeno se domnívala, že Madrone se naučil používat ANTARES tak, aby mohl ovládat nosič Hawků, nebo k tomu účelu využíval počítač C3. "Zřejmě to bude kombinace obojího," zakončila výklad Jennifer. "Systém byl do Boeingu umístěn z důvodu testování a zdá se, že Madrone ho prostřednictvím ANTARESu zneužil. Myslím, že C3 by to sám od sebe neudělal, protože jsem se o to během simulací několikrát pokoušela a nikdy se mi nepodařilo toho dosáhnout."

"Doktor Rubeo si myslí, že subjekt ANTARESu by tohle nikdy nemohl dokázat," namítl Pes.

"To není přesně tak, jak to řekl. Myslím, že mluvil spíš o tom, jak je to technicky velice obtížné a že nemáme žádný důkaz, že tomu tak bylo. On si myslí, že to nemuselo být nic záměrného. Podle něho mohlo jít jen o náhodné přetečení dat."

"A můžete dokázat, že je to tak, jak si myslíte?"

"Pokouším se připravit nějaké simulace, které by duplikovaly kód ANTARESu. Jakmile bude major Stockard připraven, mohl by mi výrazně pomoci. Samozřejmě, pokud bychom měli k dispozici pevný disk z rekordéru v nosiči Hawků nebo, ehm, pokud najdete kapitána Madroneho, tedy, myslím, až..."

"Bohužel, doktorko, obávám se, že je vysoce pravděpodobné, že Madrone už nežije."

Pes vypadal, jako by na svých bedrech nesl tíhu celého světa. Chtěla mu pomoci, namasírovat mu záda, políbit ho.

Ucítila impuls, rozhodla se uposlechnout a začala se zvedat ze židle.

Bastian však už mezitím stačil vstát a mířil ke dveřím. Zarazila se, když se prudce otočil.

"Pokuste se ty testy co nejvíce urychlit. Jestli je nějaký problém s ANTARESem, musím to vědět co nejdříve."

Ještě stačila přikývnout, pak vyšel ze dveří a zmizel.

Pej, Brazílie, 27. únor, 21.00 místního času

Minerva sledovala, jak se palivem naložený Boeing pomalu rozjíždí po nově dokončené dráze, kterou během několika dní nechala prodloužit téměř na trojnásobek. Levé křídlo lehce pokleslo, když se letoun odlepil, ale přesto zůstal ve vzduchu.

Dva malé roboti letouny se na rozdíl od svého nosiče snadno odlepily na dráze kratší než dva tisíce metrů i s obřími bombami pod křídly. Britské bomby JP 233 určené k ničení vzletových ploch Brazílie získala prostřednictvím Itálie před několika lety. Minervě se podařilo koupit je od jiné jednotky za cenu, která se blížila desetinásobku platu velícího generála. Tak levně je dostala jen proto, že dotyčný se považoval za jejího spojence a občas také milence. Alespoň měl dost slušnosti, aby se neptal, na co Minerva ty bomby potřebuje.

Byly skoro tak velké jako roboti letouny a výrazně snižovaly jejich manévrovací schopnosti i dolet, ale Madrone s jednou z nich včera cvičil. Věřila, že to dokáže. Důležitější bylo, že tomu věřil i on.

Madrone ji svým způsobem děsil. Byla zvyklá s muži manipulovat, ale s ním to bylo něco úplně jiného. Jako by znal její nejtemnější přání a chtěl je překonat. Jako by se před ní objevil sám ďábel.

A přesto dokázal být skvělý milenec, ochotný a něžný, když ho o to požádala.

Uvítala jeho návrh, že by mohl upravit protitankové zbraně tak, aby se daly vypouštět z Flighthawků i přesto, že její odborníci se k tomu stavěli značně skepticky. Madroneho úpravy hlavic s tvarovanou náloží mohly být provedeny relativně snadno a v bunkru na protějším svahu už probíhaly první testy.

Rozměry plánovaných zbraní by mohly posloužit i jiným cílům, ale Kevinovi ještě natolik nedůvěřovala, aby se mu s tím svěřila.

Možná to nebyla nedůvěra. Spíš se bála, že kdyby se mu svěřila, podpořil by ji a chtěl, aby je použila. Na to zatím nebyla připravena.

Plukovník Lanzasová najala dva piloty na řízení Boeingu. Madrone přiletěl naprosto vyčerpaný a tak bylo zjevné, že se potřebuje soustředit na řízení dvou menších letounů a nezabývat se pilotáží 777. Celý proces řízení letounů zcela nechápala - když se pokoušel jí to vysvětlit, znělo to jako sci-fi, jako by jen zavřel oči a ovládal letouny silou vůle. Nepochybovala však o tom, že to funguje.

Dívala se, jak velký letoun mizí v dálce. Opatřili ho tmavě zeleným nátěrem, aby se nad džunglí obtížně hledal.

Sledovala, jak mizí v temnotě nad stromy.

Pokud se útok podaří, velitelé 18. a 16. skupiny se k ní okamžitě přidají. Pak bude moci oslovit generála. Ten už čekal v hlavním městě a byl připraven vyvíjet tlak na vládu.

Znamenalo to, že mu bude muset dovolit, aby si myslel, že má vše pod kontrolou on sám.

Pro začátek to bude muset stačit.

Na palubě nosiče Hawků nad severní Brazílií, 27. únor, 22.00

Útok na Boa Vista byl snadný. Stačilo jen zavřít oči a říct: "Let'."

Madrone viděl dráhu z kokpitu Hawku jedna. Indikátor ohrožení zůstal čistý i poté, co do středu dráhy dopadly obří bomby a on Hawk jedna obrátil, aby kanóny zaútočily na řadu AT-27. Při prvním útoku zničil pět ze šesti ozbrojených cvičných letounů spolu s jejich hangáry. Teprve pak po Flighthawku začaly plivat granáty dvě staré baterie lehkého flaku. Byly však opticky naváděné a proto je ignoroval a obrátil se k útoku na zbývající cvičný letoun.

V Manausu to bylo jiné.

Na základně byly umístěny dvě baterie protiletadlových střel Roland. Jejich radary pročesávaly vzduch, už když se blížil. Kromě toho nad základnou hlídkovaly čtyři F-5E, nepochybně uvedené do pohotovosti po útoku na Boa Vista. Americké Tigery II byly obratné a schopné stíhačky vybavené tepelně naváděnými střelami Mectron MAA-1 a kanóny. Byly rozdělené na dvojice, které hlídkovaly ve výšce zhruba sedmi tisíc metrů severně a jižně od základny. Boeing musel vždy zůstat do vzdálenosti šestnácti kilometrů od Flighthawků a sám o sobě neměl žádné obranné prostředky, Madrone se tedy musel nejdříve zbavit hlídkujících stíhaček a bylo třeba to provést s Hawkem jedna, protože Hawk dvě byl stále obtěžován obřími bombami a zůstal v záloze.

Radary Tigerů Boeing rychle zachytily, stíhačky k němu zamířily a vyzvaly ho, aby se identifikoval. Mezitím se k nim Hawk jedna přiblížil na sedm kilometrů. Madronemu se rozbušilo srdce a cítil jemné brnění ve vlasech, jako by mu na hlavu začal padat lehký déšť.

Vedl ho její hlas: Zůstaň v Hawku jedna. Zapomeň na všechno ostatní a vnímej jen svůj letoun.

Indikátor nebezpečí v Hawku jedna vyskočil do rudé. Tigerům se nějak podařilo ho odhalit, ale to už bylo pozdě, příliš pozdě - prudce se stočil vpravo, nechal si zobrazit zaměřovač, pak rychle klesl a znovu vystoupal a objevil se přímo za brazilskou stíhačkou. Na okamžik ho ztratil, zaměřovač zčernal, pak začal blikat, zežloutl, nakonec zrudl. Madrone v duchu stiskl spoušť a bylo to jako poprvé s Minervou, všechnen jeho strach vyšel ven. Nepřátelský letoun se proměnil v ohnivou kouli.

Prudce se stočil vlevo, hýbal tělem, jako by sám byl Flighthawkem. Dalším manévrem se dostal do těsné blízkosti druhého Tigeru, jehož pilot se soustředil na útok na Boeing a Flighthawku v temnotě za sebou si vůbec nevšiml. Neviděl ho ani jeho radar, zatímco Flighthawk zpomalil a vklouzl za něj a lehce pod něj.

Pak Madrone začal lehce stoupat a soustředil se na obrazovku infračerveného čidla uvnitř své hlavy. Nakonec sklonil před k zemi a rozjel se k útoku. Viděl muže v kokpitu stíhačky před sebou, viděl, jak si hraje s přepínači.

Ten idiot připravuje Sidewindery k odpálení.

První granáty F-5E přelomily v půli. Přední část letounu se okamžitě začala řídit k zemi, zadní část s motory, křídly a ocasionální plochami ještě téměř dva kilometry pokračovala v letu, jako bezhlavý jezdec, který v noční temnotě chystá odplatu.

To už však Madrone obracel svoji pozornost k protiletadlovým bateriím Roland. Obě byly umístěny na mobilních nosičích na svazitém západním okraji základny. Musel rychle klesat ve střemhlavém letu, aby přelstil radary, které hlídaly prostor v okruhu zhruba patnácti kilometrů. Jedna z baterií vystřelila raketu v okamžiku, kdy zamířil k zemi, ale nebylo zcela jasné proč - Boeing i Flighthawky byly stále mimo její dosah a monitor nebezpečí zůstal čistý.

"Kapitáne, útočí na nás," hlásil druhý pilot Mayo. Hlas přišel shůry jako nepříjemné vyrušení.

"Zůstaňte v dosahu," nařídil Madrone a soustředil se na monitor prvního Hawku.

"Ale..."

"Zůstanete v dosahu!" zahřimal.

Žádná odpověď. Zkontroloval pozici nosiče Hawků na velkém obraze bojiště -jestli pilot změnil kurz, oba je katapultuje. Možná by to mohl udělat dříve, než se o to pokusí.

Monitor nebezpečí Hawku jedna začal vykreslovat prostor, který Roland mohl obsáhnout svým radarem.

Francouzsko-německé zařízení dokázalo úspěšně hledat cíle v malých výškách, ale najít maličký Flighthawk letící rychle ve výšce sedmi metrů, to bylo zjevně i nad jeho síly. Baterie vpravo vypustila další raketu. Madrone odhadoval, že její vzrušená obsluha ve zmatku vystřelila na zničenou F-5, která padala v plamenech k zemi.

Nebo ho možná nějakým zázrakem spatřili. Možná ti hajzlové, kteří chtěli Madroneho zničit, radar upravili tak, aby Flighthawky dobře viděl. Udělali to tak, aby ho nepřítel mohl snadno odhalit.

Pak ucítil náraz železnou tyčí do hlavy. Zhroutil se do sedačky a přestal vnímat.

Zničíme je, šeptala Minerva. Zničíme je za to, co ti udělali.

A pak budeme navždy žít spolu v ústraní, v bezpečí našeho domova.

Madrone se vrátil do kokpitu Hawku jedna a uviděl velkou talířovou anténu Rolandu asi tři kilometry před sebou.

Počkal, až bude od něho osm set metrů, pak vystřelil. V takové rychlosti z dané vzdálenosti stačil do cíle umístit jen pár granátů, ale i to bohatě stačilo k jeho naprostému zničení.

Vyšlehlý plameny. Ohnivá koule z explodující rakety první baterie zasáhla i druhou baterii bez raket, ale Madrone se rozhodl, že i tu vlastnoručně zničí.

Zbytek už byl snadný. Hawk dvě navedl na dráhu a odhodil bombu, s Hawkem jedna pak začal hledat zbývající F-5E.

Poté, co je našel a zničil, ještě na zemi zlikvidoval letku Mirage III a dokonce i jeden starý Starfighter, který se pokoušel rychle dostat do vzduchu, aby ho mohl zastavit.

Když Madrone skončil, dvě nejlepší stíhací jednotky brazilského letectva byly zničeny. Obě podléhaly přímo ministru obrany a teď neměly letouny, se kterými by se mohly postavit Minervě na odpor. Cesta byla volná.

Dreamland, 4. březen, 13.00 místního času

Breanna odstrčila talíř s nedojedeným krutím sendvičem a vstala od stolu v Salonku B. Byla to jedna z lepších restaurací, které Pes demokraticky zpřístupnil všem. Dobře v ní vařili a bylo v ní i dost zákoutí a výklenků pro zamilované páry.

Což mělo teoreticky platit také o Zenovi a Breanně. V posledních několika dnech se však Zen choval spíše jako manžel než milenec. V jejích představách to bylo něco strašného, odsuzovala to a rozhodně to nemělo nic společného s blízkostí a intimitou. Posledních pár dní ji Zen vytrvale ignoroval a tvrdil, že má nějakou práci. Veškerý volný čas trávil buď v bunkru ANTARES nebo v doupěti té počítačové čubky.

Jennifer Gleasonová. Jestli se tam věnují něčemu jinému než práci, vyškrábe jí oči.

Věděla, že Zen není sukničkář, ale zároveň si uvědomovala, že je jen člověk.

A nepřišel ani na oběd, který s ní měl domluvený. Kdyby se za deset minut neměla hlásit u plukovníka Bastiana, našla by si ho a vyřídila by si to s ním.

Nebo možná ne. Možná se chová hloupě. Zřejmě ho zdržely nějaké pracovní povinnosti - konec konců, měl toho až nad hlavu. Vedl program Flighthawků a zároveň byl jediným člověkem na základně, který se dokázal dostat do hladiny Theta v programu ANTARES.

To se ale musela dozvědět od někoho jiného.

Jeff se poslední dobou choval zvláštně. Byl nepřístupný, nemluvný, vůbec si s ní nepovídal. Pravda, měl občas své nálady - měl je vždycky, i před tou nehodou.

Ale tentokrát to bylo něco jiného. Od doby, kdy začal znovu pracovat na ANTARES, byl zlostný a popudlivý.

Možná se málo vyspal.

"Ahoj, Bree, jak se vede?" zdravil ji Danny Freah, který právě vešel dovnitř. Za ním se objevila velice atraktivní žena.

"Ahoj, Danny," odpověděla Bree a očima sklouzla na blondýnu. Byla stejně vysoká jako on a vypadala jako cvičitelka aerobiku, i když na sobě měla konzervativní kalhotový kostýmek.

Freah byl ženatý, převít jeden.

"Tohle je Debbie," představil ženu kapitán. Debbie se usmála a podala Bree ruku. Breanna ji nepřijala. "Mám trošku fofr," oznámila Freahovi. "Neviděl jsi někde Jeffa?"

"Ne. Měl tu být?"

"To taky," odsekla Bree a rychle vyšla ven.

Dreamland, laboratoř ANTARES, 4. březen, 13.00 místního času

Stroj vylétl do patnácti kilometrů a Zen ucítil příval adrenalinu. Šlapal na směrovkové pedály - šlapal na pedály a cítil je, cítil, že má zase nohy! Řítil se oblohou a hledal svého protivníka, Mig-29.

Nohy! Už mám zase nohy!

Musí to zkusit. Musí!

Vstal.

Přetížení mu strhlo hlavu nazad. Propadl se do nicoty a celý hořel. Upadl do bezvědomí.

Když se probudil, stála nad ním Geraldová se svými asistenty. Ještě pořád byl v laboratoři ANTARES, ale byl odpojen od rozhraní, nechali mu jen malé sondy, které monitorovaly tep a chemické složení krve.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Na to jsme se chtěli zeptat my vás," kontrovala Geraldová.

"Asi jsem toho Miga ztratil a on mě dostal, ne?"

"Na záznamu simulace jsme viděli, že Agressor byl mimo dosah, když jste ztratil vědomí," upozorňovala Carrie.

Měla ruce v bok a krásná prsa vypnutá. Z nějakého důvodu si Zen dosud neuvědomil, jak je hezká. Až teď. Plachá a rezervovaná, ale v posteli by se určitě změnila v d'áblici.

"Jeffe, jak se cítíte?" zeptala se Geraldová a přitáhla si k němu malou kovovou židli na kolečkách. Asistenti tyto židle používali, když ho připojovali k systému. Naleštěná ocel se leskla i v tlumeném světle laboratoře.

"A je to tady, jsem zajatec a jdete mě vyslýchat," zavtipkoval a usmál se na Carrie.

"To není výslech, Jeffrey," odporovala Geraldová. "Ale na pár věcí bych se vás ráda zeptala."

Carrie sklopila zrak. Možná zrudla, ale nebyl si jistý - pak s Rogerem rychle odešla. Šéfka je poslala pryč, aby si s ním mohla promluvit o samotě.

Jeffa napadlo, že by mohl Geraldové snadno zakroutit krkem, ale neměl potřebu to dělat.

"Jeffrey, upřímně řečeno, děláte mi starosti," spustila Geraldová.

"Proč? Protože mi Mig nakopal prdel? Lítá to jako UFO, s tím těžko něco udělám."

"S Migem to vůbec nesouvisí," odporovala vědkyně.

Opravdu by jí mohl zakroutit krkem, nebylo by to vůbec těžké.

"Když jste v Theta, můžete používat všechny končetiny?" zeptala se.

Ona to ví. Ta čubka to ví.

Chce ho ovládat. Chce, aby z něho dál byl křip. Mrzák nemůže udělat to, co udělal Madrone.

Ale to je jen Dannyho divoká teorie. Dovedl domněnky Jennifer Gleasonové do směšného a paranoidního absurdna.

Ne. Stalo se to tak. Stačí se podívat na Geraldovou a její přeslazené podlézavé metody. Jeff už věděl, že to tak bylo.

Bylo to jediné možné vysvětlení.

Samozřejmě, že vzal věci do svých rukou. S ANTARESem mohl Kevin udělat cokoli.

Stejně jako Jeff. Může i chodit. Ne dnes, ani zítra, ale brzy.

"Používáte v ANTARES nohy?" zeptala se Geraldová.

"Samozřejmě," řekl. "A co jako?"

Přikývla, pak se zvedla a zamířila ven z laboratoře.

"Hej, doktorko - hej! Kam jdete?"

Zarazila se u dveří. "Jeffrey, budu si muset promluvit s plukovníkem Bastianem. Něco mě napadlo."

Zarazila se.

Jeff si uvědomil, že rukama popadl pneumatiky svého vozíku a vyrazil kupředu. Zarazily ho až kabely sond, které měl stále připevněné na rukou a hrudníku.

Proč jsem tak rozčilený?

"Myslím, že bude lepší program ANTARES pozastavit," řekla. Byla bledá, ale mluvila klidně a rozhodně. "Netýká se to jen vás - mám na mysli celý program."

"S tím nesouhlasím."

"Můžete jít za plukovníkem Bastianem se mnou. Jdu si domluvit schůzku."

"Nedělejte to."

"Děje se s vámi něco, čemu vůbec nerozumím, Jeffrey. Mám o vás obavy."

"Kdyby vám na mně záleželo, nebránila byste mi, abych mohl znovu používat nohy," namítl Zen.

Roztrásl se jí dolní ret. Už nic neřekla a vyšla ven.

Pej, Brazílie, 4. březen, 23.50 místního času

Minerva se zachvěla v chladném průvanu táhnoucím od francouzského okna. Vstala a došla k němu, aby se ujistila, že je zavřená a zamčená. V půli cesty se zarazila. Ucítila nebezpečí, ukročila stranou a natáhla ruku k pouzdru s pistolí.

Pomalů se sklonila a bedlivě sledovala dveře i okno.

Madrone cosi zamumlal ze spaní, pak se převálil a spal dál. Po chvíli začal znovu mluvit ze spaní, nadával. Minerva se narovnála a pokračovala ke dveřím. Držela pistoli těsně u těla, aby jí ji nikdo nemohl snadno vykroutit z ruky. Cítila teplou plastovou rukojeť Glocku na žebrech. Zarazila se asi půl metru od dveří, zadržela dech a bedlivě zkoumala stíny.

Nic.

Stále však měla pocit nebezpečí. Přistoupila k závěsu a nahlédla za něj.

Nic.

Pocit nebezpečí však přetrvával. Mohla se mu jen postavit - s napjatým tělem odtáhla závěs stranou. Na prázdnou terasu dopadalo bledé světlo měsíce. Jinak byla zcela prázdná.

Vyťukala kód elektronického zámku dveří. Věřila mužům, kteří sídlo hlídali - mnozí byli její příbuzní a jiní pro ni nebo její rodinu pracovali už více než deset let, ale věděla také, že muži jsou nestálí a snadno podléhají pokušení. Sklo francouzského okna bylo neprůstředné a dokázalo odolávat soustředěné palbě 13mm kulometu. Sídlo samo pak bylo umístěno na kamenitém svahu a nikde v dosahu pěti kilometrů neexistovalo místo, ze kterého by bylo možné dům skrytě ostřelovat.

Beton byl mrazivě chladný, i přesto chvíli zůstala stát na terase.

Nic.

Tiše se vrátila dovnitř. Madrone dál spal, ruce pevně sevřené v pěst. Něžně ho pohladila, pak ze země zvedla hedvábný župan. Na každém kroku bedlivě hledala cokoli, co by prozradilo přítomnost vetřelce.

Kvůli strachu a opatrnosti se zpozdila, ale jen o pár sekund - když vešla do pracovny, světlo na zabezpečené telefonní lince se rozblikalo.

Nechala župan sklouznout k zemi a zvedla telefon, jako by svými řadry mohla znovu svest generála Heruleho.

Možná se jí to podařilo, protože mluvil spíše jako milенец, než jako přísný a někdy i únavný mentor.

"Vedli jste si opravdu skvěle," řekl jí v portugalské. Po mnoha dnech, kdy s Madronem mluvila jen anglicky, to

Minervě znělo takřka poeticky a čarokrásně.

"Jste připraveni?" zeptala se generála.

"Ministr obrany podá zítra demisi. Pak budu na jeho místo dosazen já," oznámil jí generál.

Šlo to mnohem rychleji, než si myslela, ale nedávala to najevo, jako by čekala mnohem víc.

"A dál?" zeptala se.

"Čeká tě odměna."

Minerva ucítila příval vzteku. Ona byla tím, kdo v rukou držel moc. Zasloužila si víc než mlhavé sliby - zasloužila si skutečnou odměnu - chtěla velet brazilskému letectvu, časem se možná stát i ministryní obrany.

K čemu ho potřebuje?

Mohla by je všechny zničit. Mohla by Madronem říct o jaderných zbraních. Upravil by je tak, aby je mohly nést protitankové střely.

Kevin by to udělal okamžitě, nehledě na to, jak těžké by to bylo. Kevin je geniální a miluje ji. A nejdůležitější je fakt, že chce zničit všechno kolem sebe.

Herule ucítil její hněv. "Odměna bude značná," pokoušel se ji uklidnit generál.

Možná je jen příliš chamtivá. Možná chce víc, než může mít. Možná chce jen ničit a hledá další záminku.

Za to může ten Američan, jeho hněv je nakažlivý.

Boeing a dva Flighthawky v sobě skrývaly větší potenciál než celý zbytek brazilského letectva. Včera Madrone předvedl, že malé roboty stíhačky neodhalí ani radary letounů P-95, které používalo námořnictvo. Turbovrtulové letouny patřící do výzbroje brazilského letectva spadaly pod velení námořnictva a nesly nejvýkonnější vzdušné radary, kterými letectvo disponovalo. Námořnictvo ji začalo hledat, ale neodvážilo se vstoupit do vzdušného prostoru nad její základnou. Madroneho Flighthawky tancovaly kolem P-95, než ho zahнала letka T-27 Tucano, věrná generálu Herulovi. Pak následovalo pár vypjatých okamžiků. Piloti Tucana si mysleli, že Hawkos, jak jim říkali, chtějí radarový letoun sestřelit.

A pak i je.

Madrone si s nimi hrál. Možná uvažoval i o tom, že by je mohl zničit.

Jednou se ho stejně bude muset zbavit. Nejde jen o to, že bude chtít soustředit v rukou veškerou moc. V jeho přítomnosti se chovala lehkomyšlně a byla horší, než chtěla být, než musela být. Přiváděl ji na myšlenku, že by mohla

použít jadernou bombu proti vlastním lidem.

Madrone byl ztělesněním temné stránky její osobnosti. Zeptal se na její milence a ji napadlo, že by je mohla všechny zabít - přitom by to bylo zbytečné a prázdné gesto. Ztratila by tím víc, než by získala. Její bývalý manžel měl kontakty s Rusy. Mohl jí opatřit Migy. Co by z toho měla, kdyby ho zlikvidovala?

Jistě. Určitě by si plně vychutnala ten okamžik, až by vytréštil oči a začal by blednout. Ale pak?

"Plukovníku Lanzasová?"

"Ano, generále," ozvala se sametovým hlasem. "Pár dní teď zůstaneme v klidu a budeme čekat na další rozkazy."

Pak zavěsila dřívě, než stačil něco říct - dřívě, než ona sama cokoli dalšího stačila říct.

Opatrně se vrátila do ložnice. Když překročila práh, něco v temnotě se pohnulo. Rychle klesla na kolena a namířila tím směrem Glock, který pevně popadla do obou rukou.

"To jsem já, miláčku," promluvil Madrone. "Pojď ke mně."

Položila pistoli na podlahu a vklouzla k němu pod přikrývku.

"Zdalo se mi, že jsem něco slyšela, ale nic tam nebylo." Přitulila se k němu. Na své teplé kůži cítil její tvrdnoucí chladné bradavky.

"Budeme muset zničit všechny naše nepřátele," usoudil.

"Pracujeme na tom, miláčku," ujistila ho. Pohládila ho po stehnech, sjela dolů na holeně a pak se začala vracet zpátky nahoru.

"Nejen v Brazílii," pokračoval. "Uvědomil jsem si, že nás sledují i z Los Alamos, ze Skleněných hor."

"Los Alamos?"

"Tam mě poprvé našli. Skleněné hory jsou nejhorší. Tam mě otrávil. Vzpomínáš? Tam, kde je ta věž."

"Neodvází se tě sledovat až sem," řekla a letmo ho pohládila po podbříšku.

"Ale odváží!" Madrone se prudce posadil. "Musíme je zastavit." Srdce mu divoce bušilo. Natáhla k němu ruku, ale prudce ji odstrčil, vstal a rychle došel až k oknu. "Jdou po nás," zavrčel. "Copak to nevidíš? Chtějí mě zničit. I tebe chtějí zničit."

Rozhodil závěs a civěl ven.

"Pojď se milovat," žádala ho tiše.

"Musím je zničit dřív, než zničí oni nás," mumlal a pořád stál zády k ní. "Musím zničit jejich věž. Úplně."

"Ano," špitla, natáhla k němu ruce a pohledem prosila, aby se vrátil. "Zničíme je všechny," slibovala, když zamířil zpět k ní. "Budeš mít svoji pomstu."

Vplížil se do postele jako jaguár tiše sledující svoji kořist. Přejela mu rukou po těle a zjistila, že už je tvrdý.

"Miluj mě," řekla. "Pak spolu naplánujeme jejich zničení."

"Ráno musím letět," oznámil jí.

"Až za pár dní."

"Ne. Dnes ráno."

"Pojď do mě," vyzvala ho a něžně ho k sobě přitáhla.

Výcvikový prostor 6, Skleněné hory, 5. březen, 17.30 místního času

Jedna věc se Mackovi v nové pozici velice zamlouvala - každým z výcvikových prostorů je provázela vždy nová, rozkošná mladá žena.

Tentokrát jeho a plukovníka Roblinga od mariňáků doprovázela dívka, která na Mackově stupnici dokonalosti získala maximální počet bodů. Rty měla neustále mírně našpuhlené, krk štíhlý a křehký, armádní džíp řídila pлавnými pohyby rukou. Zatímco je vezla na bývalou dělostřeleckou střelnici, občas pohodila krátkými blond vlasy, a její prsa - její prsa měla tak dokonalé tvary, že si Mack musel neustále otírat rty, aby zjistil, jestli už nezačal slintat.

Na přední sedačku posadil raději Roblinga, jinak by asi už dávno roztál a proměnil by se v loužičku vody.

Po večeri rozehraje svoji obvyklou partii. Chvilí ji nechá povídat a pak zapne generátor šarmu na plný výkon.

Tedy za předpokladu, že se tak dlouho vydrží ovládat. Naposledy měl sex před třemi dny s tou zrzkou v Chesterville.

Robling mluvil něco o tom, jak špatně je základna rozložena a tak dále. Jeho obvyklé kecy. Svým způsobem měl pravdu - nikde nebyla žádná obrana, až na pár pěšáků v Humvee rozmístěných podél perimetru. Ale základna se používala pro testy dělostřeleckých granátů a raket krátkého doletu, kdo by na ni proboha mohl chtít útočit?

Veškeré testy zde byly už před několika měsíci ukončeny a o pozemky už projevíly zájem místní firmy. Za třicet dní měly být Skleněné hory zcela uzavřeny.

Blondie. Bože, zapomněl, jak se jmenuje.

"Tady je dobře vidět, jak je hlavní budova zranitelná," pokračoval Robling a ukázal dolů. "Stačí pár flusátek a budu tam držet celý regiment."

"Flusátek?" zvedla obočí průvodkyně.

Ted' jsi na řadě, uvědomil si Mack.

"Plukovník má na mysli těžký kulomet," vysvětlil Mack. "A má pravdu. Ale je odsud nádherný výhled." Odepnul si bezpečnostní pás - když vyjžděli, otočila se a požádala ho, aby si ho zapnul - a otevřel dveře.

Z hřebene byla vidět jen pustina, omlácená administrativní budova a stěny bunkrů zabudovaných do protějšího svahu, ale Mack měl na mysli úplně jiný výhled.

"Tehle hřeben skýtá dobré strategické možnosti," vykládal Robling, když vystoupil z džípu. "Pokud by tady stála základna, nahoře by mohla být pozorovatelná."

Mack zvrátil oči v sloup. Robling si vůbec nevšiml, že Cheryl - ted' si vzpomněl na její jméno - vystoupila z vozu a položila si ruce na dvě neúžasnější křivky, které kdy příroda stvořila. Pak se k nim obrátila zády a Mack se mohl chvíli

kochat pohledem na její pevný zadeček - musel být opravdu velice pevný. Smith si uvědomil, že se dívá na objekt hodný zbožňování.

"Opravdu nádherný výhled," protáhla Cheryl a obrátila se k Mackovi.

Možná ani nebude muset čekat na večeri.

"Co se týče věže," pokračovala, "jednu jsme právě strhli. Táhle jsou ještě vidět betonové základy." Prošla kolem Macka, a když ho mýjela, téměř se o něho otřela. "Byla to jen lehká konstrukce. Sloužila jako pozorovatelná při operacích na střešní F, táhle."

Střešní byla v údolí.

Robling se prudce otočil. "Je to tady radioaktivní?" zeptal se neklidně.

Mack se snažil nedávat najevo své pohrdání. Plukovník se na to ptal na každé základně.

Cheryl se smyslně usmála. "Jistěže není, plukovníku. Nikdy se tady nestřílelo ostrými a pokud tu někdy byl nějaký radioaktivní materiál, vždy jen ve stopovém množství. Byla přijata veškerá opatření, aby nedošlo k žádným zdravotním rizikům."

"Opatrnosti není nikdy dost," namítal plukovník.

Cheryl k němu přistoupila a k Mackově naprostému zděšení mu položila ruku na záda a lehce ho poplácala.

Robling se k ní pomalu otočil a Mack měl pocit, že bude zvracet.

Když se odvrátil, uslyšel ve vzduchu nad sebou tiché kvílení. Instinktivně se vrhl na zem.

Na palubě nosiče Hawků nad Skleněnými horami, 5. březen, 17.40 místního času

Nebyla tam s ním, ale Madrone cítil její dech na krku, když se s Hawkem jedna spouštěl k cíli. Lehce se dotkla jeho ramene a nasměrovala ho k laboratoři, kde ho ti hajzlové otrávil.

Za posledních několik týdnů se dostali už tak daleko. Inspirovala ho a on začal používat mozek způsoby, které by nikdy předtím nepovažoval za možné. Přišel na to, jak pod Flighthawky umístit dvě bomby najednou, aniž by je to příliš zpomalilo. Prozkoumal identifikační zařízení Boeingu a přišel na to, jak účinně předstírat komerční lety. S její pomocí dokonce našel způsob, jak do civilních sítí posílat falešné informace o poloze Boeingu.

Madrone seděl najednou v obou Flighthawcích i v nosiči Hawků a viděl bojiště ze všech úhlů pohledu. Útočil s oběma letouny najednou, drtil stěny administrativní budovy na prach a usmíval se u toho. Viděl jak se cihly a zdivo pod zásahy z kanónů hroutí. Obrátte se v prach, pomyslel si - a stalo se tak.

Palivová nádrž džípu okamžitě explodovala, k nebi vylétla ohnivá koule a hořící benzin se začal roztékat po zemi. Dolů po svahu prchali tři lidé, tři snadné cíle. Obrátil k nim Hawk dvě a chystal se je zabít.

Vezme je zleva doprava. Optický zaměřovač je zvětšil, viděl jejich hlavy v záměrném kříži.

Když se chystal vystřelit na první cíl, druhý se k němu otočil.

Mack Smith.

V šoku vypadl z Thety.

Kancelář velitele Dreamlandu, 5. březen, 18.00 místního času

Geraldová začala Bastianovi předkládat své argumenty a Jeff měl co dělat, aby se dokázal ovládat. Výsledky programu byly nespolehlivé, bláblabla. Všechny subjekty postupovaly kupředu moc rychle, bláblabla. Objevily se neznámé mozkové vlny. Možná to byla zpětná vazba, kterou v počítačích vyvolávaly reakce subjektů. Nepředvídatelné výpadky, možná způsobené změnami v protokolu. Vzhledem k zatím neobjasněnému zmizení kapitána Kevina Madroneho..."

Zen už se přestal ovládat. "To není kvůli Madronemu, to je kvůli mně," vyprskl. "Myslíte si, že mám halucinace? Nemám. Nemyslím si, že můžu zase chodit. To je k smíchu."

"Moje doporučení s vámi nijak nesouvisí," oponovala Geraldová tiše.

"Hovno. Na téhle tabulce jsou hladiny hormonů v mé krvi."

"Majore, jste jediný člověk, který má zkušenost s oběma protokoly. Se starým i s novým," pokračovala Geraldová.

"Moje výhrady nejsou namířeny proti vám. Ale musíte sám uznat, že mezi tabulkami z předešlých testů a tabulkami z testů současných je značný rozdíl. Hladiny dopaminu, serotoninu a dalších neurotransmiterů jsou zjevně jiné, stejně jako mozkové vlny." Obrátila se k Jeffovi. "Zatím ještě netvrdím, že bude třeba program ANTARES zcela ukončit, ale možná k tomuto rozhodnutí dospějí. Potřebuji trochu času, abych mohla připravit detailní hlášení."

"Proč by měl ANTARES končit?" protestoval Jeff a snažil se udržet hlas v klidu.

"Souhlasím s tím, aby byl program ANTARES pozastaven," vložil se do hovoru Bastian. "Doktorko, připravte plán..."

"Taková píčovina," ulevil si Jeff směrem k Bastianovi.

"Majore," vyštěkl Pes. Zpražil ho pohledem a pak se obrátil ke Geraldové. "Připravte mi podrobné hlášení a budu chtít i detailní psychologické rozbor. A major Stockard s okamžitou platností ukončí příjem stimulantů."

Jeff zlostně položil ruce na madla vozíku. Bastian ho znovu zpražil pohledem.

Všichni se proti mně spikli, pomyslel si Jeff. Chtějí, abych byl navěky křipl.

Ale to přece nemůže být pravda. Bastian sám dost riskoval, když se mu snažil pomoci.

"Tak dobře," uznal Jeff nakonec. "Myslím si, že je to chyba, ale podřídím se. Odstraňte mi ten čip a přestanu brát drogy."

"Nemůžete je přestat brát najednou," vysvětlovala Geraldová. "Musíme to udělat postupně. Kdybyste přestal okamžitě, vaše tělo by se dál snažilo vlastními prostředky udržet vysokou hladinu neurotransmiterů. Zpočátku by se hladina dokonce zvyšovala. Trvalo by to týden, možná dva, pak byste se zhroutil. Co se týče čipu, myslím, že bude bezpečnější, když ho tam necháme. Už ho tam máte dost dlouho a při odstraňování by mohly nastat komplikace."

"Dobře, jak chcete," souhlasil Zen a konečně přestal civět na Bastiana.

Pes si založil ruce na prsou. Zen byl zpočátku skeptický kritik celého programu a za necelé tři týdny se z něho stal

nejzapálenější stoupenec ANTARESu.

Hned po ministru Keeshovi, který asi porodí ježky, až mu Bastian řekne, že chtějí program pozastavit.

A co? Bylo zcela jasné, že je to jediná správná možnost. Přesto Pes nedokázal najít správná slova, kterými by vyjádřil svůj názor. Měl poslední dobou tolik starostí a práce, že se z něho začal stávat plukovník Mlékoatoust.

"Takže jsme domluveni," obrátil se ke Geraldové. "Dáte mi vědět, kdy od vás mohu čekat podrobné hlášení. Díky," zakončil a propustil je.

Geraldová chtěla ještě něco podotknout, ale vyrušilo ji Axovo hlasité klepání na dveře.

"Plukovníku, omlouvám se - máme telefonní hovor, který musíte okamžitě přijmout," hlásil seržant. "Linka tři. Je to otevřená linka."

Pes stiskl tlačítko a přiložil si sluchátko k uchu.

"Plukovníku, tady je Mack Smith. Jsem ve Skleněných horách. Právě na nás zaútočili."

"Macku?"

"Volám z civilního telefonu, plukovníku. Byli jsme ve cvičném prostoru Skleněné hory, kde se testovaly rakety a nová děla - před dvěma hodinami tady na nás zaútočily Flighthawky."

"Jak to myslíte?"

"Jak to říkám. Zaútočily na nás Flighthawky. Zaútočily na základnu v jižním Texasu, cvičný prostor 6."

"Vydřte chvíli na drátě." Bastian zarazil Geraldovou a Zena, kteří už byli na cestě ke dveřím. "Jeffe, doktorko, poslouchejte." Přepnul hovor do reproduktorů. "Macku, máte přístup k bezpečné lince?"

"Plukovníku, jsem na dálnici v nějaké horoucí prdeli. Musel jsem zastavit policejní auto, abych vám mohl zavolat. Než bych se dostal k zabezpečené lince, trvalo by to hodiny."

"Tak dobře. Je tady se mnou Jeff Stockard a doktorka Geraldová, řekněte nám všechno, co víte."

Dreamland, 5. březen, 18.14 místního času

Danny Freah se podíval na opasek. Pager k němu připnutý začal vibrovat. Už byl na cestě za plukovníkem Bastianem, ale výzva, aby se okamžitě dostavil, ho překvapila. Stejně jako místo, kde mělo setkání proběhnout.

Zabezpečený konferenční sál v podzemí velitelského centra.

Danny zrychlil krok a zamířil k centru, jehož vchod neustále osvětlovaly tlumené žluté lampy. Prošel kolem recepcce a zamířil k výtahu.

"Třetí podzemní podlaží," nařídil automatickému systému.

Výtah jezdil pomalu a bezpečnostní kontrola, potřebná k tomu, aby se vůbec rozjel, trvala celou věčnost. Danny netrpělivě čekal. Nejen kvůli Bastianovi. Přesně za pětadvacet minut měl volat manželce.

Výtah se konečně rozjel a začal se pomalu spouštět dolů. Když se dveře otevřely, Danny vyskočil ven a rozběhl se ke konferenčnímu sálu, u jehož dveří stáli dva členové týmu Whiplash, Kevin Bison a "Žárovka" Reagan. Na Bisonovi bylo znát, že už dlouho nekouřil.

Velké obrazovce uvnitř dominovala opupínková tvář Jeda Barclaye.

"Pan Freeman stále pokračuje v jednáních v Brazílii," říkal Barclay, když Danny vešel dovnitř. Myslel tím poradce Rady národní bezpečnosti. "Ale Rada už naplánovala setkání na devátou, ehm jedenáctou našeho času, což je, ehm, osm hodin vašeho času, teda..."

"Nemusíte to pro nás převádět, Jede," přerušil ho plukovník Bastian suše.

"Díky. Ahoj, kapitáne," pozdravil Jed Dannyho, když ho uviděl na svém monitoru.

"Ahoj Jede." Danny kývl směrem ke skleněnému výklenku, kde se skrývala kamera. Pak pokývl směrem k plukovníkovi a majoru Stockardovi, který se mračil ve svém vozíku. Doktorka Geraldová a Lee Ong, vědec zodpovědný za fyzické systémy Flighthawků, seděli na sedačkách za nimi.

"Jen kapitána Freaha rychle uvedu do obrazu," řekl Bastian. "V jižním Texasu došlo k útoku na bývalou základnu Skleněné hory, která se dříve používala k testům dělostřelectva a raket krátkého doletu. Existuje podezření, že útok provedly Flighthawky."

"No, tedy, plukovníku, nic proti, ale to není zcela přesné," koktal Barclay. "Došlo tam k incidentu, ale oficiálně ještě není známo, kdo za tím stojí. Úřady se domnívají, že šlo o terorismus."

"Byl tam Mack Smith a viděl Flighthawky," trval na svém Pes.

"Mack?" Danny takřka vykřikl, když si uvědomil, o koho se jedná. Kousl se do jazyku a rychle se zabořil do sedačky.

"Byly použity zbraně proti bunkrům a napalm," pokračoval Bastian. "Na jednu z budov se útočilo i kanóny."

"Flighthawky by mohly tyto zbraně unést," souhlasil Ong. "Ale tím se omezují jejich výkony. Kromě toho by potřebovaly dodatečné úpravy. I kdyby to byl Hawk jedna nebo dvě..."

"Které jsme ztratili," doplnil Zen.

"No, teoreticky by to bylo možné," usoudil Ong, "ale značně by to omezilo jejich možnosti."

"Ale útok by provést mohly," dokončil Bastian. "Danny, můžeš nám tady vyložit svoji mexickou teorii?"

"Ona to v podstatě není žádná teorie," váhal Danny. Ong a Geraldová měli přístup ke všem informacím a Bastian už se zřejmě rozhodl, že mohou slyšet všechno, co v tom sále mělo být řečeno, včetně možnosti, že se Madronemu podařilo uniknout, ale skutečnost, že útok ohlásil právě Smith, ho přivedla na úplně jiné myšlenky.

"Ve stejný den, kdy zmizely Flighthawky, přistál na mexickém pobřežním letišti velký letoun, jeho posádka tam ukradla palivo a pak znovu odstartovala," spustil nakonec. "Nemusel to být nutně náš Boeing, někteří svědkové dokonce uvedli, že to byla 707, ale nechali jsme celou oblast prověřit U-2 a nic jsme nenašli."

"Satelity také nic," poznamenal Jed.

"Flighthawky by se nikdy nemohly dostat na jih Mexika," kroutil hlavou Ong.

"Mohly tankovat za letu z nosiče Hawků, je to tak, Jeffe?"

"Možné by to bylo," připustil Jeff, možná až příliš nerozhodně na Dannyho vkus.

"Jestli to byl on," namítl Ong, "kam by pak pokračoval?"

"Netuším," pokrčil rameny Freah. "Jak jsem řekl, není to žádná teorie."

"Takže on ovládal Flighthawky a ještě Boeing?" zeptal se Ong. "To se mi nechce věřit."

"Našli jsme nějaké anomálie," vložila se do hovoru Geraldová. "A nezapomeňte, že letouny řídí letový počítač, subjekt mu jen dává povely."

"Kapitáne, možná byste měl odletět do Skleněných hor," navrhl Barclay. "A možná major Stockard s vámi."

"Jak rychle se tam můžete dostat, Danny?" zeptal se Pes.

Texas byl poslední místo, kde by Danny měl být, ale než se stačil nějak šikovně vymluvit, doktorka Geraldová zvedla hlavu.

"Skleněné hory? Myslela jsem, že to je základna ministerstva energetiky."

"No, základnu vlastní agentura, která je spojena s ministerstvem energetiky," řekl Barclay. "Armáda tam před pár lety prováděla nějaké testy."

"Plukovníku, Kevin Madrone byl ve Skleněných horách nasazen. Sloužil tam, když mu zemřela dcera."

Geraldová pokračovala a Jeff se díval na Jedovu tvář na obrazovce. Jed byl jeho bratranec a Jeffovi připadalo zvláštní, sledovat ho teď ve velitelském centru, jako by se jeho soukromý život najednou stal součástí toho pracovního.

Pamatoval si, jak ho ještě před pár lety držel za ruku a za nohu a dělal s ním letadlo, jak mu dával ruce na pátku, aby správně trefil míček.

Hrát baseball se Jed nikdy pořádně nenaučil, ale byl vždycky zatraceně chytrý. A po všech těch politických kotrmelcích se mu podařilo udržet se v Radě národní bezpečnosti a zdálo se, že má ještě silnější pozici než dříve.

Jestli měli Jed, Geraldová a Danny pravdu, Madrone byl naživu.

Ale proč by to Kevin dělal?

Možná aby Jeffovi zničil život. Pokud to byla pravda, tenhle incident by ANTARES navždy sprovedil ze světa.

Jeff vnímal, jak se na něho ostatní dívají, jako by měl lepru.

Kevin by přece nikomu neublížil.

ANTARES dokázal zvyšovat duševní schopnosti, ale nedokázal měnit lidskou povahu. Geraldová jim to opakovala pořád dokola. To přece všichni věděli. Maraklov byl zrádce ještě předtím, než přišel do Dreamlandu, neudělal jej z něho ANTARES.

Možná Kevina tolik změnila smrt jeho dcery.

Možná stejným způsobem Jeffa změnila havárie, při které si poranil míchu.

Pes měl zato, že videokonference s Barclayem přece jen k něčemu byla. Freeman a Keesh byli nedostupní, protože se zabývali krizí v Brazílii, kde hrozil konflikt mezi námořnictvem, letectvem a vládou. Zdálo se, že konflikt se podaří vyřešit tak, že několika generálům letectva bude umožněn vstup do vlády. Bastian však nechápal, proč by jakýkoli rozumný voják měl něco takového chtít.

Barclay měl Freemanovi a ostatním členům Rady národní bezpečnosti předložit teorii, že Flighthawky se nezřítily, jsou v pořádku a provedly útok na základnu. Měl také doporučit, aby všechna místa, na kterých Madrone dříve pracoval - počínaje centrálou v Los Alamos, byla dobře střežena. Pes musel mezitím zavolat svému nadřízenému, generálu Magnusovi a zpravit ho o situaci.

Bastian věděl, že Magnus nebude nadšený. Nebo možná bude. Incident jistě uškodí Keeshovi a jeho asistentce McCormackové.

Poškodí to i mě, uvědomil si Pes, ale já jsem, na rozdíl od nich, alespoň podal písemnou zprávu, ve které jsem před programem ANTARES varoval.

Teď myslím jako politik a úředník, uvědomoval si Pes. A to nejsem. Já jsem pilot.

"Vidím, že se nějak mračíte, plukovníku," promluvil k němu Danny, který na něho čekal před vchodem do konferenčního sálu.

"Jo, jo."

"Potřebuji si s vámi o něčem promluvit," pokračoval Freah. Krátce mávl na Zena, který se právě blížil. "Je to taková hloupost ohledně základny. Ale..."

"Mám teď dost napilno."

"To nebude dlouho trvat. Drobný disciplinární problém. Ale chci se poradit."

Freah za ním nikdy nechodil s drobnými disciplinárními problémy. Bastian kývl na ostatní a pak si Dannyho odvedl stranou. Freah počkal, až zavrou dveře.

"Všechno, co jsem teď povídal během té konference s Barclayem, byla naprostá pravda," spustil Danny. "Možná je to jen náhoda, ale přijde mi docela zajímavé, že major Smith byl ve Skleněných horách zrovna v okamžiku, kdy Flighthawky zaútočily. Je jediným svědkem, který něco takového tvrdí."

"Kolik dalších lidí s ním bylo, kteří by je mohli identifikovat?" zeptal se Bastian. "A nikde poblíž nejsou žádné radary."

"Přesně tak."

"A jaký by měl motiv?"

"Nevím. Možná to nějak souvisí s tím Brazilcem?"

"Pochybuji o tom, že Mack by zradil. A sám by ty Flighthawky unést nedokázal."

"Možná spolupracuje s Madronem. Vím, že tohle už je trošku přehnané, ale pilot nosiče Hawků se našel daleko na severozápad od původní oblasti, kde jsme ho hledali."

"To se stává. Ta oblast byla vymezena na základě posledních letových údajů, ale přitom vždy vznikají nepřesnosti."

"Tu poslední pozici určoval Mack."

"Myslíš, že schválně zadal jinou pozici, aby se zdrželo pátrání?"

"To neříkám," namítl Danny."

"Tomu nevěřím."

"Já vím," připustil Freah. "Ale zdá se, že major Smith má dar být na správném místě ve správný čas. Já mám na starosti bezpečnost, takže mám právo být trochu paranoidní."

"Když se nám ztratil nosič Hawků, byl na palubě Ravenu Jeff Stockard a Breanna."

"Třeba se neztratil, třeba byl unesen."

"Možné to je," připustil Bastian. "Tak dobře. Nechám Smitha okamžitě převelet sem. A zastavím jeho přesun k programu Raptor."

"Pokud tam něco nebude sedět, pak ano, měl byste to udělat."

"Nahoře chtějí nějakou oběť. Ted' hned." Bastian si položil ruku na záda a začal se protahovat. Osobně Macka nenáviděl, ale nebylo by spravedlivé zničit mu život jen kvůli neověřenému podezření a několika náhodám."

Nebylo to spravedlivé, ale musel to udělat.

"Díky, plukovníku," řekl Freah.

"Ted' mě omluvte, musím jít zavolat šéfovi."

"Do prdele, já taky."

Pej, Brazílie, 6. březen, 3.00 místního času

Minerva Lanzasová kráčela temnotou. Proklínala se, že mu to dovolila.

Měla na výběr?

Nějaká věž, nějaký nepřítel - musel se zbláznit. Už ho nikdy neuvidí.

Ta představa ji žrala. Uvědomovala si, že by bylo lepší, kdyby ten Američan úplně zmizel, ale věděla, že to by asi nepřežila.

Určitě ho nemilovala, nebyla by přece tak hloupá, aby se zamilovala a stala se tak zranitelnou, ale žádné jiné vysvětlení ji nenapadlo.

Země se lehce rozechvěla. Nad horským hřebenem se objevil velký Boeing, rozsvítil polohová světla a ostře nasadil na přistání.

Minerva nervózně sledovala, jak se otevírají zadní dveře a Madrone sestupuje dolů po rampě.

"Měla jsem o tebe strach," řekla.

"Ano," odpověděl Madrone a přitiskl ji k sobě tak silně, že jí málem zlomil žebra. "Jsou silnější, než jsem si myslel. Budu se muset vrátit. Nikdy nás nenechají na pokoji."

Minerva se mu snažila vykroutit, ale nemohla. "Kevine," vyzvala ho tiše. "Pusť mě."

Místo odpovědi se jí rozplakal na rameni.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Jsou to hajzlové," vzlykal. "Jsou všude. Glavin jim asi řekl, co mají dělat. Ví, kde je. Posílá mi vánoční pohledy, hajzl."

Vím, kde je. Budu se tam muset vrátit. Musím."

Řekl to rozhodně a odhodlaně. Minerva okamžitě věděla, že se jí nepodaří ho přesvědčit, aby zůstal.

Dreamland, 7. březen, 8.00 místního času

Mack Smith vyskočil z Dolphinu a cítil se, jako by právě vyhrál milion dolarů.

Nebo spíš milioncino, milionek. Lir.

Italiano. Italsky bude brzy mluvit. Bastian ho povolal zpátky na základnu. Jistě proto, aby mu řekl, že byl převelen k novému útvaru.

Už si představoval, co by to mohlo být. Buď program F-22 Raptor, tam potřebovali velitele operací, nebo velitel skvadrony F-15C v slunné Itálii.

Bene, bene.

Dal by přednost Raptorům, kdyby si mohl vybrat, ale něco mu říkalo, že zamíří do Itálie, kde je víno levné a ženské si nelámou hlavu s podprsenkami.

Pokud byl dobře informován, žádné skvadroně nevelel major, počítal tedy s tím, že povýšení bude brzy následovat.

Polepší si i finančně. Možná si koupí nějakou malou jachtičku. Nic velkého na zámožské plavby, jen tak velkou, aby se moc nehoupala, až si v ní bude užívat sex.

"Majore, plukovník Bastian vás očekává," hlásil seržant čekající u hangáru. "Mám vás tam co nejrychleji dopravit, pane."

Ježíš, Bastian se konečně dal do kupy, pomyslel si Kudla, když nastupoval do SUV, kterým ho seržant měl odvézt do velitelského centra. Mack byl v tak skvělé náladě, že se dokonce na chvíli posadil i u Gibbse v kanceláři, zatímco čekal, až ho Bastian přijme.

Gibbs se choval zdvořile, na seržanta možná až moc. Nejenže mu nabídl kávu, ještě se zeptal, jak mu chutná. Když Bastian zazvonil, bez dalších průtahů ho pustil dovnitř.

"Dobrý den, plukovníku," zašvitořil Mack, prolétl kolem Gibbse a přitáhl si židli. "Tak copak se děje tak strašně důležitého, že jsem se musel tak rychle vrátit? Že bych něco tušil?"

Bastian se zamračil na Axe, který s sebou přinesl složku plnou dokumentů k podepsání.

"Nuže?" zeptal se Mack, když za sebou seržant zavřel dveře.

"Obávám se, že pro vás mám špatné zprávy, majore."

Smith se musel hodně přemáhat, aby si nezakryl rukama uši. Bastian pokračoval. Mluvil rychle, stručně a bez obalu - Mack bude na neurčito přidělen k projektům v Dreamlandu.

"Ehm, plukovníku - je přece jedno volné místo v Itálii, ehm... F-15 a taky jste mi slíbil..."

"Ano, existovala možnost, že by to místo bylo pro vás, ale obávám se, že teď už tato možnost neexistuje."

"Cože? Jak to?"

"Stejně tak už není volné místo u Raptorů. Pentagon chce ještě pár testů na Mig-29. Jste k tomuto programu přidělen na neurčitou dobu," oznamoval Bastian.

"Kdo mě mohl takhle podrazit? Co se tady sakra děje?"

"Nejsem si vědom, že by vás někdo podrazil, Macku."

"Ale hovno, plukovníku. Přece to není kvůli tomu útoku ve Skleněných horách, nebo jo? Někdo si na mě zasedl," bránil se Mack. Chtěl prudce vyskočit ze sedačky, ale nakonec se přinutil vstát pomalu. "Plukovníku, vy byste s tím nemohl něco udělat? Co moje výsledky v Somálsku? Hrál jsem týmově, zachránil jsem tam spoustu kluků."

"Už jsem vám jednou řekl, že se pokusím. A když se bavíme o vašich výsledcích, proč mi neřeknete něco o tom Brazílci, se kterým jste se setkal v Las Vegas?"

"O tom už jsem vám vyprávěl. Zajímal se o Mig-29. Poslal jsem ho do prdele."

Bastian nic neříkal.

"Takže to je vono, jo?" Mack vytřeštil oči a nevěřícně kroutil hlavou. "Nějakej debil mi koupí drink a dá mi doutník. Stejně doutníky nekouřím."

Bastian stiskl bzučák a ve dveřích se objevil Ax. "Pokud budete potřebovat cokoli dalšího, obraťte se na seržanta." Zmatený a zároveň rozzuřený Mack vstal a zamířil ven z kanceláře. Měl co dělat, aby nepraštil do první věci, která mu přišla do cesty. S vypětím všech sil to vydržel až do výťahu.

Na palubě EB-52 BX-5 Galactica, Dreamland, cvičný prostor 34, 7. březen, 10.00 místního času

Breanna se podívala na svého druhého pilota. EB-52 dosáhla výšky sedmi tisíc metrů. Galactica se vnitřním uspořádáním podobala Rvenu, ale specialisté z Dreamlandu ji dál ladili. Mezi nejvýraznější úpravy patřily větší palivové nádrže a super-cruise motory vycházející z jednotek Pratt & Whitney, kterými byl vybaven F-22. Raptor díky těmto motorům dosahoval nadzvukových rychlostí bez přídavného spalování, což znamenalo významnou úsporu paliva. Pro Megafortress byly motory výrazně upraveny a díky nim se téměř ztrojnásobil dolet. Když piloti dobře zacházeli s palivem, mohla Galactica odstartovat z Dreamlandu, zaútočit v Rusku a vrátit se zpět, aniž by musela tankovat ve vzduchu - a to vše i se dvěma Flighthawky, kterým mohla poskytovat palivo prostřednictvím automatického systému na zádi.

Tankování ve vzduchu bylo jednou z položek na dlouhém seznamu systémů, které měli otestovat. Měli vyzkoušet odpoutání Flighthawků ve vzduchu, které s Galaktikou ještě nikdo předtím neprovedl, a testovat pokročilý taktický radar, kterým byla Megafortress vybavena. Pak měli provést dva lety střemhlav a znovu stoupat do výšky, aby otestovali, jak budou motory a drak snášet bojovou zátěž. Bree se pak chtěla pokusit stoupat do výšky čtyřiařiceti tisíc metrů, což byl v současnosti neoficiální výškový rekord Megafortress.

"Chová se to jako stíhačka i s tím nákladem paliva," pochvaloval si Chris Ferris, druhý pilot. "Zdálo se mi, že ty sloty na náběžné hraně nás trochu brzdí, když jsme začali stoupat, ale počítač ukazoval, že je všechno v pořádku."

"Co podvozek?"

"Zatažený. Žádný problém."

"Ty velký kola se mi nelíbí," řekla Breanna. "Připadala jsem si jako na čapích nohách."

"To asi jo, ale mě se ten větší výhled zamlouvá."

Oproti ostatním modelům měl letoun asi o metr vyšší podvozek. Díky tomu měla být snadnější přistání s těžkými náklady, což se mohlo hodit v situaci, kdy se letoun musel krátce po startu vrátit na základnu s nádržemi plnými paliva. Vyšší podvozek také lépe chránil motory a podvěšené Flighthawky před případnými kamínky a smetím při startech z polních letišť.

"Všechny přístroje v zelené," hlásil Ferris po krátké prohlídce palubních systémů.

"Tak jdeme na to."

"Dreamland EB-52 BX-5 Galactica Dreamland věži," ohlásil Chris do rádia. "Jsme na pozici a můžeme tancovat."

Připravte kapelu."

Breanna zvrátila oči v sloup. Druhý pilot si s operátorem na věži vyměnil celou řadu neuvěřitelně trapných vtipků.

Když operátor oznámil, že počasí je bez třasáků a pozouny dují od západu dvě noty za hodinu, došla jí trpělivost.

"Chrisi, nemáme na to celý den."

"Jen jsem chtěl, aby se všichni uvolnili," bránil se Ferris.

Z jeho špatně skrývaného úšklebku poznala, že se snažil ji vyprovokovat a čekal, až vypění. Nebylo úplně vyloučené, že se s operátorem domluví nebo možná vsadili, komu se to podaří dřív.

"Velitel Hawků Galactice," vyštěkl Jeff do interkomu. "Tak co, budeme dneska tancovat, nebo ne?"

"Ještě ty začínej," kroutila hlavou Breanna.

"Ale no tak, jestli ti sedí waltz, smím prosit?" Zasmál se a řekl to tak rychle, že bylo jasné, že se to předem naučil nazpaměť.

"Olé."

"Dáme si rumbu."

"Doufám, že se dobře bavíte," zavrčela Breanna a zahájila s Gal dlouhé klesání, v jehož spodní úvrati se měly robotí letouny odpoutat.

Byla alespoň ráda, že Jeff má dobrou náladu.

"Odpoutání Flighthawků za pět nula," oznámila svému manželovi. "Připrav se na manévr alfa."

"Zvedáme kotvy, kapitáne."

Premiéra odpoutání Flighthawků od Gal proběhla bez problémů, stejně jako první tankování ve vzduchu, i přesto, že za

novými motory byla větší turbulence. Když je řídící letového provozu z Dreamlandu požádal, aby se přesunuli do jiného sektoru a uvolnili prostor pro další cvičení, Jeff byl rád, že si chvíli odpočine.

Breanna EB-52 obrátila k jihozápadu a Zen Flighthawkům nařídil, aby se držely ve standardní formaci za bombardérem. Když počítač potvrdil příjem rozkazu, sundal si Jeff helmu, podíval se na konzolu, aby se ujistil, že ruční ovládání je vyřazené, a pak se uvelebil v sedačce.

Jennifer i Ong pracovali na jiných projektech, takže tentokrát Zen letěl bez palubního technika. Věděl, že jejich přítomnost už dávno nebyla klíčová, ale i přesto mu chyběl někdo, s kým by během přestávek prohodil pár slov, nebo kdo by mu podal Gatorade.

Natáhl ruku a hledal malou termosku, která ležela téměř mimo jeho dosah. Původní B-52 měly tři pracoviště. Pilot s druhým pilotem seděli na letové palubě v přední horní části letounu. Specialista na elektronický boj a střelec seděli na stejné úrovni za nimi na sedačkách vedle sebe a zády k přidi. Pod nimi, někde zhruba mezi těmito dvěma pracovišti byl umístěn navigátor a radarový operátor.

V Megafortress díky pokročilým počítačům a avionice dokázali všechny funkce zastat jen dva piloti. Díky tomu mohly být ostatní prostory upraveny podle toho, pro jaké úkoly byl letoun určen. Raven sloužil jako základna pro testy pokročilých přístrojů pro elektronický boj a elektronickou špionáž a v zadním horním prostoru pak nesl odpovídající vybavení.

Gal byla od začátku stavěna jako nosič Flighthawků vybavený systémem včasné výstrahy, byla vybavena dvěma pracovišti pro piloty Flighthawků a ve spodním z nich právě seděl Jeff. Příd' letounu byla prodloužena a v přední letové kabině tak vznikl prostor pro další dvě sedačky a pracoviště operátorů, kteří měli obsluhovat výkonný radar s velkým dosahem. Díky změnám vzniklo více místa také ve spodním pracovišti, ale většinu tohoto prostoru zabrala testovací elektronika a rekordéry.

Výkonný radar T/APY-9 už byl v Galactice zabudován, ale jeho programování ještě nebylo zcela dokončeno. Zatím byly k dispozici jen základní funkce, ale i ty silně zapůsobily na bývalého stíhače, zvyklého na omezení malého dopplerovského radaru s krátkým dosahem. Skládaná, aerodynamicky zakrytovaná kruhová fázová anténa nové generace o průměru tři metry, pracující v pásmu F, podobná typu AN/APY-2, kterou byly vybaveny AWACS/E-3, rotovala ve spodní části trupu. Ve stejném místě standardní B-52 nosily kamery a systémy pro elektronický vzdušný boj. Přestože anténa byla téměř třikrát menší, než jakými byly vybaveny letouny AWACS, měl radar Galaktiky téměř stejný dosah a byl vybaven systémem pulzního opakování frekvencí a environmentálními módy, díky čemuž byl schopen relativně snadno sledovat i letouny v přízemních výškách na velké vzdálenosti. C3 zatím s elektronikou radaru propojen nebyl, takže Jeff si musel nechat výstupy posílat na jeden z multifunkčních displejů a pak přijmout odpovídající opatření. Většina pilotů by se zbláznila radostí, kdyby měli k dispozici osobní AWACS, ale ve srovnání s hladkým integrovaným systémem Flighthawků byl přístup k výstupům z výkonného radaru poněkud neohrabaný. Jeff si otevřel láhev, pomalu upíjel a sledoval řídící panel. Flighthawky se držely ve formaci jako dvojice Blue Angels, kteří se chystají na akrobatickou show.

Radaru T/APY-9 pár minut trvalo, než se "ohřál". Rotující anténa se v pohotovostním režimu otočila jen jednou za čtyři minuty, zatímco v pracovním režimu rotovala rychlostí čtyři otáčky za minutu. Rotující disk měnil letové vlastnosti bombardéru a piloti v některých režimech museli měnit nastavení ovládacích ploch a motorů, aby tyto změny kompenzovali.

Jeff zkontroloval stav systému na pravém panelu a pak řekl Breanně, že ho chce začít testovat.

"Chvilí vydrž, Zene. Potřebujeme ještě dokončit testy našich systémů," odpověděla.

"Rozumím."

Zen poslouchal, jak oba piloti provádějí krátkou kontrolu systémů. Většinou to vypadalo tak, že Breanna něco řekla a druhý pilot odpověděl "v zelené", což znamenalo, že systém pracoval správně. Jeffa fascinovalo, jak přesně jeho žena pracovala. Takhle ji znal až od okamžiku, kdy spolu začali pracovat na projektech Megafortress a Flighthawk. Miloval svoji ženu z úplně jiných důvodů než proto, že byla vynikajícím pilotem a velitelem. To všechno věděl už v době, kdy spolu začali chodit, ale tenkrát ho to moc nezajímalo - pracovali spolu na úplně jiných věcech. Za posledních pár měsíců ji však začal obdivovat i jako profesionála. Z nějakého důvodu ho uspokojovalo, když ji viděl a slyšel pracovat, jako by její výkony nějak ospravedlňovaly rozhodnutí, které učinil. Říkal si: Moje žena je nejen krásná a výborná v posteli i jako společnice, ale dokáže také skvěle bojovat. Uvědomoval si, že je to jen sobecké nafukování vlastního ega, ale musel se usmát, když od ní dostal povolení k testům radaru.

"Na dalším bodě budeme za, ehm, tři minuty," hlásila mu Bree.

"Dobře," odpověděl a nasadil si řídící přílbu Flighthawků.

"Sedíš tak blízko u toho radaru, že nebudeš potřebovat antikoncepci," vtipkoval Chris.

"Hahaha," zabručel Jeff.

"Spotřeba paliva?" zeptala se Bree naprosto neosobním tónem.

Jeff skočil do kokpitu Hawku tři, začal klesat a na levém multifunkčním displeji sledoval výstupy z radaru T/APY-9.

Výstupy byly zaznamenávány a diagnostické funkce byly automatické, ale Zen chtěl radar používat, když už ho s sebou vozili. Malá robotí stíhačka s vlastnostmi stealth vypadala na radaru jako vrabec, ale T/APY9 tečku sledoval až k zemi. Se základním ovládáním měl Jeff k dispozici dva pohledy - plný a přiblížený - a dva módy, čistý a informační. V informačním módu se radar snažil cíle identifikovat podle značek nebo identifikačního zařízení. Finální verze měla být schopná používat knihovnu cílů, kterou byl vybaven C3.

Přiblížený pohled zobrazoval Flighthawky ve výšce sedmi set metrů nad zemí a vzdálenosti sedmi kilometrů, což odpovídalo zadání testu.

"Gal, pokusím se s Hawkem tři vzdálit na patnáct kilometrů a stáhnout radar na deset procent, jestli ho ještě uvidí. Ať

se chlapec ukáže. Co říkáte?"

"Simulace dosahu sto padesáti kilometrů?"

"Tři sta kilometrů, jen tak pro zajímavost."

"Tak se dostaneme mimo cvičný prostor."

"Rozumím."

"Je tam divočina," upozorňoval Chris. "Někdy tam létají nad jezero a nad hory vrtulníky."

"Nejdřív to prohlédneme radarem," rozhodl Jeff. Přepnul radar Flighthawku na dlouhý dosah, snížil rychlost a pátral, jestli je vzduch před ním čistý. Pak i radar AWACS přepnul na dlouhý dosah.

Čisto.

Položil Flighthawk na pravé křídlo a rozlétl se k velké oranžové náhorní plošině. Někdy letěl a měl pocit, jako by se před ním otevřel vesmír. Zapomněl, že sedí v břiše velkého a pomalého bombardéru a úplně se pohroužil do obrazu, který viděl v hledí. Zapomněl na všechno a jen letěl.

Tři kilometry jižně bylo údolí. Schová se v něm, aby zjistil, jestli i tam ho nový radar bude schopen sledovat. Přidal plyn, nabral rychlost a pak se plyným výkrutem převalil do údolí.

Ve skalní stěně před sebou uviděl rozměrný výčnělek, který mu bránil v cestě. Musí uhnout prudce vlevo. Rychle tam šlápnout levou nohou. Nic.

Samozřejmě. Nemůže hýbat nohama. Nemá žádné pedály.

Sakra, pomyslel si. Tohle se mi stalo poprvé.

ANTARES.

Ještě pořád si odvykal od drog. Občas ho napadlo, že by si ty pilulky mohl schovat, a pak je všechny spolykat najednou. Třeba by to pomohlo.

Zaplašil tu myšlenku a začal se soustředit na let, ale už si ho tolik neužíval. Všiml si, že začíná ztrácet signál, obrátil se a začal stoupat zpátky ke Galactice.

Flighthawk viděl na radaru jako výrazný bod, ale pak spatřil ještě něco, na okraji obrazovky, bylo to malé a letělo to nízko.

Nebylo to modré jako civilní letoun.

Rudá tečka s černou čárkou.

Další Flighthawk.

Nějaký klamný cíl nebo podivný odraz.

Pak tečka zmizela pod jiným kontaktem. Velký civilní letoun letící velmi nízko, méně než třicet metrů nad zemí.

Jeff se snažil cíle blíže identifikovat, ale oba vzápětí zmizely.

"Bree, změň kurz na 0124," řekl a udal kurz k jihovýchodu. "Ted'!"

"Jeffe?"

"Potřebuji, abys okamžitě nabrala ten kurz," naléhal.

Bombardér se začal obracet do daného kurzu, ale kontakt byl ztracen. Jeff nařídil C3, aby Hawk tři zařadil do standardní formace v závěsu, pak si nasadil řídicí helmu a natáhl se k ovládacímu panelu. Nemohl si však vzpomenout, jaký byl povel k přehrání záznamu z výstupu radaru.

"Jsme na kurzu," hlásila Breanna.

"Chrisi - jsou ve vzdálenosti sto až dvě stě kilometrů před námi nějaké vojenské objekty?"

"Letíme přímo na Mount Trumble a Grand Canyon," odpověděl Chris.

"A dál?"

"Musím se podívat na papírovou mapu."

"O co jde, Zene," zeptala se Breanna.

"Zdá se, že jsem zachytil další Flighthawk."

"Jeffe, to je přece nesmysl. Asi to byl nějaký stín na radaru nebo něco takového."

"Myslím, že bychom to měli prověřit. Palivo na to máme, ne?"

Breanna neodpovídala.

"Na mapě nic nevidím," ozval se Chris.

"Žádný vojenský objekt?"

"No a jak daleko se mám dívat?" zeptal se druhý pilot.

"Zkus klidně tři sta kilometrů."

"Zene..."

"Musíme to prověřit, Bree. Na radaru jsem viděl Flighthawk."

"Ve vzdálenosti tři sta kilometrů?"

"Letěl před velkým civilním letadlem. Myslím, že je to Kevin."

"Geraldová říkala, že by se mohl pokusit záutočit na Los Alamos. Pokud ještě žije. A pokud opravdu zešílel."

"Musíme to prověřit," opakoval Zen.

Následovala další dlouhá pauza.

"Velitel Galaktiky souhlasí," řekla nakonec. "Uvědomíme věž v Dreamlandu. Zjistíme, jestli jsou na dané trase nějaké vojenské nebo vládní objekty."

"Někde tím směrem. Může to být severně od daného kurzu," dodal Zen a představil si dvojici Flighthawků těsně u země, jak se blíží k cíli.

"Rozumím."

Na palubě nosiče Hawků nad horami Hulapi, západní Arizona, 11.30 místního času

Jaguár s šedými pruhy kráčet sem a tam, vítr nabíral rychlost, stromy se začaly kymáčet a otřásat. Pak se kočka zastavila a vzhledla vzhůru, jako by ucítila nebezpečí.

Bylo však příliš pozdě. Madrone vytasil drápy, popadl nepřítele za hlavu a škulb tak prudce, že ostré pařáty hlavu čistě odřízly od těla.

První střela Avibras FOG-MPN prorazila střechu budovy ve Skuli Valley a její exploze otevřela velkou díru do sklepa.

Madrone pak druhou střelu dvěma dírami navedl až do sklepních laboratoří, kde se podle něho měl právě nacházet Theo Glavin. Tlaková vlna obrovské sekundární exploze vrhla Hawk jedna vpravo, jako by byl peříčko. Madrone letoun zvedl do výšky, jeho senzory na chvíli oslepl žár výbuchu.

Udělal chybu. Neměl používat zbraně s krátkým dosahem. Sice prodloužil jejich dolet, ale nestačilo to. Minerva se mýlila - nějak se jí ho podařilo oklamat a zabránit mu v tom, aby dosáhl své pomsty.

Měl pocit, jako by vypadl z letounu a řítil se do vyprahlé poušti. Vystoupil z Thety, čeká ho smrt.

Chci jen být sám, pomyslel si. Chci mít konečně klid. Nechci být robot - nechci žádnou pomstu a nechci už zabíjet. Chci klid.

Chci zemřít.

Christina stála před ním a plakala.

Pak ucítil na ramenou teplé ruce a slyšel, jak mu Minerva šeptá do ucha. Chci tě. Chci tě.

Přestože neudělal nic, čím by metaforu spustil, ani se nesnažil řídit dech, vrátil se zpátky do Thety a znovu mohl ovládat Flighthawky.

Hawk jedna kroužil nad řvoucími plameny šlehajícími z laboratoří ve Skuli Valley. Hawk dvě byl od nosiče vzdálen asi deset kilometrů, nesl další dvě střely a čekal ve výchozím bodě pro útok.

Z celého komplexu zůstal nedotčen jen domek stráží. Madrone k němu Hawk dvě namířil a vypustil tím směrem jednu ze střel Avibras FOG-MPN. Zatímco první střela letěla k cíli, zahlédl na cestě kilometr před sebou malý most. Zamířil a odpálil raketu. Zničil tak jediný přístup k laboratořím.

"Cíl zničen," oznámil pilotům Boeingu. "Vracíme se na základnu."

Ucítil přetížení, když pilot položil letoun do pravého náklonu a aktivoval pomocné raketové motory, aby mohli rychleji opustit místo činu. Byl to skvělý pocit. Už se těší domů, kde obejmou svoji milenkou a pohrouží se hluboko do ní.

Na palubě Galaktiky nad Arizonou, 7. březen, 11.30 místního času

Věž v Dreamlandu si právě vyžádala dodatečné informace, když Breanna vlevo, ve vzdálenosti sedmdesáti kilometrů uviděla obrovskou explozi, která jako by před sebou tlačila modrý opar.

"Ty krávo," vytřeštil oči Chris.

"Zjistí, kde přesně to bylo a pošli to Dreamlandu," nařídila Breanna.

"Mám nosič Hawků na T/APY," hlásil Zen Breanně po interkomu. "Bude to určitě on. Nosič je asi sto kilometrů od nás.

Oprav kurz o pět stupňů jižně."

"Můžeš mi poslat, co vidíš na radaru?" zeptala se Breanna, zatímco opravovala kurz.

"Nemůžu," řekl Jeff. "Tak rychle. Začínají se vzdalovat."

"Letíme na plný plyn."

"Přece ho nenecháme ulítnout, Bree, no tak, kopni do vrtule."

Breanna položila ruku na plynovou páku, ale věděla, že to bude k ničemu, motory běžely na plný výkon. Letěli rychlostí Mach 0,95. Bylo to mnohem rychleji, než dokázala letět standardní B-52 ve výšce deseti tisíc metrů a vlastně to byla velice slušná rychlost i na Megafortress. Nosič Hawků by měli snadno dosáhnout, jeho maximální rychlost činila nějakých 520 uzlů.

"Vzdalují se," hlásil Zen.

"Víš jistě, že jsou to oni?" zeptala se Breanna. "Přece nám nemůžou ulítnout."

"Ulítávají."

"A víš jistě, že je to nosič Hawků?"

"Zůstaň na kurzu."

"Velitel Galaktiky."

Kancelář velitele Dreamlandu, 7. březen, 11.35 místního času

Psa právě napadlo, že by se mohl jít poohlídnout po nějakém obědě, když zazvonil telefon.

"Bastian," vyštěkl, když si sluchátko přiložil k uchu. "Máme tu naléhavý přenos, plukovníku," řekl Ax. "Na drátě je věž."

"Tak to přepojte," odpověděl Bastian. V duchu se připravil na špatné zprávy. Během sekundy, než Gibbs hovor přepojil, si vzpomněl na Breannu a ucítil záchvěv strachu.

"Plukovníku, major Stockard si myslí, že našel nosič Hawků. Letí za nimi na jih a sledují je," vyhrkl řídící letového provozu.

"Cože?"

"Nosič Hawků - došlo k dalšímu útoku."

"Dobře. Tak počkejte," rozhodoval se rychle. "Jaký další letadla jsou ve vzduchu?"

"Teď žádná další, pane. Za deset minut zmizí satelit. V 15.00 má startovat Raven."

"Nedávejte jim povolení ke startu, dokud nedostanete rozkaz ode mě, rozumíte?"

"Ano, pane."

Bastian vyskočil a praštil sluchátkem do vidlice. Připraví Raven a pustí se za nimi.

"Axi, řekněte Dannymu Freahovi, že na něho budu čekat v hangáru Megafortress, ať okamžitě vyrazí," nařídil poté, co vtrhl do kanceláře svého seržanta. "Zavolejte tam a zjistěte, kdo je na rozpisu. Nebo ne - řekněte majoru Cheshirové,

aby tam okamžitě dorazila. A nechte letoun plně natankovat. Okamžitě."

Hotel Madeira, Porto Velho, Brazílie, 7. březen, 14.35 místního času

Jakmile generál Herule vstoupil do místnosti, aby zahájil setkání, Minerva se cítila neuvěřitelně lehce, stěží dokázala uvěřit, že se toho dne dožila. Generálovy osobní stráže v červených baretech napochodovaly do sálu a postavily se ke dveřím. V jejich naleštěných botách se odrážely plameny svící, zelená barva jejich uniforem vynikala na pozadí masivních dřevěných panelů na stěnách. Herule došel k řadě stolů, postavených ve středu sálu s vykládanou dřevěnou podlahou, a postavil se do pozoru. Ospalé provinční město bylo pro setkání vybráno proto, že leželo daleko od centra politického dění, a hotel, který byl dokončen před několika měsíci, se dal snadno zabezpečit. V tom okamžiku však Minerva měla pocit, že nemohlo existovat dokonalejší prostředí, generál sál naplnil atmosférou majestátu a moci. Úřadující prezident se staženými ústy a ospalým výrazem ve tváři vstoupil bočními dveřmi, nedaleko od místa, kde Minerva stála. Celou trasu z hlavního města absolvoval autem a zdálo se, jako by jeho tělo absorbovalo všechny ten prach z cest. Když na ni pohlédl, neviděla očekávanou nenávist ani zlost, spíše smutek a únavu. Jeho výraz ji překvapil, a když začali přicházet vůdci parlamentních stran, dostala strach, že se ocitla v pasti, zatímco Madrone je kdesi daleko. Nikde neviděla žádné admirály, vlastně vůbec nikoho z námořnictva.

Že by se jim už zase podařilo získat moc?

Její stráže zůstaly u letounu. Teď byla zcela bezbranná.

Generál začal předčítat podmínky prezidentova "odstoupení" a projevoval tak málo nadšení, že Lanzasová začala přemýšlet, jestli to celé není jen maškaráda, nějaký trik, na který znovu naletěla.

Co když se Madrone z Ameriky nevrátí? Co pak bude dělat ona?

Připravila se na nejhorší. Zatnula svaly. Statečně se jim postaví.

"Plukovníku Lanzasová," oslovil ji generál Herule. "Děkujeme, že jste se dostavila tak rychle."

Podívala se mu do očí. Herule uhnul pohledem.

Zrada. Ten hajzl!

Minerva cítila, jak se jí zastavilo srdce. Zoufale se proklínala, že byla tak pošetilá a spoléhala se na toho bastarda se dvěma tvářemi.

Pak se zhluboka nadechla, zvedla hlavu, narovнала se, odhodlána jít důstojně vstříc svému osudu, ať už bude jakýkoli.

"Plukovník Lanzasová bude mojí ministryní obrany," oznámil Herule ostatním. "Má pro to nejlepší předpoklady, skvělý výcvik a pochází z nejlepší rodiny."

"Souhlasím," připustil Findaro, vrchní armádní velitel. Jeden z kongresmanů sedící nedaleko ní pokýval hlavou. "Ano, to je dobrá volba."

"Jejím prvním úkolem bude vyřešit problém s Američany," dodal Herule. Teď to byl on, kdo jí na okamžik pohlédl do očí.

Pro Minervu to byl další šok. Z hlubin zoufalství na vrchol blaha. Pocítila téměř sexuální uspokojení. Tak nakonec přece jen zvítězila.

Díky Madronemu. Madrone - její temné já. Litovala, že ho nechala letět, ale na druhou stranu věděla, že bylo lepší se ho zbavit.

Zbytek setkání proběhl rychle, když se ostatní začali zvedat, Minerva se vytrhla z myšlenek.

"Skvělá práce, drahá," usmál se generál Herule, vzal ji za ruku a políbil ji. "Vypadáš překvapeně."

"A ty jsi starostlivý jako vždy."

Herule se zasmál, přitáhl ji k sobě a objal ji. "Nemůžeme si dovolit rozhněvat mocné síly na severu," zašeptal jí do ucha.

"Nechci ani náznak komplikací. Pokud se podaří vinu za problémy svalit na ně, tím lépe."

Minerva spustila ruku generálovi do rozkroku a lehce stiskla. Přes stůl a židle to ostatní neviděli, a i kdyby viděli, tím lépe. "Nebudou žádné potíže, drahý," špitla.

Herule ji pustil a lehce zrudl. "Sejdu se s admirály."

"Já to zařídím. Za pár dní. Přijdou za mnou. Teď se musím rychle vrátit na svoji základnu."

"Ano," souhlasil generál. "Žádné komplikace."

"Samozřejmě."

Na palubě nosiče Hawků nad Mexickým zálivem, 7. březen, 15.40 místního času (13.40 v Dreamlandu)

Obrazovka radaru byla čistá, ale Madrone cítil, že po něm jdou. Pochopil, že ho začali sledovat už nad Arizonou, východně od Sierra Madres. Byli ještě příliš daleko na to, aby je viděl na radaru, a nebyli tak hloupí, aby používali rádio, ale i přesto věděl, že tam někde jsou.

Na temeni hlavy cítil mravenčení strachu, jako elektrický proud vycházející z pavoučího rozhraní ANTARES u.

Strach vítal, pomáhal mu soustředit se.

Když se Boeing dostal nad jihozápadní Karibik, bastardi udělali první krok. Dva jejich letouny se blížily vysokou rychlostí a ověřovaly si identifikační vybavení nosiče Hawků. Madrone nařídil pilotům, aby stále drželi původní kurz. Přimáčkli Hawk jedna a Hawk dvě blíže k 777. Skoro se dotýkaly křídel svého nosiče. Stíhačky nepřítele je na svých radarech neuvidí, ale pokud se piloti přiblíží na dohled, uvidí je vlastníma očima.

Jestli se přiblíží na dohled, bude je muset zničit.

"Brazilian Air 43, prosím identifikujte typ letounů a svůj náklad," ozvala se výzva v angličtině.

Gerrias odpověděl v souladu s instrukcemi - jsou mírový dopravní let a vezou léky. Jejich let je zapsán v mezinárodním registru a odpovídá jejich identifikaci.

Blížily se k nim dvě stíhačky F-16.

Jestli se dostanou moc blízko, vylétne s Flighthawky. Zaútočit může jen čelně, jiný útok nepřipadá v úvahu.

Stoupat k nim na plný plyn, hlavně kanónů ozářené plameny střelby.

Madrone se uklidnil. Čekal a vnímal prostor kolem sebe, cítil lehké houpání Boeingu v mírné turbulenci.

Stíhačky potvrdily příjem Gerriasova hlášení, ale dál se přibližovaly. Dvanáct kilometrů. Deset.

Pak se obrátily k severu a předstíraly, že jsou s hlášením spokojeny.

Odolal pokušení vyrazit za nimi.

"Jsou pryč," ozval se Mayo nakonec.

"Ne," odpověděl Madrone. "Budou nás dál sledovat. Zůstaňte ve střehu."

"Ano, veliteli," odpověděl druhý pilot.

Zabil Glavina. Teď už jim nikdy nedají pokoj. Plukovník Glavin byl ten šedý jaguár. Takový vychytralý bastard - předstíral, že s Kevinem soucítí, omluvil se, že ho za ní nepustil, tenkrát odpoledne, když umírala.

"Proč jste mi neřekl, na co chcete propustku?" lhal Glavin. "Kdybych to věděl, samozřejmě bych vás uvolnil. Stačilo říct, Kevine."

Hajzl. Všechno to dokonale nastražil. Tenkrát, když navrhl, aby se Livermore a experimentální institut spojil s laboratoří. Udělal to tak hladce, tak nenápadně, Madrone se nechal oklamat.

Možná Christina do té doby ani neměla rakovinu. Hajzlové, byli tak chytří a mazaní.

Nakonec ho stejně dostanou, ale nevzdá se bez boje, také oni budou trpět.

Na palubě Galactiky, 7. březen, 15.45 místního času

"Dva stupně na jih, jsme pořád sto kilometrů za nimi," řekl Jeff Breanně.

"F-16 se oddělily," hlásil Chris.

"Rozumím."

"Nedostali se na dohled," dodal druhý pilot. "Ale identifikace seděla."

"Jó, jasně, celý jsem to slyšel," souhlasil Zen. F-16 letěly z jižního Texasu, a když se Jeffovi konečně podařilo navést je k Boeingu, blížily se k hranicím svého doletu. Protože rádiový přenos nemohli šifrovat, prozradil jim Jeff jen absolutní minimum - letoun letící k jihu, který je nutno identifikovat.

Kdyby jim nařídil, aby Boeing sestřelili, neudělali by to. Žádný pilot, který to měl v hlavě v pořádku, by nezaútočil na civilní ani na vojenský letoun, aniž by k tomu měl řádné svolení. I kdyby je měli, váhali by, dokud by se jasně neukázalo, že letoun je opravdu hrozba a rozkaz je oprávněný.

Jeff ani neměl právo, aby jim něco takového nařídil. Plukovník Bastian mu dovolil sledovat nosič Hawků a zjistit, odkud operuje, nic víc. Plukovník sám letěl v Ravenu a poslal zprávu, že se pokusí sehnat další posily, které by mohly pomoci. Teď však byli od Bastiana tak daleko, že nemohli komunikovat přímo. Gal, na rozdíl od Raveny, nebyla vybavena systémem SATCOM.

"Kam to sakra letí, kretén jeden," ozvala se Breanna asi o hodinu později, když se začali blížit k Panamě.

"To kdybych věděl," uvažoval Jeff. "Myslel jsem, že poletí na Kubu, ale to už by se musel stočit na východ."

"Jak jsi na tom s palivem?" zeptala se Breanna.

"Čteš mi myšlenky. Raději natankujeme teď, dokud letíme rovně."

Co nejrychleji doplnili palivo, ale pořád se jim nedařilo zkrátit náskok nosiče, který vlétl nad pevninu nad kolumbijskou Kartagenou. Ve výšce čtrnácti tisíc metrů Gal ani Flighthawky vybavené technologií stealth nezachytily žádné radary.

"Nemůžeme ho sledovat donekonečna," upozorňovala Breanna, když se přiblížili ke Kolumbii, "a už vůbec ne touhle rychlostí."

"Nad Panamou bychom mohli natankovat, ne?" nadhodil Jeff.

"Ne," odporovala Breanna. "Nejsou tam žádné tankery. Chris to už prověřil. Žádné tankery a žádné stíhačky. Zkoušíme sem dostat někoho z Texasu. A ráda bych to taky konzultovala s plukovníkem. Už jsme s ním dlouho nebyli v kontaktu."

"Řekl, že s tím počítá." Jeff uviděl, jak se obraz 777 na radaru rozbíkal - letoun zamířil směrem hlavičkou k zemi.

"Možná bychom to mohli předat jednomu z..."

"Bree - počkej." Jeff civěl na radar a nosič Hawků mu zmizel před očima. "Ztratil jsem ho."

Předal Flighthawky počítači a nařídil mu, aby letouny držel v závěsu, pak se pokusil lépe prohlédnout místo, kde nosič zmizel.

Chris s pomocí GPS a knihovny digitálních map zjistil, že se jedná o průsmyk v centrální Venezuele nedaleko řeky Orinoko. "Není tam žádné letiště," hlásil.

"Asi tam nepřistál, spíš se v těch horách jen schoval," uvažoval nahlas Jeff. "Drž tenhle kurz, Bree."

Jeff ještě nemohl ovládat všechny funkce silného radaru v břiše Gal, proto se rozhodl, že bude lepší vyslat dopředu Flighthawky a prohledávat říční údolí a okolní hory. Jen těžko však dokázal řídit oba letouny a ještě sledovat T/APY, protože jeho obrazovka zabrala příliš velký kus hledí a nedala se zmenšit. Rozjel roboti stíhačky na vyšší rychlost a roztáhl je daleko od sebe. V záběrech z jejich kamer viděl dlouho jen hustou přikrývku mraků. Brzy klesl do výšky dvou tisíc metrů a pohyboval se na samém okraji dosahu komunikačního systému.

Nádherná země, žádné letiště, žádný Boeing.

Věděl, že Kevin tam někde je. Přinutí ho vrátit se zpátky, pak se ANTARES znovu rozjede a on bude zase chodit.

"Odpojení Hawků Čtyři za nula tři..." varoval C3.

"Zene, jestli se nám nepodaří sehnat tanker, budeme k přistání v Panamě nebo jinde potřebovat svolení plukovníka," oznamovala mu Breanna.

"Už ho sledujeme takovou dobu, teď ho přece nemůžeme pustit," namítal Jeff, snížil rychlost a vylétl s Flighthawky trochu výš, aby neztrácel spojení. "Potřebuju, abys letěla rychleji."

"Už máme palivo jen na dvě hodiny letu a to je maximum. Musíme si promluvit s plukovníkem Bastianem."

"Můžeme přistát bez povolení."

"Jeffe, o to přece nejde."

"Dělejte, co vám říkám, kapitáne," vyštěkl.

Neodpověděla.

Přepnul zpátky na obrazovku radaru. Našel něco sto kilometrů před nimi, daleko na jihu, téměř v Brazílii a nízko nad zemí.

"Zůstaň na kurzu," oznámil Breanně.

"Gal."

Určitě se pokusí o nějakou sabotáž. Chris už se pokouší spojit s Jižním velením.

Proč?

Už začínám být paranoidní. Chtějí přece najít nějaký tanker.

"Bree," promluvil do interkomu. "Hele, nechtěl jsem na tebe zvyšovat hlas."

"Dodržujeme předepsaný kurz, majore," odsekla. "Brazilská hranice za nula šest minut."

Boeing znovu zmizel. Skočil zpátky do Hawku tři a začal pročesávat členitý terén. 777 na přistání potřebovala dlouhou dráhu. Takovou dráhu by měl být schopen snadno najít.

Nic.

Z východu se začala blížit letka F-5E brazilského letectva. Byli od nich nějakých sedmdesát kilometrů, zřejmě hlídkovali nad hranicí a hledali pašeráky drog. Neletěli přímo k nim, ale během tří minut se mohli dostat do vzdálenosti sedmi kilometrů. Jejich radary APQ-153 dokázaly detekovat standardní stíhačku na vzdálenost třiceti kilometrů, ale Megafortress s doprovodem by odhalily až v okamžiku navázání vizuálního kontaktu.

777 však na svých radarech už museli dávno vidět.

"Bree, vidím východně od nás skupinu brazilských F-5. Jsou od nás asi sedmdesát kilometrů. Co kdybychom se jim ozvali a zeptali se jich, jestli neviděli Kevina?"

"Gal," odpověděla a bylo zjevné, že se ještě pořád zlobí.

Co se týče paliva, měla Breanna pravdu. Možná by měli použít základnu, ze které startovaly F-5.

Pokud by s tím Bastian souhlasil. Rozhodně by potřebovali jeho souhlas. Také v tom měla Breanna pravdu.

Boeing se znovu objevil na radaru. Zatočil o deset stupňů na sever.

Kam letí?

Breanna nařídila Chrisovi, aby letce Tigerů sdělil kurz Boeingu. Brazilci na rádiové hlášení nereagovali.

"Možná neumí anglicky," uvažoval Chris, když stále nereagovali.

"Umiš španělsky?"

"Portugalsky," řekl. "Ne. Počkej." Naklonil se ke straně a položil si ruce na helm, jako by tím mohl zlepšit kvalitu spojení. "Opakuj," požádal.

"Co se děje?" zeptala se Breanna.

"Z F-5 nás vyzvali, abychom se identifikovali," oznámil jí Chris. Podíval se na multifunkční displej v pravé části panelu.

"Kurva. Snaží se zaměřit náš identifikátor."

"Tak ho aktivuj. Standardní mód," přikázala Breanna. Identifikační zařízení bylo možné ovládat z kokpitu. Ve standardním módu Gal ukazovalo jako B-52G.

"Pořád to nepotvrdili. Jsou od nás šestnáct kilometrů, patnáct, čtrnáct," hlásil Chris. "Brzy budou na dohled, ale pořád nevidím světla."

"Vidí nás?" zeptala se Breanna.

"To asi ne, v téhle tmě, i kdyby byl úplněk," pochyboval Chris. "Ale vědí, že jsme tady, a opravují kurz. Možná podle rádia. Pokusím se s nimi znovu spojit."

Breanna chtěla něco říct, ale Chris jí skočil do řeči.

"Do prdele - zapínaj rakety. Kurva - ty kretění si asi myslíš, že jsme nosič Hawků. Chtěj nás sundat."

Na palubě nosiče Hawků nad severozápadní Brazílií, 7. březen, 22.00 místního času (18.20 v Dreamlandu)

"Máte pravdu, kapitáne," obrátil se pilot F-5 k Madronemu. "Máme v dosahu B-52. Doprovázejí ho dvě stíhačky."

B-52? To bude Megafortress se dvěma Flighthawkly.

Ted' se Jeff konečně ukázal.

"Sestřelte je," nařídil Madrone. "Toho doprovodu si nevšímejte... Není ozbrojený."

"Kapitáne?"

"Ignorujte je. Budou létat kolem, ale nezaútočí, nemají čím."

"Rozumím."

Na palubě Galactiky, 7. březen, 22.23 místního času

Zen prudce otočil Flighthawkly zpět a proklínal se, že se soustředil jen na nosič Hawků a zapomněl krýt křídla vlastním nosiči. Ti zatracení Brazilci neměli jediný důvod, aby zaútočili, ale tak už to bylo, řítili se plnou rychlostí na ně.

Po prudké zatáčce nechal Hawk čtyři rozjet dolů ve střemhlavém letu, aby nabral rychlost, Trojka ho následovala a s oběma se snažil co nejdříve dostat mezi Tigery a Galaktiku. V kanónech neměl žádné střelivo, ale aktivoval radary a doufal, že i zastaralá avionika Tigerů pozná, že se je někdo snaží zaměřit.

Snad tím jejich piloty vyvede z míry a přinutí je přerušit útok, nebo alespoň soustředit se na roboty letouny. Zřejmě je tím ještě víc rozčílí. Vedoucí letoun vůbec nemanévroval i přesto, že mířil přímo na něj.

Breanna se musela držet u Flighthawků, takže měla velice omezené možnosti a s ubývajícím palivem si nemohla dovolit ani únik stoupáním do dvaceti tisíc metrů, to by bylo Pyrrhovo vítězství. Kromě toho, brazilským raketám by stejně neunikli.

"Už mají rakety připravené k odpálení!" varoval Chris. "Ještě pořád neodpověděli na naše hlášení."

"Snažím se je zahnat," hlásil Zen.

"Drž se mě, veliteli Hawků," nařídila Breanna a provedla prudký výkrut v okamžiku, kdy se první dvojice Tigerů přiblížila na dostřel.

"Jestli se otočíme, nastavíme šestku druhé dvojici," varoval Chris.

Kdyby byla Gal ozbrojená, byl by takový manévř pro Tigery osudný - vzdušné miny Stinger by z nich udělaly létající špagety. Beze zbraní a klamných cílů však Breanně k záchraně zbýval jen vlastní rozum a schopnost bombardéru provádět divoké úhybné manévry.

Když se jeden z Tigerů dostal tak blízko, že mohl vystřelit tepelně naváděnou střelu, zatočila prudce vlevo.

Megafortress se manévru bránila, neboť v břiše jí stále rotovala obrovská hmota roztočeného radaru.

"Vypni T/APY," nařídila Chrisovi.

"Vypínám."

"Kurva!"

Breanna přímo před sebou uviděla před' blížící se F-5E. Prudce letoun stočila vpravo a pokusila se provést řízený výkrut, ale letoun se dál vzpíral.

"Střely ve vzduchu," hlásil Chris.

Říkal to tak klidně, ale věděla, že je rakety zasáhnou.

Kdyby alespoň jeden z Hawků měl v kanónech municí, udělal by Zen s Tigery krátký proces, ale zdálo se, že jejich piloti věděli, že je neozbrojený a nevěnovali mu pozornost, přestože se na ně vrhal, jako by chtěl útočit. Hawk tři se přiblížil k jedné F-5E, která se zezadu přikradla k Megafortress. Když uviděl záblesky z jejího kanónu, přilétl s Hawkem tři tak blízko, že nepříteli roztržil překryt kabiny a přidal ještě pár jaderných nadávek. Brazilecký letoun okamžitě přerušil útok a zmizel někde v hlubinách. C3 hlásil, že Hawk tři nebyl nijak poškozen.

Když se Zen začal chystat k útoku na další Tiger, ucítil tlak gravitace. Breanna zavedla EB-52 do utažené spirály, aby unikla dalšímu útoku Brazilců.

"Řekni jim, že nejsme Madrone," volal Zen.

"O to se kurva snažím!" křikl Chris.

Na palubě nosiče Hawků, 7. březen, 22.30 místního času

Madrone sledoval bitvu, která se odehrávala patnáct kilometrů od něho, na obrazovce syntetického radaru Hawku jedna z výšky dvaceti tisíc metrů. Byl to pohled pro bohy a opravdu si připadal jako bůh. Možná je opravdu bůh. Možná proto ho chtějí zastavit.

K velkému letounu zaměřily první rakety. Brzy bude po všem.

Kevin pocítil svírání v žaludku, pak pohled začal ztrácet a řít se dolů do hor pod sebou. Vypadl z Thety.

Na palubě Galactiky, 7. březen, 22.30 místního času

Breanna uhýbala vlevo, pak vpravo, zase vlevo a málem divokými manévry zohýbala křídélka a klapky. Při dalším prudkém manévru vpravo vysunula sloty na náběžných hranách a použila je jako vzdušné brzdy, aby letoun zastavila a mohla znovu začít klesat. Stroj začal sténat námahou, když ho obrátila hlavou dolů a řídicí páku prudce přitáhla k sobě. Pak letoun znovu srovnala, prudce dala plný plyn a znovu razantně přitáhla.

Akrobacie pomohla. První střela prolétla kolem a zoufale minula svůj cíl. Také druhá a třetí střela jen prolétly, ale poslední explodovala ve vzdálenosti asi sto metrů od bombardéru.

Čtvrtá raketa byla tak zmatená, že také explodovala, aniž by narazila do cíle, ale ve vzdálenosti tří metrů od letounu.

Žhavé střepiny se zakously do trupu Gal, vyřadily z provozu část elektroniky a poškodily ovládací plochy na pravém křídle.

Nikdo však nesledoval střelbu z kanónů a ta se jim málem stala osudnou. O útoku se dozvěděla tak, že za sebou uslyšela tiché zadunění. Měla pocit, jako by do její sedačky někdo praštil baseballovou pálkou.

Boeing sklouzl do strany, Bree se snažila udržet letoun v rovině, viděla jak kolem křidel létají trasírky a cítila, jak se Gal naklání na pravé křídlo.

"Dostali jsme to," hlásila Chrisovi.

"Jo," přitakal a začal vysílat Mayday na frekvenci pobřežní stráže.

F-5E se kolem Megafortress rojily jako vosy. Zen se s Trojkou blížil k nim a sledoval tři útočníky pod sebou. Dalších šest Tigerů se blížilo, už byly deset kilometrů od nich, řítily se k nim jako žraloci, cítící pach krve.

Kdyby měl v kanónech střelivo, letěli by na jistou smrt.

"Nebezpečné přiblížení," zablikalo na displeji, C3 varování, že Flighthawk se přiblížil na třicet metrů k F-5E.

Jeff bezmocně sledoval, jak Brazilce střelil z kanónu, granáty zasáhly ocasní plochy EB-52 a vyžraly v nich velkou díru. Zen cítil otřesy až ve své kabině.

Na krátký okamžik se vrátilo chromové slunce, které bylo součástí jeho metafory v ANTARES. Ucítil vlnu hněvu, polilo ho horko. Pak položil prst na plynovou páku Hawku čtyři a plnou rychlostí vrazil do brazilské stíhačky.

Tlaková vlna exploze měla na bombardér zvláštní účinek, zcela nečekaně pomohla Breanně vrátit letoun do vodorovného letu. I přesto nebylo pochyb o tom, že byli těžce poškozeni. Na přístrojových panelech se rozblikaly desítky varovných světel a na předním panelu se objevilo hlášení, že motory jedna a čtyři dávají jen čtyřicet procent výkonu.

"Alespoň je to symetrický," utrousil Chris suše.

Motýlkové ocasní plochy Megafortress, které vypadaly jako obří V v zadní části letounu, byly vážně poškozeny.

Breanna se pokusila o velice mírný náklon, aby zjistila, jestli ještě může letoun ovládat.

"F-5 se stáhly. Zen jednu dostal," hlásil Chris. "Vrazil do ní."

"Veliteli Hawků?"

"Jsem tady, Bree. Jste tam nahoře v pořádku?"

"Zatím jo," opáčila. "Můžeš se mi podívat na ty škody? Začni u ocasních ploch."

"Jasně."

Záběry se objevily na levém dolním panelu, který standardně zobrazoval výstupy z C3.

"Vypadá to jako nakousaná sušenka," komentoval záběry Chris. Byl to velice přiléhavý popis. Většina potahu byla utržená nebo spálená, zůstala jen kostra z uhlíkových vláken.

"Letí to stabilně a můžu i trochu zatáčet," ohlásila Breanna Jeffovi. "Ale musíme okamžitě přistát. Ztratili jsme spoustu paliva a měli jsme ho málo už před útokem."

"Jak myslíš," řekl Zen.

"Sto šedesát kilometrů severně je Boa Vista," hlásil Chris.

"No nevím," namítla Breanna, ale začala letoun obracet tím směrem.

"Tak jo," přikývl Chris a otevřel si mapy.

Letoun divoce poskočil.

"Problém s palivem," ohlásil druhý pilot a začal kontrolovat přístroje. "Nechce mi naskočit panel práce s palivem."

"Já ho mám. Najdi nějakou přistávací dráhu - v tomhle okamžiku budu ráda i za rovný kus dálnice."

"Deset kilometrů odsud je armádní základna na okraji džungle, ale je to spíš polní letiště."

"Jeffe, deset kilometrů jižně odsud je nějaká dráha na okraji džungle. Můžeš ji prověřit?"

"Jdu na to."

Ani moc nezáleželo na tom, jak byla dráha dlouhá - Breanna věděla, že k ní možná ani nedoletí. Dvě nádrže byly rozstřílené. Automatický palivový systém Boeingu je izoloval, ale zřejmě byly někde díry i v palivovém potrubí. Bree se podařilo stabilizovat motory, ale vzápětí systém varoval, že nádrže jsou skoro prázdné.

Napadlo ji, že by mohla něco říct Jeffovi - možná by se měla omluvit, že předtím nepřijala jeho návrh na smír. Ale nevěděla jak a kromě toho měla plné ruce práce, aby dokázala letoun udržet ve vodorovném letu.

"Jedna z nádrží, které systém odstavil, už se zacelila," hlásil Chris. "Zkusím ji ručně připojit."

"Dobře, zkus to."

"Jak dlouhá má být ta dráha?" zeptal se Zen.

"Něco kolem kilometru," hlásil Chris.

"Tak to asi ne," pochyboval Jeff. "Tahle je dlouhá, rovná a betonová."

"Dej mi kurz," požádala Breanna.

"Letíš přímo k ní. Je schovaná mezi hřebeny. Budeš muset hodně klesat. Zkontroluj si profil přiblížení."

Dráha vypadala, jako by byla čerstvě dokončená. Všechno ostatní - pár budov, dva hangáry - vypadalo omšele, dokonce i z výšky dvou tisíc metrů, ve které kroužil Hawk čtyři. Na stojánce stál starý vrtulový transportní letoun.

"Není tam žádná věž, nemůžu žádat o přistání," hlásil Chris. "Zkousím další frekvence."

"Jsou tam nějaký lidi," upozornil Zen.

"Tak jako tak už musíme přistát, jsem na finále," oznámila Breanna, když se měsíčním světlem zalitá dráha objevila za horským hřebenem.

Při přistání praskla jedna z pneumatik. Zřejmě už byla poškozena během útoku. Chris se do poslední chvíle snažil zjistit údaje o bočním větru, a když Breanna dala plný zpětný chod, jeden motor úplně vysadil. Přesto se jí podařilo udržet se na dráze. Na konci dráhy uviděla prostornou stojánku, začala k ní rolovat a měla pocit, že se brzy zhroutí.

"A co teď?" zeptal se Chris.

"Zavoláme domů," navrhla Breanna.

"To by mě zajímalo, proč na nás ty F-5 útočily."

"Je tady teď nějaká vládní krize," ozval se Jeff po interkomu. Přistál s Flighthawkem a roloval za nimi. "Proběhl tady vojenský převrat."

"To je přesně to, co teď potřebujeme," utrousila Breanna.

"No dobrý no, ale to ještě neznamená, že by po nás měli střilet," namítal Chris. "Možná si mysleli, že jsme z té druhé strany."

"A která strana je ta druhá?" zeptala se Bree.

Na stojánce čekal džíp. Stál v něm voják a mával na ně.

"Hele, on se usmívá," upozornil Chris. "Co si o tom myslíš? Zajdeme ven na kus řeči?"

"Myslíš, že umí anglicky?" zeptala se Breanna.

"Ty zmrdí nás chtěli sundat," vrčel Jeff.

"Tihle to asi nebyli," namítla Breanna. "Odsud ty F-5 asi nestartovaly, tady to nevypadá jako stíhací základna."

"Stejně si s nima budeme muset dřív nebo pozdějc popovídat," usoudil Chris. "Děláte, jako bysme byli s Brazílií ve válce."

"A jak víš, že nejsme?" utrousil Jeff.

Z džípu vyskočili muži, mávali a usmívali se. Neměli u sebe žádné zbraně.

"Jeden z nás si s nimi bude muset promluvit," řekla Breanna. "Potřebujeme se nějak dostat k telefonu."

"No já nevím, Bree," pokrčil rameny Jeff.

"Nemá smysl tady sedět," ozval se znovu Chris. "Kdyby nás chtěli zničit, můžou to éro vyhodit do vzduchu i s náma. Ale ti chlápci tam dole nevypadají moc nepřátelsky."

"Myslím, že by bylo nejlepší, kdybych šla dolů a promluvila si s nima," navrhla Breanna. "Co myslíš, Jeffe?"

Dovedla si živě představit, jak o tom přemýšlí, jak kývá hlavou sem a tam, jako vždycky, když s něčím nesouhlasil.

Pokud k útoku došlo omylem, pak neexistoval důvod, proč by neměla jít ven. Chris ohlásil jejich poslední pozici, ale nedostali žádnou zprávu o tom, že by nějaké americké jednotky toto hlášení zachytily, a i kdyby ho zachytily, mohlo trvat celé hodiny nebo dny, než by je vlastní lidé našli. Kromě toho v horském údolí mělo jejich rádio jen omezený dosah.

Útok F-5 však rozhodně nebyl přátelským gestem.

"Myslím, že máme dvě možnosti. Buď tohle éro vyhodíme do vzduchu, nebo si s nimi půjdeme promluvit," řekla Breanna, když Jeff dlouho neodpovídal. "A nemáme tady nic, s čím bysme ho mohli do vzduchu vyhodit."

"Nemá smysl ho vyhazovat do vzduchu," usoudil Zen nakonec.

"Souhlasím," přikývl Chris.

Breanna stiskla tlačítko na panelu a spustila dolů přístupovou rampu. Pak vstala. "Ty a Zen zůstaňte v mašině," nařídila Chrisovi. "Jdu ven zjistit, jak sem dostat nějakou pomoc."

Ani se nezastavila v Jeffově kabině. Po dlouhém letu měla nohy trochu zsláblé, jakmile vystoupila na beton, lehce se zakymácela. Zmátl ji také vysoký podvozek Galaktiky. Pak se trochu vzpamatovala a vyšla ze stínu pod letounem. Zpoza hangáru vyrazily dva nákladáky s plátěnými korbami a zamířily k ní.

Breanna se začala rozhlížet a v tom okamžiku kolem ní prolétl jakýsi velký stín tak rychle a nečekaně, že klopýtla a upadla na zem. Megafortress a stojánka se otřásaly vibracemi.

Flighthawk.

"Myslela jsem, že jsi přistál, Jeffe," křikla a vyskočila na nohy.

V tom okamžiku jeden z mužů, kteří ji přišli přivítat, vytáhl Uzi a namířil jí přímo mezi oči.

VII.

Soudný den

Pej, Brazílie, 7. březen, 23.00 místního času (19.00 v Dreamlandu)

Minerva zamířila k americkému letounu a cítila, jak její hněv mizí a je nahrazen úžasem a dokonce snad i závistí.

Ohromný černý letoun se v temných stínech nad ní tyčil jako nějaké mytické zvíře, jeho štíhlá příd' připomínala čepel meče posazenou na širokém kříži křídel. Měl tak hladký potah, že v noci vypadal jako temný žralok. Byl tak velký, že klidně mohl být částí hory, která se sesunula do údolí. Piloti F-5 však hlásili, že velký bombardér dokáže manévrovat stejně dobře jako jejich stíhačky. Kdyby byl letoun ozbrojen, boj by zřejmě dopadl zcela jinak.

Dva muži střežící vchod do letounu se vypjali do pozoru, když uviděli, jak se blíží jejich velitelka. Pozdravila je, pak se chytla zábradlí a vystoupala do rudě ozářeného nitra Pevnosti.

Na spodní palubě to vypadalo jako v televizním studiu, všude kolem samé obrazovky a počítače. Zřejmě to bylo místo, odkud byly řízeny roboti letouny - před oběma sedačkami viděla joysticky a široké panely s displeji a dalšími ovladači, které trochu připomínaly vybavení na pracovišti nosiče Hawků. Sedačka vpravo byla umístěna na speciálních kolejnicích, zřejmě to bylo místo, kde seděl zmražený pilot Hawků.

Minerva pomalu vystoupala do kabiny pilotů. Madrone jí říkal, že Megafortress byly ve skutečnosti přestavěné staré B-52, ale jí se to zdálo nemožné - kokpit patřil spíš do dvacátého prvního století, možná spíš do dvacátého druhého.

Celý přední panel byl tvořen hladkou deskou, nikde nebyly žádné mechanické přepínače ani staromódní přístroje.

Všechny digitální displeje, přístroje a ovladače se daly plně konfigurovat a byly ovládány buď dotekem nebo hlasem.

Plynová páka mezi sedačkami pilota a druhého pilota se nehýbala, tah motorů byl řízen snímačem tlaku. Ve vzduchu piloti letoun ovládali řídicí pákou, nikoli velkými berany. Texturované plochy na páce označovaly místa se senzory.

Přední displej nebyl na čelní sklo promítán, jako ve starších strojích, jeho panel byl součástí čelního skla, jak napovídala slabě svítící žlutá písmena.

Možnosti stroje byly v podstatě neomezené. Mohl sloužit jako průzkumný letoun, jako bombardér nebo jako velitelský stroj letky stíhaček. S jednou Megafortress by dokázala ovládnout celou Brazílii, celou Jižní Ameriku.

Ale bude ji muset vrátit.

Ba co víc. Bude muset najít způsob, jak ji Američanům vrátit, aniž by pojali podezření, že ji chtěla ukrást.

Ale nejdřív si s ní určitě zalétá.

A pak?

Minerva vklouzla do sedačky pilota. Kdyby s letounem odstartovala, už by ho nikdy nedokázala vrátit těm, kterým patřil. Nedokázal by to žádný pilot. Letět s takovým letounem, to by bylo jako letět znovu poprvé, splnit si sen o létání. Už by se ho nikdy nedokázala vzdát.

Ale bude muset. Američané by ji nikdy nedali pokoj, kdyby si ho nechala. Vzali by si ho zpátky násilím a ji by zašlápli jako obtížný hmyz, který se vetřel do jejich domova.

Mohla s Američany bojovat. Mohla je zničit.

Ucítila v sobě erupci touhy, temnota její duše se začala rozpínat. Nechá si letoun, nechá si Madroneho, zničí každého, kdo se opováží se jí postavit.

Po těžkém vnitřním boji se zvedla ze sedačky letounu. Musí Kevina opustit dřív, než ji zničí. I kdyby si měla prsty rozervat hrud' a vyrvat z ní své srdce.

Na palubě Ravenu nad Mexickým zálivem, 7. březen, 21.00 místního času (19.00 v Dreamlandu)

"Náš tanker je na cestě," oznámil plukovník Bastian Nancy Cheshirové poté, co rychle zkontroloval jejich polohu na navigačním panelu Megafortress. "Poletí na jih tak dlouho, dokud budou moct. Se současným kurzem a rychlostí to bude trvat tak hodinu."

"To bude stačit," přitakala Cheshirová.

"Tak mám takový pocit, že být druhým pilotem je ještě těžší, než to éro řídit," usoudil Bastian. Přestože s sebou vezli

dva operátory, kteří obsluhovali špionážní vybavení EB-52, musel Pes ovládat spoustu funkcí, které by ve standardní B-52 měl na starosti navigátor a zbraňový operátor. Počítač sice prováděl veškeré rutinní práce, ale Bastianovi připadalo i vyvolávání správných panelů na multifunkčních obrazovkách jako nesmírná dřina.

"Jde vám to dobře," povzbudila ho Cheshirová.

"Zkusím se znovu spojit s Nimitzem" navrhl Pes. "Třeba jejich průzkum už něco našel."

"Zkuste to."

Díky vybavení Ravena mohl Pes komunikovat v podstatě s kýmkoli na světě za předpokladu, že dotyčný měl přístup k satelitní komunikační síti. Zadal patřičný kód a za půl sekundy už byl spojen s velitelem letky námořnictva, která operovala v jižním Karibiku.

Bohužel, neměli žádné nové zprávy.

Jižní flotila sledovala Galactiku až do Venezuely. F/A-18 z Nimitzu slyšely hlášení Chrise Ferrise, druhého pilota Gal, v okamžiku, kdy letoun vstupoval do vzdušného prostoru Brazílie, ale on jejich vlastní volání zřejmě neslyšel. Pak letoun beze stopy zmizel.

Brazílie, Kolumbie a Venezuela byly požádány, aby se podílely na pátrání, ale dozvěděly se jen to, že se pohřešuje B-52. Brazilci Američanům vyšli vstříc a vyčlenili na pátrání dvě letky a dva letouny Gruman Tracker i přesto, že radarové speciály byly optimalizovány pro námořní operace a při hledání nad pevninou měly omezené možnosti.

Venezuelané měli jen skromné prostředky, ale také oni spolupracovali. Kolumbijci spolupráci odmítli, tvrdili, že mají dost svých starostí s útoky gueril na jihu.

Američané nechtěli dělat unáhlené závěry, ale bylo zjevné, že to by mohlo být místo, kam by měli zaměřit svoji pozornost. Kolumbie však zatím byla mimo dosah letounů z letadlové lodi Nimitz. Druhá operační skupina, která v sobě zahrnovala i oddíl Marine MEU, mířila na východ z jižního Pacifiku, ale stále byla ještě hodný kus cesty vzdálena.

Na Psově obrazovce se rozblikalo hlášení, že přišla textová zpráva z Quickmoveru, letounu C-17, který sloužil k rychlé přepravě útočného týmu Whiplash. Bastian se dotkl plastového povrchu obrazovky a zobrazil se celý text.

"Na místě."

Danny a jeho hoši krouží nad Mexickým zálivem," oznámil Bastian Cheshirové.

"Mám tu nějaké vysílání, ale je to moc daleko na to, abychom dokázali zaměřit, odkud přichází, je to hrozně slabé.

Možná je to nějaké nouzové volání," ozval se jeden z operátorů.

"Dejte mi kurz," požádala Cheshirová.

"Teď jsem ho ztratil, majore," omlouval se operátor Sean O'Brien.

"Opravdu ho nedokážete nějak zaměřit?" zeptal se Bastian.

"Problém je v tom, plukovníku, že pokud mezi námi a nimi jsou nějaké překážky, což asi budou, jedná se o velmi slabý signál a ještě pravděpodobněji jsou to spíš nějaké odrazy. Může to být z obrovské dálky. Možná až z Brazílie."

Počítač zobrazil zprávu v komunikačním řádku čelního displeje:

"Naléhavý kódovaný příchozí hovor Psi-uši."

Pes musel dát hlasový povel palubnímu počítači Ravena, který kódovanou příchozí zprávu dešifroval. Byla slyšet jen v jeho sluchátkách.

"Plukovníku Bastiane, tady Jed Barclay."

"Povídej, Jede."

"Předám vám asistentku ministra McCormackovou."

Antény Ravena dokázaly přesně a čistě přijímat dlouhé vlny komunikačního systému, který byl původně vyvinut pro potřeby prezidenta a vrchního velení v případě jaderného konfliktu. Přenos byl lehce zpožděn vzhledem k povaze technologie a vzdálenosti, na kterou probíhal, ale kvalita hlasu byla tak dokonalá, že Pes fyzicky cítil, jak mu tají ušní bubínky v záru hněvu McCormackové.

"Co to tam ksakru děláte, plukovníku?" ječela.

"Hledáme nosič Hawků a Galactiku, EB-52, která nosič Hawků sledovala po útoku na Skull Valley. Před pár hodinami jsem o tom poslal zprávu," odpověděl Pes. "Komunikoval jsem s Jedem..."

"Plukovníku, ministr chce, abyste se okamžitě vrátil na základnu. Okamžitě."

"To je rozkaz?"

"Vy zatraceně dobře víte, že vám nemůžu dávat přímé rozkazy," vyštěkla. "Brzy se s vámi spojí generál Magnus."

Linka ztichla.

"Co se děje?" zeptala se Cheshirová.

"Vypadá to, že jsem v pěkné hromadě sraček," zavrčel Pes.

"To už jste párkrát byl, a vždycky to nějak dopadlo," uklidňovala ho Cheshirová.

Nikdy to nebylo tak hrozný, pomyslel si Bastian. Nemůže opustit svoji dceru a nemůže neuposlechnout přímý rozkaz, který jistě brzy přijde.

Jeho kariéra je stejně u konce. Ztratil nosič Hawků a teď ještě Galactiku a čtyři Flighthawky. Výmluvy mu nepomůžou - stačí se podívat, jak dopadl Brad Elliott.

Ať tak nebo tak, všechno je na hovno.

Musí přece pomoci Breanně.

Možná i na to už je příliš pozdě. Kromě toho má i jiné povinnosti. "Držte tenhle kurz, dokud nedostaneme další rozkazy," přikázal Cheshirové.

Pej, Brazílie, 7. březen, 23.00 místního času (19.30 v Dreamlandu)

Zen nedůvěřivě sledoval brazilské vojáky u dveří a přemýšlel, jestli jejich zdvořilost a uctivost je dobré znamení, či nikoli. Sice nemluvili anglicky, ale ti, kteří ho vynesli z letounu, byli velice disciplinovaní a dobře instruovaní. Prohledali

nejen jeho, ale také vystřelovací sedačky, jestli někde nejsou ukryté zbraně. Na starý kolt ráže 45, který mu odebrali, mu dokonce dali stvrzenku a dovolili mu, aby si sám dojel na svůj osobní "záchod" - velké skladiště v jednom z hangárů. Dva vojáci stáli tiše u dveří s puškami v rukou. Další byli zřejmě venku, protože slyšel, jak se tam baví a občas se něčemu zasmáli. Nabídl mu jídlo a vodu a dokonce i brazilské pivo, ale Zen to všechno odmítl. Pak ho vylekal podivný zvuk zvenčí. Podíval se ke dveřím. Zdálo se mu, že hangárem někdo táhne něco velkého. Znělo to jako vozíky s vybavením v nemocnici, kde strávil tolik času. Znovu se mu vrátily vzpomínky na první okamžiky bezmoci a zoufalství.

Pak dovnitř vjeli dva vojáci s vozíkem, na kterém stála televize a video přehrávač. Zen čekal, že mu pustí nějakou zprávu. Vzpomněl si na Jeda Barclaye a jeho hlášení o tom, že v Brazílii probíhá vládní krize, očekával tedy nějaký výpad proti jedné ze zúčastněných stran. Brazilci mu však pustili starý seriál Gunsmoke.

Jeden ze strážných předal svoji M-16 kolegovi a šel se dívat také.

Jeffa napadlo, že kdyby měl nohy, dokázal by ty parchanty odzbrojit.

A pak co? Sám obsadit celou základnu? Možná Matt Dillon vystoupí z obrazovky a se svými kolty mu pomůže. Televize byla puštěná dost nahlas, i přesto Zen uslyšel šourání bot dřív, než se objevil jejich majitel a věděl, komu ty boty patří. Pevně sevřel obruče kol, a snažil se připravit na setkání s Madronem. Cítil, jak se v něm vzdouvá vlna hněvu. Když však uviděl pobledlou tvář s propadlými očima, vztek ho rychle přešel.

"Co se děje, Kevine?" zeptal se ho.

Madrone se zasmál. "Ty moc dobře víš, co se děje. Chtěli jste mě zničit. Ještě pořád mě chcete zničit."

Pohyboval se trhaně, mával kolem sebe rukama jako nějaká loutka. Vypadalo to, jako by se každou chvíli měl rozpadnout na kusy.

"Kevine, to jsem já, Zen, poznáváš mě?" zeptal se Jeff.

"Co si jako myslíš? Že jsem úplně blbej?"

"Vypadá to, že jo."

Madrone se znovu zasmál.

"Proč pracuješ pro Brazilce?" zeptal se Jeff. "Co se s tebou děje? Vypadáš jako duch."

"Ty moc dobře víš, co se děje. A pro Brazilce nepracuju. Oni pracujou pro mě."

"ANTARES tě pěkně zřídil. Já ty drogy bral taky. Víš, co s člověkem dokážou udělat. Musíš se se mnou vrátit domů."

Madrone pohrdavě odfrkl.

"Když ty drogy přestaneš brát najednou, udělá ti to v hlavě pěkně guláš," snažil se vysvětlovat Zen. "Začneš být paranoidní. Geraldová říkala..."

"To je mi jedno, co ti říkala Geraldová. Tu taky dostanu. Glavina už jsem dostal. Dostanu vás všechny. Já vím, že oni mě taky. To je mi jasné, ale vezmu s sebou tolik lidí, kolik budu moci. To ti přísahám."

"Je mi líto, co se stalo s tvou dcerou."

"Hovno! Hovno! Tys v tom jel taky. 1 teď v tom jedeš."

Madrone sekl prsty do vzduchu. Před okamžikem byl ještě bledý, najednou prudce zrudl. Kůži na tváři měl napnutou, jako by ji hnala bouře.

"Chceme ti pomoci, Kevine, ale nesmíš se tomu bránit," pokračoval Jeff tiše.

Madrone zamrkal, pak se k němu naklonil. Jeff měl na chvíli dojem, že bude schopen se s ním rozumně domluvit.

"Všechny vás zabiju," syčel Madrone ještě tišeji než Zen. "Všechny."

Z televize se ozvala divoká střelba, tak hlasitá, že sebou Jeff polekaně trhl a podíval se na obrazovku. Když znovu zvedl zrak, Madrone už tam nebyl.

Kevin vyšel z budovy a cítil bušení srdce až v hlavě. Mysl se mu rozpadla na střepiny a každou střepinou otáčel pavouk, kterého měl voperovaného do hlavy. Slyšel nové hlasy, které na něho dorážely z maelstromu mezi částmi jeho mozku.

Zen je tvůj přítel. Co ti chtěl říct?

Jeff je stejná oběť jako Kevin. Také z něho udělali robota.

Breanna taky. A druhý pilot taky.

Zabij je!

Zdálo se, že Zen si myslí, že dokáže uniknout. Řekl něco takového? Nebo Kevin chtěl, aby to řekl?

Stíny kolem Madroneho se uzavřely. Znovu se vrátil do temné náruče noci. Džungle - už je zpátky v džungli.

Byl v hladině Theta, připojený k ANTARES, ale neměl na hlavě přílbu, neseděl v letounu a neměl na sobě speciální kombinézu. Nikde na dosah žádný počítač.

Kde je Minerva? Potřebuje ji.

Minerva si dopřála dlouhou chvíli odpočinku na terase a dívala se k horám. Zdálo se jí, že hvězdy jsou zatažené jakýmsi rudým oparem - hvězdy osudu, je to snad znamení?

Dobré nebo špatné znamení?

Dobré. Jistě dobré.

Dveře za ní se otevřely. Minerva se zhluboka nadechla, pak vklouzla dovnitř.

Uprostřed pokoje stál Kevin. "Proč jsi je sem přivedla?" zeptal se.

"Kevine, já je sem nepřivedla."

"Zen a Breanna - chtěla jsi, aby sem přišli."

Minerva se lehce zachvěla. "Sledovali tě až sem, miláčku." Pomalu šla k němu a nutila se do klidu. "Už jsi zapomněl? Já vím, že jsi unavený."

Položila mu ruce na ramena. Svaly měl tvrdé jako kov, srdce mu divoce bušilo.

Za posledních čtyřadvacet hodin se jeho šílenství nekontrolovatelně zhoršilo. Předtím byl jen nebezpečný, teď se z něho začal stávat nebezpečný šílenec.

Tak by pro ni mělo být snadnější se ho zbavit. Ale nebylo.

"Vždycky jsem věděl, že jsou proti mně," říkal Kevin.

"Ano," špitla.

"Jsou to parchanti."

"Ráno provedeš ten útok. Použiješ k tomu jejich letoun. Opravy budou dokončeny včas. To vím jistě," dodala spíše proto, aby ujistila sebe sama. "Pomůžou ti." Minerva ho pohládila po ramenou, potom mu rukama vklouzla pod svetr a hladila ho po holé kůži.

"Nepomůžou mi," křikl divoce.

Strachem ji až zamrazilo. Možná se bude bránit, možná se dokonce obrátí proti ní.

"Laboratoře Lawrence Livermore v San Francisku," pokračovala. "Tam přece nadobro otrávil tvoji dceru. Možná do té doby byla jen nemocná - možná proto ji tam zabili, aby nepřežila."

Několikrát jí říkal o léčení, které neprobíhalo v laboratořích, ale nedaleko od nich. Když o tom mluvil, vždy byl plný hněvu, bylo jasné, že to místo chce zničit. Počítala, že to je jeho nejhlubší touha, nejsnadnější způsob, jak si ho udržet pod kontrolou.

Ale ne dnes.

"Nikam nepoletím," oznámil jí klidně.

Vytáhla ruce zpod svetrů a začala couvat ke křeslu v rohu. Měla tam v pouzdře pod polštářem ukrytou pistoli. Když ho zabije, co udělá dál?

Zničit letouny, zbavit se vojáků, nesmí zůstat žádné stopy.

Ještě lepší by bylo vzít trosky a roztrousit je na sever od hranic. Její lidé už Američanům pomáhali v pátrání a nabídli se, že udělají, co bude v jejich silách. Samozřejmě, cokoli udělali, musela ona nejdříve povolit.

Nebude to sice tak přesvědčivé, jako poslat ho zpátky a předstírat, že napadl její základnu. To byl původní plán, ale zdálo se, že jí začíná docházet štěstí.

Viděla však výhody, pro které by se vyplatilo riskovat. Pomalu začala natahovat ruku k pistoli, ale zároveň se rozhodla, že se ho ještě pokusí přesvědčit po dobrém. "Ať poletíš, či nikoli, je to tvoje volba. Pokud poletíš, dám ti zbraň, která je zaručeně zničitelá. Mám dvě hlavice," dodala.

Ještě když to říkala, - i když si stále uvědomovala, že je to jen součást jejího vlastního plánu, jak se ho zbavit -, cítila jisté nepopíratelné vzrušení, touhu po ničení, kterou v ní vždy vyprovokoval. "V hlavicích jsou jaderné bomby. Jsou malé a byly původně určeny pro dělostřelecké granáty. Ale ty bys je určitě dokázal upravit. Jednu ti dám. Tu druhou budu potřebovat tady, pro případ, že by zaútočili."

Madrone se odtáhl.

Cítila, že ho ztratila, a odolala pokušení jít k němu. Ucítla záchvěv strachu a studu nad vlastní touhou. Pak mluvila dál.

"Ještě pořád tam dělají ty strašné experimenty?" zeptala se. "Museli přece vědět, co to s ní udělá. Možná lhali od samého začátku."

"Ne!"

Kevin se roztřásl tak divoce, že Lanzasová raději natáhla ruku pro pistoli.

Ale Madrone se jen zhroutil na podlahu. "Jsou to moji přátelé," mumlal, když se k němu přitulila.

Břečel na zemi jako dítě. Milovala ho, opravdu ho milovala.

"Jestli to jsou tvoji přátelé, pomůžou ti," uklidňovala ho Minerva. "Před úsvitem odstartujete. Do té doby bude letoun opravený. Zničený potah na ocasních plochách nahrazují hliníkem. Možná to změní letové vlastnosti, ale určitě to i tak poletí dobře."

"Co když mi nepomůžou?"

"Pak s letounem poletí naši lidé. Nebo ho můžeš řídit sám. Uděláme, cokoli budeme muset."

"Dej mi ty bomby," zaprosil Madrone. Zhluboka se nadechl a zvedl hlavu.

"Jsou to jen hlavice. Napadlo mě, že bys je mohl umístit na protitankové střely, tak jako jsi to udělal s konvenčními hlavicemi. Ale na to není čas."

"Času je dost. To zvládnou." Znovu se proměnil v dřiče, v odhodlaného mstitele. Jeho hlas zněl rozhodně, šílenství ustoupilo do pozadí. "Zničím Livermore a zničím Dreamland, to je základna, kde mi poškodili mozek."

"Jednu hlavici si musíme nechat tady, pro případ, že by na nás chtěli zaútočit," vysvětlovala Minerva. "Dokázal bys ji upravit tak, aby jí odpálil buď časovač, nebo dálkové ovládání?"

"To je hračka. Rychle." Vyskočil.

Uvědomila si, že by ho měla nechat jít, ale cosi hluboko v nitru ji přinutilo, aby k němu vztáhla ruku a zastavila ho.

"Pojď se nejdřív milovat."

Na palubě Ravenu nad Mexickým zálivem, 7. března, 21.30 místního času (19.30 v Dreamlandu)

Operátor radaru Psovi právě ohlásil, že stále nic nevidí, když se na čelním displeji objevilo další hlášení.

"Naléhavý kódovaný příchozí hovor Psi-uši."

Bastian hovor okamžitě přijal.

"Vy jste se snad úplně zbláznili," hřimal Magnus.

"Ne, pane," opáčil Bastian. "Ztratili jsme jednu EB-52."

"Tak z toho už vás nevysekám, Pse," upozornil ho tříhvězdičkový generál.

"Nežádám vás, abyste mě z toho vysekal, generále."

"Naberte kurz zpátky do Dreamlandu a neprodleně se tam vraťte. Pátrání bude řádně pokračovat i bez vás."

"Pátrání probíhá řádně, dokud ho vedu já. Co se týče..."

"Plukovníku!"

"Ano, pane! Musíme stejně tankovat ve vzduchu."

"Kdo je váš druhý pilot?"

"Já jsem druhý pilot."

"Vy víte, jak to myslím."

"Major Cheshirová. Jedná na můj rozkaz," přiznal Pes. "Podala písemný protest. Je v záznamu," dodal a doufal, že se jim ho tam podaří zpětně přidat.

"To jí stejně moc nepomůže. Dejte mi ji."

"Musíte to u sebe autorizovat," informoval ho Bastian.

Linka na okamžik ztichla, generál se zřejmě radil s nějakým technikem, který mu hovor zprostředkovával.

"Bude na mě křičet?" zeptala se Cheshirová.

"To jsem nevěděl, že máte takový smysl pro humor."

"Odsouzenci před oběšením vždycky vtipkují."

"Majore Cheshirová?"

"Ano, generále?"

"Leťte domů. Ted' hned."

"Ano, pane."

"Bastiane, spojte se se mnou, až budete zpátky na základně. Jsem v D. C. Najděte si mě. Končím."

"Asi se mu něco nelíbí," ušklíbla se Cheshirová.

"Nejspíš má za sebou dlouhý den," kývl Pes.

"Co budeme dělat, plukovníku?"

Nemůže přece opustit Breannu. Nemůže.

Nemělo však smysl tam zůstat. Měl by se vrátit na základnu, i kdyby ho k tomu Magnus nenutil. Neměli žádné spojení, žádný radiomaják, nic na radaru. Nic. Po Galactice ani stopy.

"Zpráva, plukovníku," upozornila ho Nancy.

Pes zvedl zrak a uviděl další hlášení o hovoru z D. C. S povzdechem spojení autorizoval. Překvapilo ho, že se ozval Jed Barclay, nikoli generál.

"Ehm, plukovníku, mám tady e-mail, který přišel na veřejnou adresu Rady národní bezpečnosti. Myslím, že jedna kopie přišla i do Dreamlandu. Ale já bych vám ho rád přečetl už teď."

"O čem to mluvíte?"

"Poslouchejte. - Složte šedesát milionů amerických dolarů na níže uvedený účet do 0600 pacifického času nebo budou zničeny laboratoře Lawrence Livermore a s nimi i celé San Francisco. - Pak je tam číslo účtu v bance na Kajmanských ostrovech, ale ještě se mi nepodařilo zjistit, komu patří. Podepsal to Madrone."

"Cože?"

"Myslel jsem, že to bude jen nějaký debilní vtípek, ale je tam ještě příloha v tiffu."

"Co je tiff?"

"Obrázek. Je to primitivní formát, žádné zabezpečení, ale na obrázku je vidět EB-52 s poškozenými ocasními plochami.

Asi to bude ta, kterou hledáte, ale neexistuje způsob, jak bychom mohli ten e-mail nebo obrázek definitivně ověřit."

"Odkud ta zpráva přišla?" zeptal se Pes.

"To ještě taky nevíme. Zatím se nám ho podařilo vystopovat až do Itálie, ale pochybuji, že byl odtud opravdu odeslán."

"Dobře," řekl Bastian. "Jede, už se vám podařilo zorganizovat to pátrání prostřednictvím satelitů?"

"Ano a zatím jsme nic nenašli. K tomu se hned dostanu, plukovníku," dodal Barclay. "K tomu e-mailu byl připojen ještě jeden obrázek. Někaké schéma. Nejsem sice expert, ale vypadá to jako jaderná hlavice. Už jsem to nechal prověřit."

"A co na to řekl váš šéf?"

"Ten už je na cestě do Bílého domu, aby mohl informovat prezidenta."

Na palubě "Quickmoveru" - letounu C-17/D z Dreamlandu, nad Karibikem, 22.40 místního času (19.40 v Dreamlandu) Danny málem upadl, když sestupoval zpátky do nákladového prostoru v břiše C-17. Seržant Talcom se ještě udržel, ale zbytek týmu Whiplash se rozesmál tak hlasitě, že je slyšel i přes hučení čtyř silných motorů.

"Tak jo, poslouchejte," oznámil jim Freah. "Na chvíli se posadíme v Panamě."

"Máme nějaký cíl?" zeptal se Bison a vyskočil z plastové lavice.

"Ne. Ale pracuje se na tom. Musíme doplnit palivo a počkat, dokud se neobjeví další informace."

"Překlad: Někakej debílek v D. C. si chce jít lehnout," ozval se Prášil.

Ostatní se znovu rozesmáli.

"Seržante, slyšel jsem, že zdejší latríny jsou skvělé místo, kde se dá strávit celý večer. Je tam spousta zajímavého hmyzu, který byste jistě rád prozkoumal."

Znělo to tak zlověstně, že nikdo už ani nemukl, zatímco velitel se obrátil a vylezl zpět na letovou palubu.

Pej, Brazílie, 8. březen, 01.00 místního času (7. březen, 21.00 v Dreamlandu)

Breanna seděla snad několik hodin na dřevěné židli a vrhala zlověstné pohledy na své strážce. Nezdálo se, že by na ni chtěli zaútočit, a dokonce se chovali i relativně zdvořile, když ji prohledávali, jestli nemá zbraň. Kdyby měla cokoli jiného, než svoji objemnou berettu, dokázala by to snadno skrýt. I přesto si připadala nepříjemně zranitelná, až jí z toho málem naskakovala husí kůže.

Dělala si také starosti o Jeffa. Za dvě hodiny měl dostat další dávku odvykacích drog z programu ANTARES.

Geraldová jí říkala, že by se nikdy neměl zpozdit o více než pět minut, jinak hrozilo, že by mohl začít pocíťovat abstinenci příznaky.

Pak se ve dveřích objevil statný voják a přinášel její vybavení. Položil je na zem u stráží. Když se zvedla a šla si vybavení prohlédnout, strážce na ni mávl, aby se posadila. O pár minut později stejný voják přinesl velkou mísu s jídlem. Alespoň to jí dovolili. Fazole byly sice tvrdé, ale rychle je snědla a vypila i řídkou omáčku. Když o pár minut později přivedli Chrise, byla po jídle. Jeden z vojáků nesl jeho vybavení a položil je vedle jejího.

"Tys snědla ty sračky?" zeptal se Chris.

"Je to lepší než hladovět."

"Co když do toho dali nějaký drogy?"

"Kdyby tam chtěli dát drogy, asi by mi dali nějaký lepší jídlo, ne?" namítala.

"Myslíš, že nás brzy pustí?"

Breanna pokrčila rameny. V chodbě slyšela Zenův vozík.

Jeff vjel do místnosti s ironickým úsměvem na tváři. Než se ho stačila zeptat, co je mu tak k smíchu, vešel dovnitř jakýsi vysoký muž a začal vydávat rozkazy v portugalské. Strážce popadly leteckou výbavu a vrazily ji Chrisovi a Breanně do náručí, aniž věděly, komu co patří.

"To nás pustí?" zeptal se Chris.

"Moc bych se na to nespolehal," soudil Zen a pořád měl na tváři ten pobavený výraz. Byla to maska, kterou občas používal, možná to znamenalo, že má něco za lubem.

"Kde máš svoje věci?" zeptala se Breanna.

"Musel jsem to nechat v mašině."

"A co ti je tak k smíchu?" zeptala se.

"Já měl televizi a vy ne," řekl a dodal: "Myslí si, že jim budu pomáhat s řízením Flighthawků."

"Cože?"

"Mluví anglicky," pokračoval Zen. "Prý letíme zpátky na sever. Myslí si, že jim pomůžeme."

"Takhle přesně to neřekl."

Breanna zvedla hlavu a uviděla ve dveřích Kevina Madroneho.

"Řekl, že mi buď pomůžete, nebo zemřete," pronesl Madrone. "Ahoj Breanno a kapitáne Ferrisi."

"Já ti pomáhat nebudu, Kevine. Máš to v palici pěkně pomotaný." Zen se prudce otočil. "Uvědom si, že máš abstínenci z těch drog, který jsi bral v ANTARES. ANTARES ti úplně rozhodil myšlení. Věř mi. Seš prostě magor. Mešuge."

Kevin na něho chvíli civěl, až se zdálo, že mu vypadnou oči z důlků. Pak se na Zena vrhl, řtil se místností a divoce máchal rukama. Jeff se znovu otočil a podařilo se mu uhnout tak, že Madrone upadl. To ho však ještě víc rozzuřilo.

Breanna vyskočila, aby šla bránit svého manžela, na kterého začaly dopadat první rány, ale strážce ji chytily a nepustily dál. Další z vojáků mířil pistolí na hrud' Chrisovi.

"Nech toho! Nech toho!" křičela Bree.

Vojáci se pokusili je odtrhnout. Nakonec někoho napadlo vystřelit do stropu dávku z automatické pušky a Madrone se konečně uklidnil. Dovolil jim, aby ho od Zena odtáhli.

"Kevine, co se s tebou děje?" ptala se Breanna.

Madrone odstrčil strážce, pak zavrtěl hlavou a popadl dech. "Myslel jsem, že ty v tom s nimi nejedeš, Bree."

"V čem jako s nimi nejedeš, Kevine? Co se děje?"

"Já tě nebudu poslouchat. Vím, že mě dostanete, ale já vás vezmu s sebou. Vezmu vás s sebou tolik, že to bude bolet."

"Ty ses zapletl do puče proti brazilské vládě?" zeptal se Jeff. Mluvil klidně, jako když se na něco ptá student na přednášce.

Jeff se snažil vyprovokovat útok a doufal, že nával emocí něco změní, uvědomila si Breanna. Ale nezabralo to. Tedy ne tak, jak by chtěl.

"Žádný puč není," odsekl Madrone.

"To víš že je. Už je nová vláda. Tys jim s nosičem a Flighthawky pomohl udělat převrat."

"Oni na nás útočili, museli jsme je zastavit," bránil se Madrone. "A teď to uděláme znovu."

"Christina zemřela na rakovinu, která nijak nesouvisela s tvou prací, Kevine," pokračoval Zen. "Nebyla to tvoje chyba. A nebylo to žádné spiknutí. Byla to jen obrovská smůla a neštěstí. Podívej se na mě. Taky jsem měl smůlu."

"Naložte je na palubu," nařídil Madrone strážím. "Těm, kteří můžou chodit, dejte pouta."

"Pro koho pracuješ?" zeptal se Chris.

"Pro nikoho nepracuju."

"Být sebou, moc bych jim nevěřil," varoval ho Chris.

"Nevěřím ti," ubezpečil ho Madrone a vyšel ven.

Venku se zastavil, zhroutil se na stěnu budovy a zoufale lapal po dechu. Je možné, že byli jeho nepřáteli od samého začátku? Nebo se proti němu obrátili až později? Zrada je nejhorší zločin. Jít proti svému příteli, proti rodině nebo milence - co může být horšího?

Zabít vlastní dceru.

On ji nezabil. To oni. Svině.

Až se přiblíží, zabije se. Půjčí si pistoli od jednoho ze svých mužů. Pomstí se, jak jen to bude možné. Pak je podvede a zabije se.

Pak půjdou po Minervě. Ona ještě pořád naivně věřila, že spolu uniknou, až se vrátí, ale on se nevrátí.

Zničí i ji. Ba co víc. Budou ji mučit stejně, jako mučili Christinu. To už znovu nesmí dopustit.

Kevin cítil uvolnění, poslední zbytky bolesti hlavy zmizely. Byl konec. Rychle šel zkontrolovat muže, kteří pracovali na

Minervině zbrani.

Dreamland, 7. březen, 22.00 místního času

Celou cestu švali Raven na plný výkon a přistáli přesně ve 22.00. Pes vyklouzl z kokpitu k smrti unavený a nastoupil do čekajícího Hummeru, aniž by se obtěžoval se převléknout.

Jedinečný Ax čekal u dveří jeho kanceláře s hrnkem silné černé kávy. "Dobrý večer, šéfe, volalo pár hlavounů a chtěli si na vás zašťekat," hlásil seržant.

"Jak to, že jste ještě vzhůru?"

"Nemůžu si nechat ujít popravíčku." Gibbs se tvářil nenuceně, ale kolem očí měl ustarané vrásky. "Máte se připojit k videokonferenci na zabezpečené lince. Dole je všechno připraveno."

"Dobře."

"Až skončí to nejhorší, přinesu vám další kávu. Kapitán Freah přistál v Panamě," dodal Ax. "Budou čekat na další rozkazy."

"Dobře." Pes se z hrnku dlouze napil a pak jej vrátil Axovi na doplnění. "Cože, žádný papíry?"

"V tuhle denní dobu běžně padělám vaše podpisy."

Dole Pes kývl na dvojici vojenských policistů, kteří hlídali vchod a vešel do prázdného sálu. Připojil se do zabezpečené videokonference a zjistil, že ostatní už debatují.

"Připojil se plukovník Bastian," oznámil Jed Barclay, sedící v podzemí Bílého domu.

"Plukovník," zavrčel generál Magnus.

"Dobrý večer, plukovníku." Obrazovka zablikala a objevila se na ní nová tvář, prezident Kevin Martindale.

"Pane."

"Jak reálná je tahle hrozba?" zeptal se Martindale, oblečený ve svetru a sedící v masivním křesle na palubě Air Force One. Vedle něho se sešli Philip Freeman, John Keesh a jeho zamračená asistentka.

"Obávám se, že je velice reálná, pane," upozorňoval Barclay.

"Chci slyšet, co si o tom myslí plukovník Bastian," přerušil ho Martindale. "Může za to ANTARES?"

Bastian zaváhal. "Obávám se, že je pravděpodobné, že to souvisí i s ANTARESem. Ještě pořád nemáme k dispozici všechny podrobnosti."

"S ANTARESem jsou jen potíže. Je to jed. Musí to skončit teď hned. Na můj rozkaz. Ruším tím veškeré direktivy, které jste dostal od kohokoli jiného."

"Ano, pane," souhlasil Bastian.

Keesh se na pozadí mračil, ale nic neříkal.

"Připravili jsme síť z letounů, které budou hlídkovat kolem San Franciska," vstoupil do hovoru Magnus, zjevně sedící v jiném vojenském letounu. "Nemají šanci se tam dostat."

"Myslím, že přesně to chtějí," usoudil Pes.

"Co tím myslíte?" zeptal se prezident.

"Řekli nám, kde je cíl a kdy je máme čekat," pokračoval Bastian. "Takže buď je to klamný cíl, nebo chtějí, abychom ten letoun sestřelili."

"Přece je nemůžeme sestřelit," kroutil hlavou Magnus.

"Nemůžeme jim dovolit, aby zaútočili na laboratoře v San Francisku," vysvětloval Pes. "Ale jde ještě o něco jiného."

Moji lidé na základně se podívali na ten náčrt. Mluvil jsem s nimi zatím jen po rádiu, ale tvrdí, že je to velice primitivní zařízení, zřejmě připojené k raketě s krátkým doletem. I kdyby byla odpálena z Flighthawku, - což by nebylo jednoduché, ale nikoli neproveditelné -, jeho nosič by stále musel být v dosahu patnácti kilometrů."

"Pokud to chtějí shodit z bombardéru, bude se muset dostat nad město," utrousil Magnus suše.

"Přesně tak," souhlasil Pes. "Když budeme vědět, že sem letí, můžeme celou oblast v okruhu patnácti kilometrů uzavřít, a tak bychom měli najít jakýkoli letoun, i Megafortress."

"Možná ten útok provedou někde jinde," přemítal Jed.

"To je možné. Ale Livermore odpovídá našim předpokladům," dodal Bastian.

"Jed už nás informoval o psychologickém pozadí celé záležitosti," přidal se Freeman, šéf Rady národní bezpečnosti.

"Jede, předlož nám svůj brazilský scénář," vyzval Barclaye.

Na obrazovce se objevila Jedova tvář. Byla trochu zarudlá a chvíli to vypadalo, jako by se Jed chystal rozbrečet. Když začal mluvit, trochu se mu třásl hlas, ale nakonec se uklidnil a dokázal ze sebe vypravit dlouhé, souvislé a smysluplné věty.

"No, není to ani tak scénář. Trošku jsem se zorientoval v politickém boji, který tam probíhá, a pokusil jsem se to vztáhnout k tomu, co se děje tady. Konflikt mezi námořnictvem a letectvem je tam legendární, trvá už celé roky a obě strany se snaží toho druhého zbavit moci. Před několika měsíci proběhlo takové maličké povstání a námořnictvu se podařilo letectvo neutralizovat. Velké hráče vyšachovali, nebo je poslali na drobné základny kolem Amazonky, což se dá přirovnat k našemu hlídání latrín na měsíci."

"Na měsíci nemáme žádné latríny," utrousil Magnus a jasně tím dal najevo, co si o Barclayovi myslí.

"Mluvte k věci, Jede," vybídl ho Freeman.

"Vím o tom, že pak došlo k dalším bojům, které vyústily ve vládní krizi. Prezident odstoupil a všechny důležité pozice obsadilo letectvo. Počínaje novým prezidentem, který byl dříve šéfem letectva. Možná to všechno bylo jen klasické vydírání a řezničina..."

"Jede," varoval ho Freeman.

"Ano, no, ministr obrany - zatím je to jen prozatímní vláda, nezapomeňte, ale i tak... Jakmile Herule oficiálně převezme

svoji funkci, má se ministrem obrany stát plukovník Minerva Lanzasová. Herule má být prezidentem. Lanzasová po první roztržce skončila jako velitelka polního letiště někde v džungli a najednou má být zase ministryní obrany. To mi přijde jako docela dramatický zvrat."

"Je to letiště dost velké na to, aby tam mohla přistát 777?" zeptal se Pes.

"Podle veřejných údajů CIA ne, ale na posledních satelitních snímcích je vidět, že tu dráhu hodně prodloužili. Teď by tam mohla přistát i běžná B-52. A," dodal Barclay a naklonil se ke kameře, aby připravil lehký okamžik napětí, "včera ráno se na dráze objevil dvoumotorový proudový letoun. Byl sice částečně skryt za mraky, ale byl to buď Boeing 777 nebo Airbus, ehm..." Jed zaváhal a snažil se vzpomenout na označení evropského dopravního letounu.

"Na tu základnu musíme zaútočit," rozhodl Pes. "Okamžitě."

"Je to moc daleko a je to moc agresivní," namítl Freeman. "I kdybychom měli všechny důkazy..."

"Útočný tým Whiplash čeká v Panamě na moje rozkazy," namítl Pes. "Letěli tam původně zachraňovat posádku Galaktiky. Mohou okamžitě vyrazit."

"To je moc velký risk, zvláště teď, když v Brazílii není stabilní vláda," bránil se stále Freeman. "Raději bychom to měli řešit na politické úrovni."

Prezident, sedící vpravo od něho, se podíval na hodinky. "Generál Herule bude do funkce jmenován až ve dvanáct hodin brazilského času," upozornil.

"Nevím, jestli by to s tím mohlo souviset," bránil se Freeman.

"Můj tým Whiplash na té základně může být za dvě hodiny," pokračoval Pes.

"Myslím si, že bychom to měli zkusit," ozval se nečekaně Magnus. "Pokud se mladý pan Barclay nemýlí, mohlo by to být logické místo. Nepochybuji o tom, že muži plukovníka Bastiana tu operaci zvládnou."

Nakonec promluvil Kesh. "Já taky věřím, že to Bastianovi lidé dokážou," usoudil. "Ale pokud se mýlíme, může to velice špatně skončit."

"Pokud tam dole nebudou naše letadla, nebudou ani přistávat," promluvil Pes. "Brazílie už se nabídla, že nám s pátráním pomůže. Můžeme říct, že je to jen doplněk pátracích akcí."

V prezidentově letounu někdo promluvil mimo kameru. Na chvíli se odvrátil a poslouchal, co mu říkal jeden z poradců.

"To vyřešíme za pár minut," říkal Martindale poradci. Pak se obrátil zpátky na kameru. "Udělejte to. A informujte mě, Jacku," dodal, zřejmě tím myslel operátora, protože pak jeho část obrazovky zhasla.

Na obrazovce se znovu objevil Magnus. "To nevypadá moc dobře, plukovníku."

"Ne, pane. To chápu."

"Generál Olafson bude obranné operace koordinovat ze základny Fresno. Spojte se s ním."

"Ano, pane."

"A Tecumsehu - už žádné další výlety. Zůstanete na základně. Nejste bojový pilot. Máte za úkol koordinaci ze země." Obrazovka zhasla. Pes zůstal sedět v křesle a nehýbal se. Dolehla na něho únava a události posledních dnů. Ještě tam seděl, když o chvíli později dorazil seržant Gibbs s další kávou.

"Tak co, ještě nás nevyhodili?"

"Zatím ne," odpověděl Pes a zavrtěl hlavou, aby se probral. "Spojte mě s kapitánem Freahem."

"Stiskněte tlačítko číslo pět na té vaší věcičce a můžete s ním mluvit," poradil Ax.

Pej, Brazílie, 8. březen, 4.01 místního času (00.01 v Dreamlandu)

Minerva stála před velkým bombardérem a dívala se, jak její muži horečně provádějí poslední práce. Dokázali vyrábět náhradní díly pro starší stíhačky, ale poškozená Megafortress, to bylo něco zcela jiného. Její křídla a trup byly vyrobeny z exotických materiálů, které žádný z místních expertů nepoznával. Náhradní panely tedy museli sestavit z několika různých zdrojů, včetně nosiče Hawků. Opraveny byly i ocasní plochy, s těmi to bylo mnohem jednodušší, neboť celý letoun byl navržen tak, aby na něm mohly být prováděny rychlé opravy na polních letištích v bojových oblastech. Vrchní technik Minervu ujistil, že letoun bude schopen odstartovat, ale dále nezaručoval nic.

Minerva žádné záruky nepotřebovala, už měla dávno připravený vlastní plán a chystala se veškerou vinu svalit na Madroneho. Nebylo to sice úplně dokonalé alibi, ale ona takové nepotřebovala. Jako ministryně obrany bude mít pod kontrolou celé vyšetřování a všichni hlavní svědkové budou mrtvi.

Madrone a jeho přátelé zahynou, až jejich letoun sestřelí Američané, nebo až exploduje bomba, kterou během oprav nechala tajně zabudovat do ocasních ploch. Byla opatřena časovačem a také radarovým výškoměrem, takže smrt posádky byla zaručena.

Její lidé na základně zemřou přesně v 6.50, až exploduje jaderná hlavice. Ona sama jen taktak unikne ze zajetí šíleného Američana, který se pokusí vymazat Brazílii z mapy světa. Nakonec zvítězí a porazí ho i bez americké pomoci. Pak spustí vyšetřování, aby zjistila, kdo mu pomáhal, protože ani šílenec by se neobešel bez podpory místních obyvatel.

Konspirátoři pak drže zaplatí. Z ní se stane brazilská hrdinka, lid ji odmění, stane se prezidentkou, získá tolik moci a bohatství, kolik bude chtít.

S Madronem se však dlouho nedokázala rozloučit. Už však z něho měla velký strach a ještě víc se bála vlastního temného já. Dokázala odolat jen jedné z těchto dvou temnot.

Ne. Dokáže se ovládat, jen pokud Madrone nebude s ní.

Minerva vstoupila do letounu a dívala se, jak její muži instalují šest velkých kufrů, které obsahovaly jádro systému ANTARES. Zařízení se připojovala do připravených konektorů v zadní části letounů, celé to bylo tak jednoduché, že to připomínalo sestavování stereo systému. Dva další pak přišly na spodní palubu.

"Je to hotové, plukovníku," hlásil Louis Andre, který tým vedl.

"Opravdu? Víte to jistě?"

"Do písmene jsme se drželi instrukcí kapitána Madroneho. Počítač hlásí, že diagnostika proběhla v pořádku."

"Diagnostický test ukončen. Žádné chyby. Systém připraven," stálo na obrazovce.

"Ze všeho nejtěžší bylo ty krabice ochladit," vysvětloval Andre. "Přesměrovali jsme chlazení z jiných systémů, možná se to nějak projeví, ale nezdálo se, že by se kapitán Madrone něčeho obával."

"Výborně," řekla. "Vyřídíte kapitánovi, že může startovat."

Minerva se ještě naposledy rozhlédla po palubě. Úžasný letoun s ohromným potenciálem.

Od Američanů by se mohla mnoho naučit. Bude lepší počkat a jejich zbraně kupovat, než s nimi bojovat.

Škoda, že bude muset zničit i 777, ale neexistuje jiná možnost. Její cesta je určena. Kdyby cokoli změnila, byl by to konec.

Uvažovala o tom, že by se s Kevinem ani nešla rozloučit, ale uvědomila si, že to by ho zřejmě rozčílilo a také by to mohlo varovat její piloty, že něco není v pořádku. Proto čekala u letounu, až přijde.

Poslední polibek. Plně si ho vychutnala. Za ty roky, kdy muži zneužívali ji, si ho zaslouží.

Mayo k ní přistoupil a stroze zsalutoval.

"Madam plukovníku," řekl. Mayo byl mladík bez rodiny. Byl s ní dlouho, ale jeho ztráta ji netrápila tolik jako ztráta Gerriase, který měl tři děti. Postará se o to, aby jeho rodiče dostali dvojnásobný důchod.

"Víte jistě, že s tím dokážete letět?" zeptala se i přesto, že Gerrias ji už dvakrát ujistil, že to zvládne.

"Kapitán Madrone nám jednou odemkl počítač a mohli jsme si to vyzkoušet v simulátoru. Nebylo to těžké. Všechno řídí počítač, my jen dáváme povely. Samozřejmě, za letu se nějaké problémy vyskytnout můžou."

"A ty malé letouny?"

"Picot tvrdí, že jsou připraveny. Kapitán Madrone je prohlíží. Mají v sobě nějaké kódované instrukce. Všechno se to ovládá hlasem. Picot s tím neměl potíže."

"Picot je génius."

"Madam plukovníku, opravdu budeme útočit na San Francisco?" zeptal se Mayo.

"Na San Francisco ne," odpověděla Minerva. "Na komplex, který leží nedaleko."

"Američané se pokusí nás zastavit."

"Jestli se bojíte, poručíku, kapitán Gerrias může letět sám."

"Nebojím se. Jen nevím, jestli je to správné. Kapitán Madrone říkal, že celé San Francisco zničí."

Minerva si povzddechla. "Kapitán Madrone je vynikající pilot a technik, ale někdy bohužel hodně přehání. Odměna za předchozí lety vám nestačila?"

Mayo nic neřekl. Věděla, že se urazil, když naznačila, že mu jde o peníze, a ne o to, aby jí věrně sloužil.

"Neboj se," řekla mu. "Za pár hodin se vrátíte, a pak můžeš jít, kam jen budeš chtít. Už teď jsi bohatý a budeš ještě bohatší."

"Poletím, protože jste mi zachránila život," odvětil Mayo stroze. "To je dluh, na který nikdy nezapomenu."

"Ten dluh dnes můžeš smazat. Nahodte motory. Rychle," přikázala a s pozdravem ho propustila.

Od zadní části letounu přicházel Madrone. "Jsme připraveni," řekl jí. "Fliethawky jsou plně natankovány a nabity."

"Zvládneš všechny tři najednou?"

"Zvládl bych i dvacet najednou."

Vrata hangáru za nimi se se skřípěním otevřela. Ven vyšli tři Američané se svými strážemi.

"Tohle je tvoje paní, robote?" křikl ten na vozíku.

I ve slabém světle Minerva poznala, že Madrone okamžitě zrudl.

"Buď v klidu," doporučila Minerva a položila mu ruku na prsa. "Snaží se tě vyprovokovat."

"Jakže ti to Mack říkal? Cvičená opice? Elektronický mozek? A co nehty, Nehtáku, ještě si je koušeš?"

"Tak to už stačí, Jeffe," protestoval Madrone.

"On nemá svázané ruce?" zeptala se Minerva stráží.

"Se svázanýma rukama by nemohl...," namítl voják.

Mayo už nastartoval oba motory na pravém křídle, a přestože byly překvapivě tiché, mluvícího vojáka snadno přehlušily.

"Je neškodný," křikl Madrone. "Je to jen křipl."

"Měl jsi nám říct o své dceři, Kevine," ozvala se pilotka. "Je mi to líto - muselo to být strašné."

"Tobě na mně nezáleží. Ani jednomu z vás."

Minerva popadla Madroneho za ruku. V okamžiku se ze sebevědomého pilota proměnil v uplakané a vystrašené dítě.

Po tváři se mu koulely slzy.

Měla ty Američany nechat zastřelit.

"Chtějí tě jen vyprovokovat, Kevine," promluvila k němu. "Možná bychom jim měli něco dát, aby se chovali zdvořileji."

"Ona letí s námi?" zeptal se muž na vozíčku. "Tvoje panička?"

"V letadle není dost místa," odsekla Minerva.

"Ale je," odporoval muž na vozíčku. "V kokpitu jsou čtyři místa, dvě dole, dvě nahoře a je tam i vysunovací postel."

Madrone se k ní obrátil. "Polet' s námi," navrhl jí. "Musíš."

"Mám tu na starosti jiné věci, miláčku," odvětila tiše.

"Musíš letět se mnou," přikázal přísně.

Když k němu natáhla ruku, aby ho pohladila po paži, zjistila, že má pistoli.

"Kevine." Než mohla pokračovat, ozvalo se hučení proudových motorů nad horským hřebenem. K základně se blížil další letoun.

Na palubě Quickmoveru, nad západní Brazílií, 18. března, 4.45 místního času

V dokonalém světě by cíl v reálném čase trvale sledovaly armádní špiónážní letouny nebo pár satelitů, záběry by

analyzovaly týmy skvěle vycvičených specialistů, které by pak na základě analýz vypracovaly nejvýhodnější plán postupu.

Tým Whiplash bohužel operoval ve světě, který měl k dokonalému hodně daleko. Danny Freah proto považoval za velký luxus možnost připojit svoji přilbu k optickým a infračerveným senzorům v přidi C-17, která se přehoupala přes horský hřeben tři kilometry od cíle.

Danny přidržel přilbu oběma rukama, aby obraz v hledí trochu uklidnil. U hangárů viděl dva velké letouny. U křidel většího z nich zaznamenal rudé bubliny, což znamenalo, že jeho motory běžely.

EB-52? Těžko říct.

Natáhl ruku k ovládání, aby mohl upravit kontrast, a omezil rudou zář za proudovými motory. Uviděl muže na vozíku.

"Otevřete rampu, jdeme ven!" křikl do mikrofonu na své muže. "Připněte si padáky! Máme na to třicet sekund! Vidím letoun na prahu dráhy. Má nahozené motory."

Pilot, který byl na stejném komunikačním okruhu, se do toho okamžitě vložil. "Kapitáne, takhle jsme to neplánovali."

"Vy se otočte a přistaňte z opačné strany. Pokusíme se dostat vojáky, kteří hlídají naše lidi u Galactiky. Hlavně držte kurz."

"Kapitáne, můžu se otočit, ale bude to trvat dvě až tři minuty."

"To je moc dlouho!" křikl Danny. Lidi u letounu se dali do pohybu. "Jedem! Jedem! Jedem!" řval na své muže. Odpojíl konektor senzorů a ucítil, jak otevírajícími se zářovými vraty začíná dovnitř pronikat rozbourřený vzduch.

Dannyho rozkaz byl zbytečný. Členové jeho týmu byli připraveni na jakoukoli situaci a už dávno na sobě měli padáky i brýle. Velitel seskoků Geraldo "Buchar" Hernandez už shazoval své chlapce jednoho po druhém z rampy. Danny skočil s ním jako poslední a táhl za sebou upoutaný ruksak.

Ve vzduchu napočítal do dvou a pak otevřel padák. Všechny komory se naplnily, ale protože skákal ve spěchu, nedokázal zcela udržet rovnováhu a lehce se naklonil vzad. Vztáhl ruce k madlům, aby mohl řídit, a pak si teprve uvědomil, že visí opačně. Zaklonil se dozadu a čekal na dopad. Věděl, že zem se blíží velice rychle.

Seskoky z malé výšky do boje byly neuvěřitelně nebezpečné. Asi tak jako skákání z mostu s doma ušitým padákem. Půl sekundy nepozornosti mohlo mít fatální následky. V noci to platilo dvojnásob, i pro ostřílené veterány vybavené přilbou s nočním viděním. Dannymu se nakonec podařilo houpání alespoň trochu zmírnit a byl schopen se zorientovat. Viděl dráhu a hned za ní, asi padesát metrů od něho, Megafortress. Zatáhl za pravé madlo a doufal, že se mu podaří přistát na pojižděcí dráze. Nikde neviděl žádné obranné pozice, ale když se zem začala blížit, spatřil, jak k němu zprava přilétají první trasírky.

Pej, Brazílie, 8. březen, 4.50 místního času

Zen viděl, jak se Kevin prudce otočil a zvedl pistoli.

"Půjdeš s námi," křikl.

"Kevine, ne," odporovala.

"Tady by tě zabili."

Motory Megafortress zaburácely. Jeden z vojáků s puškou se objevil na rampě EB-52, aby se podíval, co se děje.

Madrone vystřelil z pistole a muž upadl nazad. Prakticky stejným pohybem popadl Lanzasovou a vlekl ji na rampu.

Další z vojáků vytáhl pistoli, ale pak se zhroutil. Na dráze se rozhořela divoká přestřelka - z letounu, který jím přelétl nad hlavou, vyskákali parašutisté.

To musí být Whiplash, uvědomil si Zen. Viděl, jak Chris na jednoho z vojáků zaútočil, pak ho někdo strhl k zemi. Mával rukama, ale nakonec mu došlo, že ho někdo za bezvládné nohy táhne do letounu.

"Nahoru," křikl na něho Madrone. Všude kolem se ozývala střelba z automatických zbraní. Madrone mu mířil malou robustní pistoli přímo mezi oči. "Zabiju tě, Zene."

"Nemůžu vstát."

Když se Kevin sehnul, aby ho zvedl, něco mu přistálo na zádech. Převalilo se to přes jeho rameno, dopadlo Zenovi na hrudník a bylo to dost těžké.

Breanna.

Madroneho její útok zjevně nepřekvapil a stejně tak ho nevyvádělo z míry ani hvízdání kulek a betonové odštěpky, které kolem nich poletovaly. Popadl ji za spoutané ruce a zvedl ji na nohy.

"Pomoz Jeffovi do letadla. Teď, nebo tě oddělám!"

"Ne!" křikla.

"Tak oddělám nejdřív jeho."

Sehnula se k Jeffovi a začala táhnout. Táhla pomalu a snažila se co nejvíc zdržovat. Jeff se také bránil, ale Madrone je oba hodil doprostřed rampy. Pak divoce máchl levou rukou. Buď stiskl tlačítko, kterým se zvedala rampa, nebo to udělal někdo v kokpitu, každopádně se rampa začala rychle zvedat i přesto, že byla obtížena třemi těly.

Zena napadlo, že dokud žije, bude mít šanci Madroneho zastavit. Stačí se uklidnit, snažit se vymyslet nějaký plán.

Pak Madrone praštil Breannu do hlavy. Jeff divoce vykřikl, vrhl se kupředu a snažil se Kevina zasáhnout oběma pěstmi.

Kdyby se mu to podařilo, jistě by ho omráčil, ale minul o dobrých deset centimetrů. Pak dopadl na tvrdou podlahu, ucítil v nose železnou vůni krve a pach hliníku v ústech. Najednou vše zčernalo.

Když Danny dopadl na zem, držel už v ruce svoji M-16, ale mezi hlavní a pojižděcí dráhou se terén lehce zvedal, takže neviděl ani hangáry, ani zbytek svého týmu.

Také ztratil rovnováhu. Převalil se kupředu, rychle vyskočil na nohy, zbavil se ruksaku a rozběhl se k hangáru, aniž by viděl nějaký konkrétní cíl. Pak uslyšel známý zvuk šokového granátu, který použil některý z jeho mužů, aby paralyzoval místo odporu.

Velké letouny u hangáru rozhodně patřily Dreamlandu. EB-52 stála vpravo. Ze země pod ní někdo vystřelil a zleva okamžitě přišla v odpověď palba z automatických zbraní.

Danny zvedl pušku a přepnul výstup ze zaměřovače do inteligentního hledí, aby mohl zamířit.

Někdo seděl v kokpitu. Zarámoval hlavu do zaměřovače a stiskl spoušť. Kulka dopadla přesně tam, kam chtěl, ale cíl zůstal nezasažen. Kulky ráže 5,56 mm nedokázaly prorazit silné pancéřované sklo EB-52, ani její trup.

Flighthawky by měly být zranitelnější. Danny přepnul hledí do infračerveného módu a začal je hledat.

Madrone pořádně kopl Jeffa do hlavy, aby se ujistil, že bude opravdu v bezvědomí, pak rychle skočil do své sedačky a natáhl si přilbu, aby se mohl připojit k ANTARESu. Zaslechl, jak někde za ním zasténala Breanna, ale neměl čas se jí zabývat - musí se co nejdříve dostat do Thety a odstartovat s Flighthawky.

Jakmile si navlékl čapku s kontakty, ucítil mravenčení v pavoučím konektoru.

Tak rychle? Ještě ani nezapnul systém.

Stál v deštném pralese a všude kolem zuřila bouře. Bušily do něho kroupy a obrovské kapky.

Hawk jedna, spustit systém.

Dva, tři.

Systémy v zeleně.

Start.

Na levém okraji Dannyho hledí se objevila dvě kulatá světla. Než se k nim obrátil, viděl, jak se rozsvítil další pár. Malá cigaretová kolečka. Zvedl pušku a začal střílet na první objekt - věděl, že to je Flighthawk, pohybující se za řadou keřů nebo jiných překážek. Než stačil zmizet, Danny do něho vystřelil celý zásobník. Znovu nabíl a přesunul se do strany, aby měl lepší úhel vzhledem k robotům letounům, které rolovaly k Megafortress. Věděl, že je nemusí zastavit, stačí, když je zpomalí - každou chvíli přistane C-17, a ta úzkou dráhu zcela zahradí. Když se znovu objevil první z Flighthawků, něco tvrdého a rychlého ho srazilo k zemi - od hangárů zahájil palbu těžký kulomet.

Neprůstřelná vesta mu zachránila život, ale těžký projektil vestu poškodil a zřejmě mu také zlomil lopatku. Horší bylo, že střelba byla tak divoká, že nemohl zvednout ani hlavu, ani pušku. Flighthawky se rozlétly po dráze a nečekaly, až Megafortress odstartuje. Obrátily se a začaly startovat v okamžiku, kdy se na opačném konci objevila C-17.

Na palubě Galactiky, spodní paluba, 8. březen, 4.53 místního času

Breanna se svíjela na podlaze. Hlava se jí stále točila od rány, kterou jí Madrone uštědřil. Ležela u základny technické stanice Flighthawků v levé části kabiny, nad sebou viděla blikající kontrolky a slyšela, jak Kevin sténá a cosi si pro sebe mumlá u Zenova řídicího panelu. Rukama mával ve vzduchu, jako by řídil jakousi šílenou symfonii, kterou slyšel jen on sám.

Pokusila se zvednout, opřela se o boční panel a uviděla Jeffa, ležícího na palubě za sedačkami nedaleko průlezu. Pohled na jeho bezvládné tělo jí dodal sílu. Snažila se vstát a uvolnit si spoutané ruce, zapřela se oběma nohama a vši silou zabrala, ale uklouzla a dopadla zpátky na zem. Pouta stále držela.

Viděla na hlavní monitor konzoly a registrovala, jak se v něm střídají záběry. Uvědomila si, že to jsou snímky z kamer Flighthawků.

Z panelu techniků se mohla dostat k C3. Znovu se pokusila vstát, ale zůstala připoutaná. Zatlačila dolů a cítila, jak se jí chladný kov zařezává do zápěstí. Pneumatické hadice, které umožňovaly nastavování sedačky, byly uřezané nebo ustřižené. Celá podstava vystřelovací sedačky vypadala, jako by se do ní pustila veverka se zvláštní zálibou v pojidání kovových lahůdek.

Zjistila, že je připoutána za kruhový otvor v kolejnici, po které jezdila vrátka uzavírající přístup k elektronice. Zdálo se, že otvor má ostré hrany a že by se jí mohlo podařit o něj přerezat plastovou pásku, která jí poutala zápěstí. Začala poutem rychle pohybovat sem a tam a přitom ještě rukama kroutila do stran. Pomalu, mučivě pomalu, začal plastový pásek povolovat.

Zvedla zrak. Záběry na monitoru se přestaly střídat. Viděla, jak kolem ubíhá temná dráha. Flighthawk startuje.

Po obou stranách dráhy pozorovala červené a žluté čáry - trasírky. Za hangárem explodovalo velké skladiště paliva a plameny zářily tak jasně, že Madrone nebo C3 přepnul z infračerveného na optický senzor.

Zen zasténal.

Breanna se na něho podívala a pak se otočila zpět na Madroneho, který něco vykřikl. Na hlavním panelu se objevil temný stín. Vypadalo to jako obří pták s vytaženými pařáty. Pak všechno zčervenalo.

První Flighthawk C-17 těsně minul, druhý však do přistávajícího letounu vrazil v plné rychlosti. Madrone sebou škubl a chvíli jen zmateně seděl.

Bouře zuřila dál, byl v Thetě, ale necítil C3 ani Flighthawky.

ANTARES byla jednou obrovskou džunglí, její porost zacláněl a dusil jeho mysl. Minerva stála před ním. Nahá.

Natáhla se k němu a proměnila se v oheň.

Nenávidí ji. Také ona je nepřítel. Poslali ji, aby ho zničila.

Ne.

Je v kokpitu Hawku tři. K trupovému závěsníku nechal připevnit bombu. Start byl přerušen. Zůstal stát na dráze.

Hawk jedna už byl ve vzduchu. Hawk dvě byl zničen. Galactica seděla na prahu dráhy, motory běžely naplno, ale letoun se nehýbal.

Zemře tady, bez pomsty, bez ničeho.

To je dobře, chce zemřít. Brzy už bude s Christinou.

Ne - musí ty parchanty zabít. Chce, aby plakali tak, jako plakala ona.

Útočící letoun se zřítíl na opačném konci dráhy. I s těžkým nákladem měl Hawk tři dost místa na to, aby se dostal do vzduchu.

A EB-52?

Zřejmě ne. Ale bude lepší to zkusit a zemřít, než se nechat zabít na zemi.

V nejhorším případě hodí bombu sám na sebe.

"Startujte," nařídil pilotům. "Startujte."

Pej, Brazílie, 8. březen, 5.01 místního času

Exploze Dannyho přibila k zemi. Slyšel, jak někdo z týmu do rádia zaklel, ale když se obrátil, aby se podíval, jestli ho neuvidí, spatřil za sebou na dráze obrovskou ohnivou kouli. Všude kolem pršely žhavé úlomky kovu a Danny se stulil do klubíčka a čekal, až dozní série silných explozí, které otřásaly vzduchem i zemí.

Napadlo ho, že se asi srazila C-7 s Pevností, ale když se obrátil, uviděl, že obří letoun stojí stále na prahu dráhy u hangárů. Musel to tedy být jeden z Flighthawků.

"Kola!" křikl do rádia. "Střílejte na vnitřní kola Megafortress." Přepínal senzory v hledí a hledal nejlepší pohled. Z normálního na infračervený, z infračerveného na noční vidění. Viděl trup Pevnosti, ale aby mohl střílet na podvozek, musel by se postavit a vystavit se tak palbě z kulometu.

Letoun se dal do pohybu. Danny vyskočil, zvedl M-16 a ve stejném okamžiku uslyšel, jak mu kolem hlavy začínají hvízdát kulky.

Na palubě Galactiky, 8. březen, 5.01 místního času

Minerva cítila na jazyku chuť krve, krvácel jí ret. Američané jsou také na palubě, v pasti.

Ještě napůl v šoku vylezla do kokpitu a uslyšela, jak do skel a trupu buší kulky. Mayo strnule seděl na sedačce druhého pilota.

"Startuj!" křikla na něho, když do skel a trupu zabubnovala další sprška. Potah a tabulky zřejmě měly odolat projektilům malé ráže, ale jí bylo jasné, že dříve nebo později útočníci použijí i těžší kalibr. "Dělej!" křikla na pilota.

"Plukovníku, kapitán Gerrias není na palubě..."

"To je jedno! Startuj!"

Položil ruku na plynovou páku mezi sedačkami pilotů a letoun se pohnul kupředu. Na drahém konci dráhy vzplála obrovská ohnivá koule.

"Další letadlo," vykřikl Mayo a prudce ubral plyn. "Vrak. Přes ten se nedostaneme."

"Musíme," zpražila ho pohledem Lanzasová.

"Ale..."

"Startuj! Už konečně startuj!" Minerva položila ruku na plynovou páku a zatlačila tak silně, že ji málem utrhla. Letoun vyrazil kupředu a začal se stáčet vpravo. Plameny se blížily.

Lepší skončit v ohnivě kouli než v nějaké zavšivené base, pomyslela si.

Na před' začaly dopadat další vlny kulek. Malé projektily dělaly velký rámus, ale stále se jim nedařilo trup prorazit.

Minerva viděla plameny před nimi a začala zavírat oči, ale pak se rozhodla, že svému osudu pohlédne statečně do tváře.

Vzpomněla si na Madroneho, který ji do toho zatáhl.

Megafortress se otřásla a někde pod nimi se ozval strašlivý řev. Upadla na zadní sedačku. Rozezněl se jakýsi varovný signál a počítačový hlas cosi říkal. Na okamžik měla pocit, že jí plameny stravují celé tělo.

V příštím okamžiku se zvedli z dráhy.

Chvilí trvalo, než jí došlo, že to přežili. Opřela se o sedačku pilota a dívala se, jak Mayo zatahuje podvozek a rychle nabírá výšku.

"Máš pistoli?" zeptala se ho nakonec.

"Jo." Sáhł do vesty a vytáhl staromódní revolver.

"Za žádnou cenu nesmíš stoupat výš než do tří tisíc metrů," nařídila mu. "Leť na sever. Jdu se podívat, jak jsou na tom ostatní."

Pej, Brazílie, 8. březen, 5.04 místního času

Dannyho první kulky zničily tři pneumatiky díky náhodnému odrazu. Viděl, jak se Megafortress stočila vlevo, ale pak ho k zemi srazil další náraz. Tentokrát ho kulka roztočila, zasáhla i část inteligentního hledí, ve kterém se objevila prasklina. To ho pořádně rozcílilo.

Zařval, přešel se a začal střílet do místa, ze kterého vylétaly rudé trasírky. Uviděl velkou červenou kouli, která ho praštila do přílby a znovu ho srazila k zemi, ale nevnímá nebezpečí a střílel dál.

Když vyprázdnil celý zásobník, uvědomil si, že kulomet přestal střílet.

Cítil, jak mu na čele narůstá boule. Přestože se přes levou čtvrtinu táhla tenká prasklina, hledí stále fungovalo - padesát metrů od sebe viděl kulomet a kousek od něho ležící tělo.

Nad ním pak zaznamenal čtyři rudé kruhy mizející v horském průsmyku. Pevnosti se podařilo odstartovat i přes trosky C-17 na dráze.

Na palubě Galactiky, 8. březen, 5.01 místního času

Pouta povolila tak prudce, že se Breanna praštila o panel sedačky a ucítila, jak jí v levém zápěstí cosi prasklo.

Ignorovala bolest a vrhla se ke konzole a na Madroneho.

Bylo to dál, než si myslela. Dopadla na panel techniků, popadla Madroneho kabely a začala je uvolňovat. Madrone si toho zřejmě nevšiml, nebo se neobtěžoval ji zastavit. Ale když se zapřela, aby měla větší páku, něco jí popadlo a hodilo ji na zadní stěnu.

Lanzasová.

"Připoutej toho kripla do sedačky a pak se mnou půjdeš nahoru," vyštěkla brazilská plukovnice.

"To není žádný krippl. Je to můj manžel."

"Udělej to, nebo vás oba zabiju." Lanzasová v levé ruce držela revolver. Opatrně couvala a sledovala, jak Breanna zvedá Zena a poutá ho do sedačky. Zdálo se, že je v hlubokém bezvědomí.

Breanna se k němu naklonila a chtěla ho políbit. Brazílka jí přiložila hlaveň na spánek a zastavila ji.

"Na to zapomeň. Teď nahoru. Jestli něco zkusíš, zabiju tě. Kevine, jsme v pořádku."

Madrone si jich nevšímal. Vypadal jako zombie, vůbec nevnímal, co se kolem něho dělo.

Breanna nevěděla, co má dělat, tak prošla kolem Lanzasové a začala stoupat po žebříku na letovou palubu.

Dreamland, Zabezpečené komunikační centrum, 8. března, 1.30 místního času (5.30 v Brazílii)

"Nedokázali jsme je zastavit. Podařilo se jim odstartovat."

Plukovník Bastian na chvíli odtáhl sluchátko od hlavy. Ne proto, že by ho Danny zklamal. Věděl, že se jim zřejmě nepodaří zastihnout Kevina na zemi, ale bál se odpovědi na svoji druhou otázku. Podíval se na majora Cheshirovou a kapitána Arjuna, dva piloty Megafortress, kteří s ním seděli v komunikačním centru. Na jejich konzoly se zabezpečený hovor nepřenášel, a tak jen zamračeně přihlíželi.

"A naši lidi?" zeptal se Bastian.

"Piloti C-17 to nepřežili. Jeden z Flighthawků se s ní srazil. Dva další odlétly spolu s Galactikou. Kapitánu Ferrisovi se podařilo zůstat na zemi, schoval se za nějaké sudy a jeden z brazilských pilotů se vzdal," hlásil Danny.

"A co major Stockard a kapitán Breanna?" zeptal se.

Chtěl říct kapitán Stockardová, ale emoce ho zradily.

"V tomhle okamžiku to nevím na sto procent," odpověděl Danny. "Našli jsme Jeffův vozík, ale jeho ne. Ferris si myslí, že majora Stockarda vtáhli na palubu, než odstartovali. Myslím, že totéž udělali s vaší dcerou. Zatím jsme ale nezajistili celou základnu," dodal Danny. "Brzy to uděláme. Už sem míří armádní speciální jednotky v Combat Talonech a AC-130. Měly by tady být do dvaceti minut. Do té doby budeme mít obsazené hangáry."

Jen se šesti muži? Danny však nikdy nepřeháněl. "Tak dobře, kapitáne, díky. Chci, abyste tu základnu dobře prohledali. Pokuste se najít nějaké důkazy, že Galactica nebo Flighthawky nesou jaderné zbraně."

"Cože? Jaderné zbraně? V Brazílii?"

"Jestli vám s něčím můžeme pomoci, ozvěte se," zakončil hovor Bastian.

Pak linka ztichla.

"Havárii C-17 nikdo nepřežil. Whiplash tým je v pořádku, prohledávají základnu," informoval Bastian ostatní o situaci. Cheshirová si promnula oči a obrátila se k situační mapě, kterou si prohlíželi, než se jim ozval Danny. Mapa ukazovala jižní část Spojených států a obranné prostředky určené k zastavení Galactiky.

Plukovník Bastian si vzal elektronickou tužku a začal na plochém displeji své konzoly červeně vyznačovat oblast hlídkování, kterou jim přidělil generál Olafson. Raven s Iowou, sesterskou lodí Galactiky, pojmenovanou po slavné námořní lodi, měly podpořit čtveřici letounů AWACS, které vytvořily kruhovou ohradu kolem San Francisca. Kromě senzorů - Raven byl vybaven systémem pro elektronickou špionáž, který dokázal zachytit komunikaci C3 na vzdálenost tří set kilometrů a Iowa sice plně nedokončeným, ale i tak výkonným radarem T/APY - měly letouny nést osm raket Scorpion AMRAAM-plus typu vzduch-vzduch v rotačních závěsnících v pumovnici. Nesly také čtyři standardní střely AMRAAM a čtyři univerzální rakety Sidewinder AIM-9M na křídlech.

Letouny Megafortress představovaly obrannou linii. Jedna celá letka F-15C spolu s F-16 a F-4, letouny mariňáků a dva radarové letouny námořnictva pak představovaly první linii. Mezitím na jih vyrazila letka F-15 doprovázená tankerem, stejně jako letouny ze dvou letadlových lodí v Karibiku. V pohotovosti byly také všechny protiletadlové systémy na jihovýchodě a všechny lodě na pobřeží Mexického zálivu.

Teoreticky to byla neproniknutelná hráz, kterou by nedokázal proklouznout žádný konvenční letoun. Ale Madrone neletěl v konvenčním letounu. Měl k dispozici Megafortress, dost možná nejvýkonnější bombardér na světě. Letěl také s doprovodem dvou Flighthawků.

Jedna Megafortress a dva Flighthawky proti celé americké armádě. Pes by to klidně zkusil. A šílenec? Jistě taky.

Pokud se měla pohybovat téměř maximální rychlostí, mohla se nad pevninou objevit už za šest hodin. Nancy a Arjun, kteří měli pilotovat Iowu, si procházeli důležité body strategie a časy a místa tankování. Pes u té diskuse sice nemusel být, ale sledoval ji s velkým zájmem.

Jinak by mohl myslet na to, co se děje s jeho dcerou, a do toho se mu moc nechtělo.

"Tak jdeme na to," ozvala se Cheshirová. Naťukala ukončovací kód na své konzole a vstala.

Arjun vstal také.

Bastian zůstal sedět. "Byl bych rád, kdybychom měli v jedné věci absolutní jasno," ozval se. "Jestli k té situaci dojde a vy budete mít před sebou Galactiku, musíte ji sestřelit. Rozumíte?"

Arjun přikývl.

Bastian pohlédl na Cheshirovou, která zbledla. "Majore?"

"Ano, plukovníku. Rozumím."

V místnosti na chvíli zavládlo těžké ticho. "Poletí s vámi ještě M-6," dodal Pes. "Pilotuje ji kapitán McAden, který brzy dorazí na základnu. Druhého pilota stále nemůžeme sehnat."

"Brzy by měl dorazit Fenner," připomněla Cheshirová.

Pes přikývl. M-6 byla tak nová, že za sebou ještě ani neměla všechny zkušební lety. Byla tak nová, že ještě ani neměla vlastní jméno. Měla stejné vybavení pro elektronickou špionáž jako Raven a Iowa, a mohla také nést dva Flighthawky, ale vybavení pro jejich ovládání ještě nebylo nainstalované.

Bastian Arjuna s Cheshirovou doprovodil na chodbu a tam s nimi čekal, až přijede výtah. Když se dveře nakonec otevřely, vyrazil z nich Mack Smith tak prudce, že je všechny málem porazil.

"Plukovníku, můžete na slovíčko?" řekl Smith a zastavil Bastiana, jako by on sám velel základně.

"Proč jste mě z toho vynechali?" zeptal se, když se k němu Bastian nakonec otočil.

"O čem to ksakru mluvíte?"

"Madrone. Flighthawky. Naše Pevnosti ho mají sestřelit. Proč mi o tom nikdo neřekl?"

"Zatraceně, proč by vám o tom měl někdo říkat?"

"Jsem nejlepší stíhač na základně," vyprskl Smith. "Velím obranné letce. Do prdele, patřím mezi necelou desítku aktivních pilotů v letectvu, kteří byli sestřeleni."

"Zadržte, Macku," brzdil ho Bastian. "Tak za prvé, mám takový pocit, že obranná letka, o které mluvíte, byla rozpuštěna ještě předtím, než jsem tady začal velet. Před několika lety."

"Na tom přece nezáleží."

Pes se obrátil k výtahu. "Vraťte se do postele."

"To je proto, že si myslíte, že jsem tomu brazilskému paprikovi prodal nějaký informace, že jo?"

"Macku, musím vám říct, že někdy dokážete být pěkně otravný, věřte mi." Bastian znovu stiskl tlačítko výtahu. "A když zrovna nejste otravný, chováte se jako největší debil na světě."

"Plukovníku, já to myslím vážně."

"Já taky."

"Musíte mi dovolit, abych vám pomohl. Nikdo jinej neví, co Flighthawky dovedou. Lítal jsem proti nim víc než rok. Polovinu z toho, co umí, jsem je naučil já. A Jeff," doplnil na poslední chvíli. "No tak - já můžu Madronemu nakopat kaďák. Zeptejte se Jeffa. Už jsem to několikrát udělal."

"Jeffa se teď asi nezeptám." Pes znovu stiskl tlačítko, kterým přivolával výtah.

"Kde je?"

"To nevíme."

Smith měl pravdu, ale Bastian musel pořád myslet na to, co mu řekl Danny. Freah neměl čas provést důkladnou prověrku, kterou navrhoval.

"On je v tom taky namočený, co?" zeptal se Mack.

"Jeff a Breanna jsou zřejmě na palubě Galaktiky, ale zdá se, že ji řídí Madrone. Jestli se pokusí zaútočit, budeme je muset sestřelit."

"Nemůžete přece sestřelit Jeffa a Breannu."

Výtah konečně dorazil. Bastian vstoupil a Mack šel za ním. Oba se podívali ke stropu, aby bezpečnostnímu systému usnadnili identifikaci. I přesto celý proces trval mučivě dlouho.

"Musíte mi dovolit, abych jim nějak pomohl," naléhal Mack, když se výtah konečně rozjel.

"A co byste chtěl dělat?" zeptal se Bastian.

"Aspoň bych mohl naplánovat obranu. Účastnit se příprav. No tak. Dejte mi šanci. Já toho o bojování s Flighthawky vím víc, než kdokoli jiný."

"Obranný systém nemám na starosti," řekl Bastian. "Ten už je dávno připravený."

"Vy si myslíte, že jsem zrádce, co?"

Výtah dorazil do minus prvního podlaží. Pes vystoupil.

"Majore?" zeptal se Bastian.

"Dejte mi šanci."

"Na to už je moc pozdě, Macku," odpověděl Bastian a dveře se zavřely.

Pej, Brazílie, 8. březen, 5.40 místního času

Minerva americké pilotce svázala ruce za zády tkaničkou z bot a tkaničku pak přivázala ke šroubu na vystřelovací sedačce. Pokud se bude snažit, asi se jí dříve nebo později podaří vyprostit, ale určitě se u toho bude muset hýbat a toho si Minerva všimne.

Kam teď poletí?

Zatím se drželi na kurzu, který nařídil Madrone, ale to byla sebevražda.

Mayo na ni nervózně kývl, když usedla na sedačku vedle něho. Začal jí číst kurzy a stavy systémů - všechno v naprostém pořádku.

"Proč jen tři tisíce metrů?" zeptal se najednou.

"Teď ne, poručíku. Jen držte kurz."

Mayo chtěl něco namítnout, ale pak si to zřejmě rozmyslel. Minerva civěla do temnoty před sebou.

Pej, Brazílie, 8. březen, 5.50 místního času

Danny se ujistil, že Prášil a Liu mají zajatce pod kontrolou a pak se začal opatrně blížit k hangáru. Inteligentní hledí přepnul zpátky do infračerveného módu. Uvnitř viděl jednoho člověka. Ležel na zemi za nějakým stolem nebo krabicemi a díval se směrem ke vstupu.

Danny se ke vchodu přikradl se šokovým granátem v ruce a přikrčil se. Muže už neviděl, krabice byly příliš silné. Zvedl ruku s granátem a přepnul hledí na noční vidění. Objevil se záměrný trojúhelník. Dobře si prohlédl krabice a okolí, pak se začal rozhlížet po celém hangáru.

Prázdný.

Něco za ním se pohnulo.

Vrhl se k zemi a pak zjistil, že to byl jen Prášil.

"Sakra, sorry," omluvil se průzkumník do rádia.

"Dolů," sykl Danny a ukázal směrem ke krabicím.

Prášil přikývl a začal se pomalu sunout vlevo. Danny zamířil k opačné stěně.

"Zahod' tu bouchačku, zmrde!" křikl Prášil, když se mu podařilo dostat se za muže za krabicemi.

Ten se ani nepohnul. Danny pomalu vstal.

"Je mrtvej, kapitáne," oznámil Prášil a pomalu se k muži přibližoval.

"Počkej. Stůj," varoval ho Danny. Znovu přepnul hledí a začal si prohlížet věc, která ležela na zemi před mrtvým Brazilcem. Vypadalo to jako hlavice malé rakety, nebo jako velký dělostřelecký granát.

"Co se děje?"

"Má tam u sebe nějakou bombu. Je na ní časovač. Běž zkusit najít nějaký světlo. Ne, počkej." Freah poklekl na kolena. Na kovovém plášti hlavice zahlédl radiační symbol a pod ním odstavec hustě psaného textu.

"Umíš portugalsky, Prášile?"

"Neumím, pane."

"Tak běž sehnat Bisona," nařídil Danny. "Řekni mu, že tady máme bombu, kterou potřebujeme zneškodnit. A pověz mu, že to možná nebude hračka. Ať si vezme všechno vybavení."

"I analyzátor?"

"Hlavně analyzátor. A Prášile, přines mi Satcom, ale opravdu hodně rychle."

Dreamland, 8. březen, 2.00 (Brazílie 6.00)

Mack rázoval sem a tam před velitelským centrem a snažil se nějak uklidnit a potlačit vztek.

Věděl přesně, co Madrone udělá, a jestli si piloti F-15 nedají pozor, dostane je.

Sakra, i když si dají pozor. Stejně je dostane, protože si budou myslet, že protivník nemá šanci.

On to musí vědět. Chápe, jakým způsobem uvažují.

A jeho dali k ledu. Taková hovadina! Kokotina!

Má dost pravomocí na to, aby si Miga mohl nechat natankovat.

Ale ne ozbrojit. Na to by potřeboval rozkaz od Bastiana.

Technicky. Je dost pravděpodobné, že se nikdo nebude ptát, když jim řekne, že to Bastian nařídil.

Bože, přece ho nemůžou nechat na zemi. Kdyby ho aspoň spojili s těmi stíhačkami, mohl by pilotům poradit.

Ale ne, pro ně je teď zrádce. Ať všichni shijou v pekle.

Pej, Brazílie, 8. březen, 6.13 místního času

"Kapitáne, předpokládám, že je to velmi naléhavé."

"Annie, potřebuju vaši pomoc," ozval se Danny. Venku už přistávaly armádní speciály, takže ji špatně slyšel. "Mám tady něco, co vypadá jako jaderná hlavice a má to na sobě časovač, na kterém zbývá ještě třicet sedm minut."

"Proč si myslíte, že je to hlavice?"

"Náš analyzátor ukazuje, že je to plné uranu."

"Přečtěte mi, kolik ukazuje."

"Dobře, tak moment." Znovu spustil malý Gigerův počítač a přepínal jednotlivé módy. Polní jednotka o velikosti krabice na nářadí dokázala na vzdálenost padesáti metrů detekovat ochuzený uran, který se používal na výrobu projektilů do kanónu bitevníku A-10 Warthog. Tým Whiplash měl k dispozici ještě další podobné jednotky, které dokázaly detekovat toxické látky a známé bojové plyny. "497.83," hlásil Danny. "Je to, ehm, na stovkové, ehm tisícovkové stupnici."

"To je pěkný," uznala Annie. "Jak je to zařízení velké?"

"Asi jako dělostřelecký granát."

"A jak jsme od toho daleko?"

"Asi tak metr."

"Aha. Tak to asi váš počítač neukazuje úplně správně."

"Je to bomba?"

"Jak to mám vědět? Vy se na to díváte. Ty hodnoty jsou rozhodně dost vysoké na to, aby to mohla být bomba."

Zajímavé - a kde že to jste? V Brazílii?"

"Zajímavé? Co máme dělat?"

"Popravdě řečeno, kapitáne, nejsem expert na jaderné zbraně."

"Rada národní bezpečnosti mě s někým má spojit," naléhal Danny, "ale než to udělají, mám jenom vás, Annie."

"No tak to děkuji za důvěru, kapitáne." Annie si povzdechla. "Co si o tom myslí seržant Bison?"

Bison se připojil na linku a popsal jí, jak vypadá systém zapojení. Danny se přikrčil k hlavici a začal si ji důkladně prohlížet. Z časovače vedlo několik svazků kabelů a jeden směřoval k velké kostce C-4. Bison si myslel, že je to past a Klondikeová s tím souhlasila.

"Tak co máme sakra dělat?" zeptal se Freah svého seržanta.

"Prej si to musí rozmyslet, kapitáne." Bison párkrát kývl a začal popisovat silný svazek kabelů, který vedl do přední části hlavice.

Když muniční expert zatahl za černou izolační pásku, která dráty poutala, dostal Danny málem infarkt.

"Chce s váma mluvit, kapitáne," obrátil se k němu seržant Bison a předal mu satelitní telefon.

"Opravdu zajímavé," sdělovala Annie. "Nejsem sice expert na taktické jaderné zbraně, ale podle popisu bych řekla, že jde o velice primitivní zařízení. Roznětku zřejmě tvoří směrová rozbuška, která vrhne atomovou peletu do uranové mísky. V podstatě něco jako bomba v Hirošimě, až na to, že tam ten mechanismus..."

"A stejně silná?"

"To asi ne. Asi tak na půl. Možná ani to ne - možná by měla tak desetinou účinnost, pokud jsou údaje z počítače správné. Tahle zařízení nemám vůbec ráda. Viděla jsem dvě, která nefungovala tak, jak měla, a celé to mohlo mít dost

vážné následky. Není to ani tak otázka velikosti hlavice, jako spíš způsobu, jakým se spouští řetězová reakce. Takhle velká americká bomba by dokázala zničit město o velikosti New Yorku, zatímco stejná pákistánská bomba by zničila jen pár bloků. Ještě se jim nepodařilo dosáhnout lepších výsledků, protože nevědí, jak explozi správně směřovat. Na druhou stranu..."

"Annie, je na tom časovač."

"Ano, to chápu. No, ten musíte rozebrat. Buď vy, nebo seržant Bison. To je první krok. Zbavit se té výbušniny, pak můžeme pokračovat dál. Možná tak zjistíme, které dráty jsou falešné."

"A může se stát, že ta vnější výbušnina to celé spustí?"

"I to je možné."

Danny vstal.

"Tu C-4 z toho dostanu snadno, kapitáne," ozval se Bison.

Expert na výbušniny se sklonil nad hlavici a začal rychle pracovat. Na Dannyho vkus možná až příliš rychle.

"Tak jo, budu potřebovat nějaký šroubovák," řekl seržant nakonec.

Danny šel ke stěně hangáru, kde stála velká skříň s nářadím. Teprve když se vracel zpátky, uvědomil si, že ho tam Bison poslal, aby ho neznervózňoval při práci.

"Nebylo to ani připojený," ulevil si Bison. "Bylo to tam jen tak, aby nás to zmátlo, myslím."

"Možná je to celý jen atrapa."

"S tím bych moc nepočítal."

Prášil zvedl šroubovák a opatrně se dotkl jednoho z tlačítek po straně časovače. "Pořád to ukazuje místní čas, 6.36 a je to pořád nastavený na 6.50. Možná to je druhá sekvence, která se pak začne odpočítávat."

"Podle mě to je čas, který zbývá do exploze," usoudila Annie, když jí Danny popsál situaci.

"Můžeme to zastavit?"

"Tomu moc nevěřím."

"Díky."

"Jen se snažím vás rozveselit. Chcete vědět, co se dnes stalo v Jeopardy, nebo budeme pokračovat v práci?"

Na palubě Galactiky, nad Kolumbií 8. březen, 5.36 místního času (6.36 v Brazílii)

Zen nějakou dobu přicházel k vědomí a pak zase upadal do mrákot, a přitom měl v hlavě zvláštní vize.

Kráčel vzduchem k velkému krvavému slunci. Cítil nohy a jistě na nich stál.

Pak se objevilo hlášení. Nepřítel. F/A-18.

Zen se znovu probral. Seděl na stanovišti pozorovatele v pracovních pilotů robotických letounů a viděl na kontrolní konzole techniků. Možná něco zachytili na radaru, ale podle ukazatele nebezpečí ještě nezachytili první Flighthawk, který se k nim blížil z jihovýchodu.

Digitální programovatelný radar Hughes APG-73 v přídi F/A18 patřil mezi nejlepší konvenční radary v arzenálu letectva, a kdyby byl Flighthawk konvenční stíhačka, radar by ho odhalil na vzdálenost sto šedesáti kilometrů i v módu "look-down", který měl tendenci zkracovat dosah. Ale Flighthawk byl mnohem menší než konvenční stíhačka a byl vybaven technologií stealth. Jeho pilot měl další výhodu v tom, že přesně viděl, kde Hornety svými radary pátrají.

Když ho F/A-18 konečně odhalily, byl od nich necelých dvanáct kilometrů.

Pilotům námořnictva pak trvalo ještě dalších dvacet sekund, než pochopili, že podivný odraz na obrazovce radaru je opravdu nepřítel. Jeden z pilotů vypustil AMRAAM i přesto, že na obrazovce Flighthawku bylo jasné vidět, že raketa ještě nebyla zaměřená. Zen instinktivně natáhl ruku, aby vypustil klamně cíle.

Madrone se ani neobtěžoval. Zřejmě si uvědomoval, že je tak blízko a má takovou rychlost, že by ho raketa nemohla ohrozit, ani kdyby byla pořádně zaměřená. Měl pravdu. C3 ji krátce zaplavil rušivými signály, zmatená raketa prosvíštěla kolem a pak se o tři kilometry dál sama zničila.

Madrone zahájil čelní útok na vedoucí letoun. Pilot Hornetu to zvládl dobře a počkal, až Flighthawk začne střílet, teprve pak zahájil úhybný manévř, převalil se na záda a začal střemhlav klesat. Kdyby šlo o normální okolnosti a běžnou stíhačku, dostal by se tímto manévřem přímo za ni a o zbytek by se postaral Sidewinder, ale v boji proti Flighthawkům by pilot Hornetu udělal lépe, kdyby hned zatáhl za černo-žlutá madla vystřelovací sedačky.

Madrone prudce přitáhl a použil i vektorování tahu, takže Flighthawk se za Hornet dostal dříve, než letoun stačil manévř dokončit. Bleskově se přiblížil na vzdálenost dvě stě metrů a pak v duchu stiskl spoušť. O dvě sekundy později se jeho cíl proměnil v ohnivou kouli.

Stalo se to rychle, ale trvalo to několik dlouhých sekund. Kdyby byl pilot druhé F/A-18 zbabělý nebo možná rozumnější, mohl uniknout, ale poručík námořnictva v druhém letounu byl buď hazardér, nebo statečný muž, podle toho, jak se na to chcete dívat, každopádně pokračoval k dalšímu cíli, který se objevil na jeho radaru ve vzdálenosti dvanácti kilometrů - měl před sebou Megafortress.

Zenovi došlo, že v kabině pilotů se zřejmě rozezněl varovný signál, protože letoun se začal prudce stáčet k východu. Přepnul obrazovku na přehled senzorů, které mohl z diagnostické konzoly sledovat, ale nemohl je ovládat. Než si stačil vyvolat obraz, Madrone už se k druhému Hornetu řítit odzadu.

Pod křídlem F/A-18 se zablýsklo. Vypustil AMRAAM. Pak druhý. Pak z příde Flighthawku vylétla dlouhá řada střel. Ale Madrone začal střílet příliš brzy a z příliš velké vzdálenosti - zaměřovač C3 byl vždycky poněkud optimistický.

Hornet zvedl příď a jeho pilot si zřejmě myslel, že by se mohl pokusit útočníkovi ustoupat, ale Madronemu jen stačilo ještě chvíli počkat, rozjet Flighthawk ve vodorovném letu a pak přitáhnout řízení. Robotí letoun dokázal s větší stíhačkou chvíli držet krok ve stoupání a to stačilo k tomu, aby paprsek dvacetimilimetrových projektilů překrojl její pravé křídlo napůl.

Zen viděl, jak pilot Hornetu odhodil překryt kabiny, zatímco jeho letoun začal okamžitě přecházet do neřízeného pádu.

Flighthawk jen prolétl kolem.

Pak si Jeff vzpomněl na AMRAAM.

"Letoun zaměřen. Radar nalezen v knihovně. ECM připraven."

Minerva civěla na obrazovku na pravé straně panelu, zatímco v kabině stále ječel varovný signál. Megafortress nejen detekovala střely, ale připravila i odpovídající reakci.

Bylo však potřeba ji autorizovat. Ale jak?

"Aktivuj ECM," řekla do mikrofonu.

Nic.

Obrátila se k Breanně, ale pak si uvědomila, že ta jim nepomůže.

"Použijte slovo počítač," poradil jí Mayo.

"Počítači, aktivuj ECM," nařídila Minerva.

"Potvrzují," ozval se hlas systému.

Tón ustal. Asi tři kilometry od pravého křídla se objevil záblesk.

"Proč nesmíme letět víc, než tři tisíce metrů?" zeptal se Mayo.

Minerva se k němu obrátila. Chvilí ji upřeně sledoval, pak, než stačila cokoli říct, k sobě prudce přitáhl řídicí páku.

Jednou rukou začala tlačit na řídicí páku a druhou rukou vytáhla pistoli zpoza opasku.

Mayo se na ni vrhl, než stačila zamířit. Letoun se prudce naklonil vlevo, přičemž se na okamžik zvedla a pak začala prudce klesat.

Breanna se pořádně zapřela a dívala se, jak ti dva spolu bojují. Letoun se převaloval sem a tam, pak začal rychle klesat k zemi.

Gravitace ji drtila ze dvou stran najednou. Letoun upadl do vývrtky. Pak pár stop od sebe uslyšela cosi prásknout a začalo se jí stmívat před očima. Divoké přetížení její mozek zbavilo krve.

"Nechte to řídit počítač," řekla, nebo si možná jen myslela, že to řekla - nechtěla nic říkat, nechtěla jim pomáhat.

Negativní přetížení jí rvalo tělo jako by byla z žele, hlavu jí tisklo na sedačku a nohy zvedalo vzhůru.

Vzpomněla si na noc v nemocnici po Jeffově nehodě, ta noc se protáhla na celý týden a týden pak na celý rok a temnota, která ji tenkrát obklopila, se nikdy zcela nerozplynula, i když kousala, kopala a škrábala, aby ji zaplašila.

Megafortress se řítila k zemi v ploché vývrtce na zádech, krev se začala Breanně hrnout do hlavy a ona si uvědomila, že zemře. Pocítila temný stav beztlíže, který předchází poslednímu nárazu. Zád' letounu se vzepjala vzhůru, jako by to byl ocas velryby, která se chystá ponořit.

Breanna si vzpomněla na první den, kdy viděla Jeffa. Stál v kokpitu F-16 s deltovým křídlem a usmíval se tak, jak ještě nikdy nikdo předtím a jiskřičky v jeho očích našly její slabé místo, ty jiskřičky, které z ní dokázaly vytáhnout všechna tajemství. Toho večera, kdy se poprvé milovali, věděla, že on bude jejím manželem, věděla, že nikam jinam už nechce jít. Hlava jí odlétla vpřed a pak dvakrát vzad, přetížení do ní bušilo jako rozzuřený boxer do pytle.

A pak bouře skončila. Silné motory je začaly táhnout vzhůru. Počítač převzal vládu nad letounem, vyvedl ho z vývrtky a uvedl do vodorovného letu.

Breanna se otočila. Minerva seděla v sedačce druhého pilota a křečovitě letoun řídila.

Bree zůstala schválně viset nad konzolou radarového operátora. Všechny Pevnosti, které měly spolupracovat s Flighthawky, byly vybaveny speciálním lokátorem, jehož signál dokázaly standardní IFF jednotky detekovat na vzdálenost osmdesáti kilometrů. Tento maják bylo možné aktivovat pouze prostřednictvím palubního počítače, který vyžadoval identifikaci, protože maják mohl jinak v podstatě neviditelný letoun nepříteli prozradit. Breanna chvíli civěla na neaktivní panely radarů a pak se rozhodla, že najde nějaký způsob, jak maják aktivovat. U základny levé sedačky viděla komunikační sadu. Pokud by byla aktivní, možná by dokázala křiknout tak hlasitě, aby počítač její povel rozeznal, ale nemohla se k ní dostat a kdyby se pokusila křičet, prozradila by, co chce udělat.

V levé části kokpitu byl umístěn panel s malou pomocnou klávesnicí. Pokusila se k ní natáhnout - možná se jí podaří zadat kód nosem nebo jazykem. Najednou ucítila, jak pouta na rukou povolila. Upadla a praštila se tváří o konzolu.

Okamžitě začala vstávat, rozhodnuta ignorovat bolest a maximálně využít té šťastné náhody.

"Ne," ozvala se Minerva za ní. Položila Breanně ruku na rameno a silou ji vmáčkla zpět do sedačky. Rap se začala vzpírat, ale pak za uchem ucítila chladnou ocel čepel.

"Teď to letadlo začneš řídit," přikázala jí Minerva.

"Já? Ty mi svěříš řízení?" zasmála se Breanna. "To už jsi to vzdala?"

"To rozhodně ne. Kapitán Madrone bude bombardovat San Francisco."

"Jste šílenci. Nikdy vám nebudu pomáhat."

"Možná se mi podaří to kapitánu Madronemu rozmluvit. Ale ty nemáš na výběr. Buď mi pomůžeš a možná tím zachrániš San Francisco, sebe a svého manžela, nebo tě zabiju a nechám Kevina, aby si dělal, co bude chtít."

"Jsi šílená."

"Jsem cokoli, ale ne šílená. Bylo by lepší, kdybys to letadlo začala řídit," dodala Minerva a znovu nožem zatlačila na kůži na Breannině krku.

"Co se stalo s tvým pilotem?" zeptala se Breanna. Pak se k ní otočila a odpověď uviděla na zemi před sebou. Mayo tam ležel mrtvý.

"Měl v tom revolveru jen jednu kulku," řekla Lanzasová. "Jaká smůla, že ho zasáhla zrovna do hlavy. A teď sebou pohni a začni řídit."

"Dobře," řekla Breanna.

Dreamland, 8. březen, 2.45 místního času (6.45 v Brazílii)

Iowa začala prudce stoupat a zvedla s sebou vír teplého vzduchu, jako by její motory dokázaly ohřát i zmrzlou zem.

Plukovník Bastian se díval, jak se Megafortress zvedá výš a výš a chvění jejích křídel souznělo s chvěním, které cítil v hrudi. Věděl, že patří tam nahoru, do vzduchu, ne za stůl mezi papíry. Věděl, že svoje schopnosti dokáže nejlépe využít v boji, a dnes měl další příležitost to dokázat.

Bylo více než pravděpodobné, že s jeho létáním je konec. Keesh se o to postará. Tedy, létat bude dál, ale už ne v armádním letectvu. Ztráta Boeingu a Flighthawků by byla nepříjemná, i kdyby šlo o havárii, ale fakt, že někdo letouny unesl, zcela měnil situaci. Brada Elliotta vypakovali i za menší ztrátu a on přišel o Megafortress a další dva Flighthawky. Tedy, ne tak docela. V Elliottově případě letoun unesl sovětský špión, podpořený světovou velmocí. Nosič Hawků ukradl obyčejný šílenec.

Když už ho stejně vyhodí, může se na závěr ještě alespoň jednou pořádně prolétnout. Může odstartovat a pokusit se něco s tím udělat.

Udělat co? Zabít vlastní dceru?

A kdyby to udělal, co by byl za otce?

Otec, který přísahal, že bude chránit vlastní zem.

A jakou přísahu složil, když se narodila Breanna?

Kdyby tam byl, možná by jí dokázal nějak pomoci. Ale tak to vlastně bylo celý jeho život -, když vyrůstala a potřebovala ho nejvíc, nikdy tam nebyl, aby jí pomohl.

Megafortress se začala naklánět a zamířila k jihu. Pes nasedl do černého SUV, který ho měl dopravit zpátky do velitelského centra. Když už byli skoro na místě, Bastian mladému řidiči položil ruku na rameno.

"Zavez mě zpátky do hangáru Megafortress," řekl. "Druhé stání. Pak to můžeš zabalit."

"Pane?"

"Máš volno na osmačtyřicet hodin. Myslím, že bys neměl promarnit ani minutu."

Na palubě Galactiky, nad Kolumbií, 8. března, 5.45 místního času (6.45 v Brazílii)

Minerva přišla na to, jak v palubním počítači plánovat letovou trasu a po celou dobu Breannu bedlivě sledovala. Rap letěla přesně tak, jak jí nařídila, oblékala bouři nad členitým terénem přesně ve výšce dvou tisíc pěti set metrů. Věděla, že dříve nebo později se jí naskytne vhodná příležitost, i kdyby měla s letounem narazit do skal.

"F-15, třicet kilometrů před námi na kurzu tři-dva-nula," ozval se Madrone v interkomu. Jeden z Flighthawků nechal letět dvanáct kilometrů před Pevností jako průzkumný letoun a využíval jeho pasivních senzorů k získání včasné výstrahy. "Dva letouny, jeden v devíti tisících a druhý o pět set metrů výš."

"Zaútoč na ně," rozkázala Minerva.

"Můžeme je obletět," navrhla Breanna. "Bude to bezpečnější."

"Udělej to."

"Moment. Nejdřív musíme obletět tu turbulenci. Počítači..."

"Neměň kurz," sykla Minerva a naklonila se k ní.

"Chceš je dostat nebo ne?"

"Neměň kurz ani výšku."

"Musím nás dostat z téhle bouře."

Minerva ji popadla za ruku.

Obrazovka Flighthawků ukazovala dvojici F-15 v obvyklé pátrací formaci. Prolétaly daleko od nich směrem na západ. Standardní B-52 už by dávno našli, ale Galactica odrážela zhruba tolik radarových vln jako vlaštovka. Všimli by si jí jen pokud by začala výrazně manévrovat.

"Zmizeli mi z radaru," upozornil Kevin.

"Kdybychom zapnuli vlastní radar, viděli bychom je už ze vzdálenosti tří až čtyř set kilometrů," navrhla Breanna Lanzasová.

"Čtyři sta kilometrů?"

"Jak si myslíš, že jsme vás sledovali do Brazílie? Gal má nový..."

"Radar by ale nepříteli prozradil, kudy se pohybujeme," zavrtěla hlavou Lanzasová. "Takový hlouposti na mě raději nezkoušej," zavrčela, "mohlo by to špatně dopadnout."

Jeff zaklel, když uviděl, jak dvojice F-15 mizí nad mořem.

"Vím, že mě sleduješ, Jeffe," ozval se Madrone. Jeho hlas vycházel z malého reproduktoru, který běžně používaly jen hlasové systémy Megafortress. "Nasaď si sluchátka s mikrofonom."

Jeff se pomalu napřímil a natáhl se pro sluchátka. Celá horní část těla ho bolela, připadal si jako staré nepromazané hodiny, chybělo jen skřípění rezivého kovu.

"Kevine, jak to, že používáš ten reproduktor?" zeptal se. "Ten přece není součástí ANTARESu, ani C3."

"Neexistují hranice, které bych nemohl překročit, Jeffe."

"Řídil jsi i nosič Hawků. Jak? Prostřednictvím rozhraní?"

"Já můžu jít kamkoli mimo ANTARES, Jeffe. Nepotřebuju počítač."

"Tak mi to ukaž. Sundej si řídicí helmu."

"Co to na mě zkoušíš? Myslíš si, že jsem úplně blbej?"

"Jakmile opustíš Thetu, začneš být paranoidní," pokračoval Jeff. Obrátil se a podíval se na muže, který byl kdysi jeho kamarádem. "Se mnou to dělalo totéž. Ještě teď to cítím."

"To přece není paranoia. Vždyť vidíš stíhačky, které se nás snaží zničit."

"Mně se zdálo, že mám zase nohy," řekl Jeff. "Normálně jsem tomu uvěřil."

"Zase na mě zkoušíš ty svoje hloupé triky."

"Já svoje nohy necítím, Kevine. Byl to jen sen - touha, nebo něco, co nedokážu ovládat. Ještě není pozdě. Geraldová

by ti mohla pomoci. Stačí, když odletíme do Dreamlandu, a tam se vzdáš. Budu ti pomáhat. Přisáhám."

"Už drž hubu, kurva!"

Jeff jinou zbraň neměl. Mohl Madroneho jen rozčilovat. Tady dole ho nikdo nezastaví. Sice nemůže chodit, ale horní část těla má silnou dost. Jakmile se na něho Madrone vrhne, popadne ho za krk a uškrtní ho. Udělá cokoli, jen aby ho neutralizoval.

Udělá cokoli, aby mu pomohl, to myslel vážně.

"Tak co, chceš mě praštit?" provokoval Kevina. "Tak pojď, cvičená opičko. No pod', Neht'áku."

Madrone se ani nehnul.

"Tak na co čekáš, opičko?"

"Já tě nebudu mlátit, Jeffe." Madroneho hlas zněl, jako by mluvil z jiného světa. "Jednou ti to vyšlo, ale podruhé už mě nevyprovokuješ. Nemá to smysl."

"No tak, ty cvičená opice. Elektromozku. Mack Smith měl pravdu. Tak pojď, ty sráči, dělej."

Madrone s ním přestal komunikovat.

Pej, Brazílie, 8. březen, 6.47 místního času

Bison roztřesenou rukou vedl malý šroubovák a vrazil jeho čepel pod kovovou pásku. Pak kývl. Danny zavřel oči.

Něco prasklo, ale žádná exploze nepřišla.

"Tak jo, teď můžeme vyltnout na ten časovač a spouštěč," navrhl Bison. "Moc času na to nemáme."

Když Danny předával informace Annie, všiml si, že se seržantovi třesou ruce.

"Odstraňte panel s diodami na spouštěcím mechanismu hned u rozbušky, která vrhá peletu," vysvětlovala Annie.

"Vidíte to tam?"

Danny předal instrukce Bisonovi. Specialista na výbušniny kývl a zajel čepelí šroubováku k světle zelenému panelu.

Šroubovák upadl na zem.

Seržant se pro něj natáhl, ale Danny ho popadl za ruku. "Teď to rači zkusím já, Kevine."

"Už jsem to dělal snad tisíckrát."

"Já vím, ale tohle chci mít na triku sám. Nejsme tady sami."

"Kluky z armády už jsme evakuovali, kapitáne," odporoval Bison, ale pustil ho na své místo.

Panel nechtěl povolit.

Bison zvedl Satcom. "A co teď, Annie?" zeptal se Freah.

"Zkuste to znovu," navrhla.

"Kurva."

"Buď uděláte tohle, nebo můžete znovu připojit časovač a resetovat čas detonace."

"Ježíš."

"Zdá se, že jste docela nervózní, kapitáne. Zkusíme tedy trochu zredukovat ty kabely. Hlavně je nesmíte přestříhnout všechny. Pokud byste časovač úplně odpojili, spustilo by to..."

Ozvalo se cvaknutí a linka ztichla.

"Annie? Annie?"

"Myslím, že bouřka blokuje satelity," prohodil Bison do rádia. "Zbývají už jen dvě minuty," dodal.

Danny civěl na zadní část LED panelu. Velká deska s plošnými spoji měla na zadní části několik malých pájených bodů, ale ani z nich nebylo poznat, jak vlastně funguje.

"Tak to prostě budeme muset vyzkratovat," navrhl Prášil, který celé operaci přihlížel. "Můžeme to namočit do vody. Přinesl jsem kbelík."

"Co tady, kurva, děláš, Prášile?" rozčiloval se Freah. "Říkal jsem ti, že máš vypadnout."

"Jsme tady všichni, kapitáne," ozval se Liu.

"To snad nemyslíte vážně!"

"Myslíme, pane, jsme tady," přitakal Reagan.

Danny se raději začal věnovat Satcomu. "Annie? Annie?"

Nic.

Sklonil se nad bombou. Mohl přestříhnout kabely, které vedly z panelu ke spouštěcímu mechanismu. Annie jim vysvětlila, že tím by pravděpodobně odstavili spytron, vysoce citlivý a přesný spouštěč, který aktivoval urychlovací explozivní čočky kolem uranové misky, ale hrozilo, že tím aktivují rozbušku, která by pak splnila svoji funkci. Možná příliš pozdě na to, aby začala řetězová reakce, ale následná exploze by je stejně zabila.

"Všichni ven z hangáru," křikl Freah, popadl masivní bojový nůž a položil jeho čepel na kabely. "Je to rozkaz, kurva. Vypadněte ven."

"Kapitáne!" křikl Prášil.

"Ven!"

"Ta atomovka nás stejně dostane všechny," řekl Bison. "Byl bych rači, kdybych svatýmu Petrovi mohl říct, že jsem před smrtí neutíkal."

"Vybouchne jen rozbuška," namítl Danny. "Ven!"

"Tricet sekund," hlásil Bison, sledující hodinky.

"Tady, kapitáne," křikl Prášil a běžel k němu s keramickou miskou a plastovým kanystrem plným vody. Na hladkém betonu uklouzl a mířil nohama napřed k bombě. Když se zastavil, podal kapitánovi misku a kanyst. "Namočte to, nemáme co ztratit."

"Dvacet sekund. Možná má pravdu," usoudil Bison.

Prášil nalil vodu z kanystru do misky a roztřesenými rukama ji podal Freahovi.

Bude to fungovat?
Jestli ne, musí dráty přefíznout.
Danny zaváhal.
Možná bude lepší udělat obojí najednou.
"Patnáct."
Ať tak nebo tak, všichni v hangáru zemřou.
Bison se k němu natáhl a pokusil se Prášilovi držet ruce, ale klepal se stejně jako on.
"Bězte pryč!" křikl na ně Danny.
"Na to už je pozdě!" odpověděl Liu.
Danny zavřel oči, zatlačil na nůž a přefízl svazek kabelů. Čekal na dlouhou milisekundu před smrtí, slyšel syčení začínající exploze.
K žádné explozi však nedošlo.
"No potěš klobás, to teda bylo těsný," ulevil si Prášil. Namočil panel do vody.
"Kapitáne, přefízl jste kabely?" zeptal se Liu.
"Jo, jsou přefíznutý," přikývl Freah a znovu se na ně podíval.
"Sakra," zaklel Prášil.
"Mám na drátě paní Klondikeovou!" křikl Liu.
Danny seděl na zemi. Světla v hangáru mu připadala až moc žlutá. Liu k němu poklekl a podal mu telefon.
"Tak kde jsme to skončili?" zeptala se Annie.
"Přefízl jsem ty kabely," oznámil jí. "Prášil pak časovač namočil do vody a vyzkratoval ho. Myslím, že to nás zachránilo."
"Ne," konstatovala suše zbraňová specialistka. "Mechanismu voda nevádí. Nic mu to neudělalo."
"Někde to zasyčelo."
"Přefízl jste kabely, hm, to je zvláštní - při úplné ztrátě napětí měla alespoň část zařízení explodovat. Víte jistě, že jste je přefízl všechny?"
Danny se podíval na objemný svazek. Čtrnáct ze šestnácti kabelů bylo čistě přeseknutých, dva zůstaly neporušené.
"Do prdele," ulevil si Danny. Pak jí řekl, co viděl.
"Čistě pro zajímavost, kapitáne, kdy jste se narodil?"
"Proč?"
"Myslím, že jeden z nás by měl zajet do Las Vegas a vsadit ta čísla na ruletu."
Na palubě EB-52 M-6, Dreamland, 8. březen, 3.51 místního času
McAden i Fenner trvali na tom, že budou na palubě i přesto, že jim Bastian nařídil, aby zůstali na zemi. Nakonec usoudil, že nemá smysl se s nimi hádat. Oni, na rozdíl od něho, neměli od Magnuse zákaz létání.
McAdenovi se místo druhého pilota moc nelíbilo, ale Pes měl jen velice málo zkušeností se zbraňovými systémy, které se z místa druhého pilota ovládaly.
Když se připravovali ke startu, přitíhl se k nim po dráze černý SUV s modrými blikajícími světly.
Pes sledoval, jak Jimmy zastavil. Magnus se zřejmě nějak dozvěděl, co chystá, a dal rozkaz jeho ochrance, aby ho zatkla.
Položil ruku na plynovou páku. Jakmile vojáci vystoupí, dá plný plyn a uletí jim. Než se dostanou do vozu, bude už na prahu dráhy.
Místo ozbrojených vojáků však z vozu vyskočila drobná postava. Pes chvíli civěl na siluetu, která, jak se zdálo, měla křídélka.
Nebo hodně dlouhé vlasy.
Jennifer Gleasonová. Divoce mávala a běžela k letounu. Pak z vozu vyskočila další žena - doktorka Geraldová.
"Co uděláme, plukovníku?" zeptal se McAden.
"Zjistíme, co chtějí," odpověděl Bastian.
McAden spustil rampu. O pár sekund později se Gleasonová objevila na letové palubě.
"Plukovníku, dovolte mi letět," žádala.
"Letíme jen jako záloha," oznámil jí.
"Dokážu neutralizovat C3," řekla. "Můžu posílat příkazy po velitelském kanálu. Tím se přeruší spojení s ANTARESem a Flighthawky přestanou reagovat na Madroneho rozkazy."
"A bude to fungovat?"
"Když to fungovat nebude, budete je muset sestřelit, ne?"
"Plukovníku," křikla Geraldová zdola.
"A jaký vy máte plán?" zeptal se psychologky, která k nim začala stoupat.
"Chci si s ním promluvit," pronesla Geraldová. "To asi nepomůže."
"Ale mohla bych to aspoň zkusit, než ho zabijete."
"To asi budeme muset udělat," řekl Pes. Na to Gleasonová ani Geraldová nenašly odpověď. "Nebude to žádná víkendová projížďka," varoval je. "Já s Pevnostmi lítám každý den," ozvala se Jennifer. "Zvedněte rampu," nařídil Bastian McAdenovi. "Jen, ukažte doktorce Geraldové, jak se má připoutat."
Na palubě Galactiky, nedaleko pobřeží USA, 8. březen, 8.05 místního času (7.05 v Dreamlandu)
Prsty AWACSů pročesávaly vzduch, hledaly ho a zoufale se snažily ho stisknout a rozdrtit. Dvě F-16 prolétly jen pár kilometrů západně od nich ve výšce necelých dvou tisíc metrů, připraveny ho vyčenichat.
Všichni ti parchanti budou mít smůlu. Za šedesát minut bude nad San Franciskem, za šedesát minut bude mít svoji

pomstu.

A pak?

Pak ho můžou zabít. Ani se nebude obtěžovat s utíkáním.

"Ztrácím spojení," varoval C3.

"Blíž," křikl do interkomu.

"Ale...", chtěla namítnout Breanna.

"Blíž!"

Megafortress provedla levou stoupavou zatáčku. C3 vypnul varovné hlášení.

"Sleduje nás AWACS," varoval počítač.

"To není možný," zamručel Madrone. Indikátor nebezpečí na panelu Flighthawků byl čistý.

Breanna ho nějak obelstila - F-16 Megafortress viděla.

"F-16 jsou naváděny k mateřskému letounu," hlásil počítač. "Pokouším se aktivovat identifikaci."

Madrone začal vypadávat z Thety. Přestal sledovat Flighthawky.

Zhluboka se nadechl a začal se uklidňovat. Zobrazení se obnovilo. Nedokázal však prostřednictvím rozhraní najít Galactiku. Byl příliš vyčerpaný a mozek mu pracoval jako ve zpomaleném filmu - musel myslet na příliš mnoho věcí najednou.

"Směřuje k nám dvojice stíhaček," oznámil Minervě.

"Cože?"

"Tohle!" Poslal na její multifunkční panel zobrazení indikátoru nebezpečí z Flighthawků.

Bude muset řídit Flighthawky i Galactiku. Někde v sobě bude muset najít poslední zbytky sil a zvládnout to.

Zen F-16 uviděl na obrazovkách Flighthawků, když se ve vzdálenosti necelých šedesáti kilometrů začaly obracet k Megafortress. Neviditelný černý letoun však tancoval na okraji dosahu jejich radarů. Musely se víc přiblížit, aby ho dokázaly zaměřit. Kromě toho měli jistě rozkaz, aby nejdříve navázali vizuální kontakt, teprve pak mohli zaútočit.

Možná ne. Indikátory nebezpečí Flighthawků zrudly. Ve vzduchu byly radarové střely Sparrow.

Breanna prudce potlačila. Rozhodla se, že nastalého zmatku využije, jak nejlépe to půjde. Letoun se však pohnul opačným směrem - Kevin ho zřejmě nějak začal ovládat.

Zbytek byla rutina. Z ocasu Galaktiky vylétlo mračno klamných cílů, její ECM počítač se zaměřil na rakety AIM-7M a oslepil je vlnou agresivního rušení. Galactica se mezitím rozjela směrem k F-16, aby mohla zůstat ve spojení s Flighthawky. Vípery protivzdušné obrany vypustily salvu střel ve vzdálenosti třiceti kilometrů od cíle. Ty se podařilo snadno zmást.

O třicet sekund později zahájil Hawk jedna útok na vedoucí F-16. V levé části čelního panelu Breanna uviděla ohnivou kouli, když zhasla, vlevo za ní se objevila další.

"Proč to děláš, Kevine?" zeptala se.

"Chci zničit Livermore," pronesl. "Tam moji dceru otrávil radiací. Tvrdili, že ji léčí, ale to je lež."

"Zničíš celé San Francisco."

"Tak at'."

Chtěl zničit San Francisco. Živě si představoval, jak se Karen škvaří v žáru atomové reakce. Dobře jí tak, neměla ho opustit. Možná v tom celém taky měla prsty.

Viděl svoji ženu, jak pláče na hřbitově, jak vzlyká a kleká do čerstvé hlíny. Pak uviděl bezmocnou Christinu na vozíku, s hlavou oholenou, s páskami, které na ní držely olovené štíty.

Křičela jako nikdy předtím. Pak přišly dvě sestry a začaly ji odvážet. Chtěl si ji vzít, ale nějaká dva parchanti ho popadli a nepustili ho k ní.

Padal z oblohy do džungle. Dopadl na záda a díval se nahoru do slunce. Rudá koule chvíli pulzovala, pak začala klesat. Pokusil se vstát, ale nemohl.

Jeffovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Flighthawky se vrátily do své oblíbené formace v závěsu, a že ANTARES už není připojený do C3. Když to zjistil, položil pravou ruku na joystick a levou ruku na malou klávesnici konzoly.

"Autorizace velení Zet Zet Zet," řekl a požádal počítač, aby ho autorizoval. "Zero Stockard Zero."

"Zet Zet Zet."

"Smaž plug-iny ANTARESů."

"Neznámý příkaz."

"Počítači: Smaž spojení s ANTARESem!"

"Neznámý příkaz."

"Ruční ovládání, Hawk jedna," oznámil a přitáhl páku k sobě. V záběru z kamery robotího letounu viděl v měsíčním světle zář Pevnosti a pod ní rozeklané vrcholky hor.

Dolů, pomyslel si a zatlačil na páku tak silně, až ji málem ulomil.

Musí se dostat zpátky do Thety.

Christinina tvář se před ním vznášela na temně modrém pozadí. Její ústa se pohybovala.

Tatínku, řekla. Tatínku.

Jsem tady.

Může za to ten počítač. Ten mě ukradl.

ANTARES?

Ano.

Ale jak?

Vysál mě z tvého nitra.

Christino?

Ukradl mě. Počítač mě ukradl. Vzal mě z tvé paměti a zničil tě. To byl od začátku jejich plán - chtěli tě zničit tak, že nejdřív zničili mě.

Pak její oči a ústa zmizely a zůstaly jen obrysy tváře. Někde za ním se zablýsklo, spadl zpět do věže. Pak zmizely i poslední zbytky Christiny, které před sebou viděl.

Měla pravdu. Nemusí ničit Livermore. Musí zničit ANTARES.

Letoun se rozjížděl směrem k vrcholům hor a Breanna začala přitahovat řídicí páku k sobě, aby mu v tom zabránila.

Brzy měla přitaženo až na doraz, ale letoun nereagoval a pokračoval ve střemhlavém letu.

Pak se začal divoce otřásat, jeho před se zvedala vzhůru, aerodynamické síly nabyly vrchu a letoun se dal do prudkého stoupání.

Minerva na vedlejší sedačce začala křičet hrůzou. "To letadlo se nesmí dostat nad tři tisíce metrů. Ne!"

Breanna znovu popadla řídicí páku. Nebyla si jistá, jestli Kevin ještě letoun řídil, či nikoli. Vylétli do 2 500 metrů, stoupali a stále zrychlovali.

"Pomoz mi," ječela Minerva. "Nesmíme se dostat nad tři tisíce."

"Musela bych vypnout řízení počítačem," zalhala Breanna. Měla už letoun plně pod kontrolou.

"Udělej to!"

"Počítači: vypínám řízení kurzu a vypínám řízení ovládání. Vypínám sekci autopilota. Autorizace Rap Jedna Jedna Dva."

"Potvrzeno."

"Navigační obrazovka." Breanna si otevřela panel a rychle zapnula identifikační maják. Mezitím zastavila stoupání ve výšce 2 800 metrů. "Proč se nesmíme dostat nad tři tisíce metrů?" zeptala se, když zkontrolovala všechny palubní systémy.

Minerva neodpověděla, ale ani nemusela.

"Někde je tady bomba, co? Slyšíš to, Kevine? Tvoje láska tě chtěla vyhodit do vzduchu."

"Slyšel jsem to," odpověděl Madrone.

Přestože vypnutím autopilota mělo řízení bombardéru zůstat v rukou pouze jí, letoun se jí vyškubl a znovu začal klesat. Na Minervě už mu dávno nezáleželo. Byl zmatený díky ANTARESu, drogám, počítači a všemu ostatnímu. Zmatený, oklamáný a využitý.

Už ne dlouho. Madrone se pohodlně usadil. Měl bombardér i Flighthawky plně pod kontrolou. Teď už věděl, co musí udělat - jeho dcera mu to jasně vysvětlila - byl klidný a plný sil.

Nařídil C3, aby Megafortress nabrala nový kurz, pak zvedl hledi a podíval se na Zena. Jeho přítel bušil do řídicího panelu, snažil se ovládat alespoň roboti letouny. Zjevně nechápal, že Madrone prostřednictvím ANTARESu může rušit veškeré povely, které vydal.

Možná to chápal. Možná se snažil jen proto, aby si nepřipadal úplně bezmocný.

"To stačí, Jeffe," promluvil Kevin nakonec. Vytáhl pistoli.

"Klidně mě zastřel," přitakal Zen.

"To nechci."

"Díky," ušklíbl se Zen ironicky.

"S tím ANTARESem máš pravdu. Naprostou pravdu," potvrdil Madrone. "Ale já to napravím. Jednou a provždy."

Na palubě M-6, nedaleko Dreamlandu, 8. březen, 7.15 místního času

Pes byl sto šedesát kilometrů jižně od Dreamlandu, když jeden z AWACSů oznámil, že našel Galactiku.

Našel ji s malou pomocí - někdo na palubě Megafortress spustil identifikační maják.

Čtveřice F-15C okamžitě vyrazila k místu určení, aby bombardér zastavila. Operátoři tam začali stahovat i další skupiny a připravovali obranu.

Dvě F-15 se musely vrátit na základnu kvůli nedostatku paliva. K místu zamířila dvojice letounů námořnictva, aby je nahradila. Pes přidal plyn, aby zrychlil, ale M-6 se stále ještě nacházela téměř dvě stě kilometrů od místa, kde se schylovalo k boji.

"Vracím se zpátky - kurva - Rock dvě má kontakt!" vyhrkl jeden z pilotů F-15. "Kurva! Do hajzlu! Mám kontakt ve dvou stovkách, na dvou hodinách. Ježíš."

"Rock dvě, pokračuj v boji," odpověděl operátor klidně a dal tím pilotovi svolení, aby sestřelil Megafortress.

"Rock tři na podporu," udal jeho wingman a následoval svého velitele.

Pes zavřel oči.

"Uhni vpravo! Uhni vpravo!" křikl Rock tři. "Raketa - světlice! Bože, můj bože!"

Pak se rozhostilo ticho.

Pes si domyslel, že F-15 byly napadeny jedním nebo dvěma Flighthawky. AWACS k Megafortress navedl letouny námořnictva a pak ohlásil, že identifikační maják zase zmizel.

"Spočítejte kurz k San Francisku," pronesl Pes tiše k McAdenovi. "Ať jsme tam co nejdříve."

"Plukovníku, ne. Zůstaňte na tomhle kurzu," přerušila je Jennifer. "Mám signál C3. Jsou od nás sto kilometrů, přímo před námi. Neletí do San Franciska."

Na palubě Gal, 8. březen, 7.23

Madrone musel dotankovat Flighthawky. Počítač sice informoval, že by při současném stavu nádrží doletěly až do Dreamlandu, ale pokud by došlo k dalšímu boji, pohybovaly by se na hranici doletu a Madrone chtěl mít jistotu.

Dreamland byl vzdálen necelých tři sta kilometrů. Kdyby se podíval vpravo, možná by tam dole v poušti zahlédl světla Las Vegas.

Ubral plyn Megafortress a začal se s Hawkem tři blížit k tankovací hubici.

Breanna spustila identifikační maják, to od ní bylo chytré. Nechápal, co udělala, dokud se jich nechytil AWACS. Ale nediví se jí, kdyby byl na jejím místě, udělal by totéž.

Ted' už na tom nezáleželo. Ani trochu. Věděl, že baterie raket země-vzduch, které chránily Dreamland, téměř neviditelnou Megafortress nezachytí dříve, než bude nějakých šestnáct kilometrů od základny. Flighthawk, i s dlouhou raketou pod trupem, by se mohl dostat do vzdálenosti sedmi kilometrů, než ho radary zachytí. Než ho zaměří a odpálí střely, bude schopen vypustit vlastní raketu a navždy skoncuje s ANTARESem.

Připojil Flighthawk k hadici a začal tankovat.

Na palubě M-6, 8. březen, 7.40

"Pořád se blíží," hlásila Jennifer Bastianovi po interkomu. "Ted' jsou od nás asi sto kilometrů."

"Jsi připraven, Devine?" zeptal se Pes McAdena.

"Zapnu radar hned, jak mi dáte signál," odpověděl druhý pilot. "Pak mi bude trvat zhruba deset sekund, než Scorpion připravím k vypuštění."

Raketa vzduch-vzduch AMRAAM Scorpion měla padesátikilovou hlavici a radar, který dokázal sledovat několik cílů a vybrat z nich ten nejlepší. Raketa se dokázala pohybovat až čtyřnásobnou rychlostí zvuku a měla dosah zhruba šedesát kilometrů, ale proti "neviditelným" letounům, jako byla Megafortress, bylo lepší ji vypustit ze vzdálenosti zhruba patnácti kilometrů nebo těsně před navázáním vizuálního kontaktu. Pokud Galactica zůstane na kurzu a McAdenovi se podaří ji zaměřit, zbývaly do kontaktu zhruba tři minuty.

Útok na Flighthawky, které byly mnohem menší než Megafortress, byl daleko obtížnější. Pes věděl, že než se jim podaří Gal zaměřit, budou roboti letouny nebezpečně blízko M-6. Jennifer se měla pokusit zasáhnout do komunikace s C3; tím by Flighthawky vyřadila z boje.

Pokud by se jí to podařilo, přestože šance na úspěch byla minimální, nebylo by nutné sestřelit Galaktiku. Pes se ani neodvažoval doufat, že by to mohlo vyjít.

Pes letěl bez radaru a udržoval rádiové ticho. Doufal, že se mu tak podaří dostat se ke Gal co nejbliž, ale byl to kalkulovaný risk - hlavní obrana zůstávala na západě a soustředila se kolem San Franciska. Pokud to nevyjde, bude cesta volná.

"Stále zůstávají na kurzu," hlásila Jennifer. "Ještě dvě minuty."

Na palubě Galaktiky, 8. březen, 7.53

Jeff rozčileně položil hlavu na opěrku sedačky. Každý dobrý bojový pilot má v hlavě připravena řešení pro případ nouze. Když vysadí motor, udělat to, to a to. Když se nevysune podvozek, udělat to, to a to.

Tentokrát poprvé v životě neměl v hlavě připravené žádné nouzové řešení.

Ne, bylo to vlastně už podruhé. Poprvé to zažil po té havárii, když zjistil, že nemůže hýbat nohama.

Pak řešení našel. Sice to nebylo tak, jak by chtěl, ale naučil se s tím žít.

A teď?

Kdyby měl nohy, co by udělal?

Vyskočil by ze sedačky, uškrtil by Madroneho a odpojil by ANTARES.

Obrátil se ke Kevinovi. Madrone seděl vzpřímeně v sedačce a mával rukama, jako by letouny vodil vzduchem. Jako by řídil orchestr a ne stíhačky a bombardér.

Na hlavní obrazovce robotických letounů se objevilo situační hlášení jako vrstva nad mapou GPS. Byli vzdáleni asi jedenáct minut od Las Vegas, Dreamland jen o malý kousek dál.

Kdyby měl nohy, odepnul by si pásy a vyskočil by ze sedačky. Popadl by Kevina oběma rukama za hlavu a prudce by trhl.

On přece má nohy. ANTARES nelže. Ano, udělal mu zmatek v hlavě - ano, začal kvůli němu být paranoidní, ale na těch nohou něco musí být. Musí. ANTARES je počítač - ten si věci nevymýšlí, pracuje jen s fakty.

To znamená, že může nohy používat. Jen jim musí věřit - musí ještě jednou věřit ANTARESu.

Jinak všichni zemřou.

Jeff si pomalu začal odepínat pásy.

Na palubě M-6, 8. březen, 7.58

"Šedesát sekund, podle mých hodinek," udal Bastian Jennifer a ostatním. McAden si poposedl a promnul si ruce.

Bastian už nestačil zasáhnout do bojů nad Vietnamem, ale létal bojově nad Zálivem a v Bosně. Měl na kontě dva pravděpodobně sestřely a dařilo se mu unikat třem různým typům nepřátelských raket včetně "telefonního stožáru" SA-2, která jeho ocas minula jen o metr. Byl ostřílený veterán a neměl by cítit nervozitu.

A taky ji necítil. Což mu dělalo zatracené starosti.

"Sledují nás!" křikl McAden.

Další slova přehlušil varovný signál M-6.

"ECM," nařídil Pes klidně. "Jenny, dejte se do toho. Dokážete je dostat?"

"Pokouším se."

"Přepněte na aktivní radar. Zaměřte i Flighthawky," rozkázal Pes.

"Nic. Nic. Nic," znervózněl McAden.

"Najděte aspoň Galaktiku," nařídil Pes. "Otevřete pumovnici."

"Otevírám! Mají taky ECM. Ještě pořád nás sledují. Nedokážu je zaměřit. Pokouším se."

"Blíží se Flighthawk," oznámila Jennifer. "Držte stálý kurz."

"Zaměřili nás!" křikl McAden. Jeden z radarů, který je sledoval, dokázal projít i rušením a zaměřil je.

Za běžných okolností by Pes vyhodil klamné cíle a začal by manévrovat, aby radaru ztížil zaměřování, ale tím by Gleasonové zkomplikoval práci.

Totéž se stane, pokud se nechají zasáhnout.

"Úhybné manévry," nařídil Pes.

"Zkusím."

"Čelní útok! Je to Flighthawk!" křikl McAden, ale Pes už robotí letoun viděl na svém čelním panelu. Z neviditelné tečky se během několika sekund stal baseballový míček, z kterého k nim začaly létat rudé trasírky. Pes si uvědomoval, že míří přímo na ně, prudce potlačil a začal klesat k zemi.

"Zaměřil jsem je!" hlásil McAden.

"Ne! Ne!" ozvala se Jennifer. "Už mám zpětnou vazbu."

"Odpalte raketu," řekl Bastian klidně.

Scorpion vypadl z rotačního závěsníku v pumovnici. Pes se přepnul na velitelskou frekvenci, udal jejich polohu a oznámil, že útočí na Galactiku a vystřelili po ní radarem naváděnou střelu.

Během dvaceti sekund se Flighthawk stačil otočit a řít se k Megafortress ze zadního sektoru. Raketa zažehla motor a rychle se otočila, ale proti drobné stíhačce s vektorováním tahu a propracovaným křídlem neměla šanci. Flighthawk provedl rychlý úhybný manévry vpravo a raketa jen beznadějně prosvištěla kolem.

"Vzdušné miny," nařídil Bastian McAdenovi. Druhý pilot už byl o půl kroku napřed a měl ovládací panel vzdušných min připraven na obrazovce. Vzdušné miny byly moderní náhradou za ocasní střelce, kteří ze svých střílišť chránili létající pevnosti před padesáti lety - dokázaly vzduch za letounem zaplnit množstvím drobných střepin. Měly jedinou nevýhodu - dosah zhruba čtyři kilometry, tedy stejně jako kanón Flighthawku.

"Už jsem se dostala na okruh Flighthawků," řekla Jennifer klidně. "Začínám ho neutralizovat. Nechte ho na pokoji.

Držte kurz."

"Zaměřuji cíl!" hlásil druhý pilot.

"Kurva Pse, musíte mi věřit. Když dostanu prvního, dostanu i druhého. Jebat!"

Bastianovi se moc nelíbilo, že mu říká Pse.

Co se týče slova "jebat"...

"Plukovníku?" čekal na rozkaz McAden.

"Čekajte. Našel jste druhý Flighthawk?" zeptal se ho.

"Nenašel. Gal mám zaměřenou, ale pokud rakety odpálíme na dálku, jejich ECM je asi vyruší. Měli bychom se přiblížit."

Než stačil Bastian říct cokoli dalšího, robotí letoun za nimi zahájil palbu.

Na palubě Galactiky, 8. březen, 8.09

Něco s ním bojovalo. Něco, co ještě nikdy předtím necítil. Před Kevinovým očima létaly podivné obrazy - věž, džungle, jaguár, temná žena, a to vše někdo dusil.

Měl pocit, jako by se mu kolem krku omotal jakýsi had a začal ho škrtit.

Vypadával z Thety. Vyvolal svoji známou metaforu a pak uslyšel, jak ho volá Geraldová.

Viděl před sebou ženu ve splývavých šatech s dlouhými jahodovými vlasy.

Jennifer Gleasonová.

Proměnila se v obří kobra a vycenila tesáky.

Pak prudce vyrazila kupředu a zakousla se mu do boku.

Jeff položil ruce na opěrky, vykřikl a prudce se zvedl. Jeho nohy určitě budou fungovat. Musí. Chvilí visel ve vzduchu, v tom nekonečném okamžiku mezi myšlenkou a činem, mezi vůlí a skutečností. Myslel si, že to dokáže, nařídil nohám, aby ho poslechny a ony poslechnou.

Zenovy nohy však byly nenávratně ztraceny a ať v ANTARESu cítil cokoli, ať si nyní myslel cokoli, nemohl je přinutit k pohybu. Vzdálenost mezi dvěma sedačkami překonat nedokázal, ani s vypracovanými rameny a pažemi.

Zhroutil se, křičel, prosil boha a kohokoli dalšího, aby mu pomohl znovu hýbat nohama. V tom okamžiku by dal cokoli za sebeslabší náznak toho, že existuje spojení mezi jeho myslí a jeho končetinami.

Nikdo však nechtěl obchodovat. Svalil se na podlahu a bušil kolem sebe rukama tak dlouho, až se zachytil za jeden z kabelů, kterým se Kevin připojoval k ANTARESu.

Neměl sílu ani energii na to, aby kabel přetrhl, ale ve vzteku zabral tak, že kabel vyškubl z konektoru.

Na palubě M-6, 8. březen, 8.11

"Mám to! Mám to! Mám to!" ječela Gleasonová. "Nativní mód. Tak jo, tak jo, tak jo. Kurva, mám je. Kurva, kurva, kurva. Hawk jedna je v nativním módu. Bude kroužit nad Dreamlandem. Připojuju se. Moje heslo. A je to zabezpečený. Do prdele! Je náš!"

"Nese nějakou raketu?" zeptal se Pes tiše.

"Moment. Ne. Do prdele, nenese. Kurva. Podívám se na ten druhý. Sakra - co to má znamenat, že není na okruhu?"

"Jen?"

"Ten druhý Flighthawk! Kde je?"

"Vidím něco ve stínu Galactiky," vložil se do hovoru McAden.

"Je v defaultní formaci," křičela Gleasonová. "Je v nativním módu, protože spojení je přerušeno. Nemůžu mít zpětnou vazbu, pokud C3 není online. To je kvůli kódu. Co tam ksakru dělá?"

"Plukovníku?"

Bastian se podíval na McAdena.

"Sestřelte je," rozkázal Bastian.

"Nechtě mě se s ním spojit!" požádala Geraldová.

"Sestřelte je," opakoval Bastian.

Na palubě Galaktiky, 8. březen, 8.11

Breanna cítila, jak něco cvaklo a začalo to brzdit letoun, jako by někdo vytáhl klapky na náběžných hranách křídel.

Podívala se tam a zjistila, že jsou opravdu vytažené.

Popadla páku a jen stěží dokázala letoun vést v manévru, který sám od sebe provedl. Dva motory jely na plné otáčky, vysunuly se i klapky na pravém křídle - zdálo se, že Gal dostala nervový záchvat.

Breanna znovu přitáhla páku k sobě. Výškoměr se dal rychle do pohybu. Minerva upustila nůž a ten k palubě přibilo silné přetížení.

Musí ten letoun zničit. Je to to jediné, co může udělat.

2 700-2 800-2 900...

Brzy bude po všem. Alespoň zachrání Dreamland.

"Ne!" zaječela Lanzasová a vrhla se k ní.

Breanna ji setřásla a zavřela oči. Výškoměr přeskočil tři tisíce metrů.

Dreamland, 8. březen, 8.11 místního času

Mack už hodinu seděl na prahu dráhy v kabině Migu a poslouchal, jak probíhá lov na Galaktiku. Zaklel, když uslyšel, jak útočí F-15. Chtěl Madroneho dostat sám. Ale stal se zázrak. Madrone unikl.

Pak ho našel Bastian a chtěl ho sestřelit.

No jasně. Ten parchant chce všechnu slávu pro sebe.

Podle polohy, kterou Pes udal, měla být Galactica relativně blízko a zřejmě směřovala k Dreamlandu. Mack se rozhodl, že se vydá do boje a vyžádal si od věže povolení ke startu.

Aniž se obtěžoval počkat na odpověď, stiskl tlačítko na plynové páce a posunul ji do volnoběžné polohy. Použil starý trik ruských veteránů pro rychlý start a na panelu motorů vybral jen pravý. Pak nahodil baterii a stiskl tlačítko startéru. V motoru zasyčel stlačený vzduch a jednotka se probrala k životu. V tom okamžiku Mack začal zavírat kabinu, a když začala dosedat, už se řítit kupředu a vznesl se jen na jeden motor. Teprve když zatáhl podvozek, vpustil vzduch i do druhého motoru a nahodil ho silou proudícího vzduchu. Mig vystřelil k obloze.

"Uvědomte hlídky v Nellis," nařídil věži. "Nechci, aby po mně ty janci stříleli jen proto, že vypadám jako Rusák."

"Ehm, Sharkishki, vzlet povolen," přišla opožděná odpověď z věže.

Na palubě Gal, 8. březen, 8.11

Bouře byla tak silná a hluboká, že Madronemu trvalo velmi dlouho, než zjistil, že ztratil spojení s letouny.

Přílbu ANTARES u neměl na hlavě. Stal se jinou osobou, jeho fyzické já bylo dalším robotem, kterého musel řídit.

Megafortress se vzepjala vzhůru. Madrone zavrtěl hlavou, aby se probral a zvedl hledí. Zen se válel na zemi u jeho nohou a jeden z kabelů měl omotaný kolem ruky. Snažil se ho táhnout s sebou jako plavec.

Vypadal spíš jako želva převrácená na záda.

Madrone si rychle odepnul pásy, sklonil se dolů a chtěl Jeffa praštit do tváře, ale ten převít se převálil a uhnul.

Nakonec ho párkrát zasáhl, ale Stockard se nevzdával a dál se snažil kabel táhnout. Madrone se rozzuřil a vstal.

Zastavil Zena prudkým kopancem do břicha, pak ho dvakrát kopl do hrudníku a nakonec přidal ještě jednu ránu špičkou boty do tváře. Stockard zvrátil oči v sloup a upadl do bezvědomí. Kevin se chystal na poslední ránu - rozkope mu hlavu, až z ní bude stříkat mozek. Když se však napřáhl, zastavil ho jakýsi hlas z dálky.

Jeffrey je tvůj přítel. Pokusil se tě varovat, ale tys neposlouchal.

"Dej mi ten kabel, Jeffe."

Stockard ležel nehybně na zemi a nic neříkal. Madrone se sklonil a opatrně mu kabel vytáhl z ruky.

"Je mi to líto, Jeffe. Řekl sis o to sám." Popadl kabel, párkrát ho omotal kolem panelu, aby ho Jeff už nedokázal vytrhnout a pak ho zapojil do konektoru.

Na palubě M-6, 8. březen, 8.28

První Scorpion minul a prolétl asi sto metrů od pravého křídla Galaktiky. Na chvíli to však vypadalo, že piloti letoun přestali ovládat a Bastian si myslel, že se zřítí do hor.

Nakonec letoun přestal padat, začal stoupat a setřásl i druhou i třetí raketu Scorpion, které vypustili.

Čtvrtý Scorpion cíl ztratil a sepnul autodestrukční mechanismus.

Zbýval jim už jen jeden. Čím byli blíž, tím větší měli šanci, že se jim podaří letoun zasáhnout. McAden ale nedokázal znovu zaměřit.

"Chvilí vydrž," obrátil se k němu mu Pes. "Jennifer, jak jste na tom s druhým Hawkem?"

"Je pořád v nativním módu," řekla.

"Kličkujou. Chaffy. Sakra, znovu nám ruší radar," hlásil McAden. "Sakra - nic nevidím. Zase jsem je ztratil. Myslím, že se budou chtít skrýt u země, ale nemám kurz. Sakra, nemůžu je najít. Hledám. Hledám."

"Jennifer, mohla byste nám najít Galaktiku? Ruší nám radar."

"ECM jsou vypnuté," hlásil McAden.

"Pracuju na tom," řekla Jennifer.

"Žádný kontakt. Do prdele," nadával McAden.

"Je mi líto, plukovníku," ozvala se Gleasonová zdola.

"Pokud nebude komunikovat s Hawkem, nemám je podle čeho najít."

"Buďte ve střehu," rozkázal Pes. "Někde tady jsou."

Že by to řídila Breanna. Určitě je takhle dobrá.

Bastian držel kurz k poslední známé poloze Galaktiky. Pak si otevřel komunikační obrazovku, přepnul se na záložní frekvence Dreamlandu a zvolil kombinaci, aby mluvil ke všem kanálům současně.

"Rap, tady je plukovník Bastian. Musíte se vzdát, holčičko."

"Tati?"

Ahoj, miláčku, pomyslel si. Je mi to líto. Moc mě to mrzí.

"Kapitáne Stockardová. Ukončete to," nařídil suše.

"Sestřelte nás! Na Flighthawku je atomovka! Sestřelte nás!" vyzvala ho Breanna. Zřejmě chtěla ještě pokračovat, ale někdo přenos náhle utnul.

"Jo! Mám je!" křikla Jennifer. Předala souřadnice do kabiny pilotů.

"Zaměřil jsem je! Jsou sedm kilometrů od nás!" hlásil McAden. "Plukovníku?"

Sestřelte nás.

"Plukovníku?"

"Odpalte rakety," řekl Pes. Možná poprvé v životě, ale zcela určitě poprvé od doby, kdy se dal k letectvu, mu po tváři sklouzla slza.

Na palubě Gal, 8. březen, 8.32

Madrone se vrátil do Thety a okamžitě uviděl, že k nim letí rakety. Cítil, že počítač střely sleduje a bolestivě se ušklíbl, když jedna z nich unikla rušení a zamířila přímo na ně.

Další začala zmateně klesat, ta už je neohroží.

Klamné cíle, rušičky, kličkování, jsme příliš vysoko, příliš na očích.

Zrychlit, zrychlit. Vlevo, vpravo, vlevo, vpravo, svině jedna dotěrná.

Dreamland ležel přímo před ním. Nikdo se už nebude trápit s ANTARESem. Nikdy.

Raketa na okamžik zaváhala, kilometr od cíle. Byla by ho dostala, ale na manévrování spotřebovala veškeré palivo.

Pokusila se ještě o poslední výpad, ale tomu Kevin snadno uhnul.

Tlaková vlna málem shodila Hawk tři do vývrtky.

V tom okamžiku se odněkud zdola přitítila raketa, kterou už považoval za ztracenou a ustřelila druhý motor na pravém křídle.

Minerva zaznamenala, jak se americká raketa zahryzla do motorové jednotky na pravém křídle. Prudce se otočila a málem vypadla ze sedačky i přesto, že byla připoutaná.

Letoun na okamžik zaváhal, ale pak dál pokračoval ve stoupání. Překonali výšku tří tisíc metrů a Megafortress zápasila s asymetrickým tahem motorů.

Pak znovu ucítila tlak přetížení, letoun se zhroutil do vývrtky a začal padat k zemi. Ted' zemřou. Vystřelovací sedačky nechala zbavit náloží, nebylo úniku.

Vlastně ani nechtěla uniknout. Měla dost času na to, aby se pokusila Kevina přemluvit, mohla ho i zradit, domluvit se s Američany a vzdát se. Ale neudělala to.

Jen krátce zalitovala, že se její osud neubíral lepší cestou. Pak ji přetížení vrhlo na sedačku tak prudce, že málem ztratila vědomí.

Tak tohle je smrt, pomyslela si.

Pak Megafortress přešla do vodorovného letu a jí se do mozku vrátila krev.

Na palubě M-6, 8. březen, 8.38

"Jsou před námi!" křikl McAden. "Na východě, na dvou, ne, na jedné hodině. Pět kilometrů."

"Předejte pozici hlídkám v Nellis a koordinátorovi obranných formací," přikázal Pes klidně a položil Pevnost do náklonu, aby mohl pokračovat v pronásledování Galactiky. "Sidewindery jsou připraveny. Doktorko Geraldová, jestli to chcete zkusit, teď máte příležitost."

Na palubě Gal, 8. březen, 8.40

Madrone v části mozku viděl nouzový panel Pevnosti. Raketa ustřelila motor na konci pravého křídla, ale samotné křídlo poškodila jen minimálně. Jednu z palivových nádrží prorazila střepina, ale nádrž se brzy sama zacelila. Scorpion je sice účinná raketa, ale robustní konstrukce EB-52 byla schopna snášet mnohem horší zásahy.

Madroneho však nezajímala historie. Skočil do Hawku tři a vylétl ze stínu Galactiky. Dreamland ležel padesát kilometrů před ním.

Ze stejného směru se k nim blížily dvě F-15 a čtyři F-5.

F-15 pro něho představovaly jen obtížný hmyz a F-5 ani to ne.

Rozjel se k cíli.

"Kevine," ozval se známý hlas ve sluchátkách. "Musíš to vzdát. Jsi nemocný. Může za to ANTARES."

Geraldová.

Vypnul rádio.

V kokpitu Sharkishki, 8. březen, 8.48

Mack se pokusil kovbojům z Nellis vysvětlit, že dostanou nakládačku, ale ti idioti si nenechali poradit. Zaútočili na Megafortress a Flighthawk, jako by to byly nějaké druhořadé čínské křápy.

Ale druhořadý čínský křáp by z 250 uzlů nezrychlil na Mach 1,2 za dvě sekundy.

Debilní Madrone. Létal přesně podle Zena, žádná tvůrčí práce. Roboti letoun měl pod břichem něco, co zvětšovalo jeho odraz na radarech, ale i přesto se jen mihl kolem F-15, naznačil výpad směrem k F-5, tím je také vtáhl do hry, a pak zmizel k zemi, kde ho nikdo nemohl najít.

Mack čekal, že se Hawk objeví za F-15, ale když se tam neobjevil, došlo mu proč - to, co Hawk nesl pod břichem musela být nějaká raketa nebo bomba. Pasivní senzory měl naplno, ale nemohl toho malého parchanta najít. Slétl níž a zamířil směrem k Dreamlandu.

Pokud už doletěl tak daleko, bude chtít zaútočit na Dreamland.

Nebo Las Vegas. Možná Opičák v nějakém kasinu prohrál v kartách a teď se chce pomstít.
Macka napadlo, že i on sám by měl důvod na Vegas zaútočit. Prolétl nad dálnicí rychlostí osm set kilometrů za hodinu.
Auta uhýbala a jejich řidiči měli zřejmě psotník.
Srágory. Byla tam spousta místa, dobrých padesát centimetrů. Možná i šedesát.
Na palubě Galactiky, 8. březen, 8.53
Breanna potlačila a měla pocit, že letoun se ve vzduchu sune do strany.
Proč ještě nebyli mrtví? Že by Minerva blůfovala? Co mohlo být tak magického na výšce tří tisíc metrů, pokud v letounu nebyla bomba?
Možná se při dosažení této výšky jen odjistila.
Do prdele.
Na další nadávky nebyl čas. Ztratila jeden motor a možná i část řídicích ploch. Letovému počítači už nevěřila a neměla druhého pilota. Bude muset všechno zvládnout sama.
Pokud neudělá chybu. A pokud se neobjeví Minerva s tesákem a nepodřízne jí hrdlo.

Na palubě Gal, 8. březen, 8.55
Jeff ležel na zádech a měl pocit, že se mu hlava vznáší v hromadě černých chlupů, které ležely na spodní palubě. Slyšel, jak Madrone bručí a vede Flighthawk k cíli. Pokusil se vstát, ale bolest ho paralyzovala. Měl pocit, jako by měl hrudník a záda v plamenech. Rychle se začal hýbat, neboť dostal strach, že teď kromě nohou nebude moct pohnout ani zbytkem těla.
Ne, řekl si, nevzdám to. Budu bojovat!
Ale tělo se odmítalo pohnout.
Madrone v duchu viděl obrazovku zaměřovače. V pravé části pak zaznamenal čísla, která mizela tam, kam mizel i celý zbytek jeho života.
Musel zasáhnout druhou větrací šachtu a musel ji zasáhnout přesně. V tom však spočívalo kouzlo brazilských raket.
Daly se velice přesně navádět.
Bomba zničí jen horní část laboratoří, počítač sám je chráněn druhou vrstvou betonu, ale kolem radiace se nikdy nedostanou. Budou muset čekat sto let, možná i víc.
Čísla dál mizela. Zaměřovač Flighthawku začal pulzovat, zaměřovací čára zežloutla, mohl začít.
K cíli mu zbývalo třicet sekund. Je na čase odjistit bombu, aby se spouštěč aktivoval, jakmile zažehne motor.
Když chtěl vydat příslušný rozkaz, něco mu řeklo, aby se podíval za sebe.
Zenova pravá noha ležela na kabelu, který vedl do Kevinovy přílby. Kdyby mohl hýbat nohou, mohl kabel strhnout a stáhnout Kevinovi přílbu z hlavy.
Noha se nepohnula.
Samozřejmě. Ztracené nohy. Jsou k ničemu. Tělo je k ničemu. Svoji poslední šanci propásl, teď už je k ničemu celý.
"Ne!" křikl a vši silou praštil do sedačky.
Kabel se zachytil o botu. Byl však omotaný kolem panelu. I kdyby za něj tahal, nedokázal by ho odpojit. Jeff zaklel a pokusil se zvednout, snažil se ignorovat bolest a říkal svému tělu, že už zažilo horší věci. Podařilo se mu pohnout rukou a začal se zvedat na lokti, ale pak sebou Gal prudce škubla vpravo a dolů. Jeffa to vrhlo proti zdi, ale táhl s sebou i kabel. Táhl s sebou i přílbu ANTARES.

V kokpitu Sharkishki, 8. březen, 8.55
Mack uviděl, jak Flighthawk přelétl nad ním, prudce přidal plyn a začal k němu stoupat.
Ten malej prevít letí rychle jako čert a ještě pořád ho nemá na radaru. Připravil Scorpiona, zaměřil a odpálil.
Tak leť, brouku.
Střela se odpoutala od závěsníku a zamířila k cíli. O sekundu později ji následovala druhá.
Pochyboval, že ho zasáhnou.
Ten hajzl. Chaffy. Kličkování, zvrát.
Zatracenej Madrone. Zen ho učil dobře.
Tak Sidewindery.
Moc daleko.
Mack zarazil plynovou páku vpřed a zapnul maximální přídavné spalování. Mig poskočil kupředu po ohnivé dráze a jeden ze Sidewinderů zavrčel. Okamžitě ho odpálil.
Na palubě Gal, 8. březen, 8.58
Madroneho mysl se rozpadla na tisíc kousků.
I přesto se pokusil vydat rozkaz, nařídil Flighthawku, aby střelu vypustil.
Minerva. Temná žena smrti.
Kevin otevřel ústa, ale jediné slovo, které ze sebe dokázal vypravit, bylo Christina.
Když to řekl podruhé, uvědomil si, že ztratil spojení s ANTARESem.
Na palubě M-6, 8. březen, 9.00
"Flighthawk je dole! Někdo ho sundal!" křikl McAden. "Kdo to byl?"
Do prdele! Mig - to musel být Smith!"
"A co ta bomba?" ptal se Pes. "Byla na něm, nebo ne?" Přilepil oči na čelní sklo. V dálce před sebou viděl Las Vegas.
"Sleduji trosky," hlásil druhý pilot. "Velký kus něčeho." Pes čekal. Jestli Flighthawk nesl bombu, mohla explodovat po nárazu na zem. Jestli ji nenesl, bude muset sestřelit Galactiku.

Možná bude muset.
Měl pocit, že neony města zablikaly.
Hloupé představy.
Ne, odraz Galactiky, která přelétala před nimi.
"Ztratil jsem to. Bomba by už touhle dobou explodovala," pokračoval McAden. "Galactica, tři kilometry před námi.
Nízko, taktak se drží ve vzduchu."
"Zkusíme se jim ozvat."
Na palubě Gal, 8. březen, 9.06
Zdálo se, že je Lanzasová omámená. Breanna usoudila, že přišla vhodná chvíle k tomu, aby se zmocnila její zbraně.
Potlačila a sklonila před letounu k zemi.
Pak si stáhla sluchátka, vrhla se na Minervu a natáhla se po velkém tesáku, který měla zastrčený za opaskem. Brazilská vlčice se nebránila. Breanna čepel vytáhla a namířila ji na Lanzasovou.
"Jak chceš," ozvala se Brazilka. "Klidně mě zabij, ale ty zemřeš taky. Při přistání nás ta bomba vyhodí do vzduchu."
"Kevinova bomba?"
"Ne, ta je na Flighthawku."
"Takže je tady nějaká další," usoudila Breanna. "Kde je? Kde je ta bomba? Je časovaná? Nebo připojená na výškoměr? Kdy má explodovat?"
Lanzasová nic neříkala.
"Jeffe, jsi tam dole? Jeffe, jsi v pořádku?"
Neodpovídal. Znovu zkusila interkom, nic.
"Kevine?" zeptala se napjatě.
Madrone neodpovídal také.
Megafortress poslouchala, aniž by do toho někdo zasahoval. Něco se tam dole stalo, možná byli oba mrtví - Jeff i Kevin.
Breanna znovu aktivovala autopilota. Uvědomila si, že Madrone dokázal letoun řídit, i když byl vypnutý. Počítač se spustil, téměř s nadšením projel diagnostiku a ohlásil, že je připraven sloužit. Breanna se podívala na Lanzasovou, pak počítači nařídila, aby letoun udržoval v aktuální poloze a uzamkla ho hlasovým povelu.
Brazilka se nijak nepokusila ji zastavit. Vypadala jako v transu.
Breanna vstala a sundala si sluchátka, ale když zamířila k šachtě, uslyšela ze sluchátek něčí hlas.
Znovu se podívala na Lanzasovou a sluchátka si nasadila.
"Bree."
"Jeffe? Jsi v pořádku?"
"Přistáváme?"
"Myslím, že máme na palubě bombu, která exploduje, ale nevím jak - buď ji spustí časovač, nebo výškoměr."
"Víš to jistě?"
"Nevím, jestli mi Lanzasová lže nebo ne, ale hrozně se bála stoupat výš než do tří tisíc metrů."
"Ale už jsme byli výš."
"Nekecej, na to bych nepřišla."
"Chci, aby ses vystřelila."
"A co ty?"
"Prostě to udělej."
"Nebuď blbej, Jeffe. Kromě toho jsou ty sedačky určitě bez náloží. Viděla jsem, jak vypadají ty dole."
Nic neříkal. Slyšela, jak sténá a někam se přesunuje. Takhle mručel, když ráno vstal a plížil se po zemi do koupelny a na záchod.
"Kolik máme paliva?" zeptal se nakonec.
"Asi tak na dvacet minut letu. Možná i méně. Letíme na tři motory," dodala. "Jeden nám ustřelil Scorpion."
"Tak to aspoň méně žere, ne?"
Znělo to tak dutě, že si vůbec nebyla jistá, jestli si opravdu dělá legraci.
Na palubě M-6, 8. březen, 9.15
"Galactiko, tady Dreamland M-6. Slyšíte mě? Galactiko, slyšíte mě? Prosím, potvrďte příjem."
Pes poslouchal, jak se McAden a Geraldová snaží spojit s Pevností. K Dreamlandu zbývalo asi deset minut letu.
Začínala se čím dál víc ozývat únava. Únava a starost. Hlavně o dceru.
"Dreamland M-6, tady je Galactica," ozvala se Breanna. "Mám letoun pod kontrolou, opakuji, mám to tady pod kontrolou."
"Bree," vykřikl Pes.
"Ahoj, tati, co ksakru děláš v Megafortress?"
"Řídím ji. Bree - ta atomovka."
"Je na Flighthawku."
"Mack Smith ho zničil," hlásil Bastian.
"Mack?"
"Jo, ten parchant neuposlechl moje rozkazy, díky bohu. Teď poslouchej, holčičko, večerníček už dávno skončil, musíš jít do postele. Čekám vás na dráze jedna."
"No, obávám se, že tak jednoduchý to nebude. Máme tu drobný problém."
Na palubě Galactiky, 8. březen, 9.25

Podle Jeffa Minerva bloufovala.

Na druhou stranu, zatím platilo všechno, co řekla.

"Výškoměr nebo časovač?" zeptala se Breanna.

"Časovač," odpověděl Jeff.

"Tak to bychom měli okamžitě přistát."

"A nebo je to výškoměr. Jak nejniž jsme byli?"

"Moment."

Jeff počkal, až si Breanna prohlédne záznam letu.

"Sto metrů. Ale jestli se spustil až po překročení třech tisíc, pak to může být cokoli pod tisíc metrů. Asi tak. Minerva je pořád mimo. Co Kevin?"

"Sejmul jsem ho. A stejně by to nevěděl. Jen ho využívala."

"Tak co si myslíš ty?" zeptala se Bree tak klidně, jako by se ho ptala na sportovní sázku. "Výškoměr nebo časovač?"

"Vidím to na radarový výškoměr."

"Proč?"

"Protože klasicej by se dal ošidit, kdybychom přistáli někde nahoře. Lanzasovou by to napadlo a navrhla by to jako možnost, jak se zachránit. Nevíš, kde ta bomba je?"

"Kdybych věděla, kde je, už bych ji dávno šla najít."

"Nevěděl jsem, že tam máš baterku," ušklíbl se Zen. "Asi ji dali do ocasu, tam, kde to opravovali. Třeba by se to dalo nějak ošidit."

"Jeffe, kdyby se to dalo nějak ošidit, Lanzasová by nám to asi řekla, nemyslíš?"

"No, tak ji můžeme zkusit najít. Podívej se na plán útoku, jak ho Kevin zadával. Jak nízko chtěl jít před útokem?"

"Asi sto metrů."

"Tak pod touhle výškou se to asi spouští."

"Tak super, to už je jen kousek."

Pokud to byl radarový výškoměr, zřejmě existoval způsob, jak ho najít, napadlo Jeffa. Mohl použít Flighthawk a pokusit se ho detekovat, možná by mohl prohlédnout trup a to místo najít.

Až na to, že žádný Flighthawk neměl k dispozici. Ale Jennifer Gleasonová ano.

"Je v nativním módu a krouží nad Dreamlandem," informovala ho Jennifer. "Můžu ho odblokovat. Budeš schopen s ním letět?"

"Jasně."

Zatímco Jeff čekal, podíval se na Kevina, který seděl zhroucený v sedačce. Když se k němu Jeff naklonil, dal mu pořádnou ránu pěstí, z uší a nosu mu tekla krev, ale z nějakého důvodu Jeffa napadlo, že ta jeho rána nebylo to jediné, co jeho přítele do bezvědomí srazilo. Únava posledních dní, drogy, strach, možná si i uvědomil, co udělal - to musela být rána stejně tak silná, jako Jeffova pěst.

Zen si prohlédl ruku. Byla nateklá, buď od pádu, nebo od toho úderu. Sice to bolelo, ale Flighthawk dokázal řídit spolehlivě. Převzal roboti letoun a vyrazil s ním k EB-52.

Bylo zvláštní řídit ho bez hledí v přilbě, jen podle panelů na konzole. Připadalo mu to, jako by řídil model na dálkové ovládání.

Což vlastně dělal. Celou tu dobu.

"Hmm, motor je čistě ustříženej," komentoval Zen.

"B-52 nejsou žádný padavky," ušklíbla se Bree. "Mohla bych ti o tom vyprávět. Major Cheshirová má celou sbírku fotek poškozených BUFFů, který přistály ve Vietnamu rozstřílený na kusy."

Jeff se přiblížil k ocasním plochám a zkusil infračervený pohled. Na pravém stabilizátoru bylo místo, které nebylo tak teplé jako okolí. Oprava musela všechno rozhodit.

"Zkusím detekovat nějaký vlny," navrhl Zen.

"Jeffe, to nám asi moc nepomůže."

"V informacích je síla. Drž to rovně, dokud nedorazí tanker."

"Dostala jsem nápad. Urazíme ten stabilizátor a přistaneme."

"Cože?"

"Dejme tomu, že tam je bomba, o. k.? Co budeme dělat? Vystřelit se nemůžeme a přistát taky ne. Můžeme tady sedět a vrtět palcema ještě dvacet let - nebo dvacet sekund..., dokud nás nedostane časovač."

Jeff se s Hawkem ještě víc přiblížil. Našel přerušovaný signál.

"Myslím, že je to v tom ocasu. Tam, kde to opravovali."

"Super. Tak to uraz a můžeme letět domů. Už mám docela hlad."

"Jak to mám podle tebe urazit?"

"Ustřel to s Flighthawkem."

"Ty ses asi zbláznila, drahá."

"Neříkej mi v práci drahá."

Zen si zobrazil panel s výzbrojí Hawku. V zásobníku zbyly dva granáty.

Ne, že by je chtěl použít.

"Nemám dost střeliva, Bree."

"Tak to prostě usekni. Vltni do toho. Rači se nechám sundat od tebe."

"Rap, i kdyby se mi to podařilo, jak chceš přistávat bez ocasu?"

"Víš, kolikrát už jsem to dělala?"

"Ani jednou."

"Prosím tě, když jsem přistávala v Brazílii, byli jsme na kusy. Jednou týdně to trénuju na simulátoru. Ježíš, to by zvládl i můj táta."

"O něho strach nemám."

"Máš lepší nápad?"

Neměl.

Breanna pochopila, že je beze smyslu čekat, nic by tím nezískali. K dráze se blížili ve výšce tři set metrů. Vzdušný prostor byl vyklizen, na míle daleko před sebou neměli žádnou překážku.

Bylo lepší urazit ocasní plochy, nebo nechat bombu explodovat?

Záleželo na tom, jak velká ta bomba je. A taky kde byla umístěna. A na štěstí. A na tom, jak se Jeffovi povede jeho chirurgický řez.

Sto metrů je dost velká výška.

Malá bomba by možná moc škod neudělala. Nějaké ty střepiny a požár.

Dokáže přistát i bez stabilizátoru. Ztraceně, dokázala by přistát i bez ocasu.

Ovšem, jestli se Jeff netrefí a podaří se mu vzít s sebou i křídlo...

"Tak můžeme přistávat," oznámila manželovi. "Musíš do mě vrazit, až budeme mít sto deset metrů."

"Do prdele, Bree, vletíme přímo do země."

"Ale prd."

"Říkám ti, že jo."

"Jedině, že by ses netrefil a urazil mi křídlo."

"Bree."

"Až napočítám do deseti."

"Naser si."

"S radostí," odsekla a sledovala, jak výška klesla na dvě stě metrů.

Na palubě M-6, 8. březen, 9.30

Bastian slyšel, jak dal operátor v Dreamlandu Breanně povolení k přistání.

"Myslel jsem, že máte na palubě bombu," prohodil a snažil se udržet hlas v klidu. Marňe.

"Asi jo."

"Tak co to sakra děláte?"

"Přistáváme."

"Počkej. Něco vymyslíme. Možná bychom vám tam nějak mohli dopravit padáky."

"Není čas. Hlavně klid. To bude v pohodě."

"Breanno Stockardová..."

"Zavři oči, tati."

Na palubě Galactiky, 8. březen, 9.35

Probudil ho pláč Christiny. Kevin se probral.

Musí vstát a jít ji uklidnit, než vzbudí Karen.

Ne.

Je v Megafortress.

Zen ovládá Flighthawk.

Zajali ho, znovu ho připojí k ANTARESu a vysajou z něho i to poslední, co v něm zbylo.

To nedovolí. Vstal ze sedačky, ale zamotal se do pásů. Upadl a válel se po podlaze.

Jeff měl tak zpocenou ruku, že mu joystick na okamžik vyklouzl. Chytil ho oběma rukama a očima hypnotizoval obrazovku.

Měl stejnou rychlost jako Gal. Počítač neustále varoval, že je moc blízko, a to bylo dobře.

Až Bree řekne, prudce vyrazí vpravo a urazí jeden stabilizátor.

"Tak jo. Deset, devět," začala Breanna počítat.

"Jeffe."

Zen zvedl hlavu. Madrone stál nad ním a mířil na něho pistolí.

"Sedm, šest."

Jeff zvedl pravou ruku a levou držel páku. Cítil, jak mu Kevin mačká pistolí na krk.

"Pět, čtyři, tři."

Madrone mu strhl sluchátka. Zen se zhluboka nadechl a pak pákou prudce trhl vpravo.

Simulátor EB-52 byl opravdu velice realistický, ale ani zdaleka nedokázal simulovat, jaké to je, když při rychlosti 250 kilometrů za hodinu ve výšce sto metrů nad zemí letoun ztratí stabilizátor.

Megafortress se vzepjala a pak začala padat k zemi jako kámen. Breanna se spolu s počítačem snažila kompenzovat divoké síly. Dařilo se jí držet letoun téměř vodorovně, ale věděla, že se zároveň sunou do strany. Jedna z klapek, kterou předtím poškodil Scorpion, zcela upadla. Něco pod nimi explodovalo a tlaková vlna v poslední chvíli zvedla před.

Na zem dopadli docela pomalu, rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu. Pod úhlem a většinu energie absorboval podvozek, který se sice zkroutil, ale zůstal pod letounem. Pak se Gal divoce roztočila, Breanna ucítila něco horkého ve tváři a ztratila vědomí.

Dreamland, 8. březen, 10.08 místního času

Kapitán Breanna "Rapture" Bastian Stockardová se probrala v náručí svého otce. Měla pocit, jako by ji někdo zalil do cementu. Bolely ji ruce a prsty na rukou se jí třáslly. Prsty na nohou necítila. Když se pokusila pohnout kolenem, nic se

nestalo.

"Breanno. Bree." Mluvil k ní vzdáleným hlasem, jako by stál někde za horami.

Či to je hlas? Jeffův?

Otevřela oči.

"Nemůžu hýbat nohama," špitla.

"Znehybnili tě, Bree. Jsi v pořádku."

"Jsem v pořádku?"

"Žiješ."

Vzpomněla si na Zena v nemocnici. Řekla mu tenkrát totéž.

Rozplakala se.

"Doktoři mi řekli, že budeš v pořádku. Teď tě odvezou do nemocnice."

Plakala ještě víc. Bože. Přišla o nohy.

"Jasně. Dobrý přistání."

Rozhlédla se kolem sebe. Jeff ležel na vozíku vedle ní."

"Jeffe..."

"Kevin je mrtvý," ozval se. "Zabil se při přistání. Minerva se praštila do hlavy. Asi to nepřežije."

Na ostatních jí nezáleželo. Zvedla hlavu a podívala se na nohy.

"Jsi v pořádku," pokračoval Jeff. "Úplně v pořádku."

Zatracená lež.

Můj bože, pomyslela si. Můj bože.

Pak uviděla, že se její pravá bota pohnula. Zkusila i levou. Pohnula se také.

Díky, ó bože, díky, pomyslela si a znovu upadla do bezvědomí.

Pes odstoupil do nosítek a dovolil lékařům, aby je odnesli do sanitky.

"Zvládli jsme to," ozval se tichý a sladký hlas vedle něho.

"Jo," odvětil. Pak se obrátil, vzal Jennifer Gleasonovou do náručí a dlouze ji políbil.

VIII.

Přezkoumání

Dreamland, 8. březen, 13.00 místního času

Plukovník Bastian položil tenký žlutý papír do středu stolu. Hladil jej tak něžně, jako by to byla dětská tvář, jako by se bál, že by jej poškodil, kdyby nebyl dost opatrný.

Neměl žádné vzpomínky na to, jaké to bylo, když byla Breanna dítě. Schovával fotografie z doby, kdy byla její matka těhotná, ale nikdy ji neviděl v postýlce, nikdy ji nenosil v náruči.

Podle hlášení byla v pořádku - pár drobných odřenin a podlitin, nadýchala se kouře, ale nebylo to nic, co by ji vyřadilo z aktivní služby. Měla štěstí.

Lanzasová nepřežila. Madrone při nárazu nebyl připoutaný, měl zlámané snad všechny kosti v těle. Zemřel.

Jeho dcera neměla jen štěstí. Zachránila ji odolnost letounu, jeho schopnost absorbovat velký náraz, počítač, který dokázal zvládnout i polostabilní přistání, skvělé křídlo, díky kterému se Megafortress neproměnila v kámen. Zachránila ji také odvaha zkusit kontroverzní řešení a její vlastní šikovnost.

Vůbec to nebylo štěstí.

Zachránilo ji i jeho vlastní rozhodnutí nesestřelit je.

Správné rozhodnutí, protože všechno dobře dopadlo. Ale kdyby se Madronemu podařilo raketu odpálit, kdyby byl Dreamland zasažen a na Las Vegas se teď snášel jaderný spad?

"Plukovníku?"

Pes se podíval ke dveřím. Stál tam seržant Gibbs a culil se jako měsíček na hnoji. "Tenhle telefonát asi budete chtít převzít hned, pane."

Bastian zvedl telefon.

"Počkejte, až vás spojím s prezidentem," ozval se ženský hlas tak chladný a rychlý, že to snadno mohl být i automatický operátor.

Než Pes stačil zareagovat, ohlásil se prezident Martindale. "Plukovníku Bastiane, jsem moc rád, že si s vámi můžu promluvit," říkal prezident tak nadšeně, až to Bastiana ohromilo. "Zvládli jste to skvěle. Opravdu skvěle."

"Ano, pane," odpověděl Bastian.

"Tecumsehu, teď nemám moc času na delší povídání, ale požádám asistenta, aby mi u vás domluvil návštěvu."

"Návštěvu v Dreamlandu?"

Prezident se zasmál. "Jedině, že byste chtěl začít pracovat někde jinde."

"Ne, pane."

Prezident se znovu zasmál a zavěsil.

Téměř vzápětí telefon zazvonil znovu. Místo Bílého domu to byl tentokrát šéf, generál Magnus.

"Neuposlechl jste můj přímý rozkaz," hřimal Magnus, aniž by se zdržoval zdvořilostními předehrami.

"To je pravda," připustil Bastian.

"Byl jste v kokpitu EB-52. Bastiane, nešťvete mě. Měl jste zákaz znovu startovat."

"V tom okamžiku jsem byl jediný vhodný pilot na..."

"Nemyslete si, že jste teď imunní, když se tak kamarádíte s prezidentem," vyštěkl Magnus. "Keesh se sice zachoval jako správný chlap a přiznal, že jste se vyslovil proti ANTARESu, když složil funkci, ale to vás stejně nezachrání. Váš

člověk málem usmažil San Francisko."

"Říkal jsem od samého začátku, že ten projekt je nerozumný," bránil se Pes a začínal být stejně rozčilený jako generál.

"Měl jsem rozkaz ve výzkumu pokračovat."

"To je taky jediný důvod, proč jste ještě v letectvu," odsekl Magnus. "Jedinej zaslanej důvod."

Bastian nikdy neslyšel, že by Magnus nadával nebo mluvil sprostě. Hněv ho rázem přešel.

"Váš status bude přezkoumán," zavrčel generál.

"Chcete mě odvolat?" zeptal se Bastian tiše.

"Řekl jsem přezkoumán," zopakoval Magnus. "Bude záležet na názoru nového ministra obrany," dodal. "Zřejmě to bude Arthur Chastain."

"Nechápu, jak chcete kárat pilota za to, že letěl letadlem," namítl Bastian.

"O tom se teď nebavíme."

"Tak mi vezmete odznak? Nebudu moct létat?"

"To jistě ne, ale vy už nejste pilot, Bastiane. To není vaše práce. Jste velitelem jedené z nejdůležitějších základen v zemi, ke které patří i tým Whiplash. Když se něco posere, musíte zůstat na zemi a ne létat ve vzduchu a nechat po sobě střílet."

"Ano, pane."

"Garantuji vám, že se to bude důkladně vyšetřovat."

"To jedinej uvítám," souhlasil Pes.

"Nemusíte lhát," odfrkl Magnus. Zdálo se, že už se víceméně uklidnil. "Tak si připravte odpovědi na otázky, ještě bude dusno."

Linka ztichla dříve, než Pes stačil cokoli dalšího říct.

Znamenal prezidentův hovor, že to všechno přežije, ať se bude dít cokoli? Nebo to naopak znamenalo, že generálové mu teď půjdou daleko víc po krku?

Vstal od stolu. Začal propadat depresi, byl unavený. Za normálních okolností by skočil do kokpitu a šel by se uklidnit létáním. Vylétnout do oblak a pročistit si hlavu, to by potřeboval.

Podíval se na úhledné hromádky dokumentů, které vyžadovaly jeho pozornost.

Zaváhal. Takhle rozladěný je k ničemu. Jak má někomu velet?

Jak může očekávat, že ostatní budou poslouchat jeho rozkazy, když on sám neposlouchá rozkazy svých nadřízených?

Magnus řekl, že nemůže létat. Řekl, že až se něco posere, musí zůstat na zemi. Měl zůstat na zemi, aby mohl celou operaci řídit. Pravda, až bude mít letku Megafortress, pak je bude moct řídit ze vzduchu.

Teď se musí dát do práce. Povzdechl si a přitáhl si židli.

Pak ji zase odstrčil a šel si najít letoun, který potřeboval zkušební let.

Z anglického originálu vydaného nakladatelstvím BERKLEY BOOK

(Penguin Putnam Inc.), v New Yorku roku 2002, přeložil Jiří Bartoň

Obálka © Jan Weber, 2007

Vydalo Nakladatelství Olympia, a. s.,

Klimentská 1, 110 15 Praha 1, roku 2007 jako svou 3549. publikaci

První vydání, 328 stran

Odpovědná redaktorka: Marcela Nováková

Technický redaktor: Jan Zoul

Zlom: DTP Olympia - Jana Schneiderová

Výtiskla Olympia - Sportprint

27-031-2007